

SİBER KIYAMET

TRUVATI

Görünmez bir bilgisayar virüsü dünyanın bütün bilgisayarlarını
ele geçirince ne yapacaksın?

MARK
RUSSINOVICH

HEMEN KİTAP - 67

**TRUVA ATI
MARK RUSSINOVICH**

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: Zana HOCAOĞLU

Yayın Koordinatörü: Mehmet DEMİRKAYA

İngilizceden Çeviren: Özden AKBAŞ

Redaksiyon: Ferda KÜÇÜKLERLİ

Kapak: Nurten ÇİDİK

İç Tasarım: Özgür YURTTAŞ

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291

Topkapı - İSTANBUL

Tel: (0212) 674 85 28 – Faks: (0212) 674 85 29

Sertifika No: 28487

e-mail: sonsuzbasim@gmail.com

Sertifika No: 12431

ISBN 978-975-6178-67-6

1. Baskı: Temmuz 2014

HEMEN KİTAP SİS Yayıncılık Ltd. Şti'nin

tescilli markasıdır.

HEMEN KİTAP

Oruçreis Mah. Giyimkent Sit. D-6

B-59 Blok No:77-78 Esenler - İstanbul

Tel: (212) 659 58 61 - 62

Fax: (212) 659 02 51

www.hemenkitap.com

e-mail: info@hemenkitap.com

SİBER KIYAMET

TRUVA ATI

MARK
RUSSINOVICH

HEMEN KİTAP

MARK RUSSOVICH, Microsoft'un Teknik Birimi'nde üst düzey teknik uzman pozisyonunda çalışmaktadır. Microsoft'un Winternals yazılımını aldığı yıl şirkete katıldı ve kurucularından biri oldu. Aynı zamanda popüler Sysinternal gereçlerinin de yaratıcısıdır. Windows Internal Kitap Serileri'nin yardımcı yazarlığını, Technet adlı dergi için katılımcı editörlük ve Windows IT Pro Dergisi için de kıdemli katılımcı editörlük görevlerini yerine getirmektedir. Washington Eyaleti'nde yaşamaktadır.

**YALNIZCA KURUM İÇİ DAĞITIM İÇİNDİR
GİZLİ**

MEMORANDUM

Tarih: 24 Haziran
Kimden: Rhonda MacMillan-Jones
Siber Güvenlik Müdür Yardımcısı
Ulusal Güvenlik Dairesi
Kime: Oramiral Braxton L. R. Compton
A.B.D. Genelkurmay Başkanı
Pentagon
Konu: Teyit

Bugün yaptığımız A.B.D. Pasifik Filo Komutanlığı bilgisayar sistemi içinde yabancı yazılım bulunduğunu teyit ettiğim görüşmemizi takip etmek için yazıyorum. Bu kötü amaçlı yazılım filonun konuşlanmasının idare edildiği veri tabanına ulaşmaktadır. Yazılım daha önce karşılaştıklarımızın aksine oldukça karmaşıktır. Şu anda COMPACFLT bilgisayar savunmasına nasıl girdiğini, ne kadar zamandır sisteme gömülü olduğunu veya ne ölçüde bulaştığını bilemiyoruz. Bu yazılım şimdiye kadar çok gizli A.B.D. askeri komuta bilgisayar sistemlerine bilinmeyen kaynaklardan giren kötü amaçlı yazılımlar içinde en ciddi sızmayı oluşturmaktadır.

Bu kötü amaçlı yazılımın, filonun on dokuz gün önce Tayvan'da yaptığı manevralar sırasında COMPACFLT'in yaşadığı on saat süren elektrik kesintisinden sorumlu olduğu yolundaki şüphelerinizi paylaşıyoruz. Personelinizle birlikte çalıştığımızı, bu Truva Atı'nı tespit etmek ve sisteminizde hiçbir kalıntı bırakmayacak şekilde temizlemek için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı ve bu kadar önemli bir yazılıma nasıl sızdığını öğreneceğimizi temin ederim.

Sızmanın boyutlarını ya da kötü amaçlı yazılımın filonun operasyonlarını bozma veya yönlendirme kapasitesini henüz bilmediğimizi tekrar etmek isterim. Bu esnada çok dikkatli olunması gerekmektedir. Yazılımın kaynağını kesin olarak bilememekle birlikte, karmaşıklığı ve yarattığı hasarın doğası A.B.D.'ye karşı ulusal güvenlik çıkarları olan bir devlete işaret etmektedir.

cc: Genelkurmay Başkanlığı, A.B.D. Başkanı
Ulusal Güvenlik Dairesi, Beyaz Saray

YALNIZCA KURUM İÇİ DAĞITIM İÇİNDİR
GİZLİ

BİRİNCİ GÜN

9 NİSAN, PERŞEMBE

SİBER KORSANLIK TÜM ZAMANLARIN EN YÜKSEK SEVİYESİNE ULAŞTI

Haber: Arnie Willoughby

9 Nisan

İnternette Güvenlik Derneği Genel Müdürü Cyril Lester, karmaşık bilgisayar korsanlığının rekor seviyelere ulaştığını bildirmektedir. Derneğin Nevada'nın Las Vegas şehrinde yaptığı yıllık toplantısında konuşan Lester şunları söylemiştir: "Bireylerin ve şirketlerin farkındalıklarının artmasına rağmen, kötü amaçlı yazılımlar, özellikle Truva atları endişeye neden olacak bir hızda bilgisayarlara sızmaya devam etmektedir."

Bilgisayar korsanları Lester'ın "çöp yazılım" olarak tanımladığı yazılımları üretmeye devam etse de gelişmiş ve çok karmaşık virüsler daha büyük endişe kaynağıdır. Bunların çoğu mali kayıtları hedef almaktadır ve bir kısmı kişisel ve banka kayıtlarına girmekte çok başarılı olmuştur.

Örneğin Lester'ın bildirdiğine göre yakın zamanda Zeus Truva Atı'nın yeni bir sürümü banka güvenliğine girmiş ve sessiz sedasız tahmini üç bin hesaptan bir milyon doların üstünde para çalmıştır. "Yetkililer paranın son olarak hangi adrese gönderildiğini takip edememiştir," demiştir.

Zeus Truva Atı Windows işletim sisteminin yüklü olduğu bilgisayarlara, İnternet Explorer ve Adobe Reader

programlarını kullanarak girmektedir. Ardından kullanıcı banka hesabına girene kadar herhangi bir faaliyet göstermemektedir. “Tuşa basarak kayıt” olarak bilinen bir yöntemle kayıt bilgilerini toplamakta ve daha sonra hesaba girmek için bu bilgileri kullanmaktadır. Eğer hesapta en az bin iki yüz elli dolar olduğu tespit edilirse para çalınmaktadır.

Henüz kesin olmamakla birlikte siper operasyonun Doğu Avrupa’da faaliyet gösteren bir siber çete tarafından yönetildiği düşünülmektedir.

Lester, yakın zamana kadar Zeus Truva Atı’nın geliştirilmiş en karmaşık ve tehlikeli virüs olduğunun düşünüldüğünü bildirmiştir. Bu kesin olmayan ayrımı, İran’ın nükleer gelişme programını hedef olan esrarengiz Stuxnet virüsü desteklemiştir. Lester, daha tehlikeli yazılımların dünyanın her yerindeki bilgisayarlara muhtemelen çoktan sızmış olduğunu vurgulamıştır. “Karşı karşıya olduğumuz riskin boyutlarını henüz çözmüş sayılmayız,” demiştir.

İnternette Güvenlik Derneği, A.B.D’deki büyük bilgisayar ve yazılım üreticileri tarafından desteklenmektedir. Lester mali kaynaklarının dört katına çıkarılmasını talep etmiştir.

A.B.D. Bilgisayar Haberleri. Tüm hakları saklıdır.

Yakima, Washington
Doğu Washington Elektrik Őebekesi
WAyk5 – 7863
00:47

“NeŐter.”

HemŐire, neşteri doktorun eline filmlerde duyulan sesi çıkarmadan sıkıca yerleŐtirdi. Otoyolda kaza geçiren genç hasta getirildiğinde canlıdan çok l gibiydi. Genç kız en fazla on beş yaşında olmalıydı. ÇarpıŐmanın Şiddeti ve büyüklüğü içinde bir Şekilde bıçak gibi keskin, sert polimer bir tabaka kafatasını delmiŐ ve beyninin içine gömülmüştü.

Ancak hayati iŐaretleri glyd ve maddenin konumu dŐnldđnde, doğru bir Şekilde çıkarılırsa doktor tam olarak iyileŐebileceđinden umutluydu. Hasta, genç ve dirençliydi ve bu yaŐta beynin kendini onarma becerisi çok yüksekti.

Ameliyat baŐlayalı  saatten fazla olmuştu. Doktor kendisine yol açabilmek için kafatasının bir parçasını çıkar mıştı. Kemik parçalarını tamamen temizlemiŐti. Ancak işin en zor kısmı yeni baŐlıyordu. Plastik parçasını genç kızın beyninden çıkarırsa yaşama Şansı yüksekti. Yerinde

bırakırsa ölürdü. Bir hata yaparsa genç kız, hayatına engelli olarak devam etmek zorunda kalabilir veya ölebilirdi.

Dr. Elias Holt elini kaldırdı ve hassas kesim hareketine başlamaya hazırlandı. Tam o anda ışıklar titreşti ama bir saniye sonra tekrar yandı. Holt ışıkların yeniden titremesi ihtimaline karşı bekledi. Hiçbir şey olmadı.

“Yardımcı güç sistemine geçtik,” dedi yoğun bakım fizyolojik takip sistemi teknisyeni Paul Sanders. “Verileri kaybettim, doktor. Bir dakika beklemeniz gerekiyor.”

Holt elini indirdi. Söyleyecek bir şey yoktu. Bu hassas ameliyatı yapmak için gereken teknoloji birazdan geri gelecekti.

“Tamam...” diye sözlerine başladı teknisyen, ancak tam o anda elektrikler kesildi ve gelmedi.

Holt’un deneyimli ekibindeki herkes, yerinde durması ve hiçbir şey yapmaması gerektiğini biliyordu. Bir dakika içinde dış şebeke veya hastanenin yedek sistemi devreye girecek ve elektrikler geri gelecekti. Elektrikler nadiren kesilirdi ve Holt ameliyat sırasında karanlıkta kaldığını hiç hatırlamıyordu.

Mt. Rainier Bölgesel Tıp Merkezi sadece seksen beş yatak kapasiteli küçük bir hastaneydi. Son yıllarda ciddi genişleme projesinin parçası olarak acil servisi de devreye girmişti. Hasta, kaza yakınlarında gerçekleştiği ve durumu ciddi olduğu için buraya getirilmişti.

Yirmi saniye süren karanlığın ardından ışıklar parladı.

“Paul?”

“Özür dilerim doktor ama verileri tekrar yüklemem gerekiyor. Biraz zaman alabilir.”

“Hasta nasıl Allison?”

Anestezi uzmanı yanıt verdi:

“İstikrarlı. Değişiklik yok.”

Holt biraz bekledi ve tekrar sordu:

“Paul?”

“Şimdi yeniden başlatıyorum.”

O anda elektrikler bir daha kesildi.

Bodrum katında gece müdürü bilgisayar ekranına bakıyordu. Gördüklerinden bir anlam çıkaramıyordu. Birinci yedek jeneratör iki defa çalışmaya başlamış ve sonra bir anda durmuştu. Hastaneye dışarıdaki şebekeden elektrik gelmiyordu. Tek başlarına kalmışlardı ve bu olmamalıydı.

Güç beslemesini kontrol eden bilgisayar sistemi üzerine eğitim almıştı ancak ondan sonra sistem üzerinde hiç çalışmamıştı. Sistem bilgisayar kontrolünde, otomatik olarak çalışıyordu. Müdahale etmek gerekmiyordu. Artık bir şeyler yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki jeneratör üçüncü defa çalışmaya başladı. Devam eden bir ameliyat olmadığını umarak nefesini tuttu.

Yirmi saniye sonra jeneratör tekrar durdu.

Kathleen Ficke, Holiday Inn otelinin barından çıktı ve asansörlere doğru yürüdü. Bar kapanıyor ve gece sona eriyordu. Düğmeye bastı ve kapıların açılmasını beklemeye başladı.

Ficke ayda üç veya dört sefer Smart Agency için böyle işlerde çalışıyordu. İş başvurusu yaptığı zaman acente sahibi görevlerini ona basit bir şekilde anlatmıştı. “Bir kadın kocasının kendisini aldattığından şüpheleniyorsa genelde boşanırken iyi bir tazminat almak için kanıtı olsun ister. O zaman bize gelirler. Ben iyi bir fotoğraf alırım ve uygun yaşlardaki bir kadını hedefin içki içtiği otel barına gönderirim.

Bu kadın ne çok güzel ne de çok sıradan olamaz, seksi giysiler giyemez. Hatta sen gitmeden önce bir boy fotoğrafını çekerim. Sana da adamın fotoğrafını veririm. Sen sadece barda tek başına oturup bir kola içersin. Hepsi bu. Kimseyle konuşma, hedef de dâhil sana asılmaya çalışan adamları başından def et. Sadece yanında biri mi var, yoksa sana asılır mı onu bilmek istiyoruz. Bu kadar. Sen raporunu yazar-sın ve ben de sana iki yüz dolar veririm. İş istiyor musun?"

İş tam da kendine anlatıldığı kadar basitti ve kazandığı para çok işine yarıyordu. Yorgundu ve evine gitmeye hazırdı. Kedisi mama vermesi için onu bekliyordu.

Barda oturduğu iki saat boyunca hedef sekiz kadeh viski içmişti. Ufak, yuvarlak bir masada oturmuş, barda tanıştığı belli olan iki adamla konuşuyordu. Hepsi ona bakmış, ama başka adamların aksine hiçbiri yaklaşmamıştı.

Asansör kapıları dijital bir zil sesiyle açıldı. Ficke asansöre girdi ve bir an sonra hedefi de onu takip etti. Kadına baktı. Biraz alkollüydü. Dördüncü katın düğmesine baktı.

"Siz?" diye sordu.

"Lobi."

Asansör hareket etmeye başlayınca kadın tam karşısına baktı. Adam çok şişmandı ve sesli nefes aldığını duyabiliyordu. Yüzü kırmızıydı ve gözleri sulanmıştı. Şimdi içkinin kokusunu da alabiliyordu.

Asansör birden durdu. Asansör boşluğunun içinde duran makinenin sesi geldi.

"Hop," dedi hedef. "Işıkları kim söndürdü?"

Ficke hiçbir şey demedi ama asansörde onunla kapalı kalmaktan son derece rahatsız olmuştu. Sessizce beklediler, ancak beklemek gittikçe daha zor geliyordu.

"Seni barda gördüm," dedi hedef karanlığın içinden.

“Şansın yaver gitmedi, ha? Belki de işi çıkmıştır. Odamda bir şişe var. Bu fayton çalışmaya başlayınca bana gel, konuşalım.” Yaklaştı. O kadar yakına gelmişti ki viski kokusu yüzünü yaladı geçti. “Ne dersin?”

435 numaralı Trans-Amerika treni saatte doksan kilometre hızla geceyi delip geçerken mühendis Doug Bradstreet yeşil ışıkların akışını izliyordu. Sefer on dakika önce Yakima’daki manevra istasyonundan ayrılmasıyla başlamıştı ve şimdi Pasifik Sahili’ndeki dağ sırasına ulaşmadan önce hız kazanıyordu.

Aslında bunu yapmaması gerekiyordu. Dağa tırmanması için gereken bütün motor gücüne sahip olduğunu biliyordu, ama hızlanmayı ve dağlara mümkün olduğunca son vitesle çıkmayı seviyordu. İki bağlı motorunun çektiği seksen üç vagon Seattle yakınlarındaki kömürle çalışan TransAlta elektrik santraline kömür taşıyordu. Bradstreet hareketten, ikiz motorları serbest bırakıp bütün güçleriyle çalıştırmanın verdiği kuvvet hissinden hoşlanıyordu.

Her birkaç dakikada bir açık pencereden başını çıkarıyor ve yüzünü serinleten temiz havanın tadını çıkarıyordu. Bir dizi yeşil ışık ona ileride her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Bu yolda uzun saatler geçirecek, yeşil ışıklar bitmeyen bir nehir gibi akacaktı. Tam o anda ışıklar birden kırmızıya döndü. Bradstreet yavaşça gazı kesti. Kırmızı ışıkların yanması, ışık sisteminde elektriklerin kesildiği ve sistemin pille çalıştığı anlamına geliyordu. Yavaşladı, hafif yokuşun trenin gücünü kestiğini hissediyordu.

Sonra parlayan ışıklar karardı. Bradstreet gücü tamamen kapattı ve güçlü tren gittikçe yavaşlayarak yolun

dağlara varmadan önce geçtiği beş köprüden ikincisinin üzerinde durdu. Mikrofonu çıkardı, düğmeye bastı ve konuşmaya başladı:

“Burası 435. Sinyal ışıkları söndü ve ikinci köprüde kaldım. Sorun nedir? Işıklar ne zaman gelecek? Yoluma devam edebilir miyim?”

“Bekleyin,” diye geldi yanıt. Bradstreet kesintiyi kendisi kontrol edip edemeyeceğini bilmiyordu ama edebiliyorsa yedek jeneratörü vardı.

Bradstreet huzursuzca aşağıdaki büyük boşluğa baktı. Yüksek yerlerden hoşlanmazdı. Yola devam etmesine izin verilmezse treni köprünün üstünden geri çekmeye karar verdi. Birden dehşet verici bir düşünce aklından geçti. Düğmeye tekrar bastı.

“Hey Lenny! Arkamdaki 389 durdu mu? Lenny! 389’a durmasını söyle!”

Trans-Amerika 389, manevra istasyonundayken arkasındaydı. Kendisinden otuz dakika sonra hareket edecekti ama yükü hafif olduğundan arayı kapatabilirdi. 435’e yaklaştığı sıradaki ışıklandırma sistemine göre arayı daha hızlı kapatmış olabilirdi.

“Lenny! Beni duydun mu? Lenny!”

Mt. Rainier Bölgesel Tıp Merkezi’nde jeneratör bir çalışıp bir durmaya başlamıştı. Jeneratör sekiz defa çalışıp durmuştu ve bunun sonu gelecek gibi görünmüyordu. Hastanın kafatası açık ve ölümcül polimer hâlâ saplandığı yerdeydi. Üç el fenerinin ışığı ameliyathaneyi gölgelerle dolduruyordu. Fenerlerin ışığı ameliyat yapılması için yeterli değildi, ama karanlığı azaltıyordu.

“Doktor,” dedi Allison. “Güçsüzleşmeye başladı.”

“Paul, durumu nedir?”

“Elektrik verileri okumama yetecek kadar uzun süre gelmiyor.”

Dr. Holt neşteri kavradı. “Ben devam ediyorum. Bütün ışıkları buraya çevirin lütfen.”

Yapacak başka ne var, diye düşündü. Beklerse hasta ölecekti. Işıklar titreyince duraksadı. Elektrik bir daha geldiği zaman çok hızlı çalışması gerekiyordu. Yanlış yaparsam, diye hatırlattı kendine, hasta o zaman da ölürdü.

Menlo Park, Kaliforniya
PG Teknoloji Uygulamaları
09:18

Guy Fagan kahvesini içerirken Washington Eyaleti'ndeki bir meslektaşından aldığı, o sabah erken saatlerde Yakima elektrik şebekesinde yaşanan on dört dakikalık kesintiden bahseden e-postayı okuyordu. Kesintinin nedeni tespit edilememişti.

WAyk5-7863, bütün ülkede en istikrarlı çalışan şebeke-lerden biri olarak kabul edilirdi. Eskiden Orta İmparatorluk olarak bilinen bölge eyaletin batı kısmından ayrılmış, kendi kendine yeten bir yerdi. Bölgede üretilen elektrik çoğunlukla hidroelektrik, biraz da kömür ve nükleer enerji santrallerinden elde ediliyor, bunun çok dengeli bir dağılım olduğu düşünülüyordu. Bölgede iklim koşullarının önemli değişiklikler göstermemesi, şebekeye fazla yük binmemesini sağlıyordu. Bölge iktisadi açıdan fazla gelişmiş olmadığından elektrik arzı orta hızda artmaktaydı. Yıllardır elektrik kesintisi yaşanmamıştı. Aslında Fagan burada elektriğin daha önce hiç kesildiğini hatırlamıyordu.

Kesinti olması çok tuhaftı ve meslektaşı bir bilgisayar

probleminin buna neden olabileceğini ileri sürüyordu. Bu ihtimal Fagan'a en akla yakın gelen ihtimaldi. Elektrik şebekelerinin bilgisayarlar ve özel yazılımlara olan bağımlılığı gittikçe artıyordu. Bunlar karmaşık, halkın anlayabileceğinden çok daha gelişmiş yapılarıydı. Geçmişte, talebin yoğun olduğu dönemlerde sadece devrilen bir ağaç veya zayıflayan bir elektrik hattı nedeniyle çok büyük alanlar karanlığa gömülebiliyordu. Bu zamanlarda arızayı onarmak günler, hatta aylar sürebiliyordu. Elektriğin, yani 21. yüzyılın can damarının arzı ve talebi arasında mükemmel bir denge olmalıydı. Bilgisayarlar bunu kolaylaştırmıştı, ama bir alanda kontrol sağlarken diğer taraftan şebekeleri daha hassas hale getiriyorlardı.

Fagan bu konuyu iyi bilirdi. ENTU'da kıdemli yazılım mühendisi olarak işini çok seviyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra girdiği ikinci iş buydu ve son on yıl içinde düzenli olarak terfi etmişti. Şirket kuruluşundan beri yazılım sektöründe kendisine iyi bir yer edinmişti. Başlarda çeşitli uygulamalara genel yazılımlar hazırlıyorlardı. Şimdi A.B.D. Enerji Bakanlığıyla sözleşme imzalayan şirket, ülkenin her yerindeki elektrik şebekelerinde kullanılan kodun önemli bir kısmını ürettiyordu. Şirket iki yıl önce adını Elektrik Nakil Hattı Teknoloji Uygulamaları (ENTU) olarak değiştirdiğinde, geçiş tamamlanmıştı.

Fagan bu projeden sorumlu müdür olarak, bölgesel bir trafo merkezi veya operatörlerinden birine saldırı olması halinde, enerji nakil hattının acil durumlarda kapatılmasını sağlayan kodu yazmıştı. Yaptığı iş ilginç ve oldukça önemliydi. Bununla gurur duyuyordu.

Altı yıl boyunca ENTU'nun kendi sistemleri ve veritabanının güvenliğini koruyan bilişim ekibinde çalıştıktan

sonra bu projeye atanmıştı. Şirket müşterilerine sunduğu korumanın karşılığında pek çok ödül almıştı. ENTU'nun kuruluşundan bu yana güvenlik duvarı hiç ciddi bir şekilde delinmemişti. Bir defa bile. Bu başarı büyük ölçüde Fagan'ın kendisine aitti.

Okunmamış e-postalarının listesine baktı ve Teksas'daki DUYÇ, yani Dallas Uygulamalı Yazılım Çözümleri'nden gelmesini beklediği e-postayı buldu. Burası sık sık birlikte çalıştığı, sektöre özel kod kaynaklarından biri olan bir üreticiydi. E-postayı açtı.

Tam o anda Truva Atı bilgisayarına girerek kapatılmamış bir boşluktan kendine yol buldu. ENTU güvenlik duvarının arkasına geçmek için bu e-postayı kullanmıştı. Geçtikten sonra bilgisayarın işletim sistemine girdi, bulmayı ve kontrol altına almayı hedeflediği bütün işlevlerin etrafına dokunaçlarını doladı.

Fagan mesajı okumaya fırsat bulamadan ekranı bir anda parladı. Bunun üzerine aniden durdu. *Bu da neydi?* Parlaklığı gözünde canlandırmaya çalışırken buna benzer bir şeyi daha önce gördüğünü düşündü. Ancak ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Sonra aklına geldi. Bunu en son aldığı güvenlik eğitiminde görmüştü. Parlaklık kötü amaçlı yazılımların sisteme sızmasını tespit eden yazılımın durdurulduğu uyarısına benziyordu. Veya onun gibi bir şeye. Ne olursa olsun, daha önce hiçbir bilgisayarda böyle bir şey görmemişti.

Sonradan üzülme tenses şimdi dikkatli davranmasının daha iyi olduğunu düşündü. Güvenlik yazılımını çalıştırdı. Her şeyin yolunda olduğu mesajını alınca rahatladı. Endişe edecek bir şey yoktu. Bir anlığına durup yapması gereken başka bir şey olup olmadığını düşündü ve olmadığına karar

verdi. Programı kapattı ve mesajı okumaya döndü. Bu olayı bir daha düşünmedi.

Bu sırada Truva Atı gizlice enerji nakil hattını kontrol eden yazılımın kaynak kodunu ele geçirdi. Hareketlerini bilgisayarın aktivitelerine uyumlandırarak dikkat çekmiyordu. Gün bitmeden Truva Atı Fagan'ın e-posta listesini ve bilgisayarındaki her e-postayla ilişkili veri dosyalarını da kopyalayacaktı.

Fagan mesai bittikten sonra çalışmaya devam eder, şirketten biraz geç çıkardı. Başarısının sırrının bu olduğuna inanıyordu. Hiçbir zaman saatin kaç olduğunu takip etmez, mesai bittiği anda kendisini dışarı atmazdı. Saat 18:00'ü biraz geçerken bilgisayarını kapadı ve dışarı yöneldi. Aklında şimdiden ertesi gün karşılaştacağı problemler vardı.

Birkaç saat sonra ENTU ofislerinin kapanmasının ardından Fagan'ın bilgisayarındaki Truva Atı "evi aradı" ve dikkat çekmeden kopyaladığı verileri göndermeye başladı. Bunun için Kaliforniya'daki Menlo Park'tan A.B.D. enerji nakil hattının önemli bölümlerini uzaktan kumandayla kapatmak isteyen, kötü amaçlı yazılımın sahibine uzanan uzun bir dijital yolculuğa çıktı.

Cenevre, İsviçre
BM Cenevre Ofisi [BMCO]
Silahsızlanma İşleri Dairesi
Milletler Sarayı
13:47

Franz Herlicher hayretler içinde yazdığı kâğıda baktı.

Son zamanlarda yazmak istediği sözcüğü yanlış yazmaktan çok, yanlış bir sözcük yazma eğilimi gösterdiğini fark etmişti. Bunun için Word işletimcisinin yazım kontrolünü suçluyordu. Eğer sözcüğü yanlış yazmışsa sistem hatasını hemen yakalıyordu. Yıllar içinde bu program sözcükleri doğru yazma becerisine büyük katkılarda bulunmuştu.

Ancak şimdi en az eskiden sözcükleri yanlış yazdığı sıklıkta, yazmak istediği sözcüğe benzer, ancak farklı bir sözcük yazdığını görüyordu. Hataların insanın benliğine bir şekilde nüfuz ettiğini ve ortadan kaldırmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, programımızdan hataları silemediğimizi düşünüyordu.

Ancak burada yaşadığı problem bu değildi. Yanlış *sözcüğü* yazmamıştı. Aynı gün daha önce yaptığı gibi yanlışlıkla “kömür” yerine “kemer” yazmasına benzemiyordu. Baş-

kalarına göndermiş olduğu yazının tamamında sözcükleri yanlış yazmış, yazıda belli belirsiz, ancak önemli anlam değışikliklerine neden olmuş ve son *paragrafi* da neredeyse tamamen değıştirmiş, her sözcüğü farklı yazmıştı. Kısacası bu yazı artık kendi yazdığı yazı değildi.

Ve bunun nasıl olabildiğı hakkında Herlicher'in hiçbir fikri yoktu.

Bu soruna dikkatini çeken, Londra'daki İngiltere Dışışleri Bakanlığında görevli meslektaşı Lloyd Walthrop olmuştu. Durumu oldukça iğneli bir e-postayla anlatmıştı ve ne zaman bu e-postayı hatırlasa Herlicher'in yüzü kızarırdı. Aralarındaki profesyonel ilişkiye çok değer veriyor ve hiçbir şeyin zarar vermesini istemiyordu. Ne de olsa Herlicher sonsuza kadar kasvetli Cenevre'de, İsviçrelilerin yanında kalmayı düşünmüyordu.

Franz Herlicher Münih'teki Bavarya Hukuk Üniversitesindeki eğitiminin ardından, kariyerine Brüksel'de nefret ettiği bir İranlının yanında kısa süre çalıştığı bir işle başlamıştı. Birleşmiş Milletler'e geçme şansı karşısına çıktığı zaman, fırsatın üzerine atlamıştı. Silahsızlanma İşleri Dairesi'nde Kıdemli Uzman pozisyonuna getirilmiş ve İran'ın nükleer silah programı üzerine hazırlanan nihai komite raporunun taslağını çıkarma görevi kendisine verilmişti. Hazırladığı ilk taslak oldukça iyi tepkiler almış, yalnızca birkaç küçük değışiklik yapması istenmişti.

Bu raporun kendisi için büyük bir fırsat olduğundan emindi. Raporun ulaştığı sonuçlar bütün dünyayı etkileyecek ve kendi adını taşıyan raporun tamamı kamuoyuyla paylaşılacaktı. En iyi tarafı da Batı devletleri harekete geçmeye yanaşmasa bile adı duyulacak ve hep hayalini kurduğu kariyere bir adım daha yaklaşacaktı.

Herlicher komitenin İran'a karşı bu kadar sert bir tavır takınmasına karşı şaşırmişti. Bu kurumda daha önce hiçbir konuda bu kadar kararlı davranıldığına şahit olmamıştı. Daha önce BM Silahsızlandırma Ofisi'nin gerçek amacının nükleer silahlara son verme veya hatta nükleer gelişmelerle ilgili devletlere bilgi verme değil, sorumluluk almaktan kaçmak olduğuna karar vermişti. Dünyanın gidişinin bu olduğunu anlamıştı.

Babası, "Başını fazla uzatırsan boynunu keserler," derdi. Dünyayı kendi haline bırakmak gerekirdi. Eğer birisi gerçekten nükleer silahların yayılmasını durdurmak isterse bu konuda yeni raporlar yazılmasını istemek yerine bir şeyler yapardı.

Ancak bütün bunları değiştirecek bir şeyler olduğu açıktı. Buna nükleer silahlara sahip bir İran'ın, medeni dünyanın göz ardı edemeyeceği büyüklükte bir tehdit olduğunun anlaşılması neden olabilirdi ancak Herlicher buna ihtimal vermiyordu. Ne de olsa, dünya nükleer silahlara sahip bir Kuzey Kore'nin yaşamasına izin veriyordu. Dışarıdan baskı gelmiş olabilirdi. A.B.D, İngiltere, Fransa veya her üçü birlikte kapalı kapılar ardında bir karar almış olabilirdi, ancak buna da fazla ihtimal vermiyordu. BM bu tür baskılara karşı çok dirençliydi. Kuruluşundan bu yana tek parça halinde ve kendi iç dinamikleriyle hareket etmişti.

Öğle yemeğinde ihtiyatlı bir şekilde kanıtlar yıllardır ortada olmasına rağmen, "Neden şimdi?" sorusunu sorduğunda aldığı yanıt kendisini çok şaşırttı. Gerçek olacağına pek ihtimal vermediği için doğruluğuna inanmamıştı.

"Bir kaynak," demişti komisyon başkanı. "Bir kaynak inkâr edilemez bazı kanıtlar sundu."

"Yani birileri Amerika yerine bize mi geldi?" diye sordu

Herlicher şaşkınlığını gizleyemeyerek. Kim onlara güvenirdi? BMCO kevgir gibi bilgi sızdırırdı. Neden böyle bir istihbaratla onlara gelinmişti? Bu bilgi neden Amerikalılara satılmamıştı? Onlar insanları ve kaynakları satın almakta ustaydı.

Ve neden Silahsızlanma İşleri Dairesi, bilinen adıyla SİD'in harekete geçeceği düşünülmüştü? Bu ofisin tarihine bakıldığında eğilimin tam tersi olduğu görülürdü. Herlicher yapılan açıklama karşısında hayrete düşmüştü.

"Evet. Bilgiyi verenin idealist bir kişi ve sağlam kaynaklara sahip olduğu anlaşılıyor. İran'ın bir nükleer bomba atmak üzere olduğunu biliyoruz. Bombayı nereye atacağını ve hangi tarihte atılmasının planlandığını da biliyoruz. Kanıtlar su götürmez. Hemen ve kararlı bir rapor hazırlamamıza karar verildi."

"Neden?"

Başkan öne doğru eğildi. "Çünkü eğer bunu yapmazsak kaynak Amerikalılara gideceğini söylüyor. O zaman bilgiyi önce bizim edindiğimiz ortaya çıkacak. Yani öyle ya da böyle bu bilgi duyulacak. Kaçınılmaz olduğuna göre bizim duyurmamız daha iyi."

Herlicher bu açıklamanın mantıklı olduğuna karar verdi. Yıllar içinde SİD'in itibarı azalmıştı. Böylece bu durum değişebilirdi.

Herlicher ofisinde sandalyesine oturup geri yaslandı ve kurumsal tabloda daha üst sıralarda bulunsaydı pencerenin olması gereken duvara baktı. Eski Milletler Ligi, Milletler Saray'ını 1930'larda inşa etmişti. Bu görkemli yapı İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Birleşmiş Milletler'in mülkü olmuş ve Avrupa merkezi bu adrese yerleşmişti. Muazzam binada çalışan yaklaşık bin altı yüz kişi vardı. Binanın kendisi güzel Ariana Park'ın içinde Cenevre Gölü'ne tepeden

bakan ve Fransız Alplerini gören bir konumdaydı. Herlicher küçük ofisinde bunların hiçbirini göremiyordu.

Bu rapor beklentilerini karşılayamayacak olursa planı AB'ye dönüp geride bıraktığı cadı kadının üzerinde bir pozisyonda çalışmaktı. Bu geçişte kendisine yardımcı olabilecek kişilerden biri Walthrop'tu ve e-postada yaptığı yanlış bu yüzden önemliydi. Daha önce bilgisayar ekranında yazan sözcüklerden dolayı bu kadar kızardığı hiç olmamıştı.

Herlicher öğle yemeğinin ardından içtiği kahveyi bitirdi ve raporu bir daha okudu. Rapor kanıtları özetliyor ve bir sonuca varıyordu. Walthrop'tan gizlice rapora bir göz atmasını ve nihai raporda belirtmesi gereken ancak gözünden kaçan bir nokta olup olmadığını söylemesini istedi. Raporu herkes okumadan önce görme şansı vererek adamın gözüne girmeye çalışıyordu ama çabası ters tepmişti.

Aldığı e-postaya verdiği ilk tepki, kendisine bu adamın raporu nasıl bu kadar yanlış okuyabileceğini sormak oldu. Yine de her zaman ihtiyatlı olan Herlicher, "Gönderilenler" dosyasına gitti ve ne gönderdiğine bir daha bakmak için mailin ekindeki dosyaya tıkladı. Belki de raporun daha eski bir taslağını veya tamamen farklı bir rapor göndermişti. Böyle bir şey olmuş olmalıydı.

Ve raporu gördü. Gözlerine inanamayarak gönderdiği rapora hayretler içinde baktı. Tamamen şok içinde yazıcıdan çıktı aldı. Şimdi elinde tutuyordu. Bu, yazdığı rapor değildi. Bu e-postaya eklediği ve gönderdiği rapor değildi!

Üzerini bir paranoya dalgası sardı. İlk aklına gelen düşünce, "Bu nasıl oldu?" değil, "Bunu bana kim yapıyor?" şeklindeydi. Ve neden? Bunun amacı ne olabilirdi?

Hemen Walthrop'a bir açıklama gönderdi ama ne kadar beyhude olduğunun farkındaydı. Birisi bilgisayarına

girmiş, bütün güvenlik duvarlarını geçmiş ve sözcüklerini zekice değiştirerek raporun yazdıklarının tam tersini ifade etmesini sağlamıştı. Buna inanmak mümkün değildi. Herlicher aklını başına toplayıp durumu gözden geçirmeye çalışıyordu. Bu hikâyeye kim inanırdı? Raporu kendisi yazmış, kendi ofisinde, kendi bilgisayarından göndermişti. Raporu kim değiştirebilirdi? Ve eğer değiştirilmişse, o zaman neden göndermişti? Asıl soru buydu.

Yine de, başka ne diyebilirdi? Gerçek buydu. Birileri raporunu değiştirmenin bir yolunu bulmuştu. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyordu, ama *birisi* yapmıştı. Defalarca Walthrop'u arayarak ona ulaşmaya çalıştı ancak ya ofisinde değildi ya da telefonunu açmıyordu.

Herlicher umutsuzluk içinde oturdu. Bir anlık delilikle raporunu gerçekten bu şekilde yazmış olabileceğini, ancak hatırlamadığını düşündü. Belki de bir tür psikoz yaşayarak kendi kendine zarar vermeye çalışmış ve değişiklikleri yapmıştı. Bu düşünceyle mücadele ederek samimi olarak bir anı, yaşadıklarına açıklama getirecek herhangi bir olay hatırlamaya çalıştı. Ama yapamadı.

İran, üç haftadan kısa bir süre içinde bir nükleer bomba patlatacaktı. Raporun özeti buydu. Herlicher bunu yazmıştı. Başka bir şey yazmış olması için hiçbir neden, hiçbir gayesi olamazdı. Konuyla ilgili hiçbir bilgisi, raporun bir şey değil de başka bir şey söylemesi için hiçbir sebep yoktu. Ama şimdi rapor, İran'ın böyle bir şey yapmak üzere olduğunu gösteren hiçbir kanıt olmadığını söylüyordu.

Herlicher yazılı raporu dikkatle okudu, bütün değişikliklerin altını çizdi. Bitirdiği zaman ne kadar az değişiklik olduğunu görmek onu şaşırttı. Bütün rapor içine dağılmış belki bir düzine sözcükle, iki kısa cümle ve sonuç parag-

rafiyla yeniden yazılmıştı. Böyle bir şeyi yapmak ne kadar sürerdi? Bütün değişiklere bakınca birisinin bu kadar kısa süre içinde yapması mümkün görünmüyordu.

Ayağa kalktı ve hiç düşünmeden kravatını düzelitti. Oda da yürüyerek düşünmeye başladı. Farkında olmadan bir tür sinir hastalığı geçiriyor olabilir miydi? Bir yerde ciddi akıl hastalarının durumlarının farkında olmadığını okumuşt u.

Deliriyor muydu? Ausgeflippt. Almancada böyle denirdi. Bir defasında annesinin amcalarından biri için bunu söylediğini duymuştu ama kendisi adamın anormalliklerinin savaştan ve Rus esir kapımda geçirdiğı yıllardan kaynaklandığını düşünüyordu. Şimdi Herlicher belki de annesinin böyle düşünmesini istediğı için bunu söylediğini düşünüyordu. Ailesinde başka bir akıl hastalığı vakası hatırlamıyordu. Elbette annesi yalan söylüyor da olabilirdi.

Herlicher kapıya doğru hızlı bir göz attı. Orada kimse yoktu. Belki birisi ofisine girmiş ve raporda değişiklikler yapmıştı. Geceleri kapıyı kendisine öğretildiğı gibi kilitliyordu, ama anahtarı olan yalnızca kendisi değildi. Ve dü rüst olmak gerekirse bazen kapıyı kilitlemeyi unutuyordu.

Yine de... Birileri onu kötü göstermek istiyordu. En olası ihtimal buydu. *Bunu kim yapabilirdi?* Cenevre'de geçirdiğı zaman süresince hep çok dikkatli davranmıştı, ama her zaman etrafında düşmanlar, ondan hoşlanmayan insanlar, meslektaşlarını eğlence olsun diye sabote eden, gizli birer gündemi olan kişiler bulunmuştu. Ve Avrupa'nın her yerinde bütün Almanlara karşı gizli bir düşmanlık olduğı gerçekt i. Hayır, liste yapmaya çalışsa mutlaka çok uzun bir liste olur ve yine de birilerini eklemeyi unutturdu.

Kendisinden başka üç kişide daha anahtar vardı ama acaba hepsi bu kadar mıydı? Bu ofiste tek çalışan kişi ken-

disi değildi. Kendisinden önce burada çalışan kişiler anah-tarı bırakmamış olabilirdi. Kendisi olsa böyle yapardı. Son-ra temizlik görevlileri vardı. Hepsi İsviçreli değildi. Bazıları İtalyan vatandaşıydı.

Sonra ne zaman masasından uzaklaşsa bilgisayar ekra-nını kilitlemesi gerektiğini ancak bunu nadiren yaptığını ve bilgisayarın on beş dakika boş durduktan sonra kendi ken-disini kilitlediğini hatırladı. Birisinin bu raporu değiştirmiş olmasının tek yolu, kendisi ofisinde değilken içeri girmesi ve bilgisayarı kendini kilitleyip açılması için şifre isteme-den önce bilgisayarında çalışmasıydı.

Herlicher e-postayı göndermesinden önce yaşadıklarını hatırlamaya çabaladı. Neler yapmıştı? Birilerinin raporda değişiklik yapmasına yetecek kadar uzun süre ofisin dışın-da mı kalmıştı? Tertemiz mendiline alnını sildi.

Şimdi hatırlamıştı. Ofisinden çıkıp tuvalete gitmişti. Son taslağı tamamlamış ve Walthrop'a e-posta gönderme-den önce bir mola yapmaya karar vermişti. Ofisinden çıkmış ve yanından... müdürü Carlos Estancia geçmişti. Bunu neden daha önce düşünememişti? Her şey apaçıktı. Bu adam kendisinden hiç hoşlanmıyordu. Bunu defalarca ve farklı şekillerde göstermişti. Ancak Estancia gerçekten de Herlicher olmadığı sırada odasına girmiş ve raporu hızlıca değiştirmiş olabilir miydi?

Ofisinden *ne kadar* uzak kalmıştı? Herlicher dikkatle düşündü ama umduğu gibi bir sonuç alamadı. Beş dakika; Ofisinden en fazla beş dakika uzak kalmıştı. Bu süre kim-senin raporda bu kadar ciddi değişiklikler yapması için ye-terli değildi. Düşündüğü zaman rapordaki değişikliklerin boyutu ve niteliği kesinlikle Estancia'nın becerilerinin öte-sindeydi. Adam tam bir aptaldı.

Bir anda Herlicher sandalyesine gömüldü. Şimdi hatırlamıştı. Raporu son bir defa gözden geçirmiş, sonra hemen göndermişti. Arada bir boşluk yoktu.

Hiç kimse raporu sabote edecek zaman bulmuş olmazdı. Hiç kimse. *Belki de belki de gerçekten aklımı yitiriyorum.*

Londra, İngiltere

Whitehall

Dışişleri ve Uluslar Topluluğu Bakanlığı

Uzak Asya İşleri Araştırma Grubu

13:53

Lloyd Walthrop'un Herlicher'e olan öfkesi dinmemişti. Adam onu aramış, bir sesli mesaj bırakmış ve şimdi de e-postayla bir açıklama göndermiş, ancak Walthrop bunu okumamıştı. Alman tam bir ahmaktı. Walthrop onun aslında çok kurnaz olduğunu düşünüyordu, ama şimdiye kadar adam kendisine dürüst davranmıştı. En azından şimdiye kadar dürüst davranmamak için hiçbir nedeni olmamıştı.

Herlicher ile önceki yıl Madrid'te İran ekonomisinin durumuyla ilgili bir konferansta tanışmışlardı. Bu konu her ikisinin de kurumlarını ilgilendiriyordu. O zaman Herlicher biraz fazla şüpheli de olsa sakın bir Alman memur gibi görünmüştü. Onunla ilgili dikkatini çeken tek şey Cenevre'deki BMCÖ'da çalışıyor olmasıydı. Aslında BM Silahsızlandırma Dairesi'nde görevli olduğunu ve İran'ın nükleer programı üzerine yazılan bütün Birleşmiş Milletler durum raporları ve tavsiyelerini hazırlayan komitenin üyesi oldu-

ğunu söyleyene kadar, bu bile ilginç değildi. Herlicher'in görevini duymak Walthrop'un dikkatini çekmişti.

Walthrop onunla tanıştığına memnun olmuştu. O zamandan sonra birbirlerine e-postalar ve raporlar göndermişlerdi. Son birkaç haftadır Walthrop nükleer silahlarla ilgili yeni raporu beklemekteydi. Raporu yazma görevi Herlicher'e verilmiş ve Walthrop bunu kendisi için bir fırsat olarak görmüştü.

Walthrop resmi olarak Dışişleri Bakanlığında görevli olmakla birlikte yaptığı iş, büyük oranda İngiliz Devleti'nin çeşitli dallarından istihbarat toplamak ve bunları bilmesi gerekenlere iletmektir. Zaman zaman AB'deki kaynaklarından da ilginç haberler alır ve bunlar için tuzu biberi olurdu. Gayri resmi olarak yakında açıklanması beklenen BM'nin İran raporuna özellikle dikkat etmesi istenmişti.

Aldığı haberlere göre oradaki durum son noktaya yaklaşıyordu. Bazı ulusal istihbarat kurumları, İran'ın çölde bir atom bombası patlatmayı planladığını bildiriyordu. Uluslararası toplumun harekete geçmesi gerektiği yolundaki çağrılar artıyordu. İran BM müfettişlerine kafa tutmuş ve yaptırımları uygulamakta zayıf kalmıştı. Dünyaya baktığında Irak'a Özgürlük ve Çöl Fırtınası Operasyonları'ndan önceki duruma benzer bir ortam görüyordu: Bir şeyler olmak üzereydi.

Walthrop'un çalışmalarının bir kısmı resmen, ancak gizli olarak sunulmaktaydı. Geriye kalan büyük kısmı ilgili ellere gayri resmi temaslarla ulaştırılıyordu. Zaman zaman Parlamentodaki liderlere ve Başbakan'a bilgi vermesi istenirdi. İngiliz istihbaratında işler çok uzun zamandır böyle yürürdü. Doğru okullara gitmiş, doğru yöntemleri öğrenmiş ve yıllar içinde sadakatini ve zekâsını kanıtlamıştı. Be-

lirli çevrelerin dışında kendisini tanıyan yoktu ve Walthrop böyle olmasını tercih ediyordu.

Başlangıçta Herlicher'in kendisinin İngiltere Devleti'ndeki gerçek konumunu bilip bilmediğini merak etmiş, ancak geçen aylar içinde bilmediğini anlamıştı. Walthrop'u hedef almasının tek nedeni Dışişlerinde çalışıyor olmasıydı. Ancak Walthrop bir defa Almanın yaptığı işle ilgilendiğini belirttikten sonra ikisi arasında birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılayabilecek meslektaşlar arasında olan cinsten bir bağ kurulmuştu. İngiliz, BMCO'nun raporunu halka açıklanmadan önce bilmek istiyor, Alman da, bir ayağı Brüksel'de olsun istiyordu. Birbirlerine yardım edebilirlerdi.

Walthrop masasının üstündeki dosya kâğıdına geri döndü ve eline bir kurşunkalem alıp raporunun üstünden geçti. Bunun çok acayip, modası geçmiş bir alışkanlık olduğunu biliyordu. Asistanı zaman zaman bu nedenle ona çıkışıyor-du, ancak bilgisayarların başında doğru düzgün düşünemiyordu. O aletlerden nefret ediyor ve onlara güvenmiyordu. Artık her şey evden eve açılan tüneller gibi birbirine bağlıydı ve bilgisayarlara yüklenen güvenlik duvarları ve diğer güvenlik önlemleri sinir bozucu sıklıkta hata veriyordu.

Bu, Walthrop'un 21. yüzyılın adamı olmadığı anlamına gelmiyordu. Tren yerine uçağa binmeyi tercih ederdi ve son bir yıldır video konferanslara merak salmıştı. Bunun ne kadar güvenli olduğunu bilmiyordu, ancak bir sorun olmadığı yolunda kendine güvence verilmişti ve o da sözlerine dikkat ediyordu.

Yine de dışarıda bir yerlerde bu kadar çok elektronik veri parçalarının dolaşıyor olması rahatsız ediciydi. Önemli bilgilerin kâğıda geçirilmesi ve bir odaya kilitlenip kapısına da bir koruma görevlisinin konulması daha iyi olurdu. Walt-

hrop bunun eski kafalı değil, mantıklı düşünme olduğuna inanıyor, ancak son yıllarda etrafında mantıklı hareketlere fazla rastlamadığını da kabul ediyordu.

Bir akşam yine bilgisayarlardan ne kadar nefret ettiğinden bahsediyordu. Karısına, sesini uzaklara elektronik parçalardan oluşan telefonların taşıdığını ve televizyonun aslında bir bilgisayar ekranı olduğunu söylemiş, kendisi de bunların çok anlamlı olduğunu kabul etmişti. Karısı o zaman neden özellikle bilgisayarlara karşı savaş açtığını sordu.

Bunun üzerine düşüncelerini ona bir daha açıklamıştı. Tepkilerinin söze dökülünce kulağa aptalca geldiğini biliyordu ama düşünceleri buydu.

Ve elbette başka bir sorun daha vardı. Karısına açıkça söylemiyordu ama bilgisayarda yazı yazmasını pek beceremiyordu. Bilgisayar kullanmasını üniversitede öğrenmiş ve bu beceriyi pek geliştirememişti. Bilgisayar hiç durmaksızın yanlış yazılan sözcüklerin ve gramer hatalarının altını çizerek işini pek kolaylaştırmıyordu. Mektuplarını ve raporlarını bilgisayarda yazmak yerine kalem kâğıt kullanarak yazmayı tercih ederdi. Böyle çok yavaş oluyordu ama zaten hızlı olmasını gerektiren bir işte çalışmıyordu.

Nedeni ne olursa olsun bilgisayarları rahat kullanmayı bir türlü başaramamıştı. Birkaç defa ilginç bulduğu dosyaları açtığı anda istemeden virüs bulaştırmıştı. Bu olaylar bilgisayar becerilerinin ne kadar zayıf olduğunun ofisin tamamında duyulmasına sebep olmuştu. Aslında Herlicher'in gönderdiği dosyada da biraz problem yaşadığını hatırlıyordu.

O gün işe geldiğinde e-postanın konu kısmına bir göz atmış ve içini bir memnuniyet dalgası sarmıştı. En sonunda! Ekli dosyanın üzerine tıklamış, ancak dosyayı açmak yerine şu mesajı görmüştü:

OfficeWorks çalışmayı durdurdu.

Bir sorun programın doğru şekilde çalışmayı durdurmasına neden oldu.

Windows programı kapatacak ve bir çözüm olup olmadığını bildirecek.

Ekrandaki mesajın altında, "programı kapatın," yazan bir kutu vardı.

"Bu da ne şimdi?" diye düşündü. Programı kapatması mı gerekiyordu? Peki, Windows ona bilgi vermeyi nasıl başara-caktı? Bu, asla yanıt bulamadığı sorulardan biriydi. Ve eğer Windows, her ne demekse, ona problemin ne olduğunu söyleyebilecekse, bu Windows'un ya da onu kontrol eden kişinin bilgisayarında neler olduğunu bildiği anlamına geli-yordu. Bu da düşüncelerinde haklı olduğunu gösteriyordu.

OfficeWorks tanıdık geliyordu. Bir an düşündü, sonra biraz utanarak bunun bölümünde kullanılan Office Word işletim programı olduğunu hatırladı. Bilişim bölümündeki zeki çocuklar bunun dünyadaki hemen herkesin kullandı-ğı program olduğuna güvence vermişti. Kullanılan en iyi program buydu.

Eğer o kadar iyiye, diye düşünmüştü Walthrop, neden çalışmayı durdurmuştu?

E-posta programını kapattı. Programı kapatıp açmanın genelde karşılaştığı sorunları çözdüğünü öğrenmişti. Sonra Herlicher'in e-postasını açmış ve raporun üstüne çift tık-lamıştı. Bu sefer rapor bir problem olmadan açılmıştı. Bu daha iyiydi.

Şimdi raporu bitirir bitirmez Herlicher'e verdiği yanıtın çok ağır olduğunu düşünüyordu. Fazla sert davranmıştı ve kendisini ayıplıyordu. Adam tam bir aptal olabilirdi, ama

işe yaradığı da oluyordu. Oysa şimdi onu bir kaynak olarak tamamen dışlamıştı.

Elbette Herlicher onu çok yanlış yönlendirmişti ve İngiliz, açıklanması beklenen raporun sonuçlarıyla ilgili düşüncelerini Dışişlerine bildirme hatasını yapmıştı. Şimdi mesleki güvenilirliği, en azından değerlendirmelerinin inandırıcılığı risk altındaydı. Walthrop daha bir gün önce kendisine BMCO raporunun bir kopyasını hazırlamasını hatırlatan bir not almıştı.

Beklentilerini hiç açıklamaması gerektiğini biliyordu. Bunu anlamasıyla aslında neye öfkelenildiğini de fark etti: Kendisine. Başını iki yana salladı. Elli iki yaşına gelmişti ve hâlâ yıllarca önce öğrendiğini sandığı konularda hata yapıyordu.

Walthrop olanlara, heyecanlanmasının neden olduğuna karar verdi. SİD'in İran raporunu yayınlanmadan önce okuma şansını elde ettiğini anladığı andan itibaren heyecan içindeydi. Bu, çevresinde tanınmasını sağlayan dedikodulardan biriydi. Gururunun esiri olmuştu.

Tabii İngiliz Devleti Birleşmiş Milletler'e fazla itibar etmiyordu. Nükleer silahların ve teknolojinin yayılmasını engellemek için hiçbir şey yapmamıştı ve gelecekte de yapacak gibi görünmüyordu. Ancak bütün örgütler bir yana, Birleşmiş Milletler'in İran'ı bir nükleer bomba patlatmaya hazırlanmakla suçlamasının nihayet askeri müdahale seçeneğini gündeme getireceğine inanmıştı. En sonunda Amerika, İngiltere ve Fransa bir nükleer testin yapılmasını önlemek ve İran'ın nükleer silah programını durdurmak için bir askeri saldırı başlatmaya hazırды.

Walthrop'un anladığı kadarıyla İran ilk atom bombasını 26 Nisan'da patlatmayı planlıyordu. Bombayı patlatmakta

kullanılacak yakıt on gün kadar önce işlenmiş ve hazırlanmış olacaktı. Herlicher ona BMCO raporunun 13 Nisan Pazartesi günü açıklanacağını söylemişti. Bu, süper güçlere zenginleştirilmiş uranyumun hazır olmasından önce üç, ya da plan böyleyse test alanını tahrip etmek için on üç gün verecekti. Bu çok kısa bir zaman aralığına işaret ediyordu, ancak bu kadar hayati bir konuda olması gereken de buydu. Şimdi SİD dizlerinin üstüne çöktüğü için kesin gibi görünen bu hareket şüpheye düşmüştü. Başka bir açıklama getiremiyordu.

Nükleer silaha sahip bir İran, Walthrop'un uykularını kaçıyordu. Şah'ın aşırı dinciler tarafından yönetimden indirilmesinden bu yana İran, dünyanın her yerindeki Müslüman teröristlerin bir numaralı mali kaynağı olmuştu. Orta Doğu'daki bitmeyen çatışmaların nedeni İran'ın hem Hamas'a hem de Hizbullah'a destek vermesiydi. Elbette İsrail de durumu çözmek için yeterince katkıda bulunmamıştı, ama sürekli ateşe körükle giden İran'dı.

Terörist organizasyonları devlet eliyle desteklemek İran'ın politikasıydı. Zengin petrol kaynaklarına sahip bu büyük ülkeyi mollalar idare ettiği sürece dünyanın her yerinde cihat devam edecekti. Walthrop zaman zaman Dışişlerinde olayların ne kadar kaçınılmaz sonuçlar doğurabileceğini gerçekten anlayan bir avuç insandan biri olduğunu düşünürdü.

Walthrop, İranlıların bombayı geliştirir geliştirmez kullanılmak isteyen çılgınların eline teslim edeceklerinden hiç şüphe duymuyordu. Eğer İngiliz Devleti için çalışan meslektaşları İran'ın Tel Aviv'i bombalamakla yetineceğini ve İsrail'in yok olmasının bu deliliğe bir son vereceğini düşünüyorsa, çok yanılıyorlardı.

Çünkü Walthrop listedeki ikinci büyük şehrin Londra olacağından hiç kuşku duymuyordu.

BM'nin açık seçik ortada olanlardan bir defa daha geri adım atmak üzere olduğuna inanamıyordu. Önceki hafta New York'taki BM binasının lobisinde Herlicher ile karşılaştığında Alman BMCO'nun İran'daki üst düzey bir kaynaktan bilgi aldığını, yazdığı raporda patlatma tarihi verileceği ve derhâl harekete geçilmesini tavsiye edeceğini söylemişti. Sonra kendisine bu ucubeyi göndermişti. Aklında hep aynı sorular dolaşıyordu. Bu adam ne işe yarıyordu? Aslında Birleşmiş Milletler ne işe yarıyordu?

Walthrop e-postasına baktı ve Herlicher'in yeni mesajını okuyup okumamayı düşündü. Rapora yanıt vermesinden bu yana telefonu üç defa çalmış, ancak yanıt vermeyerek telesekretere düşmesini beklemişti. Almanın söyleyecek başka bir şeyi olduğunu zannetmiyordu.

Walthrop derin bir nefes aldı. Dünyanın sonu değildi... Henüz.

Washington, D.C.
Georgetown
K Sokak NW
14:02

Jeff Aiken sandalyesinde arkasına yaslanarak bilgisayarının ekranına baktı. Dışarıda, karanlık ve kaygan sokaklarda, gün boyu yağan gri yağmur, yağmaya devam ediyordu. Atlanta'dan önceki gece dönmüş, evinin rahatlığını steril bir otel odasına tercih ederek onarım programının son testlerini evinde tamamlamıştı.

Finans sektöründe faaliyet gösteren müşterisi, güney eyaletlerinde her evde bilinen bir isimdi. Kendi bünyesinde görevli bilişim uzmanları, sunucularından kaynaklanan ağ trafiğini taramaları sırasında kötü amaçlı yazılım tespit etmişlerdi. Rusya'daki bir yerde bulunan bir IP adresine yönelmiş yoğun bir veri aktarımı tespit etmişlerdi. Bu trafiğin nereden kaynaklandığını tespit edemedikleri için Jeff'ten yardım istemişlerdi.

Atlanta'da üç gün kalmıştı. Bu sırada "canlı" bir sistemi alıp görüntüsünü çıkaran bir araç kullanarak sunucunun sanal bir kopyasını yaratmıştı. Adli araçlar kullanarak işle-

tim sisteminde arka planda çalışan gizli programlarda bir virüs bulunduğunu tespit etmişti. Bu tür gizli programlara virüsler yüklemek, standart taramalardan saklamak için gittikçe yaygın şekilde kullanılan ve çok problem yaratan bir yöntemdi. Kötü amaçlı virüsleri geliştiren yazılımcılar arasında kullanımı artıyordu. İki yıl önce el Kaide virüslerinin tespit edilmesini bu kadar zorlaştıran, saldırı kodlarında gizli programlara yüklenen virüslerin büyük oranda bulunmasıydı.

Jeff incelemesi sırasında virüsün, dünyada her evde kullanılan bir güvenlik programındaki bir zafiyete dayanarak bir sistemden diğerine bulaştığına karar verdi. Virüsün, müşterisinin bütün bilgisayarlarına bulaştığını tespit etmişti. Bilişim bölümü açığı bulmuş ve hızlı bir şekilde yama geliştirmişti, ancak kurumsal şirketlerde çalışan çoğu bilişim uzmanının yaptığı gibi sunucularında probleme neden olmayacağından emin oluncaya kadar yamanın yüklenmesini ertelemişti. Hemen her zaman web sitelerinin ve veri bankalarının sorunsuz çalışmasının her şeyden önemli olduğunu düşünürlerdi. Bu gecikme sırasında virüs bulaşmıştı.

Neyse ki virüs özellikle bu şirketi hedef alan yeni ve karmaşık sürümlerden biri değil, genel bir korsan ağıydı. Her şirketin zaman zaman karşısına çıkan kapsamlı dijital saldırılardan biriydi. Eğer özellikle onları hedef alan bir virüs sistemlerine girmiş olsaydı şirketin müşterilerinin hesabında büyük tahribata neden olurdu.

Jeff virüsün doğasını ve boyutlarını anladıktan sonra bilinen en iyi çözümü uygulamalarını ve sistemlerini, “yeniden kaplamalarını” tavsiye etmişti. Bu, işletim sistemlerini ve sunucu uygulamalarını yeniden yüklemeleri ve ardından virüs bulaşmayan yedek dosyalardan bütün verileri

geri yüklemeleri anlamına geliyordu. Şirketin genel müdürü bunun ne kadar zaman alacağını duyduğu zaman hem maliyetinin yüksek olacağını hem de işleri aksatacağını düşünerek tereddüt etmişti. Bunun yerine Jeff'ten sistemi temizlemesi istenmişti.

Daha hızlı ve ucuz olmasına rağmen, bu yöntem kesin sonuç vermezdi. Sistemin muazzam büyüklüğü ve karmaşıklığı kötü amaçlı yazılımın içine sızabileceği sayısız dijital delik olabileceği anlamına geliyordu. Jeff her şeyi temizlediğinden asla emin olamazdı. Ancak şirketin işlevini sürdürmesi gerektiğini anlıyordu. Burası bir laboratuvar ortamı değildi. Sistemi durdurup yeniden inşa etmeye çalışmanın, şirketin müşterilerinin gözünde güvenilirliğini kaybetmesine neden olacağını biliyordu.

Virüs için henüz bir anti virüs imzası tespit edilmemişti. Anti virüs programları kötü amaçlı yazılımları bu şekilde tespit ederdi. Sonuç olarak Jeff virüsü sistemden atmak için kendisi bir dizi adım tespit etmek zorunda kalmıştı. Geliştirdiği kötü amaçlı yazılımı temizleme çözümü şirketin canlı sunucuları üzerinde çalıştırabileceği bir reçete olacaktı. Virüsün küçük parçalarını arayacak ve onları ameliyatla alarak kötü amaçlı yazılımı hareketsiz hale getirdikten sonra dosyalarını silecekti.

Anti virüs güvenlik sektöründeki çalışma arkadaşlarına yeni virüs ve geliştirdiği çözümle ilgili bilgi vermişti. Bu sektörde çok tanıdığı vardı ve anti virüs araştırmalarını ilerletmek ve etkili çözümler geliştirmek için yaptığı çalışmalarla büyük saygı toplamıştı.

Jeff Atlanta'dan ayrılmadan önce geliştirdiği çözümü test etmiş ve olumlu sonuç almıştı. Ardından sistemi bilişim uzmanlarına bırakmış ve eve dönmüştü. Günü daha çok kendi

içini rahatlatmak için uzaktan ilave testler yaparak geçirmişti. Her şey yolunda gibi görünüyordu, ancak müşterisine de açıklamaya çalıştığı gibi bu uygulama, fabrikaların yerlerine saçılan veya odaların köşelerinde biriken toz taneleri gibi arkasında virüsün parçalarını bırakırdı. Genelde bu büyük bir sorun yaratmazdı, ama sıklıkla yapılırsa yavaş yavaş işletim sistemini kirleterek güvenliğini ve etkinliğini olumsuz şekilde etkilerdi. O müşterisini uyarmıştı.

Evinin sükûnetinde yoldan biriken suları sıçratarak bir aracın geçtiğini duydu. İşini bitiren Jeff, Atlanta sisteminde bağlantısını kesti ve muhasebe dosyasını açarak faturayı hazırlamaya başladı.

Daryl evde değildi; yine. İki yıl önce el Kaide'nin Batı'ya karşı başlattığı bir siber saldırıya karşı mücadele edebilmek için gerekli kodları ele geçirmeye çalışırken neredeyse canlarından olmalarından bu yana birlikteydiler. Daryl, Virjinya'nın Arlington kentindeki US-CERT Güvenlik Operasyonları'nın müdürlüğünden istifa etmiş ve Jeff'in özel bilişim güvenliği şirketi Red Zoya Systems LP'de çalışmaya başlamıştı. El Kaide'nin saldırılarını bu kadar korkutucu yapan sıfır gün uygulamalarında gerçek bir uzmandı.

El Kaide saldırısının etkisini azaltmalarının ardından, isimleri basında yer almamakla birlikte belirli çevrelerde süper star olmuşlardı. Başarılarıyla ilgili doğru ve abartılı haberler siber güvenlik sektöründe herkes tarafından duyulmuştu. Sonuçta üstesinden rahatça gelebileceklerinden daha çok iş almışlardı.

İkisi de kazandıkları parayı harcayacak zaman bulamadığından banka hesapları kabarmıştı. Hemen her gün birisi veya her ikisi de bir proje nedeniyle şehir veya ülke dışında olmasına rağmen Georgetown Redstone'daki evlerinden ça-

lışıyorlardı. Uzaktan da olsa iletişimi koparmıyorlardı, ancak iş bütün zamanlarını alıyordu. Bunun bir nedeni ikisinin de doğasının böyle olmasıydı, ama asıl neden işlerinin yüklediği sorumluluklardı. Bir sorunu çözmek için çağrıldıkları zaman durum çoktan kritik boyuta ulaşmış bulunuyordu.

Karlı bir pazar günü Jeff kaç günü ayrı geçirdiklerini saymıştı. Takvimi çıkarıp baktığında şüphelerini doğrulayan bir keşif yapmıştı. Buraya yerleştikleri ve çalışmaya başladıkları son on sekiz ay içinde Daryl ile toplam yirmi üç günü birlikte geçirmişlerdi. Bu günlerin de çoğunda ya biri ya da her ikisi de çalışmıştı. Ofiste özel bir proje üzerine birlikte çalıştıkları üç ayı saymıyordu çünkü ellerindeki iş dışında aralarında fazla bir etkileşim olmamıştı.

Daryl seyahate çıkmak için aceleyle hazırlanırken ona bundan bahsetmiş ve Daryl bu konuda bir şey yapmaları gerektiğini, bir şeyler yapmak *istediğini* söylemişti; geri döner dönmez. Bunun üzerinden üç hafta geçmişti.

Jeff tablo hazırlamayı tamamlamış, dosyayı kaydetmiş ve derin bir nefes alarak ekranı kilitlemişti. Bu şekilde bir ilişki yaşanmazdı. Bazen neden uğraştığını bile anlayamıyordu. İçinde buldukları duruma bakınca bir tek sonuç görebiliyordu.

Tam o sırada telefonu çalmıştı. Numaraya baktı. Çağrı Londra'dan geliyordu.

Prag 1, Çek Cumhuriyeti
Myslikova 23
15:09

Ahmed Hossein al-Rashid sınıftan herkesin önünde çıktı. Binanın önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Rüzgâr Vltava Nehri'nden aşağı doğru esiyor, kırların çiçek kokularını şehre taşıyordu. Mevsimlerden ilkbahardı, ancak havada hâlâ kışın izleri hissediliyordu. Diğer öğrenciler gülererek, aralarında konuşarak ve sigara içerek yanından geçip gittiler. Cebinden bir paket Marlboro sigarası çıkardı, rüzgâra arkasını döndü ve Zippo çakmakla sigarasını yaktı.

Bir ay içinde otuz sekiz yaşına basacaktı. Zeytin rengi teni, simsiyah saçları ve bıyığıyla sağlığını korumak için çalışan ve Amerikan sigaralarına olan sevgisine rağmen zinde görünen bir adamdı.

Prag'ı seviyordu. Eski Şehir dar, dolambaçlı sokakları ve etrafa keskin kokular yayan kafeleriyle tipik bir Avrupa başkenti olsa da ona evini hatırlatıyordu. Elbette çoğu bakımdan büyük farklılıklar vardı. Çekler soğuk insanlardı ve yabancılara karşı da dostça davranmıyorlardı. Slovakların ilk fırsatta neden ayrıldığı anlaşılabilirdi.

Prag bütün güzelliğine rağmen Batı'nın çöküşüne bir örnekti. Çekler çocuk sahibi olmaktan vazgeçmişti. Eğer kendisi gibi göçmenler olmasa nüfus azalmaya başlayacaktı. O zaman kimden vergi alınacak ve her Çek vatandaşının doğuştan hakkı olarak gördüğü toplumsal programların ve erken emekliliğin bedelini kim karşılayacaktı? Şehrin her köşesinde bir kilise olmasına rağmen Çekler ateist insanlardı ve bu onun gözünde pek çok Batılı'nın inandığı çok tanrılı dinlerden daha kötüydü.

Ancak en büyük sorunu kendi kültürünü ve büyük ailesinin samimiyetini özlemesiydi. Prag'ta yaklaşık üç yüz bin kaçak yaşıyordu. Nüfusu bir milyondan biraz fazla olan bu şehirde başka bir ülkeden gelen biriyle karşılaşmadan sokaklarda yürümek imkânsızdı. Ancak şehirde en fazla iki yüz İranlı vardı ve Ahmed onlarla birlikte fazla zaman geçirmiyordu. Bu insanların çoğunun uzun zaman önce iktidardan devrilmiş olan Şah rejimiyle bağlantısı vardı ve Ahmed ne onlarla ne de İran siyasetiyle ilgilenmek istemiyordu.

Sınıf arkadaşlarından sarışın, mavi gözlü çekici bir Çek kız yanından geçerken ona gülümsedi. Ahmed kızın adını hatırlayamadı ama sonraki derste mutlaka yanına oturması gerektiğini düşündü. Çek kızlarından bazıları Orta Doğulu koyu renk tenli, egzotik erkeklerden hoşlanıyordu. Ahmed bu durumda üzerine düşen rolü memnuniyetle oynardı, ancak Saliha'nın anlamamasına dikkat etmesi gerekirdi. Saliha'yı fazla kızdırmaması gerekiyordu ve Saliha, Ahmed'in gözünün dışarıda olmasından hiç hoşlanmıyordu. Araları son birkaç aydır bozuk olmakla birlikte Saliha'nın kıskançlığı azalmamıştı.

Ahmed şehrin pek güzel olmayan, ancak ucuz bir mahallesindeki evine doğru yola çıktı. Kırk dakika sonra otur-

duğu apartmana girerken kapıcı başıyla kendisine selam verdi. Düğme gibi gözleri olan bu şişman adam düzenli olarak ne tıraş olur ne de banyo yapardı. Ahmed adamın Macar olduğunu duymuştu ama aslında Çingene olduğundan şüpheleniyordu. Dar merdivenlerde basamakları ikişer ikişer çıkararak üçüncü kattaki dairesine vardı. Kapının kili-dini açtı, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Sırt çantasını koltuğun üstüne attıktan sonra sigarasını yakıp odadaki tek pencerenin önündeki masanın üstünde duran netbook bilgisayarı açtı. Gelen e-postalarına baktı ve aradığını buldu. Ekteki dosyayı doğrudan yeni bir flaş belleğe yükledi, mesajı sildi ve ardından birkaç dakika haberleri okudu.

Ahmed saatine baktı, netbook bilgisayarı kapattı ve hızla yatağı hazırladı. Saliha her an gelebilirdi. Kirli çarşaflardan hiç hoşlanmaz, başka bir kadının kokusunu alabileceği düşüncesiyle onları koklardı. Eğer Ahmed evine birini getirme aptallığını yapsaydı, belki kokusunu alabilirdi de.

İşini yeni bitirmişti ki, kapının açıldığını duydu.

İKİNCİ GÜN

10 NİSAN, CUMA

SİBER SAVAŞLARIN PEARL HARBOR SALDIRISI

Haber: Alice Payton 10 Nisan 11:50

Son güncelleme 13:45

TORONTO, Kanada – Sayıları gittikçe artan virüs uzmanları, Stuxnet olarak bilinen esrarengiz bilgisayar kurduğunun kötü amaçlı yazılımlarla yapılan bir dijital önleyici saldırı olduğunu söylüyor. 2010 yılının Temmuz ayında ilk defa tespit edildiği zaman bildiğimiz sanayi toplumunun işleyişini durdurma potansiyelini taşıdığı anlaşılmıştı. Kendi kendine çoğalan kurt, endüstriyel yazılımın belli bir işlevini arayıp bulan ve sonra kontrolü ele geçiren bir gizli siber uçak olarak tanımlanmaktadır. Aradığı parça Siemens programlarının programlanabilir mantık kontrolcülerini, yani PMK'lerinin içindedir. Bir deste oyun kâğıdından daha büyük olmayan PMK'ler kilitlere ne zaman açılmaları gerektiğini söyleyen, makineleri kapatıp açan ve sıvı akışını düzenleyen parçalardır. Kısacası, PMK'ler bağımlı olduğumuz makinelerin elle kontrolünü sağlar. Toronto, Ontario'daki Digital Activation, Unlimited şirketinin genel müdürü Eugene Atwood, "PMK'leri kontrol eden bütün idareyi elinde bulundurur," demektedir.

Stuxnet şimdye kadar karşılaşılan en büyük ve en karmaşık virüstdür. Flaş bellekler yoluyla bilgisayara girmekte ve girmesinin hemen ardından tamamen saklanmaktadır. Bunun ardından aradığı PMK'yi bulmak için ilerlerken yolda kendisini çoğaltmaktadır. Eğer çıkmaz bir yola girerse kurt orada oturup hiçbir şey yapmamakta, ancak yer işgal etmektedir. Aradığını bulduğu zaman ele geçirir. Şimdi başından beri İran'ın nükleer programını hedef aldığına ve programın durma noktasına gelmesinden sorumlu olduğuna inanılmaktadır. İranlı çok sayıda bilim adamının programı sabote etmeye çalıştıkları düşüncesiyle haksız yere idam edildiği bildirilmektedir.

“Virüs şeytani bir zekânın ürünü ve zalimce geliştirilmiş,” demiştir Atwood. Stuxnet İran'ın uranyum zenginleştirme programını tahrip etmiş ve bu sırada programda kullanılan on binlerce bilgisayarın belki de her birine bulaşmıştır. Stuxnet'in kim tarafından geliştirildiği bilinmemektedir. Şüpheler İsrail istihbarat örgütü Mossad'a yönelmiştir, ancak bazı uzmanlar CIA siber terörizm bölümünün önemli bir rol üstlenmiş olabileceğini belirtmektedir. “İstenmeyen zaiyatın önüne geçmektedir,” demiştir Atwood, “sanki programı geliştirenlerin ne yaptığını takip eden bir avukat varmış gibi.”

Adının verilmesini istemeyen bir uzman “Stuxnet'in ne kadar gizlilik içerdiği şaşkınlık vericidir,” demiştir. “Özellikle Stuxnet'in önemli kısımlarının kesinlikle özel güvenlik uzmanları tarafından hazırlandığı düşünülduğünde bu anlaşılabilir. Bu uzmanlar kendileri bile bu proje üzerinde çalıştıklarını öğrenmemiştir.” Aynı uzman bazı çevrelerde

Stuxnet'in üçüncü sürümünün geliştirilmekte olduğunu düşünüldüğünü bildirmiştir. "Eğer Stuxnet Pearl Harbor'sa bu yeni sürüm Hiroshima olacaktır," demiştir. "İran nükleer bombasını patlatmak için zamana karşı yarışıyor ve süre gittikçe azalıyor."

Nerede geliştirildiği ve İran'ın karşı harekete geçip geçmeyeceğine bakılmaksızın, Stuxnet oyunu değiştiren bir silah olmuştur. "Onunla bir eşiği aştık," demiştir Atwood. "Kötü amaçlı yazılımlar ve siber savaş bir daha eskisi gibi olmayacak. Bilgisayarlara ve internete gittikçe daha bağımlı hale gelen bir dünya için geleceğin neler getirebileceğini düşünmeye korkuyorum."

Londra, İngiltere

Whitehall

Dışişleri ve Uluslar Topluluğu Bakanlığı

Uzak Doğu İşleri Araştırma Grubu

Bilişim Merkezi

15:14

Graham Yates ekibiyle birlikte virüs bulaşan bilgisayar üzerinde yaptıkları çalışmalarını gözden geçirmeyi tamamladı. Sandalyesinde geriye yaslandı ve bir yanıt beklemeye başladı. Bu sırada Lloyd Walthrop kendisini izliyordu.

“Bir daha tekrar edeyim,” dedi Jeff. Uçak yolculuğundan yorgun olduğu için kelimeleri tane tane söylüyordu. “Bay Walthrop’un aldığı dosya ilk başta açılmadı ve programı kapattı. Bu olay size bir mesaj gönderdi. İkinci denemesinde dosyayı açabildi. Olay çok önemsiz olduğundan bildirme gereği duymadı.”

“Doğru,” dedi Yates. Kırklı yaşlarındaki bu adam sinekkaydı tıraş olmuş ve İngiliz devlet dairelerinde çalışan hemen herkes gibi lacivert üstüne ince çizgili takım elbise giymişti. “Ama biz yine de kayıtlara geçtik. Böyle olaylara yanıt vermek konusunda çok özenli davranıyoruz. İnternet

üzerinden anlık işlem yapan her sistem gibi biz de zaman zaman kötü amaçlı yazılımların hedefi olduk ve belirli kişileri hedef alan ‘ortalama saldırısı’ ile karşılaştık.”

Jeff daha önce ortalama saldırıları üzerinde çalışmıştı. Bu, hassas bilgileri çalma amacıyla kötü amaçlı yazılımları yayma yöntemi idi. Hedef alınan kişiler, virüs bulaşmış bir belgeyi açtıktan sonra virüs onların kullanıcı adlarını, şifrelerini ve mali bilgilerini açıklamak zorunda bırakırdı. Bunu, hedef alınan kişinin sıklıkla karşılaştığı güvenilir bir şeyin taklidini yaparak başarırdı. Taklidini yaptığı şey bir e-posta veya anlık mesaj olabilirdi. Genellikle kullanıcıları gerçek gibi görünen sahte bir web sitesine yönlendirerek buraya bilgilerini yazmaları için yönlendirirlerdi.

Yates sözlerine devam etti: “Orada bir şey olduğunu düşünüyoruz ya da olduğundan şüpheleniyoruz. O her neyse, içindeki virüs OfficeWorks’ü takip etmemiz sırasında bize varlığını bildirdi.” Boğazını temizledi. “Bu bizim boyumuzu aşacak gibi görünüyor. Siz bu alanda tanınmış bir uzmanız ve bizim sistemimizi genel olarak tanıyorsunuz. Daha önce virüs bulaşmış OfficeWorks belge dosyaları üzerinde hiç çalışmış mıydınız?”

“Kısa süre önce kötü amaçlı PDF dosyaları ile Adobe Reader’daki zayıflıkları ve hataları kullanarak hem Google hem de Adobe’a saldırıldı,” dedi Jeff. “Aurora Operasyonu olarak bilinen başka bir saldırı Google’ın fikri mülkiyet haklarını hedef almıştı. Google’ın Çin’de bu kadar çok sorun yaşamasının nedenlerinden biri de buydu. Çinliler siber savaş ordularıyla bir savaş sürdürüyor ve Google’ın önemli bir hedef olduğu anlaşılıyor. Dijital şifrelemede dünya çapında geçerli standartları koyan ve dünyada en iyi güvenlik sistemine sahip RSA, İleri Kalıcı Tehdit saldırısının kurbanı

oldu ve çok değerli doğrulama teknolojisi çalındı. Bunların hepsinin Çin kaynaklı olduğu kesin.”

“OfficeWorks dünyanın hemen her yerinde kullanılıyor. Dünyada en yaygın olarak kullanılan Word işletim programı... Son sürümünün virüslere karşı başka bütün programlar kadar korunaklı olduğu söyleniyor. Yakınlarda bu programla ilgili problem yaşandığını duymadım. Bu saldırı sadece Bay Walthrop’a yönelik mi yapıldı?”

“Başka bir olayla karşılaşmadık. Sistemlerde ve ağ aktivitemizde şüpheli faaliyetler olup olmadığını görmek için önemli sunucuları teftiş ettik ama bir şey bulamadık. Korsanların artık ileri teknoloji kullandıklarını biliyoruz. Yaşanan karmaşada saklanabiliyorlar ve onları bulmak çok zor oluyor.”

Jeff esnemesini güçlükle durdurabildi. Kendisini Londra’ya çağıran telefonu almasından bu yana on altı uzun saat geçmişti. Daryl’i arayıp ona aldığı görevden bahsetmişti. Konuştukları zaman Daryl’in üzerinde çalıştığı projenin aklını ne kadar meşgul ettiğini anlamış ve üzül-müştü. Bu ruh hali içinde aceleyle çantasını hazırlamıştı.

Jeff, Dünya Ticaret Merkezi’ne yapılan saldırıda nişan-lısını kaybetmesinden sonra duygusal hayatına devam et-mekte zorlanmıştı. Ancak uzun zaman sonra olaylar ken-disini Daryl ile bir araya getirdiği zaman uyanabilmişti. El Kaide’nin başlattığı siber saldırıyı durdurmak için delice-sine çaba harcamaları, bu sırada hayatlarını riske atmaları ikisini yakınlaştırmıştı. İlk birkaç ay aldıkları yaraların iyi-leşmesi, birlikte ev almaları ve mesleki olarak da güçlerini birleştirmeleri Jeff açısından muhteşem ve çok tatmin edici olmuş, meslek hayatı ve özel hayatı arasında hep aradığı dengeyi kurmuştu.

Bu savaşta Jeff ve Daryl milyonda bir rastlanan bir takım olmuşlardı. Jeff otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve zamanının çoğunu bilgisayar başında geçirmesine rağmen Michigan niversitesinde rugby takımında yer almıştı. Hâla her gün koşu yapmaya zaman ayırırdı. Doktora eğitimi tamamladıktan sonra Carnegie Mellon niversitesinde akademisyen olarak çalışmış ve daha sonra CIA'in Siber Güvenlik Bölümünde görev yapmaya başlamıştı. 2002 yılında kendi güvenlik şirketini kurmuştu.

Tanıştiklarında Daryl Haugen Ulusal Güvenlik Dairesi'nde Genel Müdür Yardımcısı olarak çalışıyor ve aynı anda Ulusal Güvenlik Dairesi ya da UGD adına faaliyet gösteren US-CERT'de bir takımın liderliğini yapıyordu. Jeff'ten bir yaş küçük olan Daryl de doktora derecesi almıştı. Boyu ortalamanın biraz üstünde, beyaz tenli, sarı saçları omuzlarına dökülen bir kadındı.

İki yıl önce el Kaide'nin Batı dünyasında bilgisayarlar ve internet üzerinde kapsamlı hasar oluşturmak amacıyla başlattığı saldırıya karşılık vermeleri sırasında Daryl ile yakınlaşmışlardı. Jeff bir daha kimseyi sevebileceğini zannetmiyordu, ama eskisi gibi derin, yoğun ve mutluluk verici duygular içindeydi.

Jeff aceleyle Dulles Havaalanı'na varıp gece uçağına ye-tişmişti. Uçakta internet üzerinde yapabildiği kadar araştırma yapmış ve sonra rahatsız bir şekilde uyumuştu. Daryl aklından çıkmıyordu. Yaşadıkları gerçek miydi? Hiç gerçek olmuş muydu? Daryl ona karşı aynı duyguları gerçekten besliyor muydu? Yoksa onu terk mi edecekti? Nihayet düşüncelerini susturmayı başarıp rahatsız bir uykuya dalmıştı.

Londra'ya yerel saatle öğle vakti ulaşmış, göçmenlik ve gümrük işlemlerinden hızla geçmiş ve Yates'in kendisini

beklediği Whitehall'a götürülmüştü. Jeff CIA'de görevli-ken Yates'le çalışmıştı. İngiltere'nin kendi casusluk kurumu GCHQ siber operasyonlarda gittikçe daha çok uzmanlık kazanmaktaydı, ancak devlet kurumlarının çalışanlarına özel sektörde verilen maaşları verememesi, çalıştıracak yeterince eleman bulamamalarına ve dışarıdan danışman getirmek zorunda kalmalarına neden olmaktaydı. Kötü amaçlı yazılımlar üzerinde çalışan çok sayıda uzman olmakla birlikte çok azı Jeff gibi güvenlik soruşturmasından geçmişti. Bu nedenlerle yılın başında, ağlarının bir kısmına bulaşan karmaşık bir virüsü temizlemesi için Londra'ya çağırılmıştı. O zaman bulaşan virüsün genel bir korsanlığın parçası olduğu ortaya çıkmıştı. Yates esas olarak daireler arası bilişim sistemi üzerinde çalışıyordu ve virüsler üzerinde girişlerini engellemekten başka bir tecrübesi bulunmuyordu. Onun açısından esas problem dosyalar değil, sistemin bütünüdür güvenliğiydi. Ekibiyle birlikte virüs kodunun kendisini çözmeye çalışsalar ve ciddi bir durum olduğu anlaşılrsa ne yapacaklarını bilemezlerdi. Son yıllarda yeni bir kötü amaçlı yazılım saldırısı tespit edildiği anda uzmanların yardımına başvurulmasını gerektirecek kadar büyük problemler yaşanmıştı. Yeni bir kodun bütün sisteme bulaşması çok tehlikeliydi.

"Söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa artık başlamam lazım," dedi Jeff.

"Elbette," dedi Yates.

Walthrop başını sallayarak onayladı.

"Bay Walthrop'un bilgisayarını rahatsız edilmeden çalışabileceğiniz boş bir ofise taşıdık. Bu taraftan."

Ofis elbette bodrum katındaydı. Bilişim bölümünü geniş manzaralı, herkesin sahip olmak istediği ofislere yerleş-

tirmenin anlamı yoktu, ama arada sırada pencereli bir ofis verseler güzel olurdu.

İçeride otuz yaşlarında bir adam onları bekliyordu. Elini uzattı ve kendini tanıştırdı.

“Ben Elliot Blake,” dedi. “Bu problem üzerinde ben çalışıyorum. Sizin adınızı daha önce çok duymuştum ve sizinle birlikte çalışma şansını yakaladığıma çok memnunum. Sizden öğrenecek çok şeyim var.”

“Elliot benim en güvendiğim adamım,” dedi Yates. “Beni bu problemle ilgili uyaran ve peşine kendi başımıza düşmememiz gerektiğini tavsiye eden oydu. Gerisini size bırakıyorum. Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa hiç çekinmeyin. Elliot bana hemen ulaşabilir. Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim.” Ardından Jeff’in sırtına hafifçe vurup şans diledi ve onları yalnız bıraktı.

Blake siyah saçlı ve gözlüklü, uzun ve zayıf bir adamdı. Jeff’e çay, kahve ve bisküvilerin yerini gösterdikten sonra konuya girdi.

“OfficeWorks’ün en son sürümünü kullanıyoruz ve düzenli olarak güncelliyoruz. Şimdiye kadar bir problem yaşamamıştık. Bay Yates size bilgi verdi, değil mi?”

Jeff başını salladı.

“Benim bildiklerim şu şekilde. Bay Walthrop’un virüs bulaştığını tespit ettiğimiz bir dosyası olmadı. Bize Cenevre’deki BM ofisinden aldığı belgenin içeriğinin *değiştirilmiş* olduğu söylendi.” Bu aşamada Blake neye inanacağını bilemediğini gösteren bir ifade takındı. “Dijital imzayı kontrol ettim, ama bu doğru görünmüyor. İmza, Cenevre’de yazarın kullandığı imzanın aynısı... Yani bence Cenevre’deki adam yalan söylüyor. Her zaman kullandığımız virüs taramalarını yaptım ama bir şey bulamadım. Geri plan prog-

ramlarını tarayan bir program bile çalıştırdım ama sonuç alamadım.”

Dijital imzalar değiştirilemezdi. Nokta. 1970'lerin sonunda geliştirilen dijital imzalar *asimetrik şifreleme* yöntemine dayanmaktaydı. Şifrelemede aynı gizli çözücü halkalarının çalışması gibi anahtar olarak bilinen gizli bir kod kullanılarak mesajlar şifrelenir ve şifreleri çözüldü. Asimetrik şifrelemede kullanıcıların elinde birlikte çalışan iki anahtar bulunurdu. Bir anahtarla şifrelenen bir mesaj, diğer anahtarla şifrelenen bir mesajın şifresini çözebilirdi. Ancak bir mesajın şifresi, şifrelemede kullanılan anahtarla çözülemezdi. Bu yöntemi kullanan bir kişi, anahtarlardan birini başkalarına vererek kendisinden başkasının şifresini çözemeyeceği mesajlar göndermelerini sağlayabilirdi. Gizli tutulan anahtar özel anahtar ve başkalarına verilen anahtar açık anahtar olarak bilinirdi. Bu şekilde mesajların şifrelenmesinde kullanılan farklı çözücü halkaları olsa da yalnızca şifreyi çözen bir özel çözücü halka bulunurdu.

Dijital imzalama kullanıldığı zaman, imzalayan kişi imzalamak istediği mesajın kısa bir biçimini, yani bir tür özetini çıkarmak için *imzalama algoritması* kullanır ve özel anahtarıyla imzayı şifreler. Bu şifrelenmiş imza, mesajın dijital imzasıdır çünkü kullanıcı mesajın gerçek olduğunu dijital olarak bu şekilde teyit edebilir. Bir mesajın gerçekten göndericinin imzaladığı mesaj olup olmadığını kontrol etmek için alınan, mesajın imzası yeniden yaratılır ve dijital imzanın şifresi çözülerek elde edilen imzanın aynısı olup olmadığına bakılır. Mesajda yapılan ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir değişiklik uyuşmazlığa yol açacaktır. İşlemin güvenliği en güçlü ve modern bilgisayarların bile açık anahtara dayanarak özel anahtarı belirleyememesiyle sağlanır.

Devletler belgelerin güvenliğini korumak için dijital imza yazılımını gittikçe daha çok kullanmakta ve çoğu zaman dijital olarak imzalanmamış ekli belgeleri kabul etmemektedir. Bir belgenin gerçek olduğu herkes tarafından bu sistem kullanılarak anlaşılırdı. Buna göre Cenevre'deki adam yalan söylüyor olmalıydı.

“İşleri şansa bırakmak yerine her problemin nedenini tespit etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bir virüs olduğunu gösteren hiçbir işaret bulamadık.” Blake boğazını temizledi. “Süreçle ilgili bildiğim kadarıyla bundan sonra dosyaya virüs bulaşıp bulaşmadığını anlamak için verileri kırılma noktasına kadar takip etmem gerekir. Ancak verilerin kaç farklı yoldan gelmiş olabileceğini Allah bilir. Yolların her biri zafiyetin anahtarı olabilir. Doğru anlamış mıyım?”

Jeff başını salladı. “Bunu daha önce hiç yapmadım. Problemin ne olduğunu anlamışsınızdır. Sizden bir virüs olup olmadığını belirlemenizi ve eğer varsa, kim geliştirdi ve ne yapmaya çalışıyor da dâhil hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplamanızı istiyoruz.”

Bozulmuş bir dosya, görünüm olarak farklı olduğu için genellikle kolayca tespit edilebilirdi. Ancak *virüs bulaşan* bir dosyanın mutlaka bozulmuş olduğundan söz edilemezdi. Böyle bir dosya tamamen normal gibi görünebilir ve davranabilirdi. Jeff hangi anti virüs programlarını çalıştırdığını sordu ve Blake en yaygın olarak kullanılan beş programın adını verdi.

“Doğru yapmışsın,” dedi Jeff. “Eğer bu dosyaya virüs bulaşmış olsaydı, virüs bütün ağınıza yayılabilirdi ve konuştuğumuz sırada verileri dışarıya gönderiyor olabilirdi.” Kendi dizüstü bilgisayarını çıkardı ve koyacak bir yer aradı. “Baş-

layalım. Açıkçası yol yorgunuyum ama ne kadar enerjim kalmış göreceğiz.”

Jeff, Walthrop'un bilgisayarının başına oturdu ve bilgisayara bağlandı. Ardından Blake ona belgenin kayıtlı olduğu dosyayı açtı ve problemlili dosyayı gösterdi. Jeff kendi dizüstü bilgisayarında bir Windows sanal makinesi açtı. Bu makineyi virüsü sınırlı bir alanda tutarken laboratuvar olarak kullanabilecekti. İlk adım bilgisayarını özellikleri Walthrop'un bilgisayarının özellikleriyle mümkün olduğunca eşleştirecek şekilde yapılandırmaktı. Ardından sanal makinesinin aynı Windows sürümünü kullandığını ve aynı güncellemelere sahip olduğunu kontrol etti. Daha sonra OfficeWorks yükledi. Yine, programın Walthrop'un kullandığı sürümle aynı güncellemelere sahip olması gerekiyordu. Programı tamamen aynı şekilde yapılandırdı. Eğer kötü amaçlı yazılım özellikle Walthrop'u hedef almışsa her ayrıntı çok önemli olabilirdi.

Test ortamını hazırlayan Jeff virüs bulaşmış olan OfficeWorks belgesini sanal makineye yükledi. Herhangi bir anlaşma işaretini takip etmeleri için bir bizi otomatik araç çalıştırıyordu. Bunlar başka programları yöneten yazılımlar, komut dizileri ya da işletim sistemi işlevleriydi. Bu bağımsız programlar belgeyi parçalarına ayırıp anormallikler ve yaygın olarak görülen saldırı vektörleri arardı. Eskiden elle yapılan bu işlem hem çok uzun sürer hem de uğraştırırdı.

Dizüstü bilgisayarının virüslerin herhangi bir zarar veremeyeceği test ortamında dosyayı açmaya çalıştı. Bilgisayar çökse de fark etmezdi. Eğer çökerse OfficeWorks'ü tekrar nasıl çalıştırabileceğini bulurdu. Eğer çökmezse bu adımı atlayabilir ve virüsün ne yapmaya çalıştığını anlamaya başlayabilirdi.

Dosya açılmadı. Ancak bu mutlaka önemli bir problem olduğu anlamına gelmiyordu. Programda yalnızca bu dosyanın dolaylı olarak tetiklediği bir problem olabilirdi. Aynı şekilde problem bilgisayara sızmaya çalışan, ancak beklenmedik bir şeye çarpıp başarısız olan kötü amaçlı yazılımdan da kaynaklanıyor olabilirdi. Blake ve Yates bundan korkuyordu. Eğer durum buyrsa, orada ne varsa programının hazırlanmadığı bir ortamla karşılaşmıştı, yani kötü amaçlı yazılımın varsayımlarındaki bir açık işlev göstermemesine neden olmuştu. Şimdilik Jeff kötü amaçlı bir yazılımla karşı karşıya olduğu varsayımıyla hareket edebilirdi.

Dizüstü bilgisayarında binlerce saatlik çalışmanın sonucu olan teşhis programları yüklüydü. Bu programlar içinde kendisiyle aynı mesleği yapan herkesin kullandığı standart teşhis ve tedavi araçları da vardı. Ancak yıllar içinde kendisi bunlara bir dizi faydalı araç eklemişti. Bu bilgiler o kadar değerliydi ki birkaç farklı yerde bulundurduğu DVD'lere kaydetmiş, ikisini banka kasalarına koymuştu. Bir defasında Daryl'e gülererek DVD'lerini sigortalatmayı düşündüğünden bahsetmişti.

“Tamam,” dedi Jeff, “önce eski bir virüsün yeni sürümü olup olmadığını kontrol edelim.”

“Öyle olsa iyi mi olur?” diye sordu Blake.

“Evet, bildiğim bir şeyin yeni sürümünü hemen yakalarım ve düzeltmesi de kolay olur. Hemen öğreniriz.”

Virüs bulaşmalarının en yaygın nedeni yeni sürümlerdi. Anti virüs programları eski virüsleri bulmayı öğrendikçe, eski virüsler etkinliklerini yitirirdi. Bunun üzerine yazılımcı biraz değişiklik yaparak fark edilmesini önlemeye çalışırdı. Her ay internete binlerce yeni kötü amaçlı yazılım parçası yüklenirdi ve bu sayı gittikçe artıyordu. Çoğu, eski kötü

amaçlı yazılımların türevleriydi ve bu problem de muhtemelen böyle bir türevden kaynaklanıyordu.

Elbette hiçbir virüs arkasında iz bırakmadan bir OW dosyasını değiştiremezdi. Jeff bunun aksini düşünmek istemiyordu.

Beklerken “Elliot, Cenevre’deki adam hakkında neler biliyorsun?” diye sordu.

“Sadece Bay Walthrop’un anlattıklarını biliyorum. BMCO’da görevli bir memur. Aralarında mesleki bir ilişki var. İkisi de İran İktisadi Kalkınma Komitesi’nde görev yapıyor.”

Dijital imza değiştirilmediği için Jeff Cenevre’deki adamın yalan söylediğini düşünme eğilimindeydi. İmza kodun içine işli olduğundan bir OW belgesini değiştirip imzayı değiştirmemek kesinlikle mümkün değildi. Bunu iddia etmek çok saçmaydı, ama kendisine uzman diyenlerden çok daha kötüsünü de duymuş ve görmüştü.

Kayıt özelliklerini taramaya başlamıştı. Kötü amaçlı yazılımlar genelde orada yeni kayıtlar açardı. Bunlar işletim sistemine bilgisayar ne zaman açılır veya kullanıcı ne zaman sisteme girerse virüsü çalıştırmasını söylerdi. Uzun uzun uğraşıp bütün şüpheli program referanslarını veya tanımadığı kod parçalarını kontrol etti. Sonra kodun dosyasını buldu ve kaynağının bir şirket olduğunu teyit etti. Kötü amaçlı yazılımlarda genelde bu bilgi bulunmazdı. Bazen dosyayla ilgili bilgi bulmak için internette araştırma yapardı. Şüphelendiği dosya bazen kötü amaçlı yazılım olarak tanımlanmış olabiliyordu. Bu uğraştırıcı bir işti, ancak yapılması gerekliydi.

Jeff sistemin güvenliğinden memnun olmuştu. Aslında bu kadar önemli bir daireden de daha azı beklenmezdi. Yine de tecrübelerine dayanarak çok güvenli olması ge-

reken kurumların ve şirketlerin inanılmaz derecede zayıf güvenlik sistemleri olabildiğini biliyordu. Sık sık güncel olmayan anti virüs programları kullanıldığını görüyordu. Tespit ettiği kötü amaçlı yazılımların çoğu, biri kapıyı açık bıraktığı için içeri girebilmişti.

Virüslerin neden olduğu hasarın boyutu çok büyüktü ve halk arasında tam olarak anlaşılıyordu. Özel hayatlarında karşılaştıkları, buzdağının görünen kısmı değil, hatta görünen kısmının ucu bile değildi. Saldırı altındaki devlet kurumları anlaşılabilir nedenlerden dolayı uğradıkları hasarın boyutunu açıklamak istemezdi. Aynı durum şirketler için de geçerliydi. Oysa kişisel ve mali bilgiler sık sık çalınırdı. İnternet üzerinden her yıl yüz milyar dolardan fazla hırsızlık yapılıyor ve bunun sonu gelecek gibi görünmüyordu. Doğu Avrupa'da her ay daha karmaşık organize siber suç operasyonları yapılıyordu.

Jeff açısından en kötüsü, çoğu kişinin ve kurumun saldırıya uğradığının farkında olmamasıydı. Kötü amaçlı yazılımlar o kadar yaygındı ki incelediği hemen her bilgisayar ağında en az birkaç tane buluyordu. Bu konuda tek iyi haber çoğunun büyük hasar bırakmamasıydı. Bu yazılımlar ya güncel değildi ya tasarımlarında hata olurdu ya da "korsanıyla" bağlantısı kopar ve işlevsiz kalırlardı.

Kötü amaçlı yazılımlar bilgisayarlara iki yoldan girerdi. Alıcı, kendini yanlış tanıtan bir ekli dosyayı veya web bağlantısını açarak istemeden virüsü içeri alırdı. Veya virüs internette dolaşp bağlantılı her bilgisayarın kapısını çalıyor ve bir uygulamada ya da işletim sisteminin kendisinin içinde zafiyetler arıyor olabilirdi. Bilgisayarlar son derece karmaşık cihazlar olduğundan yeni yazılım veya eski bir yazılımın güncellenmiş sürümü hazır olduğu zaman çok

sayıda zayıflıklar taşıyabilirlerdi. Bu zayıflıklar tespit edildikçe, genelde kötü amaçlı yazılımları içeri aldıkları için, yamanır ve kapatılırlardı. Bu yaklaşımın olumsuz tarafı virüsün bulaşmasından açığın yamanmasına kadar geçen süre içinde kötü şeylerin olabilmesiydi.

Bir süre sonra Jeff dedi ki:

“Tamam, Elliot, tanıdık hiçbir şey görmüyorum. Bu yüzden en kolay çözümü dışarıda bırakabiliriz. Burada ne varsa, tamamen yeni bir şey. Şimdi bu şeyi çalıştırabilir miyiz diye bir bakalım.”

“Çalışmasını *istiyor* musun?” diye sordu Blake şaşkınlıkla.

“Bu şekilde kökenini ve amacını gösterecek ipuçları arayabiliriz.” dedi Jeff. “Ben oturacağım çünkü bu biraz zaman alabilir.”

Jeff işleme başladıktan sonra:

“Peki, bir sınır gün zafiyeti kullandığı neredeyse kesin,” dedi. “Sıfır gün” henüz keşfedilmediği için geliştirilmiş bir çözümü olmayan yazılım problemlerini tanımlamak için kullanılan bir terimdi. Bir sıfır gün zafiyeti henüz tanınmadığı için, zafiyeti olan bütün bilgisayarlar siber saldırıya karşı tamamen açık olurdu. Bu nedenle kötü amaçlı yazılımı yaymanın en etkili yoluyla.

OfficeWorks son yıllarda güvenliğini büyük ölçüde geliştirmiş ve belki de kullanılan Word işlemcileri içinde en iyi korunan program haline gelmişti. Kötü amaçlı yazılımlara karşı kullanılan en güncel ve kapsamlı teknolojilerle kodlanmış ve geliştirilmişti ve en yeni sürümünün kullanılmaya başlanmasından bu yana tespit edilebilen zafiyet noktaları çok az sayıdaydı. Program ayrıca kötü amaçlı yazılımları dijital bir kapalı odaya hapsedip başka yerlere bulaşmalarını önleyecek şekilde tasarlanmıştı. Ancak ta-

sarımındaki bütün gelişmişliğe ve kontrollere rağmen Jeff en son sürümünde bir sıfır gün zafiyeti bulunmasına şaşırılmazdı. Bu karmaşık programları hazırlayan sayısız yazılımcı olduğundan her yerde bulunabilirlerdi.

Sıfır gün zafiyetleri siber güvenlikle uğraşan kişiler açısından en kötü durum senaryosuydu. Jeff ve Daryl'in çabaları sonucu hedefinden büyük ölçüde sapmasına rağmen iki yıl önceki büyük el Kaide saldırısının bu kadar çok hasar bırakmasının nedeni bu tür zafiyetlerdi. Jeff ve Daryl olmasa hasar ve can kaybı çok daha kötü boyutlara ulaşabilirdi.

Jeff kalkıp kendine büyük bir fincan sade filtre kahve doldurdu. Yarısını içtikten sonra fincanı masaya bıraktı. Saatini iki saat sonrasına kurdu. Bu tempoda çalışmaya devam etmek istiyorsa en az iki saatte bir kalkıp yürümesi ve vücudunu esnetmesi gerektiğini zor yoldan öğrenmişti. Çözdüğü problemlerin çoğu üzerinde bir seferde on sekiz saat çalışması gerekirdi. O noktada zihinsel becerileri önemli ölçüde zayıflardı. Zaten yorgun olduğu için bu sefer o kadar uzun saatler boyunca çalışabileceğini zannetmiyordu.

Oturdu, sade kahvesinden bir yudum daha içti ve sonra OfficeWorks'ü bir ayıklayıcı aracına yükledi. Ayıklayıcı, program geliştiren veya bu durumda güvenlik araştırması yapan bir kişinin başka bir programın işleyişini kontrol etmesini mümkün kılan bir programdı. Bu program durdurularak CPU işlemci komutları adım adım incelenebilir ve belli bir komut veya koşullar yerine getirildiği zaman durmak üzere ayarlanabilirdi. Program durdurulduğu zaman ayıklayıcı Jeff'in durumunu incelemesine ve bütün değişkenlerinin değerlerini kontrol etmesine olanak verirdi. Ayıklayıcı pek çok bakımdan parçalara ayırma görevi üst-

lenir, Jeff'in programın yüzeyinin altına göz atmasını, işlevlerini gözlemlemesini ve kontrol etmesini sağlayarak nasıl çalıştığını ortaya çıkarmasına imkân verirdi. Bütün karmaşık kötü amaçlı yazılımların "anti-ayıklayıcı" mekanizmaları olduğunu bilirdi, ancak sanal bir makinede ayıklamayı önlemeye çalışan yöntemler de dâhil en yaygın olarak kullanılan yöntemleri nasıl aşacağını da bilirdi.

Ayıklayıcı çalışmaya başlayınca Jeff şüpheli belgeyi açtı. Ayıklayıcı hemen OfficeWorks'ün açılmadığı mesajını verdi. Açmaya çalıştığında geçersiz bir hafıza adresine ulaşarak OfficeWorks'ün çökmesine neden oldu. Programın o noktaya kadar çalışmasını daha kolay takip edebildiği için OfficeWorks'ü Microsoft'taki arkadaşlarından aldığı özel bir ayıklayıcı sürümüyle açmaya karar verdi. Bu şekilde programda geriye doğru giderek kötü amaçlı yazılımın OfficeWorks'teki hangi boşluğu kullanmaya çalıştığını bulacaktı. Virüs, engelli koşuya katılmış ve her engeli kolaylıkla aşmış gibi görünüyordu. Jeff'in işi, virüsün aşamadığı engeli bulmaktı.

Şimdi sırada bütün işlemin en meşakkatli aşamalarından biri vardı. Jeff'in OfficeWorks programının takip ettiği bütün dalları ve geçtiği verilerin değerlerini not alması gerekiyordu. Değerlerin birinde farklılık varsa OfficeWorks'ün farklı bir yol izlemeye başlayacağı bir noktayı arıyordu. Bunun sonucunda arabellek aşımı görülebilir, yani virüs verileri kendisine ayrılan yerin dışına yazabilirdi. Kötü amaçlı yazılım bulaşmaları çoğunlukla programın hazırlandığı kodlardan farklı bir kodu istemeden yürütmeye başlamasına neden olan böyle bir arabellek aşımı ile başlardı.

Her zaman sıkıcı olan bu süreç, bu sefer Jeff'e daha zor geliyor ve gün ilerledikçe üzerine ağırlık çöktüğünü hissediyordu.

yordu. Blake öğle vakti hafif bir yemek getirtti ve daha sonra Jeff'e çay ikram etti. Tam İngilizlere göre, diye düşündü Jeff bisküvi dedikleri tereyağlı kurabiyelerden birini ısırırken.

Akşama kadar permütasyonlar havada uçtu. Yollar Jeff'in tahmin edebileceğinden çok daha karmaşıktı. Ancak en sonunda Jeff şüpheli belgedeki verilere erişen ve geçersiz erişimi tetikleyen bir OfficeWorks uygulaması buldu. Bunun kötü amaçlı yazılımın giriş noktası olduğunu biliyordu. Ancak Walthrop'un ortamında bunu engelleyen bir şey olmalıydı. Eğer her şey yazılımcının istediği gibi gitmişse bu OW belgesini çalıştırmış olmalıydı.

Öğleden sonra bir ara Daryl'e yardımına ihtiyacı olabileceğini söylemiş ve mutlaka zaman ayıracağı yanıtını almıştı. Kısa konuşmaları sırasında Daryl'in aklının başka yerde olduğu açıktı, ancak yine de projesinin son aşamalarında olduğunu ve yakında oradan ayrılacağını söylemişti. İşinin bittiğini ve eve dönmüş olduğunu umarak ona mIRC üzerinden bir mesaj gönderdi. Bu, birbirlerinden uzakta çalıştıkları zaman kullandıkları şifreli bir sohbet programıydı. Sorunu kısaca anlattı ve giriş noktasını bulunduğunu bildirdi.

"Kötü amaçlı veri dizinini aşağıda gönderiyorum, neler bulacaksın bakalım?" diye bitirdi. Virüslerin içindeki kodlar genelde kökenleri, hatta bazen geliştiren kişilerle ilgili ipuçları verirdi. Yeni virüslere karşı en büyük güçleri yazılımcıların dikkatsizliği ve kibriydi.

Birkaç dakika sonra yanıt geldi: "Eve döndüm. Elimden geleni yaparım. Seni seviyorum."

Jeff ayıklayıcı kullanarak OfficeWorks'ün virüsün istediği şekilde arabellek aşımı yapabilmesi için gerekli değere değiştireceği noktadaki değeri değiştirdi.

İşe yaradı.

Kötü amaçlı yazılımın genişlediğini, OfficeWorks'ün hafızasının üzerinde kendi şifresini çözdüğünü ve sonra harekete geçtiğini izledi. İşin bu kısmı sonun başlangıcı, çözümlü bulmasına giden yolun ilk adımı olduğu için genelde memnuniyet vericiydi.

Ancak bundan fazlası vardı. Kendisini gösteren bir virüste, tıpkı sağlıklı bir bedene yayılan kanser gibi, inanılmaz derecede şeytani bir taraf vardı. Virüs kontrol altına almak istediği her şeyi, kullanmayacağı kod parçalarını bile değiştirirdi. Son derece küstah ve bencildi. Jeff sık sık virüslerin neredeyse canlı olduğunu düşünürdü.

Ayıkkayıcıyı engelleme yöntemlerini de görmeye burada başlardı. Eğer biri CPU talimatlarının çalıştırılmasında devredeyse, her zamankinden farklı davranırdı. Yayıgın olarak görülen başka bir ipucu da uzun bir gereksiz talimatlar dizisinin çalıştırılmasıydı. Bu dizini tamamlamak günler sürerdi. Böyle bir dizin kötü amaçlı yazılımın doğru çalışması için gerekliydi. Jeff tecrübelerine dayanarak bu dizinleri nasıl bulacağını ve dizinin bitmesine yakın yerler gibi önemli noktalarda çalışmasını durduracak "koşullu kırılma noktaları" oluşturmayı biliyordu.

Bu virüs kendisini OfficeWorks'ün hafızasına yükleyip ardından uzanıp kendisini önemli bir sistem sürecine ekliyordu. Bu süreç Windows'u canlı tutan, işletim sistemi ve diğer süreçler adına arka plan işlemleri yapan bir süreçti. Eğer her şey yazılımcının istediği gibi giderse virüs şimdi OfficeWorks içinde faaliyet gösterebilecek duruma gelebilirdi. Virüsün zamanı ayarladığını gördü. Ardından virüs sessizce uykuya daldı.

Blake'e dönüp gülümseyerek, "Zaman ayarı var," dedi.

Blake, "Zaman ayarı mı?" diye tekrar etti.

“Saat kuruyor. Her on iki ila yirmi dört saatte bir çalışmaya başlaması için zaman ayarı yapmış.”

“Bunu neden yapmış?”

“Çünkü uyurken onu bulmak daha zor. Ancak biz uyanmasını beklemeyeceğiz.”

Jeff zaman ayarını devre dışı bırakıp virüse uyanmasını söyledi. Böylece ne yaptığını görebilecekti.

Gece ilerlemişti. Dışarıdaki koridor uzun zamandır sessizdi. Blake sürekli kol saatine bakıyordu. En sonunda Amerikalının uzun saatler boyunca çalıştığını söyledi. Jeff yorgun düşmüştü, ama bu en son adım devam etmek için ona güç veriyordu. Sonraki üç saat boyunca ayıklayıcıyı ve virüsün yaptığı her değişikliği kaydeden bir başka aracı kullanarak kötü amaçlı yazılımın çalışmasını izledi.

Jeff takip araçlarıyla virüsün yarattığı kaydedilen veya değiştirilen dosyalar aradı. Hiç olmadığını görünce kayıt onay veritabanında güncellemeler aradı. Daha önce gördüğü bütün kötü amaçlı yazılımlar bu değişiklikleri yapmıştı. Eline geçen... Hiçbir şeydi.

Virüs hiçbir iz bırakmamıştı.

Bu onu çok şaşırttı. Bu virüs daha önce karşılaştıklarından çok daha temiz olmakla birlikte, o ana kadar yazılımcısına karşı bir saygı beslemiyordu. Gözlemlediği yöntemler başkaları tarafından geliştirilmişti. Ancak karşısına çıkan şey inanılır gibi değildi. Kötü amaçlı yazılım, yeni yağın karın üstünde yürüyüp iz bırakmamışa benziyordu.

Bu yöntemin bir gün kullanılacağını biliyor ve o günden korkuyordu. Kötü amaçlı yazılımları geliştiren kişiler gizli program taramalarının gittikçe yaygınlaştığını ve virüsü saklamakta gizli programlara daha fazla güvenilemeyeceğini biliyordu. Bu yöntemle yazılımcı dijital gizlilik için bit-

mek bilmeyen yarışta yeni ve çok etkili bir uygulama gerçekleştiriyordu. Yayıldıkça ki mutlaka yayılacaktı, virüsleri bulmak daha zor olacaktı.

Jeff bu yöntemin kullanıldığını ilk defa görüyordu. Eğer birisi sistemi inceleyecek olsa virüs bulaştığını gösteren bir iz bulamayacaktı. Hafızaya yüklenen kötü amaçlı yazılım kopyasını aramak için sistem sürecinde tam olarak nereye bakacaklarını bilmeleri gerekliydi. Bu büyük bir kütüphanede yeri bilinmeyen bir kitabı aramaya benzerdi.

Blake'e ne keşfettiğini anlattı.

"Yani sistemde değişiklikler yapmadığı için bulunamadığını mı söylüyorsunuz?" dedi Blake. "Böyle bir şeyi hiç duymadım. Mümkün olduğunu bile bilmezdim. Sistemin kapatılıp açılması karşısında nasıl hayatta kalıyor?"

"Bu kötü amaçlı yazılım türü yüklendiği zaman fark edilebilir bir iz bırakmıyor. Ancak sistemin kapatılması karşısında varlığını sürdürmek için kendisini bir dosyaya yüklemesi ve dosyayı sistemin bir sonraki açılışında çalışmak üzere programlaması gerekir. Çalıştıktan sonra dosyayı diskten siler. Bu şekilde, gizli programları kullanması gerekmeden tamamen görünmez olabilir. Elbette eğer sistem kapanmadan güçten kesilirse virüs hayatta kalmaz, ancak yazılımcının bu riski aldığı anlaşılıyor. En azından bana öyle görünüyor. Şimdi sistemi yeniden başlatacağım ve neler olduğunu göreceğiz."

Jeff sistemin kapanması ve yeniden açılması sırasında takip aracını çalıştırmaya devam etti. Gece yarısına kadar geçişin aktivite raporunu dikkatle inceledi. O zaman düşüncesinin doğru olduğunu ispatlayan kanıtlar buldu. Virüs bunları yapıyordu. Çok fena. Durup ihtimalleri hesaplamaya başladı.

“Bay Aiken,” dedi Blake. “Uyuyakaldınız.”

Jeff başını kaldırdı. “Pardon.” Gözlerini ovuşturdu ve dedi ki: “Elliott, benim dinlenmem lazım. Birkaç saat uyu-yayım, duş alayım ve bir şeyler yiyeyim. Sonra geri gelirim. Ve bana Jeff de, olur mu?”

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Taboritska 5
16:23

Saliha Kaya çıplak yattığı çarşafın üstünde gerindi, yanında alçak sesle horlayan Ahmed'e baktı, sonra kalkıp küçük yatak odasındaki duşu açtı. Su ısınınca altına girip sıcak suyun tadını çıkarmaya başladı. Kendi dairesinde duş olmadığından ne zaman burada Ahmed'le kalsa geçirdiği zamanı en iyi şekilde kullanırdı.

Kısa süre önce yirmi sekiz yaşına basan Saliha orta boy-luydu ve çok uzun siyah saçları vardı. Klasik Türk kadını vücudunda, moda dergilerine çıkan kadınların vücudundan daha çok kıvrım bulunuyordu. Saliha'ya, çekici olmakla beraber güzel denemezdi. Ancak erkeklerin oldukça hoş bulduğu bir havası vardı.

Saliha Ankaralı çok yoksul bir ailenin altı çocuğundan biriydi. Babası inşaat işçisi, annesi ev hanımıydı. Aile bütçesine yardımcı olmak için annesi kızlarıyla birlikte şal örür, pazarda satardı. Saliha on yaşına geldiğinde bir şalı gözleri kapalı örüp bitebilirdi.

Ailenin çocuklarını ilkokuldan sonra okutacak kadar parası yoktu ve o kadar çok çocuklu bir ailede Saliha en kısa sürede başının çaresine bakmasının gerektiğini anlamıştı. Bir süre garsonluk yapmış, yaşlı bir bankacının metresi olma teklifini elinin tersiyle itmiş, sonra fazla geç olmadan dünyayı görme şansını yakalamak için genç bir adamla Prag'a gelmişti. İlişkileri bozulmuş ve genç adam Türkiye'ye dönmüş, ancak Saliha kalmıştı. Dış görünümü ve güler yüzlü olması barlarda ve popüler kulüplerde iş bulmasını sağlamıştı. Ahmed'le de böyle bir yerde tanışmışlardı.

Saliha Farsça, Ahmed de Türkçe bilmiyordu. Bu yüzden kendileri gibi uluslararası çiftlerin çoğu gibi İngilizce anlıyorlardı. Başta yakışıklı İranlısını tutkuyla sevmişti, ancak aşklarının ateşi yavaş yavaş sönüyordu. Artık sona yaklaşmışlardı ve Ahmed'in başka kadınlarla yattığını gösteren bir kanıt daha bulursa seyahatlerinin masrafını karşılamasına bakmadan onu terk edecekti.

Sıcak suyu bitiren Saliha muslukları kapattı, duştan çıktı ve vücudunu havluya kuruladı. Sessizce evin tek odasına geçti, eski bir aynanın karşısına oturdu ve yavaş yavaş saçını taramaya başladı. Bunu ne zaman yapsa gözünün önünden çocukluk anıları geçerdi. Saliha evden ayrılana kadar anneanesi onlarla oturuyordu. Torununun uzun, ipeksi saçlarını çok sever, ona saçlarının Allah'ın lütfu olduğunu, saçlarına iyi bakması gerektiğini söylerdi.

Saliha saçlarının, Allah'ın lütfu olup olmadığını bilmiyordu ama erkeklerin saçlarını beğendiğini, tanıdığı her kadının da kendisini kıskandığını biliyordu.

Ahmed biraz kıpırdadı. Saliha aynadan ona baktı. Ahmed sağlıklı bir vücuda sahip, yakışıklı bir adamdı. Zeki-ydi, güler yüzlüydü ve eğlenceliydi. Ayrıca aralarında güçlü

bir fiziksel kimya vardı. Ne zaman birlikte olsalar hemen yatağa giriyorlardı. Sanki en basit konularda bile konuşmaya başlamak için önce yatmaları gerekiyordu. Saliha daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Saliha aynı kulüpte birlikte çalıştığı üç kadınla aynı evi paylaşıyordu. Tanışmalarından kısa süre sonra Ahmed'in yanına taşınmak istemişti ama o karşı çıkmıştı ve şimdi Saliha taşınmadığına memnundu. Bu şekilde bitirmesi çok daha kolay olacaktı.

Bu yalnızca zaman meselesiydi.

En yakın arkadaşı ona Ahmed'in Avrupalı sarışınlarla olan sevgisini anlatmıştı. Sonra ev arkadaşlarından biri, Ayten, Ahmed'i bir kafenin kapısında sarışın bir kadınla gördüğünü ve aralarında açıkça bir şeyler olduğunu söylemişti. Arkadaşlarından bunları duymasından önce de Saliha şüphelenmeye başlamıştı. Bu anlatılanlar düşüncelerini onaylamıştı. Saliha sadık bir adam istiyordu. Çok şey mi istiyordu?

Sonra Ahmed'in yaptığı şu iş vardı. Bu konuda soru sormayı aylar önce bırakmıştı, ama rahatsızlığı sürüyordu. Ahmed esrarengiz ve büyük ihtimalle tehlikeli bir iş yapıyordu. Ne kadar dikkatli yaşadığına bakılırsa üniversiteye devam etmesinin bir şeyleri saklamak için olduğu kesindi. Her şeyi nakit olarak ödüyordu. Bu tek başına yeterince tuhaftı çünkü Prag'daki kaçak göçmenlerin banka hesapları olmazdı ama Ahmed yasal bir öğrenciydi ve bankada hesap açtırmaması için bir neden yoktu.

Ayrıca Saliha paranın nereden geldiğini bilemiyordu. Hiç çek almadığından emindi. Para sanki bir anda ortaya çıkıveriyordu. Ahmed harcamalarında oldukça rahat davranıyor, ama parası hep yetiyordu.

Saliha yanındayken asla telefonla konuşmuyordu. Ve en az iki telefon kullanıyordu. Saliha ile hep aynı telefonda konuşuyordu. Ne zaman esrarengiz görüşmelerinden birini yapacak olsa başka bir telefon ortaya çıkıyordu. Saliha kiminle konuştuğunu çok merak ediyordu, eğer arkadaşları varsa onlarla hiç tanışmamıştı.

Sonra şu esrarengiz seyahatleri vardı. Hiçbir şey demeden çekip gidiyordu. Bazen iki günlüğüne, bazen iki haftalığına ortadan kayboluyordu. Döndüğünde seyahatinden hiç bahsetmiyor, Saliha'ya hiç hediye getirmiyordu. Sanki hiç uzaklaşmamış gibiydi. Çok tuhaftı.

Başta uyuşturucu işine bulaştığından şüphelenmişti. Satıcı olarak değil, elbette buna dair hiçbir işaret görmemişti. Dağıtıcı olarak da değil, ama... Bir şekilde. Ancak onu tanıdikça uyuşturucu ve uyuşturucu kullananlara karşı ne kadar nefret duyduğunu öğrenmişti. Ahmed kadınları seviyor olabilirdi ama kendi tarzına oldukça muhafazakârdı. Her cuma camiye gitmiyor olabilirdi ama her ay en az bir defa gittiği kesindi. Bu bakımdan Saliha'dan daha muhafazakârdı.

Hayır, bir şekilde karaborsaya bulaştığı kesindi. Öyle olmalıydı. Ama nasıl? Buna karar veremiyordu. En son teorisi silah kaçakçılığı yapıyordu. Ancak bunun hiçbir işaretini görmemişti ve Ahmed'in kendi silahı olmadığından emindi.

Yine de Ahmed için, bazı işler yaparken yakalanırsa kendisine ne olacağını düşünmeden edemiyordu. Ahmed yaptıklarının zararsız olduğuna söz vermişti ama zaten öyle demesi gerekiyordu, değil mi?

Bir yandan Ahmed'i izleyerek yavaş yavaş giyindi. Küçük iç çamaşırını giydi, sutyeninini uçlarını sırtında birleştirdi ve sonra çok dar, beyaz bir bluz giydi. Son olarak çok

sevdiği yüksek topuklu botlarını giydi. Bu botları giydiğinde boyu, aralarında Ahmed'in de olduğu çok sayıda erkeğin boyunu geçiyordu.

Şifonyere geri döndü ve anahtarlığa takılı flaş belleği eline aldı. Esrarını çözebilecek gibi elinde evirip çevirdi. İçinde ne yüklüydü? Hiç bakmamıştı. Denememişti bile. Ahmed'in bir şekilde anlayacağından korkmuştu. Ahmed ona içindeki bilgiye belli bir kodla erişebileceğini söylemiş ve dosyayı açsa bile haberi olacağını belirterek uyarılmıştı. Saliha anahtarlığa takılı flaş belleği cebine attı.

Saliha şifonyerin üstüne baktı ve elini paranın üstüne koydu. Böyle birlikte olmalarından sonra kendisine para vermesinden hoşlanmıyordu. Parayı yattıkları için vermiyordu ve hiç para almasa da onunla yatıyordu ama yine de kendisini fahişe gibi hissetmesine neden oluyordu. Hayır, para masrafları ve Ahmed'in Prag'da bulamadığı birkaç şeyi alması içindi. Saliha ücretini geri döndüğü zaman alacaktı.

Ahmed'e son bir defa daha baktıktan sonra çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlerden inip Macar adamın bakışları altında güneşe çıktı. Bu bakışlara alışmıştı. Cebindeki, ergenliğe girdiğinden beri yanında taşıdığı çakıya hafifçe dokundu. Macar adam ona dokunmayı bir deneseydi... Güneş gözlüklerini taktı ve şehir merkezine doğru yola koyuldu.

ÜÇÜNCÜ GÜN

11 NİSAN, CUMARTESİ

A.B.D. SAVUNMA BAKANLIĞI BİR NUMARALI HEDEF

Haber: Dietrich Helm

Savunma Bakanlığı Dünyada En Çok Hedef Alınan Bilgisayar Ağına Sahip

11 Nisan

A.B.D. Savunma Bakanlığı Siber Güvenlikten Sorumlu Bakan Yardımcısı Adam F. Dye'ın dün açıkladığına göre Savunma Bakanlığı bilgisayar altyapısı dünyada en çok saldırıya maruz kalan dijital hedeftir. Dye, her yıl yüz binden fazla siber saldırıyla karşılaştıklarını belirtmiştir. Dye, "Bütün bu saldırılara karşı koymakta tamamen başarılı olduğumuzu söyleyemem," demiştir.

Dye geçtiğimiz yıl sisteme büyük bir sızma olduğunu ve bütün Savunma Bakanlığı bilgi sisteminin on saat boyunca erişilmez olduğunu söylemiştir. Dye, "Bu saldırı bir kriz anında yaşanmış olsaydı Amerika'nın kendisini koruma

becerisine ciddi şekilde hasar verecek boyutta olurdu. Bu, savaşın yeni yüzü.” demiştir.

Geçen yıl A.B.D. Stratejik Komutanlığı Savunma Bakanlığına yapılan ve başarılı olan kırk bin saldırı olduğunu bildirmiştir. A.B.D. ulusal güvenlik dairelerinde kullanılan bilgisayarların yarısının kötü amaçlı yazılım içerdiği bilinmektedir.

“Siber savaşı kazanmıyoruz. Söyleyebileceğim tek şey çıkmazda olduğumuz,” demiştir Dye.

Kongre üyesi Robert Sanchez (Demokrat-Kaliforniya) dünyadaki en gelişmiş bilgisayarlara ve uzman mühendislere sahip dünyanın en ileri devletinin nasıl bu durumda olduğunu sorgulamıştır. “Bu yaşananlar büyük bir beceriksizliğin ürünü,” demiştir. Sanchez, Savunma Bakanlığına ayrılan bütçede önemli bir kesinti yapılmasını talep etmiştir. “Düşman bir kurşun bile atmadan savaşı kaybedebileceğimizi mi söylüyorsunuz?” diye sormuştur.

Dye sözlerine kapalı oturumda devam etmiştir.

Londra, İngiltere

Whitehall

Dışişleri ve Uluslar Topluluğu Bakanlığı

Uzak Doğu İşleri Araştırma Grubu

Bilişim Merkezi

01:54

Blake sonunda Jeff'i binadan çıkarırken kendi evinin kırk beş dakika uzakta olduğunu söylemişti. Yates, Jeff için yolun aşağısındaki Royal Arms butik otelinde yer ayırtmıştı. Burası Viktorya Dönemi'nden kalma eski bir konaktı ve konuklarının gizliliğine özen gösterirdi. Sessiz sokakları saran hafif sis, Jeff'e Sherlock Holmes hikâyelerini anımsatıyordu.

Jeff'in son on yılda yaşadıkları, siber dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu daha iyi anlamasını sağlıyordu. Bilgisayarlar sadece adını duyurmak isteyen genç korsanlar, mali bilgiler arayan e-dolandırıcılık sızmaları peşindeki Rus mafyası, şirketleri hizmetlerinde kesintiye neden olmakla tehdit eden Doğu Avrupalı çeteler veya Batı'nın güvenlik kayıtları ve bilgilerine erişmek için kampanya sürdüren Çin devleti gibi farklı çevrelerden gelen aralıksız ve gittikçe daha etkili olan saldırılar altındaydı.

Bu, sonu gelmeyen saldırılara etkili bir şekilde karşı koymak için artan uzmanlıkla önlemler alınması gereken bir savaştı. Alışılagedik anti virüs güvenlik şirketleri güvenlik duvarları ve taramalarıyla her yeni saldırıya ancak gerçekleştirmelerinin ve keşfedilmelerinin *ardından* yanıt verebildikleri için sürekli köşe kapmaca oynuyorlardı. Oldukça etkili bir iş yapıyor olsalar da aslında yaptıkları kontra vurdu. Bütün kötü amaçlı yazılım türleri keşfedilip önleyici bir yama geliştirilinceye kadar sayısız bilgisayara girerdi. Son müşterisi bunlara bir örnekti.

Daha kötüsü, kötü amaçlı yazılım geliştirmek için gerekli olan özel araçların internette kolayca bulunabilmesiydi. Kötü amaçlı yazılımlar hakkında temel bilgileri olan herhangi bir kişi bir virüs veya Truva Atı'nın bileşenlerini kolayca indirebilir ve birleştirebilirdi. Çoğu kişi de bunu yapıyordu. Artık suç örgütleri ve bazı devletler kötü amaçlı yazılım işine girdiği için her saldırının karmaşıklık derecesi her geçen ay artıyordu.

Kötü amaçlı yazılımların genel olarak üç türü bulunmaktaydı. Kullanıcılara virüslere karşı koruma sağlamayı vadeden ancak hiçbir faydası olmayan yazılımlar, para veya satmak için veri hırsızlığı yapmaya yönelik kötü amaçlı yazılımlar ve her türlü siber casusluk.

Bu tür devletlerin yönetiminde başlatılan saldırıların sonu gelmemekte ve şaşılacak derecede etkili olmaktaydı.

Maliyeti en yüksek silah sistemi olan A.B.D. Müşterek Taarruz Uçağı projesiyle ilgili çok değerli veriler doğrudan Pentagon'un bilgisayarlarından çalınmıştı. Hava Kuvvetleri'nin hava trafik kontrol sistemine sızılmış ve sistemin elektronik özellikleri ve tasarımıyla ilgili binlerce terabit değerli veriler indirilmişti. Savunma Bakanlığı-

nın Güvenli İnternet Protokol Yönlendirme Ağına çatışma veya savaş durumlarında sistemin çalışmasını engellemek üzere özel olarak tasarlanan bir yazılım bulaştırılmıştı.

Özel sektörde durum o kadar kötüydü ki ileri gelen Amerikalı bilgisayar üreticilerinden biri virüs içeren yeni bir ürün çıkarmıştı. iPhone ve diğer tür cep telefonları gibi 21. yüzyılda yaygın olarak kullanılan hemen her aygıtta virüs bulaşması oldukça yaygındı. Bu araçların siber sızmalar için kullanılmaya başlanması sadece zaman meselesiydi.

Royal Arms Oteli St. James Parkı'nın yanındaydı. Londra'nın bu kısmı tarih doluydu. Buraya Daryl ile çalışmadıkları bir zaman gelmek isterdi. Çalışmadıkları bir zaman olacak mı, bilmiyordu.

Odasına giren Jeff duş aldıktan sonra rahat bir koltuğa oturdu ve çok yorgun olmasına rağmen Daryl'i aradı. Daryl sesini duyduğuna mutlu olmuşa benziyordu, ama kendisiyle ne zaman konuşsa sesi zaten hep böyle gelirdi. Daryl'e e-posta gönderdikten sonra neler keşfettiğini anlattığında, Daryl de virüs kodunu incelemesinin hangi sonuçları verdiğini bildirdi.

"İnceleyebildiğim noktaya kadar deşifre etmesi zor bir virüs olduğunu söyleyebilirim. Yine de hâlâ yapacak çok işim var," dedi.

İnternetin ve bilgisayarların kalbi, yani bir anlamda dijital ruhu yazılım kodlarıydı. Kod her şeyi çalıştıran sihirdi. Kod görüntüleri, renkleri, sözcükleri, her şeyi üretendi.

Nasıl dahi ressam ve amatörler varsa, kod yazarları arasında da aynı durum geçerliydi. Yazılımlar hakkında sınırlı da olsa bilgi sahibi olan herkes kod parçalarını kop-yalayabilir, yapıştırabilir ve değiştirebilirdi. Genç yazılımcıların çoğunun yaptığı tam olarak buydu. Zaten var olan

yazılımlara biraz kendi çalışmalarından ekler ve bir araya getirdikleri şey gerçekten bir işe yararsa şaşırırlardı. Bu tür gereksiz yazılımlar dünyanın her yerinde bilgisayarlarda durur, bazen onları bozar, çoğu zaman yer kaplamaktan başka bir işe yaramazdı.

Etkin programlar yapmaları gereken işlevi hızlı, temiz ve en az yer işgal ederek yapardı. Bu tür kodları genelde özel şirketler, bazen de resmi kurumlar geliştirdi.

Dahi kodlar o kadar iyi, o kadar düzgün, o kadar hızlı çalışırdı ki, âdeta sanat eseri sayılırdı. Daryl bu yazılımın o derece olmasa da gerçekten çok çok iyi olduğunu söylemişti.

Daryl sözlerini bitirince Jeff:

“Yazılımcı gerçekten çok ayrıntılı düşünmüş. Sistem kapandığı zaman virüs kendini İngiliz Devleti tarafından kullanılan anti virüs yazılımının bir kısmıyla aynı ismi taşıyan bir dosyaya, ancak farklı bir yere kaydediyor.” dedi.

“Bu çok zekice,” dedi Daryl. “Böylece bir sistem yöneticisi tesadüfen bu dosyayla karşılaşsın ve özelliklerini incelerse, zararsız bir dosyanın özelliklerini taşıdığını görecekti.”

Eğer şüphelenen olursa dosyanın dijital imzasını, yani kimin tarafından hazırlandığını gösteren kesin kanıtı doğrulamak için ilave kontrol yapılırdı. Ancak bütün Windows bileşenlerinin Microsoft tarafından dijital olarak imzalanması ve çoğu yazılım üreticilerinin kendi yazılımlarını imzalamasına rağmen, anti virüs sektörü bu uygulamayı benimsemekte geç kalmıştı. Sonuç olarak yazılımcı, çalışmasını dijital imzaların genelde kullanılmadığı tek yere saklama kurnazlığını gösterdiği için bu ikinci kontrol gerçekleştirilemeyecekti.

“Bu adam çok sinsî,” dedi Daryl.

Jeff artık yorgunluktan doğru düşünemediğini ve yatmaya gideceğini söyledi. “İyi geceler,” dedi Daryl. Jeff beş saat sonra uyandırılmak için resepsiyona mesaj bıraktı ve hemen uykuya daldı. Rüyasında ekrandaki pikselleri kovalamış, akan kodları izlemiş ve Yates ile hiç olmayan virüsleri hakkında konuşmuştu. Telefon çaldığı zaman sanki işten hiç çıkmamış, hiç uyumamış gibi yorgundu. Duş almış, giyinmiş, kahvaltı yapmış ve Whitehall’a doğru yola koyulmuştu.

İlkbahar sabahı tazelik ve canlılık vericiydi. Big Ben tekrar çaldı. Blake şiş gözleriyle çoktan ofise gitmiş, kendisini bekliyordu. Jeff’i bodruma götürürken,

“Dünden daha iyi görünüyorsunuz,” dedi. “Sizi bilgisayarın olduğu ofise götüreyim.”

“Benim yanımda durmana gerek yok,” dedi Jeff çantasını yere bırakırken. “Sana nasıl ulaşacağımı biliyorum.” Blake rahatlamış bir şekilde odadan ayrıldı.

Jeff cep telefonundan Daryl’e çalışmaya başladığını bildiren bir mesaj gönderdi. Daryl hemen yanıt verdi.

“Bütün gün çalıştım ama bir sonuç alamadım.” Jeff aklından kısa bir hesap yaptı. D.C.’de saat neredeyse sabahın üçüydü. “Dediğim gibi bu şey çok temiz, yani gerçekten çok temiz. Şimdi sohbet odalarına giriyorum.”

Kötü amaçlı yazılımları geliştiren kişiler eserleriyle ilgili övünmeyi severdi. Bu tür yazılımcıların girdiği belirli sohbet odaları vardı ve bu odalara kendileri bizzat girmese bile yeni virüsü bilen birilerinin bu konuda ve yazılımcı hakkında konuşması nadir rastlanan bir durum değildi. Kendilerini el Kaide saldırısına götüren Superphreak virüsünü keşfettikleri zamanda olduğu gibi bu odalarda çok önemli ipuçlarına ulaşabilirlerdi.

Jeff için virüsün aktif olduğu zaman neler yaptığını görmenin zamanı gelmişti. Jeff yine ayırıcı kullanarak kötü amaçlı yazılım parazitini içinde bulunduran sistem sürecinin üzerinde yoğunlaştı. Bunun için bütün dikkatini ileri derecede gizlenmiş kötü amaçlı yazılım koduna vererek uzun saatler boyunca çalışması gerekiyordu. Yazılımcı incelenmesini zorlaştırmak için çok çalışmıştı. Ancak birkaç saat sonra Jeff önemli bir keşif yaptı. Virüs her iki ya da üç günde bir, dijital uykusundan uyandıktan sonra rastgele gibi görünen 1,000 DNS isminden oluşan bir liste hazırlıyor ve internete giriyordu. DNS, ya da Domain Name System (Alan İsim Sistemi), insanların okuyabildiği www.facebook.com gibi isimlere 192.168.122.12 gibi rakamsal adresler verilmesinde uygulanan kurallardı. Bireyler ve şirketler dünyanın her yerinde alan ismi kayıt edilen yerlerden isimler satın alır ve kayıtlar isimlerin IP adresi olarak bilinen rakamsal adreslerle eşleştirilmesini takip ederdi. Bu şekilde çıkarılan haritalar internetteki veritabanlarında saklanır, yazılımlar isim tercümelerinde bu veritabanlarını kullanırdı.

Daha sonra virüs hazırladığı listenin üzerinden birer birer gider, on saniye ile bir dakika arasında değişen yine rastgele aralıklarla ilerlerdi. Aralıklardaki düzensizlik sorgulamaların kayıt dosyasındaki her zamanki ağ aktivitesine uyum sağlaması için tasarlanmıştı. Her durumda belli bir DNS'e bağlanmaya çalışıyordu. Jeff asıl amacın bu DNS'e bağlandıktan sonra Walthrop'un bilgisayarında ve onun dosyalarına erişerek ne yapması gerektiğine ilişkin talimatlar indirmesi olduğunu biliyordu.

Yazılımcı bu yöntemi 2008'in sonunda ilk defa ortaya çıkan meşhur Conficker virüsünden almıştı. Yazılımcı sadece binlerce adres içinde belli bir tanesini yaklaşık olarak be-

lirtilen zamanda aktive ederek virüs için talimatları aldığı için bu çok başarılı bir yöntemdi. Zamanlama kötü amaçlı yazılım sisteminin içine eklenmişti.

Ne Jeff ile Daryl gibi anti virüs araştırmacıları ne de si-ber suçları önlemek amacıyla çalışan pek çok kurum kötü amaçlı yazılımların kullanabileceği her alan adının kaydını kontrol edecek zamana ve kaynaklara sahip değildi. Daha kötüsü sahte veya çalıntı bir kimlikle alan adı alınabiliyordu. Rastgele yaratılan isimlerin çoğu Batı devletleriyle yasal anlaşmaları olmayan ve internetle ilgili genelde zayıf yasaları bulunan üçüncü dünya ülkelerindeydi.

Adres yaratma kodunu Daryl'e gönderdi ve ondan zaman bulduğunda kodun içinde örüntüler aramasını istedi. Belki de isimler ilk bakışta göründükleri kadar rastgele değildi. Virüsü aldatıp alan isimlerini yaratma zamanının geldiğini düşünmesini sağlayacak bir yöntem bulmak saatler sürerdi. Bu süre içinde Daryl onları inceleyebilirdi. Ardından listeyi gözden geçirerek işaretler, örüntüler, yardımcı olabilecek herhangi bir şey arayacaktı. Ancak Daryl'in de dinlenmesi gerekiyordu. Jeff onun yanında olmasını, birlikte el ele çalışıyor olmalarını isterdi.

Yazılımcılar bir virüs tasarlarken akıllı davranmaya çalışır, ancak arkalarında mutlaka ipuçları bırakırlardı. Yeni bir kod yazarken içinde eski kod parçacıkları kullanılır ve yazılımcının acemi olduğu dönemde geliştirmiş olduğu eski kod daha özensiz olurdu. Jeff ve Daryl bir defasında sadece bu kadar küçük bir ipucuyla bir yazılımcının Moskova'daki adresini bulmuşlardı. Daryl kodu daha önce incelerken böyle bir şans yakalayamamıştı ama Jeff adres listesini incelerken daha başarılı olacağını umuyordu. Bir örüntü olmak zorundaydı.

Bu uzun saatler içinde Jeff kötü amaçlı yazılımı ayrıntılarıyla incelemiş, bilgisayara yüklediği yeni dosyaları belirlemiş ve böyle değişiklikleri takip eden bir Windows özelliğini kullanarak değiştirilen dosyaları bulmuştu. Virüsün sadece sunumlar ve OfficeWorks ile hazırlanan dosyalar gibi belgeleri aradığı anlaşılıyordu.

Jeff'in yaptığı işin özü buydu. Bu işin göz boyayan bir tarafı yoktu, ama Daryl ile ikisi siber ava karşı bir tutku besliyorlardı. Onlar suçluları kovalayan dedektiflerdi ve bilgisayarın içindeki elektronik köşelerin herhangi birini döndükleri anda onu yakalayacaklardı.

Jeff saatin kaç olduğunu tamamen unutmuştu. Saatinin alarmı iki saatte bir çalıyordu. O zaman işi bırakıp ayağa kalkıyor, geriniyor, koridorlarda yürüyor, tuvalete gidiyor ve yüzüne bir avuç su çarpıyordu. Ofise gittiğinde bir fincana kafeinli ne bulursa dolduruyor, şekerli bir şeyler yiyor ve dijital dünyaya geri dönüyordu.

Kaybetmekten nefret ederdi, her şeyiyle nefret ederdi. Ve oyunları severdi. Onun açısından virüsü çözmek; nasıl çalıştığını ve ne hasar verdiğini meydana çıkarmak en büyük mücadele ve futbol oynamak kadar geçektir.

Bir defasında Daryl'e bilgisayarlardaki piksellerin, okuduğu kodların bütün dünyası olduğunu söylemişti. Bazı kişiliklere sahip insanların nasıl siber evrene bağımlı hale geldiğini anlayabiliyordu. Uzmanlaştıkça kendilerini odalarına kilitleyip başka insanlarla bütün normal iletişimi kesen, beyinleri tamamen internet ağına bağlanmış bazı insanların geleceğinin nasıl olacağını merak etmeye başlamıştı.

Jeff öğleden sonra Whitehall'da öğrenebileceği her şeyi öğrendiğine karar vermiş ve Blake'den en kısa sürede bir toplantı düzenlemesini istemişti. Kendisinden çok daha

yorgun olduğunu düşündüğü Daryl'i aramıştı. Daryl gece sabaha kadar çalışıyordu.

“Uyanık mısın?” diye sordu.

“Zar zor. Kahveyle yaşıyorum.” Sesi yorgun geliyordu. “Şirketten Frank Renkin'i arayıp ekibinin DNS isimleri üzerinde çalışıp çalışamayacağını sordum. Büyük bir işti.”

Frank, Jeff'in üniversiteden arkadaşıydı. Birlikte pek çok ders almışlardı. Daryl de CIA'de çalıştığı dönemde Frank'le tanışmıştı. Hepsi aynı alanda çalıştığı için zaman zaman yolları kesişiyordu. Ayrıca birbirlerinin faydalı bulabileceği verileri de paylaşırlardı. Daryl'in Frank'i sevmesinin en önemli nedeni Frank'in evli olması ve kendisine yaklaşıma hiç çalışmamasıydı. Frank CIA'de kurumsal bilgisayar güvenliği üzerinde çalışmaya devam etmişti.

“Frank nasıl?”

“Çok iyi. Üçüncü bebekleri yoldaymış. Bu sefer erkek olsun istiyorlar. Frank biraz şaşırmışa benziyor. Bebeği planlamıyorlardı sanırım.” Jeff güldü. “Onu aradım çünkü Conficker Cabal dosyasında devleti temsil ediyordu ve yeni türlerle ilgili bilgisi olabilir diye düşündüm.”

“Haklısın. Bizim adamımız da aynı üretme yöntemini kullanıyor. Bir şey bulabildi mi?”

“Hemen bir şey hatırlayamadı,” dedi Daryl, “ama bilgiyi aldığına memnun oldu. Ona koda da gönderdim. Ekibi kodu Conficker'daki kodla karşılaştırdığı zaman bana hemen geri dönmeye söz verdi. Aynı yazılımcı olma ihtimali var.”

“Evet. Ama bence bizim adamımız bu kodu geliştiren kişi değil.”

“Bu yazılımcıyı gözümde çok büyötmek istemiyorum ama bu virüs çok iyi tasarlanmışa benziyor. Kodu incelediğimde kökenini bildiren hiçbir ipucu bulamadım. Virüsü

temiz tutmak için bilinçli bir çaba harcamış. Ayrıca bir şey daha var. Bir tek kabiliyetli yazılımcı tarafından geliştirilmiş benzemiyor. Bence bunun üzerinde birden çok kişi çalışmış.” Bir an durakladı. “Sohbet odalarında da bir şey bulamadım. Tek kelime bile edilmemiş. Bu şeyin yapabilecekleri o kadar fazla ki, birilerinin bir yerlerde bundan bahsetmesi beklenir. Sanki bir boşlukta hazırlanmış.”

“DNS isimlerini incelediğinde bir şey bulabildin mi?”

“Frank’in ekibinin bulduğu sonuçları inceliyordum ve isimler içinde, İran’la bitenlerin sayısının çok fazla olduğunu fark ettim. Algoritmanın ürettiği isimlerin neredeyse yarısı .ir olarak biten İran isim alanının içinde.”

“Bu ya İranlı yazılımcının aptalca bir hatası,” diye tahminde bulundu Jeff, “ya da bizi yanlış yönlendirmek için bilerek bırakılmış bir ipucu.”

“Doğru. Ancak şu aşamada bunların hangisi olduğunu söylemek mümkün değil.”

“Ona gelen bir talimatın kökenine inemeyiz maalesef. Yazılımcı eğer kullandığı bin tane URL’e eriştiğimizi anlarsa bin tane daha ekler. Ve bu şeyin kapsamı, ne zamandan beri kullanıldığı ya da ne yaptığı hakkında hâlâ bir fikrimiz yok.” Jeff bir an duraksadı. “Sence bu virüs ne yapıyor?”

“Bence bu hemen her şeyi yapabilir, ancak senin bulduklarına bakılırsa belgelere erişmek istiyor. Bu yüzden gözetleme yaptığını düşünüyorum.”

“Yani bir siber casus.”

“Aynen öyle. Tuş vuruşu kaydedici gibi ama ondan çok daha iyi.” Kaydediciler bir klavyede basılan tuşları gizlice takip eder ve klavyeyi kullanan takip edildiğinin farkına varmazdı. Daha sonra bu bilgiyi kaydediciyi yerleştiren veya ona erişimi olan kişi elde ederdi.

“Biliyor musun,” dedi Jeff, “Cenevre’deki o adam yalan söylemiyor olabilir.”

“Eğer doğruyu söylüyorsa, bunun tek yolu birisinin bu virüsü kullanarak bilgisayarındaki bir OW dosyasına erişmesi ve Herlicher dijital imzasıyla göndermeden *önce* belgenin dilini değiştirmesidir.”

Sessizlik oldu. Bunun ne anlama geldiğini her ikisi de biliyordu.

“Sen dinlen biraz,” dedi Jeff. “Ben burada yapacağım işin sonuna geliyorum. Bir sonraki adım, eğer beni isterlerse, Cenevre. O uçtaki kötü amaçlı yazılım – eğer hâlâ oradaysa – daha fazla ipucu verebilir. Seni haberdar ederim. Yardım için teşekkürler. Frank’e teşekkürlerimi ilet.”

Londra, İngiltere
Whitehall
Dışişleri ve Uluslar Topluluğu Bakanlığı
Uzak Doğu İşleri Araştırma Grubu
Bilişim Merkezi
15:32

Son toplantı başlamadan hemen önce Jeff, Daryl'den bir e-posta aldı.

Şirket bu virüsü ilk defa duyduklarını söylüyor ve bize çok teşekkür ediyor. Kodun ne kadar temiz olduğunu fark edip etmediğimizi sordular. Fark ettiğimizi söyledim. Virüsün neler yapabildiğini anladığımız zaman hemen Frank'e bilgi vereceğiz. Eğer önce onlar anlarsa, onlar da bize bilgi verecek. Son olarak, Frank eve döndüğümüz zaman bizi akşam yemeğine davet etmek istediğini söyledi. Bebek kız olacakmış. Bizimle birlikte isimler üzerinde beyin fırtınası yapmak istiyorlar. Sanırım bunu yeni bir oyun gibi eğlenceye çevirmek istiyorlar. Seni özledim.

Yates ve Walthrop toplantısının başında umutlu ve beklenti dolu görünüyorlardı. Jeff ofisin yanındaki pencere-

sinden şehrin üzerini örten ağır bir sis tabakası olduğunu görebiliyordu.

“Şimdiye kadar bunları bulabildim,” dedi Jeff. “İz tıpkı şüphelendiğiniz gibi BMCO’ya kadar gidiyor. Emin olmak ve virüsün neyin peşinde olduğunu öğrenebilmek için bu Herlicher’in bilgisayarına erişmem gerekiyor.”

Walthrop başını salladı. “Franz çok üzgün. Ne kadar endişelendiğimiz, benim gönlümü almak istemesi ve sizin ününüz düşünüldüğünde bilgisayarına erişmenizde bir engel çıkacağını zannetmiyorum. Bugün Blake’in bana söylediklerine dayanarak işin ne boyutlara ulaşacağını anladığım zaman Graham’dan oradaki mevkidaşıyla konuşmasını istedim. Franz’ın bilgisayarına bakıyorlardı. Dijital savunmaların aşıldığı anlaşıldığı zaman hızlı hareket etmenin ne kadar önemli olduğu daha kolay kabul edilirdi. Ayrıca gördüğün gibi işin içinde İran’ın nükleer programı da var. SİD ve BMCO bu konuda çok hassas. Franz’ın yöneticileri neler olduğunu biliyorlar ve durumdan hiç memnun değiller. Raporlarını açıklama tarihini ertelediler.”

“SİD nedir?” diye sordu Jeff.

“Pardon. Cenevre’deki Silahsızlanma İşleri Dairesi. Raporu onlar yayınlayacak. Hiçbir şeyin aksi gitmesini istemiyorlar. Çok büyük baskı altındalar.”

Neden büyük baskı altında olduklarından bahsetmedi ve Jeff de sormadı.

“Ben geldiğimden bu yana başka olaylar da oldu mu?” diye sordu. “Bu tür olaylar genelde münferit olarak meydana gelmez.”

“Evet,” dedi Yates. “Başka iki bilgisayarımız daha OW dosyalarını açamadı. Siz sormadan söyleyeyim, dosyalardan biri yine BMCO’dan, diğeri de New York’taki BM’den gelmişti.”

“Virüs yayılıyor.” dedi Jeff. “Şimdi elimdekiler şunlar: Evet, probleme bir Truva Atı’nın neden olduğu çok açık. Virüs çok yeni ve bir sıfır gün uygulaması kullanıyor. Bu bile tek başına virüse dikkat çekiyor. Ayrıca kendisini saklamak için yeni ve şeytanca bir yöntem kullanıyor. Rastgele kendini kapatıp açıyor ve evini arayıp talimatlar alıyor. Bunu önlemek için bağlantısını koparmaktan başka sistemi kapsayan bir yol bulamadım.”

“Bu çok can sıkıcı,” dedi Walthrop.

“Bizi mi hedef alıyor?” diye sordu Yates.

“Bence öyle,” dedi Jeff. “Her yere dağılmadığından eminim.”

“Anlıyorum. Peki, ne yapıyor bu virüs?” diye sordu Yates.

“Bence casus olarak tasarlanmış,” dedi Jeff. “Amacının en azından dosyalarınızı okumak olduğunu söyleyebilirim. Ve elimde kesin kanıt olmamakla birlikte işaretler, kullanan devletin İran olduğunu gösteriyor.” Bu haber üzerine Walthrop’un yüz ifadesi gözle görülür şekilde değişti, ancak bir yorum yapmadı. “Dediğim gibi, içeriğe erişim verdiğine inanıyorum, ama...” Jeff duraksadı. Devamını nasıl söyleyecekti?

“Evet?” dedi Yates ona cesaret vermek için.

“Bir dış kaynağın belgeleri değiştirmesine olanak verdiğinden şüpheleniyorum.”

Walthrop sandalyesinde doğruldu. “Ne?”

“Eğer virüs çalışır ve dışarıdan erişim sağlarsa izinsiz giren program bir OW belgesinin içeriğini değiştirebilir,” dedi Jeff. “Bu elbette dijital imza uygulanmadan önce meydana gelir. Belge tamamen gerçek gibi görünür. Eğer belgenin yazarı gönderdiği belgeye bakarsa değişiklikleri görecektir.

Ancak bu genelde yapılmaz. İnsanlar bir belgenin bilgisayarlarında son gördükleri haliyle durduğunu varsayar.”

Walthrop sandalyesinde arkasına yaslandı. “Yani Franz doğru söylüyor olabilir. Biraz düşüneyim. Bu sevimsiz kodun belgelerimize erişim verdiğini ve değiştirilmelerine olanak tanıdığını mı söylüyorsunuz?”

“Evet,” dedi Jeff. “Öyle gibi görünüyor.”

“Ve ben aldığım zaman dosyanın gerçek olduğunu sanıyorum, öyle mi?”

“Evet.”

“Bu ne kadar zamandır devam ediyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Jeff.

“Aman Tanrım,” dedi Walthrop. “Şimdiye kadar binlerce dosyayı okumuş, hatta değiştirmiş bile olabilir.” Bilgisayarların yapmasından korktuğu her şey gerçekleşiyordu. Böyle olacağını o *zaten* biliyordu.

“Başka neler biliyorsunuz?” diye sordu Yates.

“Dediğim gibi ipuçları İran’ı gösteriyor. Ancak bu bizi yanlış yönlendirmek için ortaya atılmış bir aldatmaca da olabilir. İçinde bulunduğumuz dijital dünya entrikalarla dolu.”

“Bir şeyi merak ediyorum. Neden dosyayı ilk defa açmaya çalıştığımda bilgisayarım çalışmadı ama yeniden denediğimde dosyayı açabildi?” diye sordu Walthrop. “Eğer Herlicher’e de virüs bulaşmışsa bile onun bilgisayarında problem yaşandığını duymadım.”

“BMCO’nun nasıl bir güvenlik sistemi kullandığını bilmiyorum,” dedi Jeff. “Muhtemelen nedeni onların güvenlik zafiyetleridir. Diğer konuya gelince, benim tahminim virüste aksayan bir nokta olduğu. OfficeWorks’ü ilk denemenizde sistem çöktü, ancak ikinci denemenizde çalışabildi.

Yine de tam olarak çalışmayı başaramadı. Bu kodu yazan kişinin OfficeWorks güvenlik kontrollerinden en az birini hesaba katmadığını düşünüyorum.”

“Burada yapılacak başka bir şey var mı?” diye sordu Walthrop.

Jeff başını salladı. “Truva Atı bilgisayarlarınızdan herhangi birine bulaşmayı becermişse, Blake onu temizleyebilir. Kodu ve nereye bakması gerektiğini biliyor. Bu virüs üzerinde çalışmaya devam edeceğimi varsayarsak bir sonraki durağımın BMCO olması gerekiyor. Önce sizin için virüs tespit programını ve bu şeyin nasıl çalıştığını bulmam gerekiyor. Dijital imza sistemindeki bir açıklığı kullanan bütün virüsler ciddi tehditlerdir. Ancak burada neler olduğuyla ilgili şüphelerimi kesinleştirmek için Herlicher’in sistemine erişmem lazım.”

“BMCO’daki meslektaşlarım ve ben araştırmaya Cenevre’de devam etmeniz gerektiği konusunda hemfikiriz,” dedi Yates. “Bunun İngiltere ve Birleşmiş Milletler arasında çatışmaya yol açabilecek bir konu olduğunun farkındasınız eminim. Bu riski ortadan kaldırmak istiyorlar. Bu akşam 18:30’da kalkacak İsviçre Uluslararası Havayolları uçağına yetişebilirsiniz. Cenevre’ye gece varırsınız. Yardımlarınız için teşekkürler ve iyi şanslar.”

Cenevre, İsviçre
Birleşmiş Milletler Cenevre Ofisi (BMCO)
Silahsızlanma İşleri Dairesi
Milletler Sarayı
16:47

Franz Herlicher ofisine girdi. Kendisi yokken birilerinin içeri girmiş olduğunu gösteren bir işaret var mıydı? Hiçbir işaret göremeyince kapıyı yavaşça kapatıp bilgisayarının başına oturdu. Yöneticisi Carlos Estancia kısa bir görüşme yapmak için onu odasına çağırmişti. Görünüşte amacı kendisine bilgisayarını incelemek için Londra'dan bir uzmanın geldiğini haber vermektir.

Herlicher buna inanmamıştı. Mutlaka bundan daha fazlası olmalıydı. Her zaman daha fazlası olurdu. İspanyol'la uzun yıllardır çalışıyor ve her bakışınasın aslında ne demek istediğini anlayabiliyordu. Estancia'nın bir şeyler sakladığını düşünüyor ve sadece sözde uzmanın kendisine ihtiyacı olan bahaneyi vermesini bekliyordu. BMCO'nun kendi bilişim uzmanları vardı. Herlicher onlara yardımcı olmamış mıydı? Olmadığını kim söylüyordu? Neden dışarıdan birisi geliyordu?

Herlicher bilgisayarına baktı. Teknisyenler bilgisayarı üzerinde biraz çalışmış ve sonra birden çalışmayı bırakmışlardı. Ona bilgisayarını kurcalamamasını söylemişlerdi. Herlicher orada ne aradıklarını çok merak ediyordu. Bildiği kadarıyla ziyaret ettiği bütün internet adresleri elektronik bir dosyada saklanıyordu. Pornografiden hoşlanmıyordu ve eğer hoşlansaydı bile bilişim uzmanlarının kendisini yakalayacaklarını bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyordu. Başkalarının başına bu gelmişti. İş saatlerini amaçsızca internette dolaşarak geçirmiyordu. Bunun da takip edildiğinin farkındaydı. Ayrıca BM ya da Silahsızlanma İşleri Dairesi hakkında olumsuz bir şey asla yazmamıştı. Böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmezdi.

Estancia bilişim uzmanlarının söylediğini teyit etmişti, yani bilgisayarına korsanların girdiğini. Bu kelimeleri söylerken takındığı tavır bunun Herlicher'in hatası olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Sanki bilgisayar güvenliği bilişim uzmanlarının görevi değilmiş gibi... Böyle şeyleri engelleyecek programları yok muydu? Güvenlik duvarları kullanmıyorlar mıydı? Onlara internet güvenliklerinin yok gibi olduğu söylenmişti. Ancak şimdi Estancia bunu onun hatası gibi göstermeye çalışıyordu.

Londra'dan gelen bu uzmana fazla değer vermenin anlamı yoktu. Çok daha önemli bir şeyler oluyordu. Hedefkendi miydi? Yoksa Herlicher sadece büyük bir oyunda piyon muydu? Bunu bilmesinin bir yolu var mıydı?

Estancia, Lloyd Walthrop hakkında bir şey söylememişti, ancak Herlicher bu adama gönderdiği belgenin probleme neden olduğunu anlayabiliyordu. İngiltere'den uzmanların gelmesi Walthrop'un da endişeleri olduğunu gösteriyordu. Böylece Walthrop kendini kurtarabilecekti.

Herlicher bu felakete neyin neden olduğunu anlayamıyordu. Estancia, teknisyenler, herkes ikiyüzlü davranıyordu. Migren ataklarından birinin başlamak üzere olduğunu hissederek başını ellerinin arasına aldı. Her şey çok karmaşıktı.

Birden aklına gelen bir düşünceyle irkildi. Estancia, Walthrop'la İran raporu hakkında görüştüğünü, hatta düzenli olarak görüştüğünü biliyordu. Ve gizli bilgileri ona verdiğini de... Kurallara aykırı olsa dâhi, ofis bilgisayarını kullanmadan bu görüşmeleri yapmasının bir yolu yoktu.

Herlicher ekranını açtı ve e-posta programına girdi. Walthrop'a gönderdiği bütün mesajları silmeye başladı.

Makü, İran
İmam Sokak
Hotel Seyhan Adana
21:58

Saliha Kaya pencereden biraz uzaklaşıp aşağıdaki karanlık sokağa baktı. Sokakta zaten az sayıda olan sokak lambalarının çoğu çalışmıyordu.

Bu yolculuklar hep birbirinin aynı oluyordu. Prag'tan Ankara'ya uçuyor, kiraladığı aracı gün boyu kullanıp İran sınırına varıyor, sınırı geçmek için bekliyor ve sonra otele giriş yapıyordu. Kadın gelip gitmişti. Yani işi bitmişti. Peki, neden uyuyamıyordu?

Yol onu çok yormuştu. Ahmed için bu yolculuklardan daha kaç defa yapardı bilmiyordu. İyi para kazanıyordu – çok iyi olmasa da – ancak ciddi şekilde yoruluyordu. Uçuş önemli değildi. Uçakları severdi. Tanıştığı işadamları kendisine kartvizitini verip yaşadıkları yerde iş bulmasına yardım edebileceklerini söylerlerdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu, ama her kart bir fırsat demektir. Ahmed'le ilişkileri bir yere gitmiyordu ve ne zaman evine uğrasa Türkiye'ye dönme ihtimali karşısında canı sıkılıyordu.

Babası önceki yıl ölmüştü. İki kız ve bir erkek kardeşi evde yaşlanan anneleriyle birlikte yaşıyorlardı. Diğer kardeşleri ellerinden geldiğince katkıda bulunsa da ailenin asıl geçim kaynağını Saliha sağlıyordu. Ne de olsa zengin bir Batı ülkesinde yaşayan ve ailede herkesin toplamından daha fazla para kazanan kendisiydi.

Prag'tan öğleden sonra gelmiş, bir taksiye binip doğduğu eve gitmiş ve her zaman olduğu gibi yine ailesini şaşırtmıştı. Ahmed seyahatlerinden asla kimseye bahsetmemesi gerektiğini açıkça söylemişti. Kızlar ve erkek kardeşi ablalarını gördükleri için çok mutlu olmuşlardı. Getirdiği hediyeleri heyecanla açmışlar, onları mutlu edebildiği için Saliha'nın da içi ısınmıştı.

Oturdukları daire zemin katındaydı ve arka tarafı küçük bir bahçeye açılıyordu. Saliha çocukken anneannesiyse bu bahçede çalışır, ailesinin yaz ve kış aylarında yediği sebzeleri yetiştirirdi. Şimdi Saliha gittiği ve anneannesiyse öldüğü için bahçe sararmış ve içindeki bitkiler kurumuştu. Babasının ölümünden sonra annesi, bahçeye ilgilenecek zaman bulamamıştı. Saliha eve geldiğinde annesi pazardaydı. Eve döndüğünde Saliha'nın kardeşleriyle oynadığını gördü. Kızına içtenlikle gülümsedi ve sarıldı.

“Ne kadar zayıflamışsın. Kendine iyi bakmıyor musun?”

Saliha güldü. “Batı’da moda bu. O kadar da zayıf değilim.” Katlanmış kâğıt paraları annesinin avucuna sıkıştırdı.

Annesi başını eğdi ve “Sağ ol kızım,” dedi. “Sen de olmasan...” Söзlerini tamamlamadı.

Evet, ben de olmasam, diye düşündü Saliha. Ailesi ne yapardı? Aç kalır, perişan olurlardı. İki kız kardeşi muhtemelen hayat kadını olur, erkek kardeşi ya onların satıcılığını ya da hırsızlık veya her ikisini de yapardı. Saliha neler

olabileceğini biliyordu. Bunların hepsini daha önce görmüştü. Kendisi bu kaderden kaçabilmişti, ama acaba onlar kaçabilirler miydi?

Ablası bir kamyon şoförüyle evliydi. Ağabeyi İstanbul'da tersanelerde çalışıyordu; bekâr olduğu için kazandığı paranın büyük bir kısmını annesine gönderebiliyordu. Bunu yapmak için çok köhne bir evde yaşıyordu. Ancak onun da kendi geleceğini düşünmesi ve para biriktirmesi gereken günler yaklaşıyordu.

O gece Saliha ailesine normalde yiyemedikleri yiyecekler getirmiş ve annesinin akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmişti. İki kız kardeşi onunla yatmış, uyuyuncaya kadar fısıldaşmışlardı. Ziyareti her zaman olduğu gibi harika geçmiş, ama çok kısa sürmüştü. Bunlar hayatının en güzel anlarıydı.

Saliha Prag'ta ailelerini unutan genç kadınlarla çalışıyordu. Eve göndermeleri gereken parayı pahalı kıyafetler giymek, güzel evlerde oturmak, seyahatler etmek için harcıyorlardı. Hayat kadınları gibi giyiniyor ve öyle davranıyorlardı. Saliha onları izledikçe öfkeleniyordu. Bir insan nasıl olur da evine ve ailesine sırt çevirebilirdi? Saliha bunu anlayamıyordu.

Ertesi sabah erken saatlerde bir araba kiralamış ve annesine birkaç gün sonra yeni hediyelerle döneceğini söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Annesi kapının eşiğinde durup uzaklaşan kızını izlemiş, Saliha köşeyi dönmeden ona son bir defa el sallamıştı.

Ankara'dan İran sınırına yaptığı yolculuk tam bir gün sürmüştü. Ankara'nın kuzeydoğusuna yönelip E80 Trans-Avrupa Otoyolu ya da TEM olarak bilinen Batı Avrupa'da uzakta bir yerlerde başlayıp Türkiye-İran sınırının yakın-

larına kadar uzanan bölünmüş karayolunda ilerlemeye başladı. Yol Anadolu'nun geniş düzlüklerini geçip dağların arasındaki uzun ve dar vadilerin içinde bulunan antik geçitleri takip ediyordu. Hızla kullandığı arabasının direksiyonunda sözde modern Türkiye'de yaşanan gerçek hayatlar gözlerinin önüne seriliyordu. Eşeklerin sırtında yaşlı adamlar, koyun güden çocuklar, bir ailenin açlıktan ölmemesi için sadece bir ürün daha fazla vermek için mücadele eden tükenmiş tarlalar.. Bunların hepsini daha önce görmüştü ve Batı'da yaşadıkça kendi ülkesi gözüne daha çaresiz ve yoksul görünüyordu.

Türkiye'nin bu bölgesinde tek başına seyahat eden bir kadın merak uyandırır. İki defa otoyolun dışına çıkarak kısa molalar verdi. Yolun kenarındaki köylerden geçerken yaşlı erkek ve kadınların onaylamaz tavırlarını ve genç erkeklerin rahatsız edici bakışlarını görmezden geliyordu.

Ahmed geçtiği yolu değiştirmesi, farklı güzergâhlardan ilerlemesi için kendisini uyarılmıştı. İlk üç seyahatinde bu öğüdü tutmuş, ancak tuttuğuna hiç memnun olmamıştı, çünkü başka bütün güzergâhlardan geçmesi iki tam gününü alıyordu. Şimdi en iyi ve en hızlı yolda ilerliyordu. Seyahat Ahmed'in aptalca kuralları olmadan da yeterince zordu.

Öğleden sonra doğuya doğru ilerledikçe dağlar büyümeye, yol gittikçe daha bakımsız olmaya ve bölge ilkelleşmeye başlamıştı. Sınıra yaklaştığı zaman dar ve çamurlu bir yola saptı. Kısa bir mesafe ilerlemenin ardından kavak ağaçlarının sıralandığı sevimli bir akarsuyu kenarında durdu. Burada otlar, otoyoldan görünmesini engelliyordu. Arabasının kapısını açtı ve suyun sesini dinleyerek annesinin hazırladığı yiyecekleri yedi. Buraya bahar daha geç geliyordu. Hava serin, ancak dağların kokusuyla doluydu. Yaz

sonuna doğru yakınlardaki nar ağaçlarının dalları, üzerlerindeki meyvelerden yere eğilecekti. Bu ağaçların kokusu seyahatlerine zevk katan nadir şeylerdendi.

Kolundaki saate bakıp derin bir nefes aldı. Arabasına gitti, bagajı ve sonra içindeki valizini açtı. İçinden giyecekler çıkardı. Kot pantolonunu çıkarıp bileklerine kadar uzanan siyah bir etek ve aynı renkte, uzun kollu, mantoya benzer bir giyecek giydi. Pantolonunu valize koydu, valizin içinden bir başörtüsü çıkardı ve bagajı kapattı.

Ankara'dan ayrılmadan önce banyo yapmış, parfüm sürmemiş ve makyaj yapmamıştı. Şimdi gerçek bir Müslüman kadın gibi görünüyordu. Öyle görünmesi de gerekiyordu.

Saliha gün batımında İran sınırına ulaşmıştı. Durmak için yavaşlarken başörtüsünü de örttü. Sık sık seyahat ettiği için güvenlik görevlileri kendisini tanıyordu. Türkiye'nin doğusunda tek başına araba kullanan bir kadın dikkat çekti, ancak İran'da çok daha fazla göze batardı. Prag'tan geldiğini ve İranlı erkek arkadaşının ailesinin yakınlarda oturduğunu söyledi. Türkiye'ye her gelişinde aile onu yanına çağırıyor ve kendisine hediyeler veriyordu. Sonra sadece İran'da bulabileceği bazı şeyleri alıyor ve geri dönüyordu.

Güvenlik görevlileri her zaman yaptıkları gibi arabayı, hatta görüntüyü kurtarmak için Prag'tan getirdiği iki hediyeyi bile iyice aramışlardı. Kısa süre sonra Makü'ye varmasına kadar kalan son yarım saatlik yola koyulmuştu. Bölgenin eski çağlardaki başkenti olan Makü bugün orta büyüklükte bir şehirdi. Vadide kurulmuş olan bu şehre tepeden bakan bir de kale vardı.

Burada yapması gerekenler hiç değişmiyordu. Yalnızca Hotel Seyhan Adana'da kalacak ve bekleyecekti. Bu bekleme süresi bazen bir saat kadar kısa sürebiliyordu. Ancak

bir defasında odasında veya lobide tam üç gün boyunca oturmuştu. Ancak her seferinde kendisiyle buluşmaya gelen genç, beyaz tenli bir kadın oluyordu. Bu sefer aynı akşam erken saatlerde lobide beklerken kadın gelmişti. Kısa bir selamlaşmanın ardından kadın getirdiği hediyeler için ona teşekkür etmiş, Ahmed'e götüreceği şeyleri vermiş ve flaş belleği almıştı. Hepsi bu kadardı.

Saliha odasına dönünce paketleri dikkatle açmış ve içindekileri ayrıntılı bir şekilde incelemişti. Paketlerin içinde İran'ın dışında bulunmayan yöresel konserve yiyecekler vardı. Saliha kaçakçılık yaptığı gerekçesiyle tutuklanma tehdidiyle karşı karşıya değildi. Konserve yiyecekleri doğru sıraya koyduktan sonra paketleri kapattı ve ardından pilav üstü kuzu kebaptan oluşan hafif bir yemek yedi. Sonra uyuması gerekiyordu ama uyuyamadı. Ertesi gün yine bütün gün araba kullanacaktı, ama uykusu bir türlü gelmiyordu.

Aşağıdaki sakin sokağa bir daha baktı. Gece olmuştu ve sokakta hemen hemen hiç kimse yoktu. İran'da gece olduğunda sokaklara ürkütücü bir karanlık bastırırdı. Kendisini otel odasında bir tutsak gibi hissediyordu.

Uykusunu kaçırmanın girdiği riskler olduğunu anladı. Saliha aptal değildi. Siyasete karşı hiçbir ilgi duymasa da İranlı mollaların Batı'yla savaş halinde olduğunu biliyordu. Erkek arkadaşını her açıdan değerlendirdiğinde cihada bir şekilde bulaşmış olduğu sonucuna varıyordu. Aklındaki bütün sorulara yanıt olan tek seçenek buydu. Yalnızca bu her zaman dikkatli davranmasını, İslam'a olan gizli bağlılığını, bilgisayar başında geçirdiği saatleri, farklı cep telefonları kullanmasını, özel konuşmalar yapmasını, esrarengiz seyahatlerini ve ne zaman İran'a gitse yanında götürmesi için verdiği flaş belleği açıklıyordu.

Saliha bilgi kaçıyordu. Mollaların İran'a internet veya e-posta ile girmesine izin vermediği bir tür bilgi taşıyordu. Yani bir kuryeydi.

Ama ne tür bir bilgi? Bu kadar zahmete ve masrafa girilmesine degecek kadar önemli olan neydi? Saliha saatlerce odayı arşınlayarak bu gizemi çözmeye çalıştı. Olayı her açıdan değerlendiriyordu. Neler olduğunu hâlâ bilmiyordu, ama artık işlerin böyle olması gerektiğini anlıyordu.

Saliha yatmaya hazırlanıyor, ancak aklındaki düşünceler birbirini kovalıyordu. Eğer haklıysa İran'da tehlike altında değildi ve Türkiye'nin de gittikçe İslam'a daha çok yaklaştığı düşünülürse onların da ne yaptığına dikkat edeceğini zannetmiyordu. Eğer Çek Devleti Ahmed'den rahatsız olsa ona oturma izni vermek yerine sınır dışı eder ya da en azından sorguya çekerlerdi. Saliha bu seyahatleri düzenli olarak yapıyordu ve bu konuda ona hiç soru soran olmamıştı.

Peki, diye düşündü yatağa girerken, kimden korkuyordu?

CIA'den korktuğu kesindi. Ama Mossad'dan daha çok korktuğunu düşündü ürpererek. Eğer haklıysa, bu kurumların herhangi biri ya da her ikisi de neler yaptığıyla kesinlikle ilgilenirdi ve birinin yaptığı en küçük hatada parmaklar kendisini gösterebilirdi.

Saliha her ikisinden de korkuyordu. Televizyonda izlediği veya okuduğu CIA'in etkinliğini yitirdiğini söyleyen haberlere inanmıyordu. Bunlar insanları yanlış yönlendirmek için yapılan haberlerdi. Hayatı boyunca CIA'in nasıl Orta Doğu'daki bütün darbelerin ve suikastların arkasında olduğunu duymuştu. Bundan en ufak şüphesi yoktu. CIA onu yakalarsa götürecekleri yer Guantanamo olmazdı. Onu cehennem dibinde işkence ve tecavüz odalarının bulunduğu bir yere kapatacaklardı. Kendisi gibi insanlara

Mossad'ın ne yaptığını bilmiyordu, ama ikisini kıyaslarsa CIA'in daha merhametli olacağından emindi.

Hayır, kararını vermişti. Bu çok fazlaydı. Artık durması gerektiğini biliyordu. Bir seyahat daha yapacak ve sonra bırakacaktı. Ve Ahmed bunun için çok para verse iyi olurdu.

DÖRDÜNCÜ GÜN

12 NİSAN, PAZAR

ÇİNLİ BİR BİLGİSAYAR KORSANININ İTİRAFLARI, BÖLÜM 1

Yazar Johnson Lam

İnternet Haberleri

12 Nisan

Şangay'da yaşayan yirmi yaşlarında bilgisayar meraklısı bir genç; para kazanmak için yaptığı sanal korsanlığın kapılarını açıyor.

Victor çoğu Çinli gibi Batılı birisiyle konuşurken bir Batılı ismi kullanıyor. Ancak bu sefer asıl amacı gerçek kimliğini saklamak. İngilizcesi aksanlı olsa da çok iyi. Zayıf, terbiyeli, efendi bir adam. Ayrıca yaptığından büyük gurur duyuyor.

Aslında övünme ihtiyacı, bir bilgisayar korsanının gizli kalma isteğiyle sürekli çatışma halindedir. Çin yakın zamanda siber güvenlik yasalarını ağırlaştırmış olsa da bu yasaların yeterince uygulandığı söylenemez. Ancak Victor bu durumun değişeceğinden korkuyor. Küçük dairesine yakın bir yerde bulduğumuz kafede, "Eğer hikâyenize bir yüz koyarsanız başım derde girer," diyor. "İsimsiz olarak kalırsam zengin olurum."

Victor eskiden mühendis olmak istermiş, ancak üniversitede okurken sanal korsanların dijital dünyasına merak sarmış. Sanal korsanlar içine kapalı, aralarında kodlar değişen, virüsler satan, bilgisayarların kullanabilecekleri zayıflıkları hakkında bilgiler toplayan bir grup oluşturuyor. “Bütün büyük şirketlerin sıfır gün virüslerine karşı zayıflıkları vardır,” diyor Victor. “Ben bir tane bulup köşeyi döneceğim.”

Victor üç hafta önce kendisinin hazırladığı bir Truva Atı’nı kullanıp kimlik hırsızlığı yaptığını ve şimdi beş binden fazla bilgisayarın oluşturduğu bir ağa hâkim olduğunu söyledi. Virüs banka bilgilerini topluyor ve Victor hazır olduğu zaman kullanıcıların hesaplarını yağmalayıp ne alabilirse almayı planlıyor. Paranın kendi kontrolü altındaki bir hesaba giderken geçeceği karmaşık dijital güzergâhı bile hazırlamış. Sigarasını yakıp gülererek, “Neler olduğunu anlamayacaklar bile,” diyor.

Hırsızlık yaptığı için kendisiyle gurur duyup duymadığını sordum. “Bu hırsızlık değil. Cüzdanını masanın üstünde unutup gidersen aldığım için ben mi hatalı olurum? Bu aynı şey. Onlar beni içeri davet ediyor. Daveti neden kabul etmeyeyim?”

Victor’un aklında yalnızca korsanlık var. İnternette sanal korsanlık sayfalarını ve dergilerini okuyor, diğer korsanlarla sohbet ediyor, onlarla bilgi ve fikir paylaşıyor ve kötü amaçlı yazılım kodları paylaşıyor. “İşin en zor kısmı bu. Ama aynı zamanda en çok tatmin edici,” diyor gülümseyerek.

Victor'un aksine bilgisayar korsanlarının çoğu kendi virüslerini geliştirmekle uğraşmıyor. Genelde web sitelerinden virüsler alıp kendi kullanım amaçlarına uyacak şekilde değiştiriyor. En başarılı virüslerin bazıları başkalarından kiralanmış programlar oluyor. Evet, kiralanmış programlar.

Sıradaki: Sanal Korsanlığın Girişimci Dünyası

İnternet Haberleri. Tüm hakları saklıdır.

Cenevre, İsviçre
Lozan Caddesi
Mon-Repos Oteli
7:19

Jeff otel odasının kapısının vurulmasıyla uyandı. Uyku sersemi, yatakta oturdu ve ayaklarını yere indirip halıya bastı. O gözlerini ovuştururken kapıdaki kişi kapıya vurmaya devam ediyordu.

Cenevre'deki otel odasına ulaştığında yorgunluktan bitkin durumdaydı. Whitehall'daki son toplantının ardından Daryl'e mesaj atıp Cenevre'ye geçtiğini haber vermişti. Sonra uçak havalanmadan hemen önce ve inişinin ardından onu aramış, ancak her ikisinde de sesli mesaj sistemine yönlendirilmişti. Daryl'in hak ettiği gibi dinlendiğini düşünmüştü. Odasına çekilince bir sandviç istemiş, duşa girmiş ve ardından hemen yatmıştı.

Sarhoş gibi sendeleyerek kapıya gidip gözetleme deliğinden dışarı baktı. Dışarıdaki kadın kendisine gülümsüyordu. Kapıyı ardına kadar açtı. İçeri giren Daryl kendisine sarılırken, "Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu. Daryl güzel görünüyor ve güzel kokuyordu.

“Merhaba koca adam,” diye mırıldandı Daryl. “Tek başına eğlenmene seyirci kalamazdım, değil mi?”

Uzun uzun sarıldıktan sonra Daryl’in valizini odaya taşıdı. “Gerçekten,” dedi, “beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

Daryl gülümsedi. “Ben çok gizli bir siber ajanım, unuttun mu? CIA’de arkadaşlarım var.” Güldü. “Sadece Frank’le konuştum. Sonra o birilerini aradı. Sen buraya gelirken ben de bir direkt uçuşu yakaladım. O kadar yorgundum ki, bir ilaç alıp yol boyunca uyudum.” Odada etrafına bakındı. “Hiç sarışın yok. Aferin sana.”

Perdeleri açtı. “Şu manzaraya bak!” diye bağırdı. Pencereden bakımlı, yeşil bir park ve gerisinde Alp Dağları’nın eteklerindeki masmavi Cenevre Gölü görünüyordu.

Daryl ona arkasını dönüp “Kahvaltı isteyelim,” dedi. “Seninle kahvaltı yapmak için uçakta verileni yemedim.”

“İyi olur. Sen sipariş verirken ben duş alayım,”

Banyoda duş başlığının tuhafliklarını anlamış olduğuna sevinerek suyu açtı, bir an bekledi ve sonra duşa girdi. Sıcak su vücudundan akarken duşun altında yavaş yavaş döndü. Su çok harikaydı. Duş almalı bir hafta olmuş gibi geliyordu. Daryl geldiği için mutlu olmuştu. Çok mutlu. Tam o anda perde açıldı ve buharın içinden çıplak Daryl içeri girdi.

“Sırtını sabunlayayım mı?” diye sordu. “Yiyecek gelene kadar zamanımız var.”

Garsonu biraz kapıda bekletmelerinin ardından Jeff otelin bornozunu üzerine geçirip onu içeri aldı. Bu sırada Daryl banyoda saklanıyordu. Jeff faturayı imzaladı, genç garsona ruh haline uygun şekilde cömert bir bahşiş verdi, kapıyı kapattı ve banyonun kapısını çaldı.

“Kahvaltı geldi. Artık çıkabilirsin.”

Daryl dişlerini fırçalamış, saçını taramıştı. Makyajsız yüzü, pırıl pırıl sabah ışığında çok güzel görünüyordu. Sipariş ettikleri Amerikan tarzı kahvaltıyı iştahla yemeye başladılar.

“Çok güzel bir sürpriz yaptın,” dedi Jeff lokmaların arasında.

“Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Kendimi kurtarmaya gerçekten çok uğraştım. Seyahate çıkabiliriz. Ben sana yardım edince işi yarı sürede, hatta daha çabuk bitirirsin çünkü ben senden daha hızlıyım.”

“Kim demiş?”

“Annem.” Daryl bir lokma daha ısırıldı. “İçimden bir ses İranlıların bunu yapacak uzmanlığa sahip olmadığını söylüyor. Bir yerlerde bir İranlı bunu yapacak bilgiye ve beceriye sahip olabilir, ancak bana bir takım çalışması gibi geliyor. Devlet destekli olduğu da kesin. Ama mollaların bunu becerebileceğini zannetmiyorum. Sen yapabileceklerine inanıyor musun?” Daryl’in sesi artık yorgun gelmiyordu. Tekrar iz üstündeydi. “Aslında İran’dan çıkan bir tek siber kod bile olduğunu duymadım. Sen duydun mu?”

Jeff bir an düşündü. “Hayır. İran Devleti’nde bilgisayar korsanlığıyla görevli bir birim olsa birimiz bunu mutlaka duyardık. Bütün raporlara göre bilgisayarları neredeyse sürekli siber saldırılarla karşılaşıyor. Ben buna yetecek enerjileri olduğunu sanmıyorum. Stuxnet’i ve neden olduğu büyük hasarı bir düşün. Daha onunla başa çıkmayı beceremediler.”

Stuxnet o güne kadar geliştirilen en karmaşık Truva Atı’ydı. İran’ın düşmanı olan bir devlet tarafından geliştirildiği ve çalıştırıldığı yaygın kabul gören bu virüs, İran’ın

nükleer programının dizlerine çökmesine neden olmuştu. Virüsü kimse sahiplenmemişti ama siber dünyadaki hemen herkes Mossad ve CIA'in ortak çalışmasının ürünü olduğuna inanıyordu.

Aslında Jeff ve Daryl önceki yıl Stuxnet'e benzer bir proje üzerinde çalıştıklarına inanıyorlardı. Neredeyse yalnızca Amerikan istihbarat dairelerine program tedarik etmekle uğraşan özel bir yazılım şirketi olan Frontline Integrated Systems ya da FIS'e bir teklifte bulunmaları istenmişti. Görevleri Android'in kablosuz hizmetleri Wifi ve Bluetooth'taki sıfır gün zafiyetlerini tespit etmektir. Android çok sayıda cep telefonunun kullandığı mobil işletim sistemiydi. Zafiyetler tespit edildikten sonra güvenli yetkisiz erişim programları geliştireceklerdi. Açıkça söylenmese de bariz olan amaç, kötü amaçlı yazılımların başka sistemlerden Android telefonlara ve Android telefonlardan başka sistemlere sızabileceği bir delik açmaktır.

Jeff ve Daryl açıklama sorumluluğu ilkesine inanırdı. Bu ilkeye göre bir sıfır gün zafiyetiyle karşılaştıkları zaman tedarikçilere özel olarak bilgi verip herkes tarafından öğrenilmeden önce deliklerin kapatılmasına fırsat verirlerdi. Ancak siber savaşlar dünyasında bu tür zafiyetler son derece değerli olabilirdi. Bir devlet kurumu tedarikçilerin yama yaparak değerini azaltacağı düşüncesiyle bu zafiyetleri açıklamazdı. Çift, siber savaşların doğasını kabul edince bu görünürdeki çatışmayı çözmüştü. CIA ve UGD ile yaptıkları sözleşmeler, bu tür zafiyetlerin bulunmalarından bir yıl sonra ya da başka biri tarafından kullanılmalarından hangisi daha önce gerçekleşirse o zaman açıklanacağını bildiren bir madde içeriyordu.

İdeal bir dünyada böyle bir uzlaşmaya varmazlardı. An-

cak onların dünyası ideal olmaktan çok uzaktı. Süper güçler artık siber savaş meydanında çarpışıyordu ve ABD ve Batı bu savaşı kazanmak zorundaydı.

Fildişi Projesi'nin sözleşmesini sabit ücret ve keşfettikleri her sıfır gün zafiyeti için bonus karşılığında almışlardı. Bluetooth yığnında bir, çekirdek Wifi sürücüsünde iki ve GPS sürücüsünde yine iki zafiyet bulmuşlardı.

Jeff ikinci tostunun üstüne tereyağı sürerken, "Belki başkasına yaptırmışlardır," dedi. Ücret karşılığı iş yapmaya çalışan çok sayıda suç örgütü vardı. Ancak bu yaklaşımda bazı sorunlar olabiliyordu. Eğer birisi, özellikle de kiralık birileri başkaları üzerine bir saldırı planladığını öğrenirse yaratıcılıklarını işverenlerine karşı kullanabilir veya ürettikleri virüsü karşı tarafa da satabilirlerdi.

"Bence her şey mümkün. Ama bu kadar temiz bir kod yazabilecek bir bilgisayar korsanı olduğuna sen inanabiliyor musun?" Eski Sovyet bloğunda kurulan siber çeteler bu tür operasyonları zengin bir kazanç kaynağına dönüştürmüşlerdi. Ancak onların hazırladıkları kodlar genelde zayıf olur ve kolayca tespit edilebilirdi. Böyle bir örgütün çıtayı bu kadar yükseltmiş olması mümkün müydü?

"İranlıları pek anlamışa benzemiyor," diye devam etti Daryl. "Bu Herlicher'in dosyalarını okuyorlar, hatta nihai raporu da değiştirip İran'da nükleer bomba olmadığını yazıyorlar, ya sonra? Böyle bir hata kolayca açıklanabilir ve önemli bir şeyi değiştirdikleri anlaşıldığı anda bizim gibi insanlar çalışmaya başlar. Okuduklarıma bakılırsa sadece bombalarını patlatmak istiyorlar. Böylece önemli bir küresel oyuncu olma hedeflerine ulaşabilecekler."

"Ve sonra bombayı kullanacaklar."

"Aynen öyle." Daryl duraksadı. "Hep neden bomba ge-

liştirmeleri konusunda kimsenin yeterince ilgilenmediğini merak etmişimdir. DÜnyanın her yerinde terörist grupları maddi olarak desteklediklerini biliyorsun. İnsanlar ne yaptıklarını göremiyor mu? Bombayı şans eseri kendi küçük terörist gruplarının eline verirlerse bütün Orta Doğu'ya kafa tutup herkesi hakimiyetleri altına alabilirler. Ne de olsa Pers Krallığı uzun yıllar boyunca bölgeyi ege-menliği altında bulundurmuştur. İnsanların uyanması için ne olması gerekiyor? DÜnyanın nükleer çöplüğe mi dönmesi lazım? Evlerinde elektriğin bir ay boyunca kesik kalması mı gerekir? Bazen gerçekten çığlık atmamak istiyorum." Durdu, derin bir nefes aldı.

"Üzölme Daryl."

"Üzölmemek elimde değil!" dedi Daryl. "Bak, şu işi yeniden düşün. Bence bunu yapan İran'dan çok daha nitelikli, çok daha büyük bir hedefe sahip birileri."

Yemeklerini bitirip giyinirlerken Jeff, Daryl'in bu sözlerini düşündü. Kulağa çok mantıklı geliyordu.

"Bunu birkaç gün düşünecek misin?" diye sordu Daryl. Keyfi biraz yerine gelmişti.

Jeff başını salladı. "Yolda gelirken okuduğum bütün kitaplarda ve izlediğim bütün filmlerde İtalya'nın ne kadar romantik anlatıldığını düşündüm. Roma, Floransa, Venedik. Gondolla şehri gezeriz. Sen bana serenat yapabilirsin."

"Beni gondolcuyla karıştırdın. Serenadı o yapar."

Jeff uzanıp onu öptü. "Harika sürprizlerle dolu bir kadınsın. Seni seviyorum."

"Böyle konuşmaya devam edersen alyans alışverişine çıkabilirim."

Jeff ona sımsıkı sarıldı. "Benim aklıma alabileceğin daha kötü şeyler geliyor."

Otelden ayrılırlarken ışıldayan gölün ve üzeri beyaz bulutlarla kaplı uzak dağların görüntüsü muhteşemdi. Devasa bir fıskiye olan ünlü Jet d'eau şehrin neredeyse her yerinden görülebiliyordu. Jeff, Cenevre'nin kasvetli bir şehir olduğunu duymuştu, ama gördüklerinin ardından hiç de kasveti olduğunu düşünmüyordu. O ana kadar şehri gayet güzel bulmuştu, ancak bunda yanında bulunan insanın da payı olduğundan şüpheleniyordu.

BMCO'nun bulunduğu Milletler Sarayı, Lozan Caddesi'nin üzerinde, Barış Caddesi'yle birleştiği yerin yakınlarında bulunuyordu. Jeff binanın bahçesinde veya bahçenin dışında herhangi bir güvenlik görevlisi olmadığına dikkat etti. Binanın girişi caddeden içeride bulunuyor, bakımlı bir bahçenin içinden geçen uzun beton bir yolla girişe ulaşıyordu. Güvenlik önemleri ya gözle görülmüyor ya da İsveç toplumunun istikrarlı ve kurallara uyan doğasına güveniyordu.

Güvenlik müdürü Henri Wille onları binaya ilk defa gelen ziyaretçilerin her zaman giriş yaptığı Pregny Kapısı'nda karşılamıştı. Wille kırklı yaşlarında, zayıf ve zinde görünümlü, sarı saçları ve koyu mavi gözleriyle İsveçli olduğu kolayca anlaşılabilen bir adamdı. Takım elbise giymişti ve sol göğsünün üstünde özel bir kimlik kartı takılıydı. BMCO'da görevli özel Interpol ajanı olarak İngiliz Dışişleri Bakanlığında iki önemli bilgisayar uzmanının geleceği bilgisini ve onları şahsen karşılaması talimatını almıştı. Frank Renkin daha önceden Graham Yates'e Daryl'in Jeff'in yanına geleceğini bildirmişti. Daryl'in ünü Jeff'i gölgede bıraktığı için Yates bu habere çok memnun olmuştu.

Tanışma faslının ardından Henri, Jeff ile Daryl'den yakındaki bir odada fotoğraf çektirmelerini istemişti. Birkaç

dakika sonra ikisine de binanın içindeyken takmaları gereken birer kimlik kartı verilmişti.

“Bu kartla her yere girebilirsiniz,” demişti Henri. “Eğer güvenlikle ilgili herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa doğrudan bana gelin.” Kartvizitin arkasına cep telefon numarasını yazdı ve Jeff’e verdi. Sonra onları BMCO bilişim ofisine götürdü ve onlarla vedalaştı.

Bilişim bölümünün şefi yurtdışındaydı. Onun yerine adının Nikos Stefanidou olduğunu öğrendikleri müdür yardımcısından bilgi aldılar. Kısa boylu, gür bıyıkları olan bu adam onların varlıklarından memnun kalmışa benzermiyordu. “Bence bu bizim yeterli olabileceğimiz bir sorundu ama başkaları farklı şekilde karar verdi,” demişti. “Size yardımcı olmaya çalışacağım.” Koltuğundan kalkmamıştı.

“Bilgisayar burada mı?” diye sordu Daryl. Standart prosedürlere göre bilgisayarın ağdan çıkarılması ve bilişim merkezine taşınarak erişimden uzak tutulması gerekiyordu.

“Hayır, bilgisayarı Bay Herlicher’in ofisinde bıraktık. Kullanmaması söylendi.”

Jeff bir kaşını havaya kaldırdı ancak bir şey söylemedi.

“Bu binada başka bilgisayarlara da virüs bulaştığı bildirildi mi?” diye sordu Daryl.

“Bunu söyleyemem.”

“Yani ‘evet’ bildirildi mi, yoksa ‘hayır’ bildirilmedi mi?” diye sordu Jeff.

“Bunu söyleyemem.”

“Bence artık çalışmaya başlayalım,” dedi Jeff. Burada kimse onlara yardım etmeyecekti. “Bilgisayarı görebilir miyiz lütfen?”

Jeff’e göre Alman memur Franz Herlicher tam bir çakal-

di. İkisinin ellerini de Avrupalıların yaptığı gibi hızlı bir şekilde sıkış, başıyla küçük bir selam vermiş ve bilgisayarını istemeye istemeye onlara teslim etmişti.

“Şimdi uzun sürecek bir toplantıya girmem gerekiyor. Bu yüzden sizi ofiste yalnız bırakacağım. Elbette bundan sonra ofiste istediğiniz kadar çalışabilirsiniz. Tek isteğim bu korkunç yanlış anlaşılmanın bir an önce ortaya çıkması.”

“Gitmeden önce bize neler olduğunu anlatır mısınız?” diye sordu Jeff.

“Neler olduğunu bildiğinizden eminim. Bu yüzden buradasınız.” Herlicher başını dikleştirdi.

“Sizin açınızdan neler olduğunu da anlamamız faydalı olur,” dedi Daryl.

Herlicher önce birine, sonra diğerine baktı. Kime hitap etmesi gerektiğini şaşırılmış gibiydi. “Peki, o zaman,” dedi Jeff’le konuşmaya karar vererek. Erkek olan oydu sonuçta ama Amerikalıların gerçekte ne olduğu asla bilinemedi. “Raporun son taslağını hazırlamayı bitirmiştım. Yöneticilerimin bundan sonra sadece raporda kullanılan dili onaylaması gerekiyordu. Sonra raporu Whitehall’daki Bay Walthrop’a gönderdim ama...”

“Onun da mı onayı gerekiyordu?” diye sordu Daryl.

Herlicher yutkundu. “Hayır... aslında. O bir meslektaşım ve bu rapor onun için çok önemli. Onun... fikrini almak istemiştım.”

“Devam edin,” dedi Jeff.

“Başka bir şey yok.” Herlicher sıkıntıdan bunalmış görünüyordu. “Walthrop’tan berbat bir mesaj aldım – bilgisayarda siz de görebilirsiniz – benim yalancı olduğumu söylüyordu! Gerçekten çok rahatsız ediciydi. Benimle böyle konuşulmasına alışkın değilim. Çok korkunçtu! Ona

e-posta gönderip teknik bir hata olduğunu anlatmaya çalıştım ama yanıt vermedi. Sonra... Sonra raporu okudum ve..." Herlicher durdu. Sözlerine devam edemeyecekti. Cebinden beyaz bir mendil çıkardı ve terleyen alnını sildi.

Devam etmeyeceği anlaşılınca Daryl,

"Sonra ne oldu?" dedi.

"Rapor aynı rapor değildi! Sanki... yeniden yazılmıştı. İmkânsız bir şey olmuştu."

"Belki buradaki biri değiştirmiştir," dedi Jeff.

Herlicher başını salladı. "O ihtimali düşündüm. Ofisten çıktığım zaman kapıyı hep kilitlerim. Benden başka sadece iki kişide bu odanın anahtarı var." Bu ifadelerin ikisi de doğru değildi elbette, ama Herlicher olanları mümkün olduğunca doğru düzgün bir şekilde sunmaya çalışacaktı.

"Yine de odaya ara sıra temizlik görevlileri girer. Hiçbir güvenlik önlemi yüzde yüz kesin sonuç vermez," dedi Jeff.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Burada vasıfsız görevlerde çalışan bazı... az güvenilir insanlar var. Ama sorunun nedeni bu değildi."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Daryl.

Herlicher Amerikan dedektif filmlerini çok izlemişti. Bu filmlerde gördüğü "iyi polis/kötü polis" yöntemini tanıyordu. Neler olduğundan korkmaya başlamıştı. Bu ikisi onu mu suçluyordu? Elbette hayır. Yöneticisi onların gelmesinin kendi anlattıklarının kanıtı olduğunu söylemişti. Yani BMCO'nun siber savunmasına bir şeylerin girdiğinin, olanların Herlicher'in suçu olmadığını... Ancak bu yalan da olabilirdi. Buraya sadece onu aldatmak için gelmiş olabilirlerdi.

Herlicher kendini topladı. "Binamızın güvenliğinin tehlikede olmadığından eminim. Bay Walthrop'a e-postayı

yazdıktan, belgeyi ekledikten sonra bir daha açtım ve son defa okudum. Önemli dosyalara bunu hep yaparım. Okumayı bitirdiğim anda dosyayı kapattım ve hemen gönderdim. Sizi temin ederim gönderdiğim dosya benim yazdığım dosyaydı. Problem alıcı tarafında olmalı. Şimdi toplantıya girmem gerekiyor. Size araştırmamızda iyi şanslar.”

“Son bir soru,” dedi Jeff. Adam durdu. “E-postayı göndermeden önce dijital imza attınız mı?”

“Tabii ki! Resmi belgeleri her zaman imzalarım. Size iyi günler.”

Daryl adamın burnundan soluyarak yürümesini izledi. Yine de söyledikleri, eğer doğruysa, çok ilginçti. Jeff adamın bilgisayarının başına geçince o da çalışabileceği bir yere oturdu. Bilgisayara bağlanıp açılmasını beklerken yine penceresiz bir ofis, diye düşündü. Belki de park bekçiliği gibi bir iş bulmalıydı.

“Dosyaları siliyormuş,” dedi Jeff birkaç dakika içinde. “Başka kurumlarla yaptığı görüşmelere benziyor. Muhtemelen paylaşmaması gereken dosyalar paylaşıyordu.”

“Pislik.” Daryl ekranına baktı. Jeff’in kendi ekranında gördüğünü o da görebiliyordu. “Nasıl saklayacağı hakkında da zerre kadar fikri yok. Peki, Süpermen, uykunu aldığına, başka ihtiyaçların da karşılandığına göre neler yapacaksın görelim bakalım.”

“Bariz olanla başlayalım,” dedi Jeff. Belgenin bulunduğu dosyaya gitti ve onu açtı. “Görüyor musun?” Belgeyi başından sonuna okudu. “Bu Whitehall’un aldığı belgeden farklı. Daha değişik bir sonuca ulaşıyor. Çok tuhaf.”

“Nasıl?” diye sordu Daryl.

“Şimdiye kadar virüsün programcının Herlicher’in bilgisayarındaki dosyayı değiştirmesine olanak verdiğini

düşünüyordum. Dosyayı kontrol etmeden, dijital imzasını atarak gönderdiğini zannediyordum. Ama bu rapor Whitehall'un aldığı rapor değil. Bu ne demek oluyor?" Daryl parmaklarıyla masaya vurdu. "Ne oldu?"

"Sadece düşünüyordum. Ya değişiklik rapor eklendikten sonra yapılmışsa? Bu e-posta programı dosyanın bir kopyasını da saklar. Dur bakalım." Daryl "Gönderilenler" dosyasında Walthrop'a giden mesajın ekindeki dosyayı açtı. "Vay canına!" dedi. "Bu Whitehall'un aldığı dosyanın *aynısı*. Değiştirilmiş."

"İmzayı kontrol edeyim."

Jeff işini bitirince, "Evet imza doğru ve aynı imza." dedi. Bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

Sessizliği bozan Daryl oldu. "Birisi bu Truva Atı'nı kullanarak OW dosyasına e-postaya eklendikten *sonra* erişmiş ama dilini dijital imza atılmadan *önce* değiştirmiş." Durdu ve "İnanılmaz," dedi.

Sonunda Jeff, "Şu şeyi çözelim artık," dedi ve çift çalışmaya koyuldu. Londra'da öğrendikleri sayesinde süreç hızla ilerledi ve on dakika içinde Truva Atı'nın yerini buldular. Virüsü kendi ekranında da gören Daryl, "İşte burada sevimsiz şey," dedi.

"Bizim düşüncemiz bu adamın doğru dosyayı gönderdiği, ancak dosyanın e-postanın ekinde gönderildiği anda değiştirildiği yönünde. Ve dosyanın değiştirildiğini gösteren *hiçbir kanıt yok*. Jeff, bir tel sözcüğü değiştirmekle yetinmemişler. Bütün raporu baştan yazmışlar! E-posta gönderiminin ortasında bu nasıl yapılabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Hadi bulalım."

Sonraki birkaç saat boyunca Truva Atı'nın nasıl işlev gösterdiğini çözmeye çalıştılar. Virüs hazırlandığı ve yük-

lendiği zaman kodun doğrudan programın içine gömülmediğini buldular. Bu çoğu durumda yazılımcının amacına ulaşmasına yeterli olmakla birlikte, böyle bir yaklaşım hiç esneklik tanımıyordu. Virüs yalnızca yazılması sırasında yapmaya programlandığı şeyi yapabiliirdi. Oysa Truva Atı komuta diliyle programlanıyor ve bu, yazılımcıya büyük bir esneklik tanıyordu. Bu nedenle güncellemeler ve emirler alacağı bir alan ararken bu kadar saldırgan ve zekice davranabiliyordu.

Aramaya devam ettikçe hafızada Truva Atı'nın Herlicher'in her yere gönderdiği e-posta mesajlarını kopyalamasına olanak veren komut parçacıkları buldular. E-postaların kopyaları daha sonra kontrol eden sunucuya yüklenmek üzere hafızada tutuluyordu. Truva daha sonra bağlandığı dosya sunucularını düzenli olarak araştırarak Herlicher'in erişebildiği belgeleri alıyordu.

Günün geri kalanında ağ kayıtlarını incelemiş, kötü amaçlı yazılımı tersine düzenlemiş ve zaman zaman durup beyin fırtınası yapmışlardı. Bir noktada Herlicher başını içeri uzatmış ve nasıl olduklarını sormuştu.

Yanıt olarak Daryl, "Nerede yemek yiyebiliriz?" diye sormuştu.

"Bu katta bir kafeterya var, şu tarafta. Yemekler fena değil. Fransız aşçılar pişiriyor."

Herlicher gittikten sonra Daryl kafeteryaya gidip yemek alıp getirmişti. Yemeği yerken bir yandan da son bulgularını değerlendirdiler.

"Bu şeyin en benzersiz özelliklerinden biri," dedi Daryl, "kendini ve bilgisayarın hafızasına kopyaladığı bütün belgeleri koruyabilmesi."

"Hafıza taramalarında hiçbir şey bulamadık," dedi Jeff

bir çöreği ısıtırken. Neden Avrupa'da çörekler evde yapılanlardan daha iyi oluyordu?

Windows gibi işletim sistemleri “sanal hafıza” olarak bilinen bir teknoloji kullanırdı. Bu teknoloji, programlarda bilgisayarın gerçekte olduğundan daha büyük bir Rastgele Erişimli Bellek ya da RAM olduğu yanılgısını uyandırmaktı. Bunun için seyrek olarak erişilen verileri ve kodları diskteki bir bellek dosyasına yazıyordu. Program bu verilere veya koda yeniden eriştiği zaman işletim sistemi bunları disk bellek dosyasından RAM'a geri okuyordu.

“Şimdi RAM'da belgenin asıl veya değiştirilmiş halinden eser yok,” dedi Daryl. “Belki virüs belgeyi RAM'da tutarken, Herlicher'in e-postasındaki asıl belgeyi değiştirdiği sırada ancak Truva değiştirilmiş belgeyi RAM'dan silmeden önce işletim sistemi belgenin bir kopyasını disk bellek dosyasına yazmıştır.”

“Eğer öyleyse çok yaratıcı ve şeytani bir fikir. Birileri çok düşünmüş.”

Günün geri kalanında Daryl'in daha önce adli araç takımlarında kullanmak üzere yazdığı özel bir aracı kullandılar. Bu araç disk belleği dosyasının içeriğini kopyalıyordu. İşletim sistemi çalışırken bunu yapmak mümkün değildi. Daha sonra verileri dizüstü bilgisayarlarına bağladıkları bir harici diske kopyaladılar.

“Görelim bakalım,” dedi Daryl. Taramayı başlattı ve birkaç dakika içinde değiştirilmiş belgenin dosyanın içine dağılmış parçalarını bulmaya başladılar. Bu inanılmazdı.

“Demek öyle akıllı bayan. O güzel yüzünüzün arkasında çalışan bir beyin de var.”

“Evet, öyle seni ukala.” Daryl güldü. “Acınası acil durum politikaları bilgisayarı kapatmayı içermediği için şanslıyız.”

Truva Atı'nın belgeyi doğrudan değiştirdiğini gösteren doğrudan bir kanıt bulamadılar. Buldukları kanıtlar önemliydi, ancak anekdot niteliğindekiydi. Ayrıca belgenin dosya sunucusundaki kopyalarını da incelediler ve bu yedeklerin belgenin aslına ait olduğunu tespit ettiler. E-posta sunucusundaki belge kopyası değiştirilmiş belgeye aitti. Disk belleği dosyasında da parça parça başka değişiklikler buldular.

Daryl'in dizüstü bilgisayarında bir uyarı görüldü.

"Şirket bizimle konuşmak istiyor."

Çin Halk Cumhuriyeti
Sincan Eyaleti
Urumçi
HKO Siber Savaş Merkezi
10:43

Albay Jai Feng masasındaki üç devasa bilgisayar ekranına baktı. Gözleri verileri bir bakışta görmeye alışmıştı. Hongtashan sigarasını bir daha dudaklarına götürdü ve içeni anında nikotin şokuna sokan güçlü dumanı uzun uzun içine çekti. Uzun zaman önce soğumuş olan kahve fincanını eline aldı ve içindekini bir yudumda içti.

Feng takımının gösterdiği ilerlemeden memnundu. Pekin bir sonuca ulaşmaları için sürekli olarak baskı yapıyor ve ona her şey çok yavaş ilerliyor gibi geliyordu. Takımında Çin'in en iyi bilgisayar uzmanları vardı. Hepsi İngilizce bilmekle beraber, Feng'e göre çok azı gerçekten akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Bu insanlar çok iyi eğitilmiş ve yetenekli uzmanlardı ve Çin'in şan şöhreti için olmasa da kendi kariyerlerinde ilerlemek amacıyla kendilerini işlerine adanmışlardı.

Feng problemin, kendisini aşırı zorlaması olduğunu biliyordu. Halkın Kurtuluşu Ordusu'nun Siber Savaş

Merkezi'nin yöneticiliğine getirildiği zaman merkezin işlemleri çok sınırlı ve beklentileri düşüktü. Ancak Feng merkezin kapsamını genişlettikçe ve zaman zaman yaptığı işin ne kadar faydalı olduğunu gösterdikçe hem kendilerine sunulan kaynaklar hem de kendilerinden beklentiler yükselmişti.

Önceki yıl merkezde bazı köklü düzenlemeler yapması gerektiğini anlamıştı. Ancak bunu yapmak, devam eden işlemlerin kesintiye uğramasına neden olacaktı. Buna zaman yoktu. Riske atılamayacak kadar önemli işlemler vardı. Ve elbette her şeyi tek başına başarırca kazanılacak ödüller, alınacak terfiler vardı. Ancak yönetimi başkalarıyla paylaştığı anda kaçınılmaz olan gerçekleşecekti. İnsan doğası gereği... Onun işe aldığı, yükselmesine yardım ettiği, *her şeyini* ona borçlu olan insanlar terfide kendisini geçmek için memur gırtlakını hiç düşünmeden keserdi. Buna *fırsat vermeden* generalliğe terfi edip Pekin'e taşınması gerekiyordu.

İki önemli projesinde yaşanan gelişmelere sinirlenen Feng masasından kalkıp hiç sevilmeyen yıldırım turlarından birine çıkmıştı. Savaş Merkezi beş katlı modern binanın tamamına sahip olmakla birlikte operasyonun kalbi ikinci, üçüncü ve dördüncü katlarda atıyordu. İkinci kat askeri sızma hareketlerine ayrılmıştı. Feng'in bu kattaki birimi A.B.D. Savunma Bakanlığı veritabanına sızmakta büyük bir başarıya ulaşmıştı. En son zaferleri A.B.D. Pasifik Filo Komutanlığı bilgisayar ağına girmeleri olmuştu. Dördüncü kat kötü amaçlı yazılımların hazırlandığı yerd. Bu katta parlak – çok parlak – yazılım mühendisleri sürekli ileriye düşünerek hem kendilerinin hem de düşmanlarının bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışıyor, temiz, etkili ürünler tasarlıyorlardı. Feng uzun vadede başarısının bu

genç zihinlerin ne kadar iyi sonuçlar aldığına bağlı olduğunu biliyordu.

Feng bugün yangın merdiveninden üçüncü kata çıkmıştı. Akli siber operasyonlarla meşguldü ve bu üçüncü kata çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Bu katta özel ekipler binlerce önemli hedeften yaygın ve genellikle çok özel bilgiler toplardı. Çin'in çıkarları açısından önemli bir alanda bir şeyler olduğunda bir ekip bu konuda hemen her şeyi öğreniyordu. Dijital dünyada bu çoğu zaman çok önemli sonuçlar verirdi. En büyük başarılarından biri çeşitli telefon ağlarına yerleştirdikleri Truva Atı'yla şebekelerin telefon takip sistemlerini izlemek olmuştu. Şebekeler belli yerlerde hizmetlerine ne kadar talep olduğunu belirlemek için bu takibi düzenli olarak yapardı.

Ancak Feng'in asıl canını sıkan iki siber operasyon vardı. Dört gün önce seçkin bir ekibin Amerika'nın Washington eyaletinin doğu tarafında bulunan Wayk5-7863 elektrik santraline yerleştirdikleri sistemi test etmelerini izlemişti. Truva Atı bu santrale önceki ay büyük bir özenle yerleştirilmişti. Ekibi kötü amaçlı yazılımın gerektiği gibi çalışıp çalışmadığından emin olmak için bazı testler yapmıştı.

Bu, Çin'in bir enerji santraline yerleştirdiği en karmaşık Truva Atı ve Feng'in uzun vadeli stratejisinin anahtarıydı. Yapabilecekleri o kadar fazlaydı ki yetkili hiç kimseye varlığından bahsetmemişti. Kendisinden bekleneni gerçekleştirdiğinden emin olmalı ve ardından Amerikan enerji santralleri sisteminin tamamına ustalıkla yerleştirilmeliydi.

Feng yaptığı işi bir terörist saldırıya karşı kendini korumaya benzetirdi. Bir ulus böyle saldırıları kaç defa başarıyla atlatmış olursa olsun, teröristlerin bir defa başarıya ulaşması yeterdi. Bu durumda Truva Atları hedeflerindeki

bilgisayarlara ne kadar uzun süren saldırılar gerçekleştirmiş veya görevini ne kadar başarıyla gerçekleştirmiş olursa olsun, bir defa açığa çıkarılması yeterliydi. Sonra büyükannesinin dediği gibi ağaçlar devrilir ve maymunlar çevreye dağılırdı.

Feng genç dâhilerini dikkatli olmaları için sık sık uyarırdı. Gençlerin aceleci olduğunu biliyordu. Tutkularına kapılıp giderken kontrolü elinde bulundurmamak imkânsızdı. Hatalar olabilirdi, hatta olmuştu da ama henüz hiçbiri başlarını ağrıtmamıştı. Dikkatle hazırlanan ve yerine yerleştirilen Truva Atı'nın tespit edilmemiş olmasından memnundu. Aslında enerji santrali yazılımına yüklenen o kadar farklı kaynaklardan o kadar çok sayıda kötü amaçlı yazılım vardı ki, kendi yazılımı yığının içinde saklanmıştı. Bu yöntemle saklanmayı, izlerini kapatmayı ve suyu bulandırmayı başarmış ve gerekirse sorumluluğu başkalarının üstüne atmayı becermişlerdi.

Ya da Feng öyle olmasını umuyordu.

Gerçek test için gece yarısından kısa bir süre sonrasında seçmişti. Bu saatte uğrayabilecekleri zarar asgari seviyede olurdu. Dramatik bir şeyler olmasını istemiyordu. Bu nedenle test kısa sürecekti.

Test sadece on dört dakika sürmüştü ve etkisi Feng'e olacağını söyledikleri kadar büyük olmuştu. Yakıma ve çevresindeki bölge karanlığa gömülmüştü. Önemli yerlerde yedek sistemler devreye girmiş, ancak çoğu yerde bu sistemler bakımı veya gerekli testler yapılmadığı için en gerekli oldukları anda çalışmayı durdurmuşlardı.

Feng memnun olmuştu. Özellikle bölgenin uydudan çekilmiş görüntülerini gördüğünde keyfi iyice artmıştı. Bu görüntülerde alan ışık noktacılarıyla çevrili kara bir

leke gibi görünüyordu. Sonra ölüm ve kaza haberleri gelmeye başlamıştı. Elektrik kesintisi nedeniyle yolda kalan bir trene arkadan gelen başka bir tren çarpmıştı. Trenler yük treni olduğundan can kaybı azdı ancak bütün vagonlar bir kanyona devrilmişti. Bir mühendis ve başka dört kişi hayatını kaybetmişti. Sonra hastanede bir ölüm olmuştu. Elektrik kesildiği sırada ameliyatta olan bir hasta ölmüştü. Bunlardan başka araba kazaları olmuş, insanlar asansörlerde kalmış, yani tahmin ettiği her şey olmuştu. Ve şimdiye kadar bunu Çinlilerin yaptığına dair en ufak bir şüphe uyanmamıştı.

Sonra BMCO sızması vardı. Bir yıldan uzun süredir başka bir özel ekip Birleşmiş Milletler'in siber güvenliğini kırmaya çalışıyordu. Bu tek başına çok zor olmamıştı. Projeleri için gereken çeşitli kötü amaçlı yazılımları da kolaylıkla yerleştirmişlerdi. Ancak hepsini özenle yapmak çok dikkatli ve sabırlı davranılmasını gerektiriyordu. Nerede ve ne zaman harekete geçileceğini planlamak çok daha ürkütücüydü.

Şimdi düzinelerce BM görevlisinin tuş vuruşlarını takip ediyorlardı. Yakın zamanda inanılmaz bir Word işletim kodunu kullanarak dosyalarına da doğrudan ulaşmaya başlamışlardı. Bu bilgilerle kısa zamanda en önemli kişilerin kimler olduğunu belirlemişlerdi.

Şimdi en yeni çalışmaları, ekibine dosyaları değiştirme olanağı veriyordu. En az bunun kadar önemli olan başka bir gelişme de dijital imzanın geciktirilebilmesi ve değiştirilen belge hazır olduğunda yerine konabilmesiydi. Feng mecbur kaldığı için bu gelişmeyi bildirmiş, ancak dikkatsiz kullanılmamasına karşı uyarılmıştı. Yeterli zaman verilirse ekibi Birleşmiş Milletler'e muazzam bir hasar verebilirdi. Ancak bunun için gerçekten çok hızlı çalışmaları gerekliydi.

Bu program henüz son haline gelmeden İran'la ilgili nükleer raporu değiştirmesi emredilmişti. Feng bu aldatmanın hemen fark edileceğini ve uzun vadeli planlarının suya düşeceğini düşünerek tereddüt etmişti. Ekibinin en iyi elemanları Cenevre ve New York'ta BM bilgisayarlarında bulunan belgeleri değiştirmekle meşgul olsa da henüz yeterli İngilizce bilgisine sahip nitelikli teknik elemanlara sahip olmadığı için Feng'in istediği kadar derine sızamamışlardı.

Ancak itirazları kabul edilmemişti. Birileri İran'a karşı yapılabilecek herhangi bir askeri harekâtı geciktirmek, onlara ilk nükleer bombalarını hazırlamak için biraz daha zaman vermek istiyordu. İran bombanın çok yakında hazır olacağına dair teminat vermişti. Feng işin kendilerine anlatıldığı gibi olmadığını biliyordu ve üstlerine gerçeği kendi gözünden anlatmıştı. İranlılar bombayı hazırlamaya yakın olsa da hâlâ virüs istilası altındaki bilgisayarları kendilerini engelliyordu. Bazı durumlarda sorunları beyaz tahtanın önünde ellerine kalem alıp çözüyorlardı. Eğer bilgisayar sistemlerini şu Stuxnet belasından kurtarabilirlerse, son adımları birkaç hafta içinde tamamlayabilirlerdi. İşler işte bu durumdaydı...

BMCO bilgisayarlarına yerleştirmiş oldukları kodun son halindeki hatayı düşünmek Feng'in canını çok sıkıyordu. Programın izini Londra'ya kadar sürdüğünde çalışmamıştı. İşletim kodundaki bir hata OfficeWorks'ün çökmesine neden olmuştu. Bu asla olmamalıydı. Daha da kötüsü, kötü amaçlı yazılımı değiştirilmiş belgeyle birlikte yollamışlardı. Oysa dikkati çekmemek için yazılımı değiştirilmemiş bir dosyada göndermeleri lazımdı. Şimdi bütün proje tehlike altındaydı. Parlak çocuklar başarısız olmuşlardı.

Üstlerine yazılımı bu kadar bariz şekilde kullanmamaları

için ısrar etmesinin anlamsız olduğunu anlamıştı. Ekibinin yaptığı baştan savma iş yine de çabuk tespit edilmelerine neden olmuştu. Hatayı kimin yaptığını bulması gerekiyordu. Feng son derece açık talimatlar vermişti.

Biraz daha zamanı olmasını isterdi. Şu Stuxnet kurdu İran'ın nükleer silah programını çıkmaza sokmuştu. Ekibi en kısa sürede virüsün etkilerini azaltabilecek bir yazılım geliştirmiş ve Feng bu yazılımı aşama aşama göndermişti. Bu yazılım Stuxnet'in verdiği hasarı azaltsa da tam olarak durduramamıştı. Kurt sürekli olarak dönüşüyor, görüntüsünü değiştiriyor, minibilgisayarlara yerleşerek malzemelelerin işlevsel kısımlarına bulaşıyordu.

Sürecin en sinir bozucu kısmı, üstlerinin ekibinin bu program yamalarını dijital olarak göndermesine izin vermemiş olmasıydı. Zaman zaman onlara ucu Çin'e dayandırılmayacak güvenli e-posta gönderme veya internetten indirme yolları olduğuna ilişkin teminat vermişti. Ancak ekibinin İran'a yardım etmekte oynadığı rolün çok önemli ve gerçekçi bir şekilde inkâr edilebilmesinin hayati olduğu düşünülmüştü. Hızlı hareket edilmesi gerektiği için üstlerini, yamaların ilk aktarımının elektronik olmasına ikna edebilmişti. Bunun ardından bir kurye kullanılmıştı. Böylece aktarım süresi iki ila üç gün uzamıştı ama Feng'e bunun nihai karar olduğu söylenmişti.

Feng'in endişeleri vardı. Stuxnet'in yeni sürümleri düzenli olarak hazırlanıyordu ve virüsün henüz bulaşmamış olduğu yeni bilgisayarları hedefleyen bir sürümü olduğundan emindi. Onu yalnızca Feng'in yazılımı durdurabilirdi. Ve yaşlı bir parti yetkilisinin içini rahatlatmak için gerçekleşen bu gereksiz, anlamsız iki, üç günlük gecikme virüsün yeni bilgisayarları bulaşması anlamına geliyordu. Stuxnet'in

son sürümü ilkinden daha büyük bir hasar vermişti. İleride neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

İran'ın programı zaten o kadar zarar görmüş ve gecikmişti ki, ülke yeni bir başlangıç yapmak için otuz bin bilgisayarı değiştirmek gibi daha önce görülmemiş bir adım atmıştı. Feng Stuxnet üzerindeki çalışmaları bu kadar ileri bir aşamaya gelmeden önce bu yaklaşıma karşı uyarılarını yapmıştı. Ancak İranlılar daha önce flaş belleklerde olduğu gibi "hava boşluğuna" yine sızmalar olmasından endişelenmişti. Beklemek istememiş, problemi daha sıkı önlemler olarak kendi başlarına çözdüklerini düşünmüşlerdi.

Sonuç olarak Feng'in ekibi sistemlerinde tespit ettikleri yeni Stuxnet türevini etkisiz kılacak, kurdun kalbine kadar giden kapsamlı bir yazılım üzerinde yoğun bir çalışma içine girmişti. Bu yazılım yeni ağlara yama yapılarak onları virüsten koruyabilirdi. Feng bu yeni mega yamanın bütün Stuxnet türevlerini etkisiz kılabileceğine, sonunda başarılılarına inanıyordu. Ancak henüz hiçbir şey kesin değildi. Feng BMCO Truva Atı yüklenmeden bu yamanın çalıştırılmasını istiyordu, çünkü keşfedilmesi yeni Stuxnet türevinin geliştirilmesini muhtemelen hızlandırılacaktı. Ancak kendisine BMCO yazılımının tespit edilemeyeceği söylenmiş ve bunun üzerine işleme devam etmişti. Sonra yazılım Pekin'den gelen emirler ve kendi insanların yetersizliği nedeniyle açığa çıkmıştı.

Kesin olan bir tek şey varsa, o da işlerin aksi gitmesi durumunda suçun Feng'in üstüne kalacağıydı. Bu da Feng'e büyük rahatsızlık veriyordu.

Feng BMCO ekibinin çalışma alanında ekip liderine yaklaşp neler olduğunu sormuştu:

"Neler olduğunu anlat bana."

Genç adam müdürünü bir anda karşısında görünce şaşırmişti.

“Birileri Cenevre’deki ana hedef bilgisayar üzerinde adli araştırma yapıyor.”

Feng’in midesi yandı. “Çok kötü,” dedi. Ama tahmin etmeleri gerekirdi diye düşündü. “Yerleştirdiğimiz yazılımı buldu mu?”

“Kesin bir şey söyleyemem. Hareketlerini takip edemiyoruz.”

“Çalışmalarını takip et ama BMCO’nun yakın zamanda kimlerle iletişime geçtiğini araştırarak bir takım kur ve bu kişinin kimliğini öğren. Önceliğimiz bu. En kısa sürede bir isim ve fotoğraf istiyorum. Bulana kadar her saat başı bana bilgi vereceksin. Ayrıca mümkün olduğunca neler öğrendiğini de bul.”

“Tabii efendim. Hedef Londra’dan Amerikalı olduğu anlaşılan bir siber uzmanın geldiğini bildiren bir e-posta gönderdi. Bu uzmanın gelmesi planlanan zamanda birisi bilgisayarı ağdan çıkardığı için neler yapıldığını göremedik. Bunun üzerinde çalışacağız ve başka kaynaklarımızı da kullanacağız.”

Feng elini genç adamın omzuna koydu.

“Elinden geleni yapacağını biliyorum. Şu uzmanı bulmakla görevli bir ekip kur. Bu aşamada en önemli olan o.”

Feng asansörlere gidip ofisine döndü. Şu adli uzman gerçekten iyiye yazılımlarını bulabilirdi. Yazılımı çok akıllıca saklamışlardı ama yine de oradaydı. Ekibi ne kadar güvence verirse versin yazılımı saklamakta kullandıkları örtü aralanabilirdi. Bu adamı hemen durdurması gerekiyordu. Ve bunun için adını öğrenmesi ve fotoğrafını görmesi gerekiyordu.

Feng ofisinde masasına oturdu ve hemen bir sigara yakarak nasıl adım atması gerektiğini düşünmeye başladı. Pencereden dışarı, Urumçi'nin ufuk çizgisine baktı. Tepesi karla kaplı Tianshan sıradağlarını süzdü. Kışın sonu gelmişti ama dağlar hâlâ parlak bir beyazlıkla kaplıydı. Dağın etekleri Çin'in her yerinde görülen, kalkınmanın etkisi sisle kaplıydı.

Feng Çin'in güneyde Vietnam'la sınır komşusu olan Yunnan Eyaleti'nin Kunming şehrinde doğmuştu. Sonsuz Bahar Şehri olarak bilinen bu şehrin mükemmel ikliminin kıymetini Urumçi'ye atandığı zaman anlamıştı. Dağların muazzam görüntüsüne ve İpek Yolu üzerindeki en büyük şehirlerden biri olarak sahip olduğu tarihi değere rağmen, burası uzun ve kurak kışları ve daha kurak yazlarıyla çorak bir bölgeydi.

Feng evinde, güzel Yunnan'da olmak için neler vermezdi! Eşi ve oğlu dışında bütün ailesi oradaydı. Hırsının bedelini geride bıraktıklarıyla ödemişti. Bu bakımdan yalnız değildi. Günümüzün Çin'inde yaşayan hemen her erkek kariyerinde ilerlemek için kendisinden bir parçayı bırakmak zorundaydı. Artık geriye dönüş yoktu.

Kahve fincanına baktı ve gençliğinin enfes çaylarını içmeyi ne zaman bıraktığını düşündü. Bir noktada Batının sevdiği içeceği tercih etmeye başlamıştı. Kendi neslinde yükselmekte olan herkesin aynı durumda olduğuna inanıyordu. Amerikan arabaları gibi bu da kişisel ilerlemenin bir göstergesiydi.

Feng Halkın Kurtuluşu Ordusu Siber Savaş Merkezi'nin meraklı gözlerden korunmak için buraya kurulduğunu anlıyordu. Urumçi, Batı Çin'in bir köşesine sıkışmış bir eyaletti. Buraya gelen bir yabancı mutlaka fark edilirdi. Bura-

sının Çin'in Batı'yla devam eden siber savaşının merkezi olduğunu bilen çok az kişi vardı.

Feng'in genelkurmay ve parti liderleri tarafından da paylaşılan fikrine göre, bu duvarların içinde olup bitenler Çin'in nükleer gücüne denkti. Hatta Feng'e sorulursa daha üstün bile sayılabilirdi çünkü varlığı her zaman inkâr edilebilirdi. İnkâr edebilme, ekibinin attığı her adımın köşe taşıydı.

Ancak Çin'in siber savaş gücünün tamamı kendi kontrolü altında değildi ve bu durum Feng'in sürekli canını sıkıyordu. Feng her zaman yapılan uygulamaların yanlış olduğunu savunmuş; sürecin verimsizliğinden, saldırılara doğru kılavuzluk yapılamadığından, eğitim imkânlarının sınırlı olduğundan ve farklı birimlerin sorumluluklarının çatıştığından bahsetmişti. Ekibi Amerikan Devleti'ne ait bilgisayarlara karşı yaptıkları pek çok saldırıda başka bir Çin operasyonunda yerleştirilmiş son derece zayıf ve mutlaka fark edilecek kodlar bulmuştu. Dikkatlerini çektikleri zaman bilişim bölümü de bunları tespit ederdi. Daha kötüsü, bu operasyonlar Çin'e kadar sürülebilecek izler bırakmamak konusunda pek dikkatli davranmazdı.

Başlangıçta, HKO siber savaşın potansiyelini tam olarak anlamadan ve burada kendi programını başlatmadan önce genelkurmay sivil korsanları Batı'ya karşı desteklemişti. Bu, eski zamanlarda Fransız ve İngilizlerin kullandığı sivil gemilere düşmanın ticaret gemilerine saldırımları için gemilerini silahlandırma yetkisi verilen korsanlık sistemini akla getiriyordu. Hedef Batı'ya karşı binlerce Çinli gencin potansiyelini açığa çıkarmak ve sonra ödülleri toplamaktı.

Bu gençler Vatansever Korsanlar olarak bilinirdi. Bu insanlar Batı'ya kötü amaçlı yazılım yaymayı ve hasar verme-

yi amaçlayan haydutlardı. Neler yaptıklarını kimse gerçekten bilmiyordu ve Feng'e göre çoğunlukla zaman kaybıydı.

Kötü amaçlı yazılımlar artık Çin web sitelerinde açıkça satılıyordu. Hatta pazarlayan şirketler son kullanıcı ruhsat anlaşması ve yirmi dört saat destek hizmetleri de sunuyordu. Modern yazılımlar her yerde bulunabiliyordu. Bazı durumlarda alıcılar kendi ihtiyaçlarına en uygun kötü amaçlı yazılımı dikkatle tasarlayabiliyorlardı. Yeni bir korsan yazılımını tuş vuruşlarını takip edecek, uzaktaki ekranları kaydedecek, banka bilgilerini çalacak, bir sistemi veya başka bir projeyi uzaktan kontrol edecek şekilde özelleştirebiliyordu. Karmaşık kötü amaçlı yazılımlar dijital raflarda yirmi dolar gibi küçük rakamlar karşılığında satılabiliyordu.

Feng pazarlamanın bu kadar açık bir şekilde yapılmasından yakınmış ama bu konuda yapılacak bir şey olmadığı, bu tür hareketlerin Çin'in daha açık bir ekonomik sistemin parçası olmak için ödediği bedel olduğu yanıtını almıştı. Ancak bu açıklamayı kabul etmemişti. Birisinin, devlette bir yerlerde Vatansever Korsanların önünü açmak için bu yolu izlediği belliydi.

HKO'nun siber savaşı kontrol altına almak için attığı ilk adım, Bilişim Milisleri birimini kurmaktı. Bu milisler öğrenciler, bilim adamları ve araştırma enstitüleri, bilişim firmaları, üniversitelerdeki bilgisayar mühendisliği bölümleri ve hatta özel bilgisayar kulüplerinden bilişim uzmanlarından oluşuyordu. Bu kulüpler kuruluşlarından beri Batı'da oldukça gelişmiş bir siber ağ oluşturmuşlardı.

Feng bu grupların son derece dikkatsiz davrandıklarını düşünüyordu. Fırsat buldukça haklarındaki olumsuz düşüncelerini dile getirmişti. Bu gruplar sanal dergiler yayınlıyor ve neler yaptıklarından bu dergilerde açıkça bah-

sediyorlardı. Forum sayfalarında geliştirdikleri her yeni virüs ya da başardıkları sızmayla ilgili övünüyorlardı. Veri çaldıkları, hizmeti engelleme saldırıları başlattıkları, dijital bir felakete neden oldukları doğrudu. Ancak bu sırada geride imzalarını bırakıyor, dijital kapıyı kapamayı unutarak Amerikalıların sızmanın izini Çin'e kadar sürmelerine fırsat veriyorlardı.

Elbette bunun altından çok fazla bir şey çıkmıyordu. Amerikalılar şikâyet ediyor, Çinliler, bazı gençlerin böyle bir şey yaptığı için ne kadar büyük bir şok yaşadıklarını ifade ediyor ve gerekeni yapacaklarını bildiriyordu. Hepsi bu. Ancak bu Amerikalıları diken üstünde tutmaya yetiyor ve Feng'in daha verimli olabilecek çabalarını çoğu zaman boşa çıkarıyordu.

Feng böyle bir yaklaşımın zamanının çoktan geçtiğini defalarca kanıtlamış olsa da korsanların saldırıları devam ediyordu. En azından kendi merkezleri kurulduğu zaman Bilişim Milisleri ortadan kaldırılmalıydı. Feng korsanların dizginlenmesi gerektiğini ileri sürmüştü ve bu görüşü bir ölçüde kabul görmüştü. Acil bir durumda yanlış hedefleri vurabilir veya aşırı tepki verebilirlerdi. Feng'e kulak verenler olsa da bu yeterli olmamıştı. Yapılan değişiklikler yetersiz kalmıştı.

Feng bir sigara daha yakıp yeniden dağlara doğru bakmaya başladı. Bu bölgede yerel nüfusun dörtte birini oluşturan Müslümanların bazı problemleri vardı. En büyük grup olan Uygurlar son yıllarda ayaklanarak daha çok hak, hatta Çin'den bağımsızlıklarını ilan etmeyi talep etmişlerdi. Olayları birilerinin kışkırttığından Feng'in şüphesi yoktu. Son gösterilerde iki yüzden fazla kişi hayatını kaybetmiş ve daha çok sayıda kişi kaybolmuştu.

Feng bir camiye baktığında, ezan sesi duyduğunda veya etnik giysiler giymiş bir Uygurlu gördüğünde midesi bulanıyordu. Bu insanlar Çinliydi ama neden Çinli gibi davranmıyorlardı?

Kırk üç yaşında, beyazlamaya başlamış kısa kesilmiş saçları ve hafif göbeğiyle Feng yeteneklerinin doruğunda olduğunu hissediyordu. 1.67 boyunda kısa boylu bir adamdı. Kendi nesli arasında çok kısa boylu sayılmazdı, ama yine de ortalamanın altındaydı. Bu genç adamların uzun boylu ve ince olduğunu ve yüzlerinde Feng'in sahip olabilmeyi çok istediği sağlıklı bir ışıltı olduğunu fark etmişti. Özellikle Amerika'da yaşamış ve okumuş olanlar böyle görünüyordu.

Onlara baktığı zaman *Yeni bir Çin oluşturuyoruz*, diye düşünüyordu *yeni insanlarla*.

İç geçirdi. Stuxnet'e karşı harcadığı çabalara, Amerika enerji ağına sızmasına ve Birleşmiş Milletler'e karşı kazandığı başarıya rağmen Amerikan Savunma Bakanlığı ve bakanlığın geniş tedarikçiler ağı esas hedefi olmaya devam etmişti. Şaşırtıcı olan Amerikalıların hâlâ bilgisayar güvenliği konusunda çok dikkatsiz davranmasına rağmen, bazı alanlara en iyi elemanlarının bile ulaşamamasıydı. Üstleri erişim alanını genişletmesi için gittikçe daha çok ısrar ediyordu. Amerikalılar bir gün uyanacaktı. Bunun olması her zaman mümkündü. Ancak o zamana kadar Savunma Bakanlığını dize getireceğinden emindi.

BMCO sızmasına gelince, ekibinin hatalarını saklayamayacağını biliyordu. Ekibinde casuslar vardı. Pekin başarısızlığın haberini mutlaka alacaktı. Mide asidini azaltacak bir ilaç aradı.

Bilgisayarından bir ses geldi. Mesajın üstüne tıkladı.

Adamın resmi, adı ve ayrıntılı bir özgeçmişı vardı. Mesajın içeriğini kopyaladı, ilgili kişileri uyardı ve talebini ilettili.

Feng koltuğunda arkasına yaslandı ve midesinin rahatlamasını beklerken bir sigara daha yaktı. O kadar çalışmanın ardından bu adam çıkagelmişti. Başını salladı. Hayat hiç adil değildi.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Taboritska 5
13:43

Ahmed o sabah derse gitmedi. Dinliyor gibi yapamayacak kadar yorgundu.

Sarışın Çek yataktaki beklentilerini aşmıştı. Ahmed Batılı kadınları her zaman inanılmaz buluyordu. Tek hoşuna gitmeyen kızın sırtının altında eski bir erkek arkadaşının adının yazılı olduğu dövmesi olmuştu. Bu kadınlar neden kendilerini damgalamak isterdi? Özellikle eski bir ilişkiyle damgalamak? Çok iğrençti.

Duş aldı, çarşafı ve giysilerini toplayıp kirli çamaşır sepetine attı ve kahvaltı yaptı. Dizüstü bilgisayarını açarken günün ilk sigarasını yaktı. Birkaç dakika internet'te dolandıktan sonra saat tam 14:00 olduğunda adresini ezbere yazdığı bir web sitesini açtı. Site açılmadı. Biraz bekleyip tarayıcıyı yeniden çalıştırdı. Yine açılmadı. Bir dakika bekleyip siteyi yeniden açmayı denedi. Bu sefer açıldı.

Bir porno sitesiydi. Resimleri beğendi. Resimleri çeken adamla bir gün tanışmak istiyordu çünkü ortak zevkleri olduğunu düşünüyordu. Ancak bu siteye girme amacı

başkaydı. Sayfanın sol alt köşesinde büyüüp küçülen yeşil bir top şeklinde küçük bir bağlantı vardı. Topa tıkladı. Bir foruma, daha doğrusu forum gibi hazırlanmış bir sayfaya girdi. Sayfayı yazdır tuşuna tıkladı, küçük ve hızlı bir yazıcı çalışmaya başladı. Bir dakikadan kısa süre içinde forum sayfası kâğıtlara dökülmüştü. Ahmed resimlere bir daha bakmak için sayfada geri gitmek isterken web sitesi karardı. Tam zamanında yetişmişti.

Ahmed bilgisayarı ve yazıcıyı kapattı, yazdırdığı sayfaları aldı ve küçük masaya oturup kâğıtları incelemeye başladı. Takvime baktı. Yılın dördüncü ayıydı. Bu yüzden forumdaki dördüncü mesaja gitti. Sekizinci gündü. Sekizinci satırı okudu. Satırda şunlar yazıyordu: "... gerçek mi? Bence bu bebekler fıstık gibi. Her gün en az altı yeni fotoğraf yayınlamalısın."

Yani sayı, "altı"ydı. Parmağını forumun sonuna götürdü ve yukarı doğru altı satır saydı. Bu satırda diyordu ki: "... konuşmak için telefon açmak istiyorum. Seninle beş dakika geçirmek isterim..."

Telefon. Oturduğu yerde doğruldu. Bu çok önemliydi. Daha önce telefon etmesi hiç emredilmemişti; asla.

Ahmed şık bir şeyler giydi, şifonyerden para alıp cebine attı, açılmamış bir paket sigara aldı, sırt çantasını omzuna astı ve yürüyüşe çıktı. Bir yerde durup kahve aldı ve oraya geldiği yönde kendisine doğru ilerleyen insanlara baktı ama hiçbir şey dikkatini çekmedi. Bir pazaryerine girdi, amaçsızca dolandı. İki defa durup vitrinlere bakarak etrafını kontrol etti. Sonra pazarın çıkışında durup yine kahve ve sigara aldı. Yine, tanıdık kimseyi göremedi.

Görmeyi de beklemiyordu. Prag'a geldiğinden beri dikkat çekecek bir şey yapmamıştı. Çok dikkatli davranıyordu.

Sonra birkaç ara sokağa girdi. Daha önce hiç gitmediği bir kafede durup tatlı aldı. Orada oturup tatlıyı yerken gözleriyle geldiği yönü taradı. Bir sigara yakıp izledi. Hiçbir şey yoktu.

Bu kadar dikkatli davranmayı Prag'a gelmeden önce alışkanlık edinmişti. Hamid her ziyaretinde dikkatli elden bırakmaması gerektiği yolunda kendisini uyarıyordu. Haçlılar her yerdeydiler ve hiç kimseye güvenemezlerdi. Ahmed'in dikkat çekecek bir tarafı yoktu. Okula gidiyor ve derslerine ilgi gösteriyordu. Mümkün olduğunca, uzun hafta sonlarında yaptıkları seyahatleri öğrencilerin yaptığı normal seyahatler gibi göstermeye çalışıyordu. Popüler gece kulüplerine, özellikle de Saliha şehir dışında olduğu zaman gitmeye devam ediyordu. Fazla dindar gibi görünmemek en iyisiydi.

Sigarasını bitirince rahat davranmaya çalışarak kalktı. Sırt çantasını diğer omzuna atarken dar sokağa bir daha göz attı. Hiçbir şey yoktu. Canlı bir şekilde yürüyerek küçük bir alışveriş merkezine girdi. Burada bir mağazaya girip bir cep telefonu ve kontör aldı. Ücretini nakit olarak ödedi. Daha sonra en sevdiği bira bahçesi olan Letna Park'a doğru yollandı. Burada yoldan uzakta çimlerin üstüne tek başına oturabilir ve çevresini istediği gibi inceleyebilirdi. Bahar güneşinde güneşlenen bir çift vardı ama Ahmed otururken onlar da örtülerini toplamaya başlamıştı. Onlar gider gitmez numarayı tuşladı.

Kimti aramışsa telefonu hemen açtı. Tek yönlü bir konuşma oldu. Ahmed dikkatle dinleyip kendisine söylenenleri aklına yazıyordu. Konuşanın sesini Hamid'e benzetti ama emin olamadı. Adam tam bir bukalemundu. Konuşan kişi iyi günler dilemeden çağırışı sonlandırdı.

Ahmed kalkıp parktan çıktı. Yolda SIM kartını çıkardı ve telefonun kendisini de dikkatle parçalara ayırdı. Parçaları farklı çöp kutularına attı. Köprüyü geçerken SIM kartı Vltava Nehri'nin yavaş akan sularına bıraktı.

Şehrin diğer tarafına doğru ilerlerken yolda iki defa durdu. Birinde gazoz aldı ama asıl amacı takip edilip edilmediğini kontrol etmektir. Kimseyi göremedi.

Araba trafiğine kapalı bir yolda aradığı binayı buldu. Karim'e çevreye uyabileceği bir yer bulmasını söylemiş ve adam kendisinden isteneni yapmıştı. Etrafta bir tane bile Çek görünmüyordu. Üçüncü katta Ahmed kendisine verilen anahtarla kapıyı açtı ve küçük odaya girdi. Karim yoktu. Şaşırmadı. İşten saat beşte çıkıyordu. Ahmed oturup adamın gelmesini beklemek zorundaydı. Sigara paketinin içindekileri yavaş yavaş azaltıyordu.

Langley, Virjinya
CIA Genel Merkezi
Doğu Akdeniz Bürosu
15:56

“Dikkatini çekmek istediğim bir konu var,” dedi Frank Renkin. “Word işlemci tabanlı çok etkili bir Truva Atı’mız oldu. Büyük ihtimalle senin alanını da ilgilendiriyor. Bu yüzden bilmen lazım.”

Siber Araştırmalardan Sorumlu Müdür Yardımcısı olarak Renkin’in görevi, diğer bölümlerin yöneticilerini, karşısına çıkan ve onları da ilgilendirebilecek konularda kendilerine bilgi vermektir.

Agnes Edinfield, Şirketin Doğu Akdeniz Bürosu başkanıydı. Kırklı yaşlarında, hafif toplu, kısa kesilmiş koyu renk saçları olan Edinfield koyu renk üstüne ince çizgili kumaştan yapılmış ve iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan bir döpiyês giymişti. Keskin hatları olmakla birlikte güzel bir kadındı.

“Hangi lke?” diye sordu.

“Muhtemelen İran; öyle ya da böyle.” Frank ona bildiklerinin bir özetini verdi. Esas olarak İran’ın nükleer silahlar

programıyla ilgili BMCO'nun yayınlamasını bekledikleri rapor Truva Atı ile değiştirilmişti.

İlgili herkes raporun önemini biliyordu. Birleşmiş Milletler on yıldan uzun süredir konuyu göz ardı ettikten sonra sonunda harekete geçmeye hazır olduğunu bildiriyordu. Frank bir kaynağın kendine ait nedenlerle Cenevre'deki Birleşmiş Milletler Silahsızlanma İşleri Dairesi'nde önemli belgeleri sızdırdığını anlıyordu. Rapor mollalara karşı ortak askeri harekât için yapılmakta olan gerekli çalışmaların ayrıntılarını veriyordu.

“Ne gibi değişiklikler?” diye sordu Edinfield.

“Raporun nihai taslağının değiştirildiğini anlıyoruz. Raporun kendisinin yarın açıklanması bekleniyordu. Değiştirilen raporun yakın gelecekte nükleer silah test edileceğini gösteren bir kanıt olmadığını belirttiğini öğreniyoruz.”

Edinfield yüzünü buruşturdu. “Değiştirilmiş mi diyorsun?” Frank yavaşça başını salladı. “İspata gerek yoktu ama,” diye devam etti Edinfield, “bunu BMCO'nun kaynağının haklı olduğunun ispatı olarak kabul edebiliriz.”

İran orta menzilli bir füze rampa sistemine sahipti ve nükleer tehdidini Batı Avrupa'ya kadar ulaştırabilecek uzun menzilli rampa sistemi geliştirmek üzere olduğu biliniyordu. Böyle bir sistemin sadece varlığı bile Avrupa Birliği'nin İran ve İsrail'e karşı tavrını kökten değiştirdi. Yakın dönemde yapılacak gerçek bir nükleer test her ikisinin de karşı karşıya olduğu en hayati sorundu. Frank bildiği her şeyi Edinfield'a açıklayamazdı, ama ilk testin iki hafta içinde yapılacağı bildirilmişti. İranlılar yeni bilgisayarlarını kullanmaya başlamalarından ve onları Stuxnet'ten koruyacak bir hava boşluğu kurmalarından sonra büyük ilerleme kaydetmişti. Bütün göstergeler eğer hiçbir şey yapılmazsa

ayın sonu gelmeden İran'ın bir nükleer güç olacağına işaret ediyordu.

“Daha önce bu Truva Atı'na benzeyen bir şey hiç görülmedi,” diye sözlerine devam etti Frank. “Virüs bulaşan PDF dosyalarına hiç benzemiyor. En az Stuxnet kadar karmaşık. Virüs bulaşmış bir OW dosyasını açtığınız zaman Truva Atı bilgisayara giriyor. Orada kendini saklamak için bambaşka bir yöntem kullanıyor. Çok zekice.” Ayrıntılara girmedi. Edinfield bunlarla ilgilenmezdi. “Bu yöntemin kullanılabilceğini bir süredir biliyorduk. Şimdi kullanılmaya başlanmış. İşlerimizi çok daha zorlaştıracak.”

“Bunun olması çok can sıkıcı. Virüs nereden kaynaklanıyor?”

“Bu aşamada bir kaynak gösteremiyoruz. Ancak yazılımcının İran'ın nükleer programı hakkındaki bu önemli raporun açıklanma zamanı yaklaştıkça olayları etkilemeye çalıştığı anlaşılıyor. Bu virüs daha önce gördüklerimizin aksine çok temiz, benimle çalışan kişiler İran Devleti'nin boyunu aştığını düşündüklerini söylüyor. Onların bilgisayar becerileri nükleer silah programı ve hâlâ ellerini kollarını bağlayan Stuxnet türevleriyle mücadele etmekle sınırlı.”

“Sen bunu nereden öğrendin?”

Frank'in yüzü aydınlandı. “Dediğim gibi, BMCO raporunun nihai taslağını yazan adama göre kendisinin yazdığı belge değiştirilmiş.”

Edinfield bir anlığına düşündü.

“Bunu kimse yapabilir mi?”

“İzini bırakmadan yapamaz. Ancak bu durumda geride hiçbir iz bırakılmamış.”

“Adam yalan söylüyor olabilir.”

“Yakında öğreniriz. Sana adamın gönderdiğini iddia ettiği orijinal raporun ve değişiklikler olan, kendisinin yapmadığını söylediği raporun kopyalarını çıkardım.” Belgeleri masanın üzerine bıraktı. Edinfield onları kendine doğru çekti. “Değişikliklerin incelenmesini istedim. Rapor sistemli bir şekilde yumuşatılmış ve tamamen farklı bir sonuç yazılmış. Bunlar bir dakikada yapabileceğin değişiklikler değil. Bunları yapmak için gerçekten yetenekli birilerinin büyük çaba harcaması ve henüz ne yaptığını tam olarak öğrenemediğimiz çok karmaşık bir Truva Atı kullanılması gerekiyor. Şu anda sadece virüsün çevresinde dolaşıyor sayılırız. BMCO’da neler yapabileceklerini bilmiyorum. Şimdiye kadar bu bilgiler çok sıkı bir şekilde korundu, ama bu uzun sürmez.”

“Çok iyi. Yeni bir şeyler öğrendiğin zaman bana da haber ver. Bu arada bu bilgileri nereden öğrendin?” diye sordu Edinfield. Böyle bilgilerin kaynağının kim olduğunu çok anlamlı bulur ve faydalı bir bilgi olduğunu düşünürdü.

“Bizi Daryl Haugen uyardı. Şanslıydık. Virüsteki bir hata OfficeWorks’ün çökmesine neden olmuş. Bu bilişim uzmanlarının dikkatini çekmiş ve inceleme başlatılmış. Eğer bu olmasaydı değiştirilmiş belge olayların gidişatını da değiştirirdi.”

Edinfield durup düşündü.

“Dr. Haugen? Ulusal Güvenlik Dairesi’nde çalışan mı?”

“Evet, o.”

Edinfield bir an düşündü. Daryl el Kaide’nin kısa süre önce Batı üzerine başlattığı siber saldırılara karşılık vermekte, neredeyse durdurmakta önemli rol üstlenmişti. Bu aslında dışarıdan birilerinin değil, şirketin yapması gereken mükemmel bir işti. Sonra başka şeyler de hatırladı.

“UGD’den ayrılıp Jeff Aiken ile çalışmaya başlamamış mıydı?”

“Bir şirketleri var, evet. İngiliz Dışişleri Bakanlığı sorunu çözmelerine yardım etmesi için Jeff’i getirmiş ve Truva Atı’nı bulmuşlar. Daryl onunla uzaktan çalışıyordu ve beni de uyardı. Kodu tespit ettikleri zaman bana gönderdi.”

“Ekibimden bunu bizim açımızdan incelemesini isteyeceğim. Belki sana faydalı olacak bazı görüşmeler bulabiliriz. Bilgi verdiğin için teşekkürler.”

Frank kalkıp ofisine geri döndü. Kendini çok yorgun hissediyordu. Ekibinin bu Truva Atı’nın kalbine kadar indiğinden emindi. Ancak yine de önünde uzun bir gece vardı. Ofisine girmeden asistanından bir saat boyunca kimsenin kendisini rahatsız etmemesini istedi. Evine ne zaman gidebileceğini düşünerek kanepeye uzandı.

BEŞİNCİ GÜN

13 NİSAN, PAZARTESİ

SİBER ÂLEM, YENİ SAVAŞ ALANI

13 Nisan 10:30

Palo Alto – Düşmanınız olan bir devlet, bilgisayarlarınızı gerçekten girebilir. Hemen her devlet casusluk faaliyetlerinin parçası olarak kötü amaçlı bilgisayar yazılımları kullanmaktadır. Bu tür yazılımlar aradıkları bilgiye geleneksel yöntemlere göre daha kolay, hızlı ve ucuz yoldan ulaşmalarını sağlamaktadır. Ancak devletler bu tür yazılımların başkalarına müdahale etmek, onlara zarar vermek ve saldırmak amacıyla kullanılabileceğinin farkına vardıkça, dijital casusluk ve siber savaş arasındaki ayrım bulanıklaşmaktadır.

Uzmanlara göre Stuxnet virüsünün İran'ın nükleer silah programına karşı kazandığı başarı, savaşta yeni bir çığır açmıştır. "Stuxnet oyunun yönünü değiştirdi," demiştir Londra'da siber savaş simülasyon uzmanı olarak görev yapan Reginald Bradshaw. "Virüsün devreye girdiği tarihten sonra modern dünya asla eskisi gibi olmadı. Stuxnet miki-neli tüfeğin veya ağır silahların dijital dünyadaki karşılığı oldu." demiştir. Aslında Stuxnet daha çok bir nükleer bombaya benzetilebilir çünkü İngiltere'deki Whitehall tarafından yakında açıklanacak bir rapora göre yoğun bir Stux-

net saldırısının bir devletin sanayi kapasitesini yok etmesi mümkündür.

Şimdiye kadar virüsler, Truva Atları ve solucanlar bilgisayarların içindeki verilere saldırmıştır. Bu saldırılar kullanıcıların saklı kalmasını istedikleri bilgileri öğrenmek üzere tasarlanmıştır. Çoğunlukla hedeflenen, banka hesaplarının boşaltılması için mali bilgiler olmuştur. Ancak artık karmaşık yazılımlar endüstriyel bilgisayarlara kendi kendilerini imha etme, bir anlamda intihar etme talimatı vermektedir. Özellikle bu bilgisayarlar bir devletin altyapısı veya ulusal savunma ağında kullanılıyorsa saldırıların felakete varan sonuçları olabilmektedir.

Artan tehditlerle başa çıkabilmek isteyen bütün devletler karşı önlemler geliştirmek için kaynak ayırmaktadır. A.B.D. Stratejik Komutasının parçası olarak Siber Komuta ya da USCYBERCOM'u kurmuştur. Bu kurum bütün Amerikan siber savaş operasyonlarının altında toplandığı bir şemsiye örgüttür. Kurumun savunma ve saldırı becerilerine sahip bulunması çok önemlidir. Bradshaw, "Amerikalılar artık sadece savunmada değil, "Saldırı konumu aldılar. Bu tür saldırıların en önemli boyutu inkâr edilebilirlik olduğu için, bunlar tarihteki en gizli saldırılar olacaktır." demiştir.

Bradshaw bir devletin bir başkasına internet üzerinden saldıracağı ve derinden sarsan bir darbe indireceği günlerin çok uzakta olmadığını söylemektedir. Kırk üç yaşındaki siber âlem uzmanı, "Bunları görmeye ömrüm yeter diye düşünüyorum," demiştir.

Ayrıntılı bilgi için Leslie Washington-Tone.com adresini ziyaret ediniz.

Mannheim, Almanya

Frohe Arbeit 20

02:19

Ahmed sürdüğü Volkswagen Jetta'yı yavaşlatırken Karim önlerinden geçtikleri evlere dikkatle bakarak karanlıkta gitmeye çalıştıkları adresi arıyordu. Ahmed bu işin, özellikle de bu saatte, yolunda gitmeyeceğinden çok endişeliydi. Eğer bu boş sokakta aşağı yukarı dolanmaya zorlanırlarsa eninde sonunda polisi arayan birileri olacaktı.

“İşte,” dedi Karim, “Orada.”

Ahmed kenara yanaştı ve durdu.

“Fazla oyalanma,” diye uyardı. “Sokağın etrafında bir tur atacağım. Döndüğümde burada ol.”

Karim arabadan indi, sigarasını çöpe attı, kapıyı arkasından yavaşça kapattı ve bahçeden geçip Ali'nin yaşadığı eve gitti. Ahmed arabayı vites taktı ve cesaretinin elverdiğince yavaş sürerek sokağın etrafında dolandı ve aynı noktaya döndü.

Kimse yoktu.

Orada durdu ama arabayı çalışır durumda bıraktı. Bir tur daha atıp atmamayı düşündü. Zaman geçirmek için bir

sigara yaktı. Hamid böyle aptalca kazalar yüzünden operasyonların ve ajanların açığa çıktığını kafasına kazımıştı. Aynı şekilde durumlar yetkililerin dikkatini çekmişti. En kısa sürede bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ne yapması gerektiğini düşünürken gölgelerin içinden iki kişi çıkageldi.

Karim ön koltuğa oturdu. Ali, “*Salam,*” diyerek arka koltuğa geçti ve yanına küçük bir seyahat çantası koydu. Onlarla birlikte arabanın içine serin bir hava dalgası doldu.

“*Salam,*” diye yanıtladı Ahmed. Sonra rahatlamış bir şekilde arabayı sürmeye başladı. Kaloriferi biraz açmıştı. Karim bir sigara paketini açtı, Ali’ye sigara uzattı.

Karim’le buluşmasından sonra geçirdiği altı saat çok yorucu olmuştu. Dairesinden çıkıp gri Volkswagen Jetta’nın böyle durumlar için tutulduğu köşedeki otoparka kadar yürümüşlerdi. Birkaç ayda bir araba değiştirilirdi. Karim’in sorumluluklarından biri arabayı değiştirmek, bakımını yaptırmak ve içine benzin koymaktı. Haftada bir motoru yarım saatliğine çalıştırır ve lastiklerin havasını kontrol ederdi.

Araba, anahtarı çevirir çevirmez çalışmış ve Ahmed deposunun dolu olduğunu görünce memnun olmuştu. Dikkatle Prag’ın dışına çıkmışlardı. Yoğun trafik, ışıklar ve karmaşık sokaklar her zaman olduğu gibi yine başlangıçta kafasını karıştırmıştı. Ancak E50’ye çıkınca trafik azalmış ve sürücülerin hareketlerini tahmin etmek kolaylaşmıştı. Bundan sonra yolculuk sorunsuz devam etmişti.

Mannheim yolunda Karim son zamanlarda neler yaptığı hakkında Ahmed’e bilgi vermişti. Kuzey Almanya’da çok sayıda ajanı vardı. Kendilerine yakın camilerden insan topluyor, onlara eğitim veriyor ve böyle ağların kurulması için gerekli parayı sağlıyordu.

Karim'in özel hayatı heyecandan uzaktı ve Ahmed bunun iyi olduğunu düşünüyordu. Sıkıcı olmak emniyetliydi. Gölgede kalmaları önemliydi. Karim, Amerikalı turistler için Amerikan yemekleri sunan bir restoranda garsonluk yapıyordu. Kız arkadaşı yoktu. Hiç kimseyle ilişkiye girip risk almak istemiyordu, ancak bir keresinde haftada bir defa geneleve gidip hep aynı Ukraynalı bir fahişeye birlikte olduğu sırrını vermişti.

“Onunla evlenmem tabii,” demişti, “ama bir fahişeye göre çok tatlı ve uysal bir kadın.”

İki ajan birbirinden çok farklı görünüyordu. Karim ince, hızlı ve dikkatli bir adamdı. Ali ise 1.80'den uzun, şişman ve hantaldı. Benzer görevlere sahip olan ağı Almanya'nın güneyine dağılmıştı. Asıl görevleri, Hamid operasyonu başlatıncaya kadar ağlarını kurmak ve genişletmekti.

Ali bir süre dizel motorlar üreten Daimler AG fabrikasında çalışmıştı. Ancak sık sık seyahat etmesi gerektiği için düzenli bir işte çalışmayı zor bulmuştu. Şimdi çok sayıda zengin Yahudi için işçilik yapıyordu. Bunu çok komik buluyordu.

İsviçre sınırına yakın olsalar da Ahmed pasaport kontrolünden mümkün olduğunca kaçınmak için AB içinde kalmaya özen gösteriyordu. İsviçre güvenliğinin bilgisayar sisteminden ne kadar uzun süre uzak kalırlarsa o kadar iyiydi. Çok sık araba kullanmıyordu. Araba kullanmanın verdiği hissi, motorun sakinleştirici monoton sesini, lastiklerin düzgün yolda alçak sesle vınlamasını seviyordu. Kozalarının rahatlığı içinde uzayda ilerliyorlardı. Zaman zaman karayolu sisteminin ne kadar geniş olduğunu düşünüyor, bunu mümkün kılan zenginliği ve vaat edilmiş *halifelikte* ne kadarının olacağını merak ediyordu. Bunları görmeye

ömrünün yetip yetmeyeceğini düşündü. Görmek istediği kesindi. İran istihbaratına ölmek için girmemişti. Ölmeyi memnuniyetle başkalarına bırakabilirdi.

Gün ağarmak üzereyken yağmur yağmaya başladı. Ahmed silecekleri çalıştırdı. Silecekler düzenli bir ritimle sağa sola gidip gelmeye başladı. Yol kısa sürede suyla kaplanmıştı. Ahmed yavaş giden trafiğin arasına girmek için sağ şeride geçti. İlk kamyon durağında kahvaltı yapmak için sağa çekti. Köşedeki bir masaya oturdular ve alçak sesle konuşmaya başladılar.

İki saat sonra İsviçre sınırındaki göçmenlik ve gümrük işlemlerini tamamlamışlardı. Ancak bundan sonra Ahmed hareket eden güvenli arabanın içinde Karim ve Ali'ye görevlerini anlatmıştı. Karim ve Ali söylenenleri dikkatle dinlemiş ve profesyonel bir şekilde davranmışlardı. Ahmed'in ajanlarının çoğunun aksine onlar gözü dönmüş fanatikler değildi. Uzun vadeli çalışmak ve yerlerinde yıllarca kalmak için eğitim almışlardı. Her ikisi de daha önce belirli görevler için ajan göndermiş olsa da bu, Avrupa'da gerçekleştirecekleri ilk saldırı harekâtı olacaktı.

Cenevre'ye yaklaştıkça Ahmed yavaşladı. Şans eseri sabah trafiğine takılmamışlardı. Ahmed bunu iyiye işaret olarak yorumladı. Şehrin sokaklarında dikkatle ilerledi. Daha önce Cenevre'ye hiç gelmemişti ve bu yüzden kafası karışmıştı. Yolun sağına çekti ve ceketinin cebinden taşınabilir bir GPS cihazı çıkardı. Kendisine verilen adresi yazdı ve kısa süre sonra tekrar yola koyuldu.

Cenevre şehrinden çıktı ve küçük Meyrin kentine girdi. İki şehir birbiriyle iç içe geçmiş gibiydi. Şehir kışın ardından baharın ilk günlerini yaşıyordu ve ağaçlar parlak yapraklarla dolmaya başlamıştı. Bina ticaret bölgesi Les Nernes'in

yakınlarındaki Vaudagne Caddesi'nin hemen sonundaydı. Caddedeki binalar genelde iki katlıydı ve çoğunda zemin katına dar bir garaj ilave edilmişti. Bu cadde kendi amaçlarına uygun bir yer değildi.

Adresi bulan Ahmed dar yolda durup şüphe çekmek yerine kaldırıma çıkarak arabasını kapalı garajın önüne çekti. Motoru durdurdu. Arabadan çıkarken diğerlerine, "Siz kalın," diye emretti. Bacaklarına kramp girdiği için ilk birkaç adımı güçlkle atmıştı. Binaya yaklaşınca terk edilmiş olduğunu anladı. Bu caddenin üstündeki evlerin üçte biri terk edilmişe benziyordu. Fransızca, anlamadığı bazı işaretler vardı ama ne demek istedikleri açıktı: Geçilmez, uzak durun.

Etrafına bakındı. Evin her iki yanındaki ağaçlar bakımsız, aşırı uzundu ve binayı kapatmak üzereydi. İçeride ne olduğunu dışarıdan anlamanın bir yolu yoktu. Kirli bir pencereden içeri baktı ve eski, âdeta önceki yüzyıldan kalma gibi görünen makineler gördü. Deri işleme makinelerine benziyorlardı. Belki de burası bir ayakkabıcıydı. Sağ tarafa geçti ve binanın sağında yukarı çıkan dar, taş yokuşu buldu.

Binanın arkasına geçti ve büyük bir metal kapının önünde durdu. Aynen anlatıldığı gibiydi. Bahçede etrafına bakınca bir Hıristiyan mezarlığından alınmışa benzeyen düz taş gördü. Bir anlığına bu taşın ne olduğunu, buraya nereden geldiğini düşündü. Biraz uğraşarak taşı yerden kaldırıp kenara devirdi. Nemli toprağın içinde küçük bir kutu vardı. Kutudan anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı. Kapıyı iterken menteşelerin yağlanması gerektiğini düşündü. O kadar büyük bir sesle gıcırdadı ki Ahmed yakınlardaki birinin sesi duymasından korktu.

İçeride birkaç dakika odayı ve yanındaki banyoyu ince-

ledi. Burası, bir zamanlar bir köşesinde ofis olarak kullanılan bir alanın olduğu eski bir depoydu. İçeride bir malzeme olmamakla birlikte sağa sola dağılmış makine parçaları ve duvarlara dayalı büyük makineler görülüyordu.

Tuvaletin üstündeki bir dolabın içinde çuvalı buldu ve içindekileri kontrol etti. Sonra tuvaletini yaptı. Ağır kapıyı kapatıp kilitledi ve yine aynı anahtarla arkadaki garaj kapısını açtı. İçeride beyaz Volkswagen Crafter kamyoneti buldu.

Jetta'ya geri döndü. "Her şey yolunda." Çuvalı Ali'ye verdi ve arabayı çalıştırdı. Geri geri giderek park etti. Sonra garaj kapısını açtı. Ali ve Karim ona yardım etmişti. Kamyonetin deposu da doluydu ve hemen çalışmıştı. Kamyoneti garajdan çıkardı ve yola park etti. Sonra Jetta'yı garaja park etti ve kapıyı arkasından kilitledi.

Dışarıya çıkıncı kamyonete bindiler. Ali, "Birisi Volkswagen'leri seviyor," deyince aralarında gülüştiler. Karim diğerlerine sigara verdi. Küçük bir zafer kazanmanın verdiği memnuniyetle sigaralarını yaktılar. Ahmed'e her şeyin hazır olacağını garanti etmişlerdi ama o yine de her şey gerçekten hazır olduğu için rahatlamıştı.

Meyrin Yolu'na kadar olan kısa mesafeyi yavaş yavaş giderek arabanın ağırlığına alışmaya çalıştı. Araba rahat kullanılıyordu ama küçük ve daha çevik olan Jetta'dan farklıydı.

On dakikadan kısa süre içinde cadde onu neredeyse doğrudan hedefine götürmüştü. Kalabalık bir şehir için trafiğin fazla yoğun olduğu söylenemezdi. Hiç dikkat çekmediler. Kısa sürede BMCO'nun karşısında sokağın içinde paralı olmayan bir park yeri buldular. Ahmed arabayı park etti ve motoru durdurdu. Kendilerine bakan birileri olup olmadığını kontrol ettikten sonra elini ceketinin cebine attı, birkaç fotoğraf çıkardı ve diğer adamlara verdi.

Adamın fotoğrafını dikkatle inceleyen Karim, “Ne zaman gelecek?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Tetikte olmamız lazım,” dedi Ahmed.

“Ne kadar bekleyeceğiz?” diye sordu Ali.

“Ne kadar gerekirse... Dikkat çekmemek için sırayla duracağız.” Arka koltuğa uzandı ve çuvalı alıp kucağına koydu. Elini çuvala sokup içindekileri kontrol etti. Sonra iki tane cep telefonu çıkarıp diğer adamlara verdi.

“İletişim kurmak için bunları kullanın. Ama dikkatli olun kardeşlerim. Bizi kimlerin dinlediğini bilemeyiz.”

Adamlar cep telefonlarını açtılar. Bunlar Android işletim sistemini kullanan HTC Heros telefonlardı. Telefonlar genel erişim yapabiliyordu, belli bir şebekeye bağlı değildi ve kırılmıştı, yani Ahmed her yerden istediği her uygulamayı indirebilirdi. Şarjları doluydu ve hemen çekmeye başlamışlardı.

“Hiçbir sorun olmamalı,” diye uyardı Ahmed. “Hiçbir şekilde dikkat çekmemeliyiz. Çöpleri yere atmamalım. Burası İsviçre ve bunu çok ciddiye alıyorlar. Aldığımız emirlerde ne yapmamız gerektiği çok açıkça belirtiliyor. Anladınız mı?”

İki adam başını salladı. Ahmed çuvaldan Amerikan malı Smith & Wessons marka kısa namlulu iki küçük tabanca çıkardı. Bunlar susturucuları olmayan veya üzerlerinde herhangi bir özel değişiklik yapılmamış, yabancı bir operasyona ait olabileceklerini gösterecek hiçbir işaret taşımayan standart silahlardı.

“Bunları göz önünde bulundurmayın. Gerekirse basit bir suçlu gibi sizi tutuklamalarına izin verin. İsviçre polisi-ne karşı gelmeyin. Anladınız mı?”

Adamlar tekrar başlarını salladılar.

“Allah yardımcımız olsun,” dedi Karim silahı cebine sokarken.

Ahmed gülümsedi. Ağır bir otomatik silahı çuvaldan çıkarıp bel çantasına koydu ve “Umarım olur,” dedi.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti

Taboritska 5

09:12

Hemen hemen aynı anda Prag'da Saliha Ahmed'in dairesinin kapısını açtı ve içerisinin boş olduğunu gördü. İçeri girip kapıyı kapattı ve Ahmed'e getirdiği çantayı masanın üstüne koydu. Küçük oda pislik içindeydi ve sigara kokuyordu. Sanki terk edilmiş gibi görünüyordu. Pencereyi açıp odayı havalandırdı ve sonra odaya bir daha ve dikkatle baktı.

Ahmed ona haber vermeden taşınmış olabilir miydi? Bu pek muhtemel görünmüyordu, ama eğer ilişkilerini Ahmed bitirecekse Saliha böyle bitirmesini beklerdi. Odanın diğer tarafındaki dolabına gitti ve kapısını açtı. Ahmed'in dolapta tuttuğu küçük bavulu ve bir ceketini yoktu. Ama diğer eşyalarının neredeyse hepsi oradaydı.

Demek yine seyahate çıkmıştı. Saliha etrafa baktı ama kendisine bırakılmış bir not bulamadı. Buna şaşırmadı. Ahmed sırları olan bir adamdı ve o da sonuçta sadece bir kadındı.

Yani... Para yoktu. En azından şimdilik. Ona para bırakmayı düşünememişti. Neyse, parasını dönüşte verirdi.

Saliha derin bir nefes aldı, odaya bir daha baktı, sonra pencereyi kapatıp çıktı ve kapıyı kilitledi. Binanın girişinde üzerinde kirli bir atlet olan iğrenç Çingene'nin bakışları ürpermesine neden oldu.

Cenevre, İsviçre
Birleşmiş Milletle Cenevre Ofisi [BMCO]
Silahsızlanma İşleri Dairesi
Milletler Sarayı
11:34

mIRC A.B.D. Savunma Bakanlığı tarafından kullanılmakla birlikte bakanlığa ait değildi. Ancak genelde isteğe bağlı olan bir işlem eklemiş ve taraflar arasında hem genel hem de özel anahtar kodlar verilmesini gerektiren kodu değiştirmişti. Sistem her yerdeki bilgisayarlar arasında güvenli iletişim kurulmasını sağlıyordu. Bütün mesajlar veya videolar yolda şifreleniyor, sonra alıcı bilgisayar tarafından şifreleri çözülüyordu.

Daryl dizüstü bilgisayarına gelen mesajı açtı. Jeff omzunun üstünden mesajı okudu. Onlarla iletişime geçmek için video kullanan her zaman olduğu gibi yine Frank Renkin'di. Görüntü çok netti ve adamın ne kadar yorgun olduğu açıkça görünüyordu. Orada sabahın çok erken saatleriydi ve Frank bütün gece çalışmışa benziyordu.

Frank selam verdikten sonra, "Bakıyorum da adamını bulmuşsun," dedi sırtarak.

Daryl gülümsedi. “Yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu Frank.

Daryl başını salladı. “Var diyebilirim. Ama hâlâ yanıtını aradığımız pek çok soru var. Senin ekibin neler yaptı?”

“Daha önceki mesajımda belirttiğim gibi senin gibi biz de kendi kendini silen saklama yazılımını bulduk. Eğer bilgisayar korsanları bu kadar karmaşık şeyler kullanmaya başlamışsa çok sinsice davranıyorlar ve durum çok kötü demektir. Benim size vereceğim büyük haber yazılımının amacıyla ilgili. Amacının, bulaştığı bilgisayarlardaki bütün belgeleri kopyalamak ve değiştirebilmek olduğunu düşünüyoruz. Bu size tanıdık geliyor mu?”

Jeff neler bulduklarını özetledi. Truva Atı'nın bir belgeyi e-posta aktarımının ortasında değiştirilmesini nasıl mümkün kıldığını ayrıntılarıyla açıkladı.

“*Neyin ortasında?*”

“Biz de aynı tepkiyi verdik. E-postana bir belge ekliyorsun,” dedi Jeff, “hatta göndermeden önce kontrol de ediyorsun ama diğer taraf *değiştirilmiş* bir belge alıyor.”

Daryl devam etti. “Dosyayı sistemlerine kopyalamaları, incelemeleri, değiştirmeleri ve sonra değiştirilmiş dosyayı göndermeleri gerekiyor. E-posta gönderildiği zaman değişikliği anında yapabilmeleri için değiştirilmiş belgenin hazır olması lazım. Bu süreçte dijital imzanın uygulanmasını durduruyorlar. İmza değiştirilmiş belgeye atılıyor.”

Frank bir an düşündü. “Birilerinin bu raporun hazırlanmasını bir süredir takip ediyor olması lazım, çünkü anladığım kadarıyla bu İran raporu henüz tamamlanmamış bir taslak.”

“Yerine gönderilen belge otomatik hazırlanıyor,” dedi Daryl. “Eğer gönderilmeden önce belgede bir değişiklik yapılmışsa, uyarı alıyor ve ona göre hareket ediyorlar. Son

dakikada yapılan bir değişikliği kaçırabilirler, ama çoğu zaman istediklerine ulaşıyorlar. Ve eğer onlar için yeterince önemliyse belli bir bilgisayarı sürekli izleyerek her zaman değişiklik yapabiliyorlar. Ancak eğer istedikleri virüsün bu-laştığı bilgisayardaki bir belgeyi değiştirmekse, onları en-gelleyebilecek hiçbir Şey yok.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Kötü olduğu kesin,” dedi Daryl.

“Bunun anlamı,” dedi Frank, “dijital bir iletişimin orijinal olup olmadığını asla bilemeyeceğimiz ve güvendiğimiz bi-risinden geldiğini gösteren kanıtlar olsa da e-postayla ala-çağımız *hiçbir Şeye* gvenmememiz gerektiği. Hiçbir Şeye gvenmemeliyiz ve buna eklenen belgeler de dâhil. Artık hiçbir Şeyin göründüğü gibi olduğunu varsayamayız. Sonra saklanan veriler de var. Bir gün okuduğunuz bir belgenin başka bir gün değiştirilmiş olduğunu görebilirsiniz. Eğer bilgisayarınıza bir Truva Atı girmişse nelerin değişmiş ol-duğunu asla tahmin bile edemezsiniz. Bu durum internet aracılığıyla yapılan bütün haberleşmelerin zerine Şüphe düşürür. Grdklerinize güvenebilir misiniz? Yoksa size yalan mı söyleniyor? Ya bilgisayarınıza Truva Atı girmişse?” Derin bir nefes aldı. “Peki, sizce bunu kim yapmiş olabilir?”

“Ne kadar karmaşık olduğuna bakılırsa,” dedi Daryl, “yazılımın kaynağının Çin olduğunu düşünüyoruz.”

Frank başını salladı. “Biz de aynı fikirdeyiz. BMCO ve İngiliz Dışışlerini hedef almış. Sorumlunun siber casusluk-taki koca adamlar olduğunu düşünüyoruz, ancak henüz arada doğrudan bir bağ kuramadık.”

“Sence Çinliler İran nükleer programı hakkındaki bir Birleşmiş Milletler raporuyla neden ilgileniyor?” diye sor-du Daryl.

“Benim tahminim,” dedi Frank, “İran’dan bahsettiğimize göre aradaki bağ petrol. Mollaların kendi nükleer silah kapasitelerini geliştirmeye çalıştıkları bir dönemde Çin’in zaten gelişmiş böyle bir kapasitesi var. Çin’in de İran’ın zengin petrol yataklarına ihtiyacı var.”

Jeff ve Daryl devlet kurumları veya devlet tedarikçileri için çalıştıkları zaman Çin kaynaklı sızmalarla sık sık karşılaşarlardı. Bazen virüsün Çin’de kurulu bir sunucuya yaptığı “evi arama” özelliğini takip edebilseler de çoğu zaman bu mümkün olmazdı.

Çin kaynaklı siber sızmalar gerçek hareketten önce gelen kapsamlı istihbarat çalışmalarıyla dikkat çekerdiler. Sızma harekâtına başlamadan önce bilgisayar sistemi ve bu sistemi kullanan insanlar hakkında mümkün olduğunca geniş bilgi toplarlardı. Hangi verilere ulaşabileceklerini ve erişim kurulduğu zaman başka hangi ağlara virüs bulaştırabileceklerini belirlerlerdi. Erişimi gerçekleştirdikten sonra bilişim ekibinin dikkatini çekmemek için büyük dikkatle ilerlerdi.

Bu amaçla değerli veriler genellikle yoğun şekilde veri işleyen e-posta sunucularına aktarılırdı. Burada şüphe çekmemek için çalışan dosyaların isimleri değiştirilir, bu dosyalar sıkıştırıldıktan ve şifrelendikten sonra gönderilirdi. Bir seferinde böyle bir saldırıda Amerikan üniversitelerinde bulunan sekiz bilgisayar, çalışılan verilerin gönderilmesinden önce depo olarak kullanılmıştı. Daha sonra bu veriler ondan fazla ülkeye dağıtılmış ve ardından çok gizli HKO Siber Savaş Merkezi’nde toplanmıştı.

Pentagon tarafından hazırlanan bir raporda Çin ordusunun sanal savaş yöntemlerini öğrenmekte “düzenli olarak ilerlediği” ve bilgisayar becerilerinin askeri açıdan az ge-

lişmişliğini telafi edebileceği bildirilmişti. Virüslerin Çin’le olan bağlantılarını ispatlamak genellikle mümkün olmazdı, ancak siber saldırıların karmaşıklığı ve çalınan verilerin niteliği çoğu durumda geriye bir tek ihtimal kalmasına neden oluyordu. Örneğin Tennessee Eyaleti’ndeki Oak Ridge’deki bilgisayarlara yapılan bir Çin saldırısında nükleer geliştirmeyle ilgili veriler başarıyla elde edilmişti. Savunma Bakanlığı silah programları sürekli saldırı altındaydı. Bir tek sızmada on ila yirmi terabit arası gizli ve çok önemli bilgi indirilmişti. Bütün Kongre Kütüphanesi’nde on iki terabit veri olduğu düşünülürse kaybın ne kadar büyük olduğu anlaşılabilirdi.

Ancak bütün bunlardan daha çok rahatsızlık veren Çinlilerin Amerikan enerji santrallerine sistemli olarak saldırımlarıydı. Santral ağının her yerine yazılımlar yüklemişlerdi. Hiç kimse bu yazılımların ne amacı olduğunu veya ne zaman hareket geçirilebileceğini bilmiyordu. Tespit edilip silinen veya etkisiz hale getirilen yazılımların yerini hemen yenileri alıyor ve bu yeni yazılımlar genelde aylarca tespit edilemiyordu. Korkulan şey ulusal bir acil durumda Çin’deki bir bilgisayar uzmanının göndereceği bir komutla bütün A.B.D.’nin karanlığa gömülmesiydi. Bunu onarmak haftalar, hatta aylar sürebilirdi ve Amerikan ulusal savunması karanlığa gömülmüşken neler olabileceğini kimse tahmin edemezdi.

“Yani senin düşüncen,” dedi Daryl, “İran’ın nükleer silah geliştirmesine yardım etmesi karşılığında Çin’e ucuz petrol verdiği. Ve bu siber operasyon İran’ın amacına ulaşmasını hedefliyor.”

“En azından nedeniyle ilgili bir düşüncemiz var. Ancak bu bizim sorumluluk alanımızın dışında kalıyor. Bu virüs-

sün ucunu Kızıllara bağlayabilecek miyiz bakalım. Bağlantıyı kurmayı başarırsak raporunun etkisi daha güçlü olabilir.” Biraz durduktan sonra devam etti: “Orada ve Londra’da virüs bulaşmış olan kaç bilgisayar var biliyor musunuz?”

“Hayır,” diye yanıtladı Jeff. “Bu bilgi için Graham Yates’le ve burada yönetici kimse onunla görüşmelisin. Bulabildiğin en yüksek makamdaki insanla konuş. Bizim görüştüğümüz adam, Nikos Stefanidou, yardımcı olmadı. Sadece virüs bulaşan bilgisayarın yerini gösterdi. Bu arada o bilgisayar da karantinaya alınmamıştı.”

Daryl: “Eğer bir OW belgesini değiştirebiliyorlarsa, verileri de değiştirebilirler. Bir düşünsene. Burada bir tuşa basıyorsun ve orada birilerinin üzerinde çalıştığı upuzun bir raporun tam ortasında değişiklik oluyor. Bu tespit edildiği için şanslıyız. Şimdiye dek başka ne kadar veriyi değiştirdiklerini kim bilir? Ya da hangi verileri? Ya önemli altyapımızı çalıştıran yazılımlara arka kapılar açarak değişiklikler yaparlarsa? Eğer bu olursa biz...”

“Mahvoluruz,” dedi Frank yorgun bir ifadeyle. “Mahvoluruz.”

Cenevre, İsviçre

Birleşmiş Milletler Cenevre Ofisi (BMCO)

Barış Caddesi

20:09

Jeff esnedi, saatine baktı ve geç olduğuna karar verdi. Bu şekilde hiçbir yere varamıyordu. Dizüstü bilgisayarının kablolarını çıkardı. Daryl karşısında oturuyor, kendi dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

“Bu günlük bu kadar yeter,” dedi Jeff. “Bence bunu yarın toparlarız. Başka ipucu bulamadım.” Daryl başını kaldırmayınca “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Petrol. Hatırlıyor musun? İnternette üzerinde tarih yazmayan kaç tane rapor olduğuna hiç dikkat ettin mi? Dergilerin kapağında tarih olur ama kimsenin aklına o maddenin internette sonsuza kadar kalacağı gelmez. Neyse, bu rapor biraz eski ama çok kapsamlı.”

“Ne hakkında?”

Daryl başını kaldırdı. “Çin ve petrol, hatırladın mı? Peki, söyle. Buna çok şaşırdım. Çin dünyada en çok petrol ithal eden ikinci devlet. Birincinin kim olduğunu biliyorsun. Çin

ekonomisi neredeyse %10 büyüyor ve petrol ihtiyacı durdurulamaz bir şekilde, senede %8 artıyor. Yani toplu taşımayı bırakıp herkes otomobil almaya başlamış.”

“Büyük hata,” dedi Jeff. “Otomobil almanın sonu yok.”

“Belki, ama büyüyen bir otomotiv endüstrisini desteklemek için devasa bir altyapıya ihtiyaç vardır ve böylece endüstriye büyük bir destek sağlanırken iş imkanları da yaratılır. Artı, otomobil üreten fabrikalar kolaylıkla askeri ihtiyaçların karşılanması için kullanılabilir.” Daryl burada güldü. “Önümüzdeki ay otomobil alacağın zaman bu ipucunu hatırla. Web sitelerinde dolaştığını gördüm. Neyse, yirmi yıl içinde Çin’de A.B.D.’den fazla otomobil olacak ve aynı yıl en az bizim kadar petrol ithal etmeye başlayacaklar. Mesele de burada. Petrolleri yok. Nereden aldıklarını tahmin etmek ister misin?”

“Orta Doğu mu?”

“Şaşırmadın, değil mi? Peki en büyük tedarikçileri kim?”

“İran, değil mi?”

“Doğru tahmin. Aralarındaki bir anlaşmaya göre İran onlara yüksek miktarda petrol verirse Çin’de Amerika’nın Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nden İran’ın nükleer programıyla ilgili herhangi önemli bir karar çıkarmasına engel olacak. Bundan sonra çok sayıda anlaşma yapmışlar.”

Jeff bilgisayarını çantasına koydu. “Bu pek çok şeyi açıklıyor.”

“Evet, bu iki ülkenin arasından gerçekten de su sızıyor. Her neyse, Çin kullandığı petrolün çoğunu İran’dan ithal ediyor. Ayrıca ihtiyaçları olan şey özellikle ucuz petrol, çünkü dünyadaki en ucuz benzin bu ülkede satılıyor. Sanırım bunun nedeni herkesin şu yeni arabaları kullanmasına olanak vermek.”

“Gidelim. Ben acıktım.”

Daryl dizüstü bilgisayarını kapattı ve ceketini aldı. Jeff ile dışarı çıkarlarken, “Çin ayrıca silah ve çifte amaçlı kullanılabilen teknoloji satarak Orta Doğu’nun tamamındaki boru hatlarına katkıda bulunuyor,” dedi. “Yalnızca İran’a yatırım yapmıyorlar. Suudi Arabistan’la yaptıkları işbirliğinin sonuçları gerçekten çok büyük oldu; onlar için olduğu kadar bizim için de. Suudi Arabistan bütün orta menzilli balistik füzelerini Çin’den aldı. Suudi Arabistan’ın füzesi olduğunu biliyor muydun?”

“Bilmiyordum sanırım,” dedi Jeff binanın kapısındaki güvenlik görevlilerine başıyla selam verirken. Aldıkları talimat uyarınca biri hemen Henri Wille’ye mesaj gönderip binayı terk ettiklerini bildirdi. Dışarıda hava çok güzeldi ve Jeff bir an durup Alplerden gelen ferahlık verici temiz havayı içine çekti. Havada hiç bulut yoktu ve yıldızların pırıltısı Cenevre Gölü’ne vuruyordu. Durup, “Şuna bir bak,” dedi.

“Çok güzel.” Daryl koluna girdi ve sımsıkı sarıldı. “İtalya’ya gitmeden önce burada birkaç gün kalalım, olur mu?”

“Olur. Whitehall ve BMCO için tespit programını yazdıktan sonra kalırız. Ardından yeniden virüs taraması yaparlar.”

Ana yola çıkan uzun ve geniş bahçe yolundan yürürlerken Daryl sözlerine devam etti.

“Yapılan değerlendirmelere bakılırsa İran bomba üretirse –yani ürettiği zaman– Suudi Arabistan Pakistan’daki çocukları devreye sokmak zorunda kalacak. Pakistan’ın nükleer programını bu düşünceyle destekledikleri anlaşılıyor. Çok akıllıca bir hareket. Suudi Arabistan rahatlıkla nükleer programı olmadığını söyleyebilir. Ancak kendileri-

ni korumak için bombalara ve teknolojiye ihtiyaç duydukları zaman hepsini Pakistan'dan alacaklar. Aynı zamanda Çin, Suudi Arabistan'a kıtalararası balistik füzeler satacak yani büyük çocukları. Bunlar bütün Orta Doğu'ya nükleer silahların yayılmasına neden olacak. Sadece düşüncesi bile herkesin tüylerini ürpertiyor.”

“O zaman konuşmayı bırakıp İran'ın nükleer programıyla ilgili bir şeyler yapmaları lazım.”

Sarayı çevreleyen parktan çıktılar ve Barış Caddesi'nin kaldırımında yürümeye başladılar. Otelleri beş dakika uzaklıktaydı.

Jeff cep telefonu ile konuşarak birilerinin kendisini almasını bekleyen bir adama baktı. Daryl bir espri yaptı ve güldüler.

Sokağın sonunda beyaz bir Volkswagen Crafter yavaş yavaş onlara doğru ilerlemeye başladı.

Bekleyiş çok uzun sürmüştü. Beklemeye sabah başlamışlar ama önce öğle, sonra öğleden sonra olmuştu. Saat üç gibi biraz yağmur yağmıştı. Adamlar kamyonetin arkasındaki boş su şişelerini kullanarak ihtiyaçlarını gidermişlerdi. Bir aşamada Ahmed riske girmiş ve Karim'i yiyecek ve içecek bir şeyler almaya göndermişti. Ali'ye göre Allah yardımcıları oluyordu çünkü Karim'in yokluğunda hiçbir şey olmamıştı. O yokken Ahmed içinde birilerinin oturduğu bir arabanın eninde sonunda dikkat çekeceğini bildiği için arabayı başka bir yere park etmişti. Bu hareket de dikkat çekebileceği için bir daha yer değiştirmemişti.

Yağmur yağarken adamlara biraz bilgi vermiş, silahların yalnız hedef için ve o da son çare olarak kullanılacağını ha-

tırlatmıştı. Başka hiç kimseye silah çekilmeyecekti. Aldığı emirler çok kesindi. İranlı ajanların gelecekte de İsviçre’de operasyon yapması gerekebilirdi ve yerel polis ve vatandaşların kendilerini bir tehdit olarak görmemesi önemliydi.

Ahmed bütün bunların Prag’da, çok iyi bildiği bir şehirde olmasını isterdi. Ne yapması, nereye gitmesi ve oraya nasıl gitmesi gerektiğini biliyordu. Ancak bir şeyler ters giderse doğaçlama yapmak zorunda kalırdı. Kalabalık ve tanımadığı bir şehrin sokaklarında yakalanacağına kesin gözüyle bakabilirdi.

Hapse girmekten korkmuyordu. Gerekirse hapse girerdi. Sonrasında kendi insanları onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Mutlaka bulurlardı. Hayır, en korktuğu şey başarısız olmaktı. Başarısız olmaktansa ölmeye razıydı.

Pasaportunda yazan adıyla Ahmed Hossein al-Rashid’in asıl adı Ebrahim Abadi’ydi, ancak bu ismi yalnızca İran’da kullanıyordu. Şah’ın devrilmesinden önce de zengin olan bir ailenin oğluydu. Sonuç olarak babası devrimin sonucu belli olduğu anda Ayetullahların ateşli bir destekçisi olmuştu. Ahmed okulunu bitirince İran ordusuna girmişti. Orada ilerlemişti. Özel operasyonlar ve karşı istihbarat eğitimi almıştı. Kısa sürede yüzbaşılığa terfi etmiş ve Vevak olarak bilinen İran istihbarat teşkilatına atanmıştı. Burada aldığı eğitimler arasında işkence yöntemleri de vardı. Vevak’ın sorumlulukları hem ulusal hem de uluslararası alanda çok genişti ve benzeri İran kurumları içinde en çok mali kaynağa sahip olan ve en profesyonelce yönetilen kurumdu.

Ahmed Prag’a atanmasından bu yana çok başarılı olmuş ve yakın zamanda binbaşılığa terfi etmişti. Yaptığı kariyer seçimi nedeniyle eve geri döneceği, evleneceği ve bir oğlunun olacağından şüpheliydi. Son görüşmelerinde babası

kendisine bunları sormuş ve Ahmed çocuk sahibi olmak için önünde uzun yıllar olduğunu söylemişti. Oysa bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Ahmed hırslı bir adamdı ve büyük bir İran kurulabileceğine inanıyordu. İçten içe mollaların istediği kadar bağnaz olmamakla birlikte çok sofü görünerek bunu başarıyla gizliyordu. Aslında laik bir adamdı. Hamid'in bunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Anladığından şüpheleniyordu. Ahmed'in gördüğü kadarıyla Avrupa'daki üst düzey ajanlarının çoğu kendine benzeyen adamlardı. Bağnaz olanlara aktif görevler verilirdi.

En iyi ajanlardan ikisi olan Ali ve Karim ile çalışmasının emredilmesine bakarak bu göreve ne kadar önem verildiğini anlayabiliyordu. Seçilmiş olmak gerçek bir onurdu. Başarılı olursa ödüllendirileceğini ve aynı şekilde başarısız olursa cezalandırılacağını iyi biliyordu.

Yabancı bir ülkedeki ilk görev yeri Prag'tı. Avrupa'ya geldiğinden beri İran'dan aldığı haberler canını sıkıyordu. Mollalar en az Şah kadar yolsuzluğun içindeydi ve rejimin içinde şiddetli, hatta ölümüne mücadeleler yaşanıyordu. İnsanların rejime olan güvenlerini yitirdiği açıktı. Dikkatli bakan herkes bunu görebilirdi. Yeni bir devrim olmaması için bir neden yoktu. Mollaların şanslarını tükettiklerine inanıyordu.

Ahmed dikkat çekmemeye çalışıyor ve öğrenci görünümünü özenle koruyordu. Ancak yaklaşık ayda bir defa üst düzey ajanlarla buluşmak, para dağıtmak, sözlü talimatlar vermek, her ağın nasıl gelişmekte olduğunu öğrenmek için seyahat ediyordu. Aynı zamanda internetten bilgi topluyor ve bunları kuryeyle İran'a gönderiyordu. Bu amaçla Saliha'yla yakınlaşmıştı. Seyahatler onu uyanık tutuyordu.

Karşılaştığı en büyük zorluk ne zaman bir operasyon çıkacağını bilmediği için daima hazır olmaktı.

Ahmed bir sigara daha yakıp açık pencereden dışarı baktı. Beklemekten usanmıştı, ama daha önceleri de beklemişti. Sabırsızlık etmemeyi tecrübeyle öğrenmişti. O güne kadar çok az operasyon şansı çıkmış ve çıkanlar da planlandığı gibi gitmemişti. Onun işi böyle bir işti.

Adamlar sırayla parkın içinden binaya kadar uzanan ana girişin yakınlarında beklemeye başladılar. Oradan çıkışı rahatlıkla görebiliyorlardı. Ahmed gün boyu telefonuna hedefin hâlâ içeride çalışmakta olduğunu bildiren kısa mesajlar aldı. Sonra işin bittiği haberi geldi. Belki yemek molası vermişlerdi, belki de o günlük işlerini bitirmişlerdi. Hava kararmıştı ve çalışanlar binayı çoktan terk etmişti.

Ahmed sanki birilerinin kendisini arabayla almasını bekliyormuş gibi duran ve çıkışı gözetleyen Karim'i aradı.

“Az kaldı kardeşim. Dikkat et.”

Şehir Prag'tan daha sakin ve kesinlikle daha ölüydü. Dikkatle ileri bakarak önüne doğru eğildi. “Hazır ol Ali. Her an gelebilirler.”

Ve işte oradaydı. Yanında bir kadınla geniş yolda caddeye doğru yürüyordu. Karim onu aradı. “Ben görüyorum. Sen de görüyor musun? Kadın ne olacak?”

“İkisini de al. Bir daha telefon etme.”

Ahmed kamyoneti çalıştırdı. Yavaş yavaş park ettiği yerden çıktı ve yola indi. Fazla trafik yoktu. Yaklaştıkça çiftin Karim'in yanından geçtiğini, ardından Karim'in telefonunu cebine koyduğunu, dönüp onları takip etmeye başladığını gördü.

“Hazırlan,” dedi Ahmed. Ali homurdanarak oturduğu yerde doğruldu. Ahmed tam gülerken konuşan çiftin yanına geldiğinde kamyoneti birden durdurdu.

“Şimdi!”

Ali yolcu kapısını açtı ve dışarı fırladı. Ahmed bir düğmeye basınca kamyonetin yan tarafı açıldı. Kendisini zorlayarak olan bitenden başka yere, yolun aşağısına ve dikiz aynasına bakarak dikkat çekip çekmediklerini anlamaya çalıştı.

Daryl birisi kendisini arkadan yakalayınca çığlık attı. Sıkı sıkı tutan güçlü kollar kendisini ileri doğru savurdu. İri yarı bir adam onlara doğru koştu ve doğrudan Jeff’e hücum etti. Bu sırada Daryl beyaz kamyonetin açık kapısına doğru sürükleniyordu. Kollarını bir türlü kurtaramıyordu, ancak ayağını yolcu kapısına dayayıp kendini geri iterek arabaya binmeye zorlayan adama direnmeye çalıştı. Bir daha çığlık attı.

Daryl mücadele ederken arkasındaki adam homurdanıyor, onu bir türlü arabanın içine tıkamıyordu. Sonra başka bir adam daha ona yardıma geldi ve Daryl’in bacaklarını kaldırıp onu kamyonetin içine soktu ve yere çivilediler. Daryl’i içeri tıkmayı başardıktan sonra biri oradan ayrıldı. Daryl diğerine karşı mücadele etmeye çalışıyordu, ancak kolları arkasından, neredeyse boynuna kadar bağlanmış olduğu için yapamadı. Canı çok acıyordu ve debelenirse kollarını omuzlarından çıkaracağından korktu.

Sokakta iri yarı adam Jeff’i tamamen hazırlıksız yakalayıp onu yere devirmeyi başarmıştı. Çantasının sapı omzundan kaydı ve dizüstü bilgisayarını yere düşürdü. Jeff karşı koyunca adam yere devrildi. İri yarı adam üstünlük sağlamıştı ama Amerikalıyı ayağa kaldırmayı başaramadı. İşte o anda başka bir adam gelip Jeff’in başına silah dayadı.

“Gelmezsen seni de kadını da öldürürüm. Kadın elimizde.” Sesi çok sakindi. Bu kadar sakin bir sesle bunları

söylüyor olması çok tuhaftı. Jeff hafif bir aksan sezdi. “Dur dedim. Yoksa ölürsün!”

Jeff mücadele etmeyi bıraktı ve bir dakika sonra kamyonetin içindeydi. Kapı çarpılarak kapandı. Sonra silahı tutan adam direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

“Jeff!” dedi Daryl. Ancak bir el ağzını kapattı. Daryl eli ısırıdı. Adam küfrederek Daryl’e sert bir tokat attı. Bunun üzerine Jeff adımı tekmeledi. Adam Jeff’i çekmeye çalışınca bir daha tekmeledi.

Öndeki bıyıklı adam yabancı bir dilde bir şeyler bağırdı ve Jeff’in yüzüne bir silah dayandı. Jeff, Daryl’in gözlerini korkudan kocaman açtığını gördü.

Sürücü, “Hemen durmazsan ikinizi de öldürüp cesetlerinizi bir kenara atarız,” dedi. “Artık dövüşmek yok. Bitti.” Sonra yabancı bir dilde bir emir verdi. Bunun üzerine adamlar çifti bağladı ve bezlerle ağızlarını tıkadılar.

Ahmed Meyrin Yolu’na çıkarak akşam trafiğinin içine karıştı. Dikiz aynalarına dikkatle bakıyordu ama görebildiği kadarıyla kimsenin dikkatini çekmemişlerdi. Kaçırmanın hem sorunsuz gerçekleştiğini hem de bir dakikadan kısa sürdüğünü düşünerek kendini rahatlattı. Karanlıkta fark edilmiş olmaları zordu. En azından kimsenin polisi bir şey yapabilecek kadar zamanında çağırabileceğini zannetmiyordu.

Ancak kamyonetten en kısa sürede kurtulmak zorundaydı. Neyse ki çok uzağa gitmesi gerekmiyordu. Birkaç dakika içinde boş dükkâna geri dönmüştü. Arabayı garaja doğru çekti, kamyonetin burnunu garaj kapısına yanaştırdı. Dışarı çıktı ve kamyonetin kapısını yavaşça kapadı.

Hiçbir şey yoktu.

Etrafta alışılmışın dışında bir ses duyulmuyor, daha önce geldiklerinde görmedikleri bir şey de bulunmuyordu. Yola doğru yürüdü ve bir sigara yakıp mümkün olduğunca rahat bir şekilde sağa sola baktı. Elleri biraz titriyordu. Kamyonete dönüp yan kapısına vurdu. İşin burası tehlikeliydi. Dikkat çekmeden çifti arka odaya almaları gerekiyordu.

Ahmed silahını çekti. Sırtını caddeye dönüp silahı önünde sakladı. Sakince,

“Diremezseniz birkaç saat içinde serbest kalırsınız,” dedi. “Sadece sizinle konuşmak istiyoruz. Direnirseniz sizi öldürüp burada bırakırız. Anladınız mı?”

Jeff başını salladı. Daryl nefretle Ahmed’e bakıyordu. *Ona dikkat etmem lazım,* diye düşündü Ahmed. Sonra Ali ve Karim’in onları dışarı çıkarması için kenara çekildi. Ali ve Karim çifti iterek dükkânın önüne, arka bahçeye giden yolun üzerine çıkardılar. Ahmed yanlarına geldi, silahını cebine koydu ve ağır demir kapının kilidini açtı.

“İçeri,” dedi. Adamlar çifti içeri itti.

Kapı kapanınca Ahmed Karim’e,

“Kamyonetten çantayı al ve buraya getir,” dedi. “Sonra kamyoneti daha önce söylediğim iş merkezine götür. Neresi olduğunu biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“İyi. Anahtarı kontakta bırak. Şansımız yardım ederse biri kamyoneti çalar. Sürücü camını açık bırak da daha kolay olsun. Giderken dikkat et ama şüphe çekme. Buraya yürüyerek dön. Takip edilmemeye dikkat et.”

“Ederim.”

“İyi. Silahını bana ver.”

“Ne?”

“Silahını ver. Sen bir gangster değilsin. Şimdi de olmana gerek yok.”

Karim silahını verdi ve kamyonete gitti. Ahmed kamyonetin çalıştığını, sonra uzaklaştığını duydu. Sonra dikkatini çifte çevirdi. Bir an ne yapacağını düşündü.

Cenevre, İsviçre
Cornavin Polis Merkezi
Cornavin Caddesi 3
20:22

Yvette Chappuis Barış Caddesi'ne döner dönmez olanları görmüştü.

İki adamın genç bir çifti tartaklayarak beyaz bir kamyonete bindirmesini izlerken arabasını yavaşlatıp durmuştu. Adamların birinin elinde silah gördüğünden emindi. Kamyonet uzaklaşırken cep telefonunu çıkarıp polisi aramıştı.

Kısa bir süre sonra Meyrin Yolu ve Lozan Caddesi'nin birleştiği köşedeki Cornavin Polis Merkezi'nden bir polis memuruyla konuşuyordu. Kaçırma ihbarları her zaman ciddiye alınırdı –ne de olsa burası İsviçre'ydi– ama BMCO'nun hemen önünde ve polis merkezinden biraz ötede olan bir olaya öncelik verilirdi. Aracın tarifini aldı, kâğıdı sevkiyata verdi ve Yvette'in kaçırılmayı görmesinden iki dakika sonra bir uyarı yayınlanmıştı.

Ardından polis memuru vatandaştan neler gördüğünü daha ayrıntılı olarak anlatmasını istemişti. Sonunda bir memurun yanına gelip ifadesini alacağını söylemişti.

Yvette'in araması ve polisin hızlı harekete geçmesi Cenevre polisinin uzun zamandır yaşadığı en şanslı olaylardı. Sonraki bir saat içinde on dört kamyonet kenara çekilse de devriyedeki polis arabalarının hiçbirisi doğru kamyoneti bulamadı. Hiçbirinde kaçırılanlar veya kurbanlar yoktu.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, raporun tutulmasından saatler geçmesinin ardından devriyedeki bir Meyrin polis aracı beyaz Volkswagen Crafter kamyoneti ticaret merkezinin otoparkında buldu. Sürücü tarafındaki pencere açık ve anahtarlar kontakta idi. Aracın terk edilmiş olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Devriye amiri Ulrich Spyri, kamyoneti incelemeye kendisi gitmişti. Kendi aracını beş, altı metre ötede durdurup dışarı çıktı ve ofiste geçirdiği saatlerin acısını çıkarmak için gerindi. Bekleyen devriye memurundan aracın çevresindeki geniş bir alanı aramasını istedi. Gökyüzü bulutlarla kaplı, hava karanlık ve yakın zamanda geride bıraktıkları kışın etkisiyle bu saatte serindi.

Meyrin yüzyıllardır uyukulu bir kent olmuş, ancak yakınlarına uluslararası havaalanının inşaatıyla neredeyse bir gece içinde nüfusu yirmi bine çıkmıştı. Şehirdeki polis her yerde icra edilen polislik görevlerini gerçekleştiriyordu: devriye dolaşmak, düzeni korumak, trafik kurallarını uygulamak. Ve bu gece buna çok benzeyen, söylendiğine göre bir kaçırma olayında kullanılan bir aracı bulmak için kanton polisi-ne yardım ediyorlardı.

Spyri yavaş yavaş aracın etrafında dolaştı. Fenerini beyaz panellerin üzerinde dolaştırıp bütün lastikleri dikkatle inceledi, eğilip aracın altına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Ardından sol kapıyı dikkatle açtı ve sürücü koltuğunu inceledi. Burada da hiçbir şey yoktu. Yan kapıyı açan düğ-

meyi buldu ve üzerine bastı. Kapının kilidinin açıldığını ve aralandığını duydu. Arabanın diğer tarafına geçti, içeri uzandı ve fenerinin ışığını bir yandan diğerine dolaştırarak aracın iç kısmına baktı. İki litrelik şişelerde idrara benzeyen sarımsı bir sıvı ve birden fazla insanın yediği bir yemeğin artıklarını gördü. Arabaya girdi, fenerin ışığını yere yakın tutup kirli halının üzerinde yavaça ileri geri dolaştırdı. İçinden “İşte,” dedi. Uzanıp parmaklarının ucuyla bir şey aldı.

Sarı bir saç teli. Kamyonet buydu.

Spyri kendi arabasına dönüp kanton polisine telefon etti ve bir olay yeri inceleme ekibinin gelmesini istedi. Ardından arabasının içinde oturup ağır ağır etrafına baktı. Şimdiye kadar çoktan kaçmış olabiliyorlardı. Burada arabayı değiştirip gitmiş ve Fransa'ya veya İtalya'ya varmış olabiliyorlardı. Belki de polisin kendilerini arayacağını düşünerek buradan fazla uzaklaşmamışlardı.

Nerede olurlarsa olsunlar, adamlarının çifti bulma şansının olmadığını biliyordu. Hem de hiç şansları yoktu.

Kısa sürede kamyonetin Cenevre'de ikâmet ettiği belirtilen Franco Rivaz adına kayıtlı olduğu öğrenilmişti. Ancak verilen adreste kimse yaşamıyordu. Sonra BMCO güvenliğinden bir haber aldılar. Bilgisayar uzmanı Amerikalı bir çift kayıptı. Kaçırma olayından kısa bir süre önce binadan ayrılmış ve otellerine hiç gitmemişlerdi. Çıkışın önündeki sokağın kaldırımında bir dizüstü bilgisayar bulunmuştu. İngiltere Dışişleri Bakanlığına haber verildi.

Cenevre Polisi olayı araştırmaya devam ederken onlara kanton polisi ve BMCO uluslararası Güvenliği'nden bir ekip de katıldı. Bu ekipte kaçırılmayı telefonla haber alan ve onları bulmakla görevli ekipte görev almak için gönüllü olan Henri Wille de vardı.

Spyri ile tanışmalarından kısa süre sonra, “Sevimli bir çiftti,” demişti Henri.

“Elimizden geleni yapıyoruz,” demişti Spyri. “Belki onları buluruz.”

Artık bölgedeki bütün polisler genç çifti veya kendilerini onlara götürebilecek şüpheli herhangi bir şeyi arıyorlardı. Ancak ellerinde daha fazla bilgi veya bir adres olmadan ya da şehrin hangi kısmının üzerinde duracaklarını bilmeden çifti bulma ümitleri yoktu.

Henri derin bir nefes aldı. “Bazen mucizeler olur.”

Tam o anda Spyri’nin cep telefonu çaldı.

Langley, Virjinya
CIA Genel Merkezi
Siber Terör-Bilişim Suçları Bölümü
21:07

Frank Renkin haberleri duyunca derin bir nefes aldı. Konaşmaya başlayabilince,

“Onlar olduğundan emin miyiz?” diye sordu.

“Maalesef evet,” dedi Yates. “Hiç şüphe yok.”

“Aramalar nasıl gidiyor?”

“Polis kullanılan kamyoneti bulmuş ama nereye götürdükleri hakkında hiçbir ipucu yok. Kendimi bundan sorumlu tutuyorum. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Bunu kim yapmış olabilir? Sokak çeteleri olabilir mi?”

“Cenevre’de mi? BMCO’nu önünde mi? Zor. Hayır, maalesef, olayın araştırmalarının bir sonucu olduğunu düşünmemiz gerekiyor. Bu çok endişe verici.”

“Kim olduklarını nasıl öğrenmiş olabilirler? Yoksa BMCO’dalar mıydı? Peki, hangi konuda çalıştıklarını nereden öğrenmişler? Bu bilgi büyük bir gizlilikle korunuyordu.”

“Evet, bu da canımı sıkan başka bir konu. Bir şekilde içimizden birinin bilgi sızdığını gösteriyor. Bu durumu açıklayacak başka bir senaryo düşünemiyorum. Bay Aiken Cenevre’ye gelmesinden bir gün sonra kaçırıldı. O zamana kadar sadece otel odasında uyudu ve BMCO’da çalıştı. Yine de birileri onu tanıyordu, muhtemelen ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve onu kaçırmayı başardılar. Ve yanındaki Dr. Haugen’i.”

“Bu biraz zorlama gibi geliyor,” dedi Frank. “Kaçırılmanın bunlarla hiçbir ilgisi olmayabilir.”

“Bence daha çok bilgi edininceye kadar benim düşüncelerimin doğru olduğunu kabul etmek zorundayız. Başka bir yol göremiyorum. BM ile ne zaman iş yapsak kevgir gibi bilgi sızıyor. Nereden başlasam bilemiyorum.”

Frank bir an düşündü ve “Belki sızıntının kaynağı bir insan değil de bir şeydir.”

Sessizlik oldu. “Yani bizim sistemimize bu son olaydan önce erişim olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Sizin değil belki ama BMCO’nun sistemine erişim olabilir.”

Yates inler gibi bir ses çıkardı.

“Umarım bu doğru değildir. Bilişim uzmanlarının bu konu üzerinde çalışmasını isteyeceğim.”

“Kendi kışkırtmalarını kurtarmaya çalışacaklardır.” Frank İngilizlerin bu tabiri kullanıp kullanmadığını düşündü.

“Evet, mutlaka öyle yapacaklardır,” diye yanıtladı Yates ve Frank sesinden içten içe güldüğünü anladı. “İngiliz Devleti’nin ne kadar baskı kurabileceğini görmem lazım. Herhangi bir gelişmeden seni hemen haberdar ederim. İki siyle de arkadaş olduğunu biliyorum.”

Frank herkesin Stuxnet olarak bildiği Fil Projesi’nin en

son sürümü üzerinde çalıştıklarını söylemek istedi. Fil, Frank'in içinde yer aldığı en gizli projeydi. O ve İsrail'in gizli istihbarat kurumu Mossad'daki meslektaşı bu çalışmanın çerçevesini kurmuş ve yıllar geçtikçe işler düzene girmişti. Projeyi bilen en fazla yirmi yazılım mühendisi vardı ve bu insanlar koordinatör olarak görev yapıyorlardı. Fil Projesi'nin her boyutu kodun belli bir kısmını yazması için güvenilir kişilere teslim edilmişti. Kontrol merkezi her şeyin bir araya getirilmesi ve yazılımın piyasaya sürülmesinden sorumluydu.

İlk sürüme kendi aralarında "Sandık" diyorlardı. Yazılım tamamlandıktan sonra siber güvenlik dünyasında ve basında Stuxnet olarak adlandırılmıştı. Fil'in ikinci sürümü "Kulak" olarak adlandırılıyor, ancak herkes tarafından Stuxnet2 olarak biliniyordu. Şimdi üçüncü sürüm "Fildişi" kullanılıyordu. Frank tamamlandığı zaman Stuxnet3 olarak adlandırılacağını ya da tamamen farklı bir isim alacağını düşünüyordu.

İsrail'de bir yerlerde zeki kadın ve erkeklerden oluşan bir grup Fil Projesi'ni geleceğe taşıyor, tepki eğrisinin oldukça ilerisinde tutuyorlardı. Yazılımın geliştirilmekte olan başka sürümleri de vardı. Frank'in anladığı kadarıyla bitmek bilmeyen bir akın gibi sürümler geliştiriliyordu. Hiç kimse nerede biteceğini bilmiyordu. Şimdilik Fil Projesi dikkatle kontrol altında tutuluyor ve belli bir hedefe yönelik bulunuyordu. Ancak aynı sistem daha dikkatsiz ellere geçebilirdi. İşte o zaman dijital bir atom bombası atılmış olur ve korkunç sonuçlar doğururdu.

Jeff ve Daryl en parlak uzmanlar arasındaydılar. Hiçbir soru sormuyorlardı, ama Frank üzerinde çalıştıklarının ne olduğunu bildiklerinden emindi. Ancak ne bildiklerinden

çok, gördüklerine dayanarak ne çıkarımlar yapabilecekleri önemliydi. Onları geri getirmemizin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, diye düşündü Frank. Ancak bunların hiçbirini söyleyemedi.

Frank moral bozukluğu içinde bağlantıyı sonlandırdı. Yates konuşurken geçmiş zaman kullanmıştı. Demek ki İngiliz onların çoktan öldüğünü düşünüyordu.

Frank dişlerini sıktı. Bir dakika sonra ofisinden çıkmış, Agnes Edinfiel'di aramaya gitmişti. Agnes'in bölümündeki pek çok kişi gibi geç saatlere kadar çalıştığını biliyordu. Orta Doğu ile saat farkı düşünülduğünde neden çoğu kişinin geç saate kadar çalıştığı anlaşılabilirdi. Agnes'i bir toplantıda buldu. *Başka nerede olacaktı?* diye düşündü Frank. Toplantılar şirketin bir numaralı üretim kalemiydi.

Yarım saat sonra yorgun görünen Edinfield elinde bir tomar kâğıtla odadan çıktı. Frank'i anında gördü.

"İranlılar her yerde sorun çıkarıyor," dedi Frank'e. "Hizbullah'a para ve silah yardımıyla bulduklarının en büyük kanıtı bu. Ne oldu?"

Frank koridorun kenarına, başkalarının kendilerini duyabileceği alanın dışına çekildi ve "Jeff Aiken ve Daryl Hagen Cenevre'de kaçırıldı," dedi.

Edinfield haberi alınca ürperdi ve "Hâlâ OW problemi üzerinde mi çalışıyorlardı?" diye sordu.

"Evet. Sorunun kaynağının BMCO'daki bir bilgisayar olduğunu bulmuşlar. Daryl Cenevre'ye uçtu. İkisi orada çalışıyorlardı. Bu konuda onlarla video konferansta görüşmüştüm. Bitirmek üzere olduklarını söylemişlerdi."

"Neler öğrenmişler?"

"İşaretlerin Çin'i gösterdiğine inanıyoruz. İngiliz Dışişleri Bakanlığı sistemlerine yetkisiz erişim olduğunu bildir-

di. Virüs OfficeWorks'teki bir açığı kullanıyor ve kullanıcı virüs taşıyan bir belgeyi açtığı anda sisteme giriyor. Virüsteki bir hata OfficeWorks'ün çökmesine neden olmuş ve Dışişleri Bakanlığının bilişim uzmanlarının dikkatini çekmiş. Bu nedenle şanslıyız.”

“Bizim açımızdan süreç hangi aşamada?”

“Bir iki gün içinde kurum içi uyarı yayınlayacağım. Önce gerçekten bu şeyi bitirmek istiyoruz. OfficeWorks hatasını bildirdik ve elbette US-CERT'e bilgi verdik.”

Bu, Ulusal Siber Güvenlik Bölümü'nün operasyonel koluydu. Ana hedefi A.B.D. bilgisayar altyapısına siber saldırıları önlemek için stratejik bir çerçeve hazırlamaktı. Hataya çözüm bulacak olan OfficeWorks'ü geliştiren şirketti.

Hatayı onaran uygulama kullanılmaya başlanıncaya kadar milyonlarca bilgisayar savunmasız kalacaktı. Bu da en az bir hafta sürerdi. Ve sonra çoğu bilişim uzmanı uygulamayı test etmeden kullanmak istemeyecekti. Yani bu siber saldırılara karşı kapının kısmen bile olsa kapatılması bir veya iki ay sürerdi.

“Bu şey bizim ağımıza da girmiş mi?” diye sordu Edinfield.

“Henüz bilmiyoruz. Jeff ve Daryl için...”

Edinfield utandı. “Özür dilerim. Çok yorgunum. İlk sorum bu olmalıydı. Yerleri tespit edilmiş mi?”

“Hayır. Hâlâ arıyorlar.”

“Peki, ne olmuş? Sokakta işlenen suçlardan biri mi sence?”

“BMCO binasından çıkmalarının hemen ardından üç adam tarafından kaçırılmışlar. Planlı bir olaya benziyor.”

Edinfield bir an durdu. “BMCO'da yaptıkları çalışmayla ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Zamanımızda Daryl ve Jeff gibi uzmanların artık fiziksel şiddete karşı bağışıklığı olduğu düşünülemez.”

O anda Edinfield’in aklına bir şey geldi.

“Bizim için çalışmıyorlardı, değil mi?”

“Hayır. Onları İngiliz Dışişleri tutmuştu.”

“Bizimle bir bağlantı kurulabilir mi?”

Evet, diye düşündü Frank. “Çin, İran ve BM’nin İran nükleer programı hakkındaki raporunun karıştığı bu olay üzerinde çalışıyorlardı. Benim uzmanlık alanım değil, ama anladığım kadarıyla eğer rapor İran’ın bir nükleer bomba patlatmak üzere olduğunu bildirirse büyük güçler askeri harekâta karar verebilir.”

Frank durup düşüncelerini topladı ve sonra devam etti:

“Dediğim gibi benim uzmanlık alanım değil ama İran’ın tam da bunu yapmak üzere olduğunu düşünelim yani bir nükleer bomba patlatmak üzere olduğunu. Biraz daha zamana ihtiyaçları olabilir. Eğer bu raporu sabote ederlerse, BMCO’nun yayınlamasını geciktirir veya BM’nin kesin bir ifadeye bulunmasını önlerlerse, o zaman aradıkları çok değerli zamanı kazanmış olurlar.”

“Bunların hepsi senin tahminin.”

“Yalnızca tahmin değil. Bu Truva Atı ve BMCO raporundaki değişiklikler akla bunları getiriyor. Şimdi de virüsü bulan ve takip eden takım Birleşmiş Milletler’in burnunun dibinde kaçırılıyor.”

Edinfield başını salladı. “Ne demek istediğini anladım. Bir ihtimal İran gerçekten de bir nükleer bomba atmaya yaklaşmış olabilir. Bu ihtimal benim okuduğum raporlarla tutarlı.”

Frank boğazını temizledi. “Bilmen gereken başka şey-

ler de var. Birkaç ay önce onların şirketi, yani Daryl ve Jeff, Frontline Integrated Systems için Fildişi Projesi üzerine bir çalışma yaptılar. Üç ay kadar Android'in kablosuz hizmetleri Wifi ve Bluetooth'daki sıfır gün zafiyetlerini aradılar. Bu, şirket için gerçekleştirdikleri bir projeydi. Projenin sadece bir kısmı olduğu için bütünün ne üzerine olduğunu bilemezlerdi ama bir fikirleri olmuştur. Bizim projemiz olduğunu biliyorlardı.”

“Yaptıkları işin önemi neydi?”

Frank önce tereddüt etti ama ona söylemeye karar verdi. “Hayati.” İster istemez sesini alçalttı. “İzin almadan ne olduğunu söyleyemem Agnes, ama bir düşün. Sadece projenin biraz önce konuştuğumuz konuyla ilgili olduğunu söyleyeceğim.”

“Sakin ol Frank. Bu konuda bilgi almadım ama Stuxnet3 hakkında dolaşan dedikoduları duydum. Hatta Fildişi adı verildiğini bile duydum. Neler olduğunu anlıyorum. Demek ki gerçekten çok kötü. Çok kötü. Bu yüzden kaçırıldıklarını mı düşünüyorsun?”

“Neden kaçırıldıklarını bilmiyorum, ama bu ihtimali kesinlikle değerlendirmemiz gerekli.”

“Bence de. Onları sağ salim geri getirmemiz lazım. Elimden geleni yapacağım, Frank. Teşekkür ederim.”

Meyrin, İsviçre
23, Vaudagne Caddesi
22:18

Karim kamyoneti bırakmaya gidince Ahmed, Ali'ye terk edilmiş dükkâna girip sokağa bakan tezgâha gitmesini söyledi.

“Karanlık bir yer bul. Takip edilmemeye dikkat et,” dedi. “Devriye gezen bütün polisler bu binanın boş olduğunu bilir. Eğer seni görürlerse şüphe uyandırırısın. Ancak eğer bir devriye arabası durur veya dışarıda polis memurları görürsen hemen bilgim olsun istiyorum.” Ali başını salladı ve ön odaya gitti. Ali iyi bir adamdı ve Ahmed dikkatli davranacağından emindi.

Dönüp tutsaklarına baktı. Yere oturup duvara dayanmışlardı. Ahmed'in görebildiği kadarıyla korkudan konuşmıyorlardı. Ali odaya dalıp dışarıda polisin beklediğini söylerse ne yapacağını düşündü. Ona önceden plan yapması öğretilmişti. Yapmakta olduğu görevin üzerinde yoğunlaşması, ancak her zaman sonraki adımın ne olduğunu bilmesi gerektiği öğretilmişti.

Polise ateş ederek dışarı çıkmaya çalışırlarsa hem boşu-

na uğraşmış olur hem de emirlere karşı gelirlerdi. Gülümsemi. Hayır, tutsakları serbest bırakır ve kendilerini ziyarete gelmiş eski dostları olduklarını söylerlerdi. Polis elbette buna inanmaz ve Amerikalılar farklı şeyler anlatırdı. Ancak avukat mahkemede bir şeyler uydurabilirdi. En azından onları bağlı bulmalarından daha iyi olurdu.

Bir yandan bunları düşünürken birkaç dakika içinde tutsakların üstünü başını düzeltti. Adam bir şey demedi ama kadın, "Cehennemine git ve ellerini üzerimden çek!" dedi.

Ahmed daha sonra odayı topladı. Ardından banyoda elini yüzünü yıkadı ve odayı biraz daha düzeltti. O uğraşırken Jeff ve Daryl endişeyle ve ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Ev işleri yapmanın sırası değildi ama Jeff bir sonraki adımı geciktirecek her şeyin olumlu olduğunu düşünüyordu.

Ahmed oturup beklemeye başlamıştı. Bir süre sonra birisi kapıya hafifçe vurdu. Ahmed kalkıp Karim'i içeri aldı.

"Bir sorun var mı?"

Karim başını salladı. Ceketini ıslanmıştı ve burnundan sular damlıyordu.

"Yağmur yağıyordu. Az önce durdu. Beni yürürken gören olduğunu zannetmiyorum. Gelirken daha uzun bir yoldan yürüdüm."

"İyi. Tutsakları izle ama onlara bir şey söyleme."

Karim başını sallayarak onayladı. Kollarını kavuşturdu ve kapının yanında dikilmeye başladı.

Aldığı mesajlarda yazılanları okuyan Ahmed, adamın bir tür bilgisayar uzmanı olduğunu biliyordu. Adam hiç bilgisayar uzmanına benzemiyordu, ama Ahmed kendisine ne söyleniyorsa onu kabul etmişti. Adam tıpkı bir atlet gibi

zinde görünüyordu. Ahmed'in Prag'ta tanıdığı bilgisayarçı tiplere hiç benzemiyordu.

Ahmed, Hamid'in bu adamla neden ilgilendiğini hiç bilmiyordu, ancak ona BMCO'da ne yaptığını bulma görevini vermişti. Özellikle de herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini bilmek istiyordu. Daha sonra adama ne yapacağıyla ilgili bir talimat verilmemişti, ama kaçırma başarısız olursa adamı öldürmesi söylendiğine göre ne yapması gerektiğinden şüphesi yoktu. Maske takmaları söylenmemişti. İstedikleri bilgiyi aldıktan, Hamid öğrendiklerinden memnun olduktan sonra sonuç kaçınılmazdı.

Aldığı talimatlarda bir kadından bahsedilmiyordu. Bu önemli değildi. Geride bir tanık bırakmamak için onu da almıştı. Başlangıçta kadının, adamın BMCO'da tanıştığı, belki de orada çalışan biri olduğunu düşünmüştü, ancak pasaportunda kadının Amerikalı olduğu ve adamla aynı adreste oturduğu yazıyordu. Karısı mıydı? Kız arkadaşı mıydı? Belki meslektaşlardı.

Ahmed doğrudan bir yaklaşım benimsemeye karar verdi. Eğitimli ajanlara benzemiyorlardı ve eğitilmiş olup olmadıklarını anlamanın en kolay yolu buydu. Onları kaçırap bağlamak dışında hiçbirine elini sürmemişti. Daha sonra şiddet gösterecek zamanı bulabilirdi.

"Bay Aiken, siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu sakın bir sesle.

"Cehennemin dibine git!" diye bağırdı Daryl.

Ahmed gülümsedi. *Bu haşin çıktı*, dedi içinden. Ardından bunu nasıl kendi çıkarına kullanabileceğini düşündü.

"Beyefendiye sormuştum."

"Kime sorduğunu *biliyorum*. Bizi serbest bırak. Hemen!"

Ahmed yine gülümsedi. Çok saçmaydı. Amerikalı ka-

dınlar böyle mi olurdu? Erkeklerle emirler mi yağdırırlardı? Harekete geçmelerini mi isterlerdi? Eğer öyleyse bu çok şeyi açıklıyordu.

“Sessiz olmazsan yeniden ağzını tıkamak zorunda kalırım. Bu da hiç hoş olmaz. Filmlerde hiç önemli değilmiş gibi görünüyor ama biz öyle olmadığını biliyoruz, değil mi?” Ne kadar tuhaf gelirse gelsin, onlarla bir bağ kurmaya çalışıyordu. Zamanla –aslında Ahmed yeterli zamanları olduğunu zannetmiyordu– tutsaklarla dost olur ya da en azından kendisine dostça davranmaya başlardı.

“Bana ne yapacağımı söyleme! Siz suçlusunuz ve polis sizi yakalayacak. Bizi çözüp bırakırsanız iyi edersiniz. Fazla zamanınız kalmadı. Polis şimdi her yerde sizi arıyordur!” Daryl Ahmed’e baktı.

“Önemli değil,” dedi Jeff. “Sorularını yanıtlamamam için bir neden yok. Hiçbir şey saklamıyoruz.” Fildişi, diye düşündü. Umarım Fildişi üzerindeki çalışmalarımızı bilmiyorlardır.

Daryl Jeff’e ayıplar gözlerle baktı ama bir şey söylemedi. Ahmed’in dikkati Daryl’in üzerindeyken Jeff arkasındaki yerde bir şey, herhangi bir şey arıyordu. Bir çivi ya da sert bir madenin ucuna benzer bir şey buldu. Bununla bileklerinin bağlı olduğu iplerin düğümünü kesmek için çalışmaya başladı. Bıyıklı adam doğrudan kendisine baktığı zaman duruyordu.

“Ben bir bilgisayar güvenliği uzmanıyım,” dedi Jeff. Daryl’i olanların dışında bırakabileceğini umuyordu.

“Birleşmiş Milletler için ne yapıyorsunuz?”

“BMCO’dan biri İngiltere’deki bir başkasına bir bilgisayar virüsü göndermiş.” Gereksizce İngiliz Dışişleri Bakanlığında bahsetmenin anlamı yoktu. “Virüsü bulup neden olduğu sorunları çözecektim.”

Ahmed yüzünü buruşturdu. “BMCO’da bunu yapabilecek başka insanlar vardır.”

“Bu çok karmaşık ve yeni bir virüs. Ben bu konuda uzmanım. Virüsü bulmak ve özelliklerini belirlemek çok kolay olmadı,” dedi Jeff.

“Yine de bu kadar para harcanması saçma geliyor. Ve İngilizler neden Amerikalılardan yardım istesin? Onların da bu işleri yapacak adamları var,” dedi Ahmed. Bu CIA’in işi olmalıydı. Başka bir yanıt bulamıyordu. Bu adamı neden kaçırdıkları, göreve neden bu kadar önem verildiği şimdi anlaşılıyordu.

Daryl derin bir nefes alıp Ahmed’le geri zekâlıyla konuşur gibi konuştu:

“Çok büyük bir hasar verebilirdi. *Bu kadarını* anladın, değil mi?”

“Sen de mi aynı işi yapıyorsun?” Bundan zaten şüpheleniyordu.

“Geber,” dedi Daryl.

Ahmed bir an durdu. Kadın çok garipti. Daha önce böyle bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Aklından zoru mu var diye düşündü. Ya aklından zoru vardı ya da neler olduğunu anlayamıyordu.

“Bu virüsü buldunuz o zaman?” dedi Jeff’e. “Ve sorunu çözdünüz?”

“Bulduk,” dedi Jeff. “Burada işlerimizi bitirmek üzereydik. Yakın zamanda gitmeyi planlıyorduk.”

Jeff, Ahmed’e baktı. İşlerin ne kadar sertleşeceğini bilemiyordu. Bu adamlar kendilerine çok daha sert davranabilirdi. Bıyıklı adamı ikna etmek için ne yapması gerektiğini düşündü ve bu düşüncenin kendisini götürdüğü yerlerden hoşlanmadı.

Ahmed başını salladı. “Anladım.” Cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir sigara yaktı. Sigara yakmasına kadının daha çok sinirlendiğini gördü. *Belki dumanı yüzüne üflersem yumuşar*, diye düşündü.

Durup sigarasını içmeye devam etti. Bir yandan başka neler sorması gerektiğini düşünüyordu. Yanıtları oldukça açıktı. Sonunda Karim’e çifte dikkat etmesini söyleyip dışarı çıktı.

Arka bahçede yağmur suyu büyük ağaçların yapraklarından süzülüyordu. Ahmed cebinden kullanılmamış bir cep telefonu çıkardı ve açtı. Telefon açılınca numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra karşı taraftan yanıt geldi. Ses Hamid’in sesine çok benziyordu ama asla emin olamazdı.

“Adamı ve sanırım onunla çalışan bir kadını aldık,” dedi Ahmed İngilizce. Ona Amerikan dinleme cihazlarının Farsça konuşmaları takip etmek üzere programlandığı öğretilmişti.

“Herhangi bir sorun var mı?”

“Hayır. Şimdilik her şey yolunda.” Öğrendiklerini Hamid’e anlattı.

“Yani bulmuşlar ve bir çözüm geliştirmek üzereymiş, öyle mi?”

“Öyle olduğunu söylüyor. Ben adama inanıyorum.”

“Bu çok kötü. Yeterince hızlı hareket edemedik. Peki, öyle olsun. Aldığın bilgileri teyit etmek için ne gerekiyorsa yap. Seni yanlış yönlendiriyor olabilirler. Yalan söyleyip söylemediklerini kesin öğren.”

“Peki.”

“Hikâyelerinde bir değişiklik olursa bana haber ver.”

“İşim bittikten sonra ne yapacağım?”

“Buna henüz karar verilmedi ama serbest bırakılma-

yacakları kesin. Adam çok değerli. Bu yüzden ona iyi bak. Kadına da aynı şekilde davran. Şimdilik onları kendinden uzak tutarsan iyi olur, özellikle de sana yalan söylemişlerse. Bir şey daha var. Sana bir fotoğraf, bir isim ve bir ev adresi gönderiyorum.” Ahmed’e ne yapmasını istediğini anlattı. “Adamla kadın için bir sonraki aşamaya geçebilirsin. Üzerinde çalıştıkları virüs ve çalışmalarını başka kimlerin bildiğiyle ilgili mümkün olduğunca çok bilgi topla. Kesin bilgiler öğrenmeye bak.”

Görüşme bittikten sonra Ahmed telefonu parçalara ayırdı ve SIM kartını çıkardı. Telefonun kendisini de kırdı ve bahçenin arkasındaki çalılığın içine dağıttı. Kartı saklamak için önce etrafına bakındı, sonra anahtarın düz taşın altında saklı olduğu çamur yığına gitti. Kartı bir taşla kırdı ve yumuşak, nemli toprağın içine gömüp yüzeyi düzeltti.

Tanıdığı bazı insanların aksine, Ahmed işkence etmekten hoşlanmazdı. Zaman zaman bunu yapması gerekmişti ve hocası en iyi etkiyi almak için hangi yöntemleri kullanması gerektiğini öğretmişti. Başını yukarı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı. Yakınlarda bir yere inen bir jet uçağının ve uzaklarda akan trafiğin sesini dinledi. Yağmur damlaları ince ince yüzüne düşüyordu. Bir anlığına evini, düğününe gidemediği kız kardeşini düşündü. İçini çekti ve sigarasını ıslak yere attı.

İçeride Jeff demiri sürekli ellerini bağlayan iplere sürüyor, bir yandan dikkat çekmemeye çalışıyordu. Demiri düşürmekten çok korkuyordu, çünkü çıkardığı ses mutlaka duyulurdu. Elindeki her neyse – kırık bir çivi parçası olduğunu düşünüyordu – parmaklarını kesiyordu. Duyduğu acıyı aklından çıkarmaya çalışarak kendi kendine az kaldığını söyledi. Akan kanının ıslaklığını hissedebiliyordu.

Asıl sorun ellerini serbest bıraktıktan sonra ne yapacağıydı. Ayakları hâlâ bağlıydı. Neler olduğunu Daryl'e anlatmaya çalıştı ve başarılı olduğunu sandı ama Daryl artık ona hiç bakmıyordu. Eğer ne demek istediğini anlamışsa aynen böyle yapması gerekiyordu ya da belki yüz ifadesinin ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı ve sorgucuları içeri girdi. Jeff durdu. Bu bıyıklı olan diğer ikisinden çok daha zeki ve dikkatliydi. Ahmed'in kendilerini bekleyen adamlarla konuşmasını ve sonra başıyla Daryl'i göstermesini izledi. İri yarı adam Daryl'in yanına gitti, kadını omuzlarından yakaladı ve duvara yapıştırıp dimdik oturmasını sağladı.

Ahmed onu izledi ve sonra Jeff'in önünde çömeldi.

"Bay Aiken, bana doğruyu söyleyip söylemediğinizi anlamam gerekiyor. Bu şart. Size ya da kadına zarar vermek istemiyorum, ama..." Omuzlarını silkti.

"Sana *doğruyu* söyledim," dedi Jeff hemen. Olacağını bildiği şeyleri önlemek için çaresizce uğraşıyordu. "Eğer bilmek istediğin başka bir şey varsa sorman yeterli. İkimizin de sana yalan söylemek için bir nedeni yok. Sadece... Ona zarar verme. Bana sor. Lütfen."

Ahmed bir anlığına Jeff'e baktı. *Cesur bir adam*, diye düşündü, *ancak ne kadar cesur olduğunu göreceğiz*.

"Anladım," dedi.

Ahmed ayağa kalktı, çantasına gitti ve içinden kullanılmamış kalın bir plastik torba çıkardı. Torbayı dikkatle katladı, sonra Daryl'in yanına gitti ve arkasında dikildi. Daryl başını kaldırıp ona baktı. Jeff tam bağıracaktı ki, Ahmed usta elleriyle bir harekette torbayı Daryl'in başına geçirip boynunun etrafında sıkıca bağlayınca âdeta dili tutuldu.

Daryl çığlık attı. Bu Jeff'in duyduğu en korkunç sestti.

Torba, sesi biraz boğmuştu. Ahmed, Daryl'in arkasında duruyor, başını avuçlarının arasında tutuyordu. Bu sırada diğer adam Daryl'i omuzlarından sıkıca kavramıştı.

"Bana söyleyecek başka nelerin var?" diye sordu Ahmed Jeff'e.

"Yapma!" diye bağırdı Jeff. "Yapma! Sana her şeyi anlattım!" Elleri neredeyse serbest kalmıştı. "Onu öldürüyorsun."

Daryl artık ses çıkarmıyordu. Bunun yerine derin derin nefes alıyor, kalın plastik, ağzının önünde bir ileri bir geri gidiyordu.

"Hayır, Bay Aiken. Onu yalanlarınla *sen* öldürüyorsun."

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Jeff. "Söyle bana. Her şeyi söylerim. Ne duymak istiyorsun, onu söyle!"

"Gerçeği. Hepsi bu. İşini gerçekten bitirmiş miydin? Tamamen?"

Daryl bacaklarını beton yere vuruyordu. Adam onu sımsıkı tutuyordu. Ağzını kapatan plastik daha hızlı bir şekilde ileri geri gitmeye başladı. Jeff bileklerinde kalan ip parçasını koparmak için çılgınca uğraşıyordu. Artık canının acımasını göz ardı edemiyordu.

Tam o anda Ali aceleyle odaya girdi. "Polis dışarıda," dedi

"Seni gördüler mi?" diye sordu Ahmed.

"Hayır."

"Bir bakalım. Karim, gözlerini onların üstünden ayırma." Sonra merhamet edip torbayı Daryl'in başından çıkardı. "İkiniz sessiz olmazsanız sizi anında öldürürüz. Sizi kimse kurtaramaz." Ahmed ve Ali diğer odaya geçti.

Adam Daryl'i bıraktı. Kadın yan tarafının üstüne yuvarlanıp derin derin nefes almaya başladı. Yüzü ter içinde kal-

mıştı. Jeff sanki bir şey biliyormuş gibi gözünü kendinden ayırmayan adama baktı.

Ali, Ahmed'in önüne düşüp onu kısa bir koridordan geçirdi ve sonra dışarıyı gözetlediği yere getirdi. Kendine gölgelerin derinliklerinde iyi bir yer bulmuştu. Yolun karşısında bir devriye arabası durmuştu, ama motoru hâlâ çalışıyordu. İçinde bir tek polis memuru oturmuş bir şey yazıyor gibi kucağına bakıyordu. Adamlar kıpırdamadan sabırla izlediler. Sonunda araba yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

"Burada kal," dedi Ahmed. Dönüp diğer odaya gitmek için yürümeye başlamıştı ki koridorun sonundaki kapının diğer tarafından gürültüler geldiğini duydu.

Bıyıklı adam odadan çıktığı anda Jeff ellerini çözmeyi başarmıştı. Daryl'e başıyla bir işaret vermişti. Daryl hâlâ derin derin nefes alıyordu ve Jeff onun kendisine yardım edecek durumda olmadığından korktu. Ancak Daryl,

"Hey sen!" dedi. "Susadım. Bana biraz su ver."

Karim İngilizce anlamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Su," dedi Daryl yavaşça. Dudaklarını yaladı. "Susadım."

Adam anladığını gösterir şekilde başını salladı ve etrafına baktı. Eşyalarını koydukları çantayı bulup elini içine soktu ve açılmamış bir şişe su çıkardı. Şişenin kapağını açtı, Daryl'in yanına gidip eğildi. Oturmasına yardım etti ve şişeyi ağzına dayadı.

Tam bu sırada Jeff ellerini kullanarak doğruldu ve Daryl adama başıyla vurdu. Jeff, Karim'in üstüne çullandı ve onu yere devirdi. Adam sırt üstü düştü. Jeff yere oturup ayak bileklerini bağlayan ipi tuttu ve uğraşarak ayaklarından çıkarmayı başardı. Bu sırada ayakkabılarını da çıkarmış-

tı. Ayağa kalkınca Karim doğrulma fırsatı bulamadan ona doğru bir hamle yaptı ve çenesine sıkı bir yumruk attı. Tam Daryl'e döndüğü sırada kapı açıldı.

“Koş, Jeff. Koş. Şimdi!” dedi Daryl. “Yardım çağır!”

Jeff tereddüt etti. Çaresizce Daryl'e baktı ama sonra ağır kapıya doğru döndü ve kapıyı iterek açtı. Ali yıldırım gibi üstüne atladı ama Jeff kapıyı açmış ve dışarı fırlamıştı. Ali arkasından koşup kolunu yakaladı ve yabancı bir dilde bir şeyler bağırdı. Jeff dönüp yüzüne elinden geldiğinde sert bir yumruk attı ve tam burnuna darbeyi indirdi. Adam bağırarak onu bıraktı.

Jeff sağına döndü ve ince çoraplarıyla dar yoldan sokağa doğru koştu. Hızla sağa sola baktı; yakınlarda kalabalık bir cadde gördü ve oraya doğru koşmaya başladı. Her an arkasından bir silah sesi duymayı bekliyordu ama ses gelmedi. Geriye baktığında sokağın boş olduğunu gördü.

Jeff bir anlığına geri dönüp Daryl'i kurtarmayı düşündü. Ama silahlı üç adama karşı başarma şansı olamazdı. Bu yüzden dönüp Vaudagne Caddesi'nin ortasında Meyrin Yolu'na doğru koşmaya başladı. Gecikmeden yardım bulabilmeyi umuyordu.

Önce çorapları, sonra ayaklarının derisi yırtıldı. Son hızla koşuyordu. Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyor, doğru tercihi yapmış olması için dua ediyordu.

ALTINGI GÜN

14 NİSAN, SALI

İNSANSIZ HAVA ARAÇLARIMIZ KAÇIRILDI

Haber: Dietrich Helm

Askeri İnsansız Hava Araçları A.B.D. Birliklerine Saldırdı

11 Nisan

Sızan gizli bir rapor aylardır konuşulan dedikodunun doğru olduğunu kanıtladı. A.B.D. ordusunun yoğun olarak kullandığı insansız hava aracı başarıyla kendi kuvvetlerimize karşı kullanılıyor. Kapsamlı bir değerlendirme yapılana kadar bütün insansız hava araçlarının kullanılması durduruldu.

Amerikan ordusu son yıllarda uzaktan kumandalı, yarı otomatik takip ve saldırı sistemlerini gittikçe daha yaygın olarak kullanmaya başlamıştır. Bu sistemlerin güvenliği uzun zamandır önemli bir endişe kaynağıdır. Geçtiğimiz yıl Afganistan'da görev yapan bir çavuş, isminin saklı kalması şartıyla, "Bir gün düşmanın bunlardan birini kontrol altına alacağından korkuyorum," demiştir.

Resmi rakamlar açıklanmamakla birlikte Irak'a Özgürlük Operasyonu'nun başlamasından itibaren üç yüzden fazla ayrılıkçı liderin insansız hava araçlarından açılan ateşle öldürüldüğü düşünülmektedir. Binlerce gerilla da aynı şekilde öldürülmüştür. Cehennem Ateşi roketlerinin yüklü olduğu insansız hava araçları, Amerika kıtasından kontrol edilmektedir. Roketleri ateşlemek için bilgisayarın bir tuşuna basmak yeterli olmaktadır.

Rapora göre SkyGrabber gibi yaygın olarak kullanılan ve internette otuz dolardan az bir fiyata alınabilen bir yazılım, ayrılıkçıların insansız hava araçlarının kameralarına ve kontrol sistemlerine erişmesine olanak sağlamıştır. Kaynaklara göre kurulması için milyarlarca dolar harcanan bu sistemin işletim sistemine anti virüs yazılımı yüklenmemesi bu zafiyete neden olmuştur. Amerikan ordusu bu eksiklikle ilgili kendilerine sürekli olarak yapılan uyarıları göz ardı etmiştir.

Rapor geçtiğimiz ocak ayında Afganistan'da bir insansız hava aracının Amerikan kuvvetlerine karşı kullanıldığını açıklamaktadır. Bu araçtan atılan roketler sekiz Özel Kuvvetler askerinin ölümüne neden olmuştur. İnsansız hava aracı ayrılıkçı gerillaların üslendiği bir yere saldırmak üzere harekete geçirilmiş, ancak Amerika'da bulunan kumanda kontrolü kaybetmiştir. Birkaç dakika sonra da ölümcül saldırı gerçekleşmiştir.

"İnsansız hava araçlarının onarılması ve aylarca, belki de bir yıl boyunca kullanım dışı bırakılması milyonlarca dolara mal olacaktır," demiştir bir uzman. "Güvenlik yazı-

lımlarının en başında yüklenmiş olması gerekirdi. Aksi takdirde bunun olacağını tahmin etmek zor değil.”

Asıl önemli olan bu hata nedeniyle kaç Amerikalının hayatını kaybedeceğidir. Savunma Bakanlığı herhangi bir yorum yapmamış ve sızan raporun doğruluğunu teyit etmemiştir.

Etiketler: insansız hava araçları, Afganistan, dost ateşi, ayrılıkçı bilgisayar korsanları

Madrid, İspanya
Calle de Leon, 11
08:49

Gholam Rahmani kolundaki saate baktı ve geç kaldığını düşündü. Bu saatte Madrid'in ortasında bir yerlere gitmeye çalışmak her zaman problem olmuştu. Toplantısına zamanında yetişmek için biraz daha erken çıkmalıydı. Yayalar üstlerine doğru gelen arabalara aldırmandan kalabalık sokakları geçmeye çalışıyordu. Madrid artık eski bir şehir değildi, ama şehir merkezi dar, dolambaçlı sokakları ve yüksek olmayan binalarıyla o küçük şehir görüntüsünü korumuştur.

Rahmani takside arkasına yaslandı ve kendi kendisine endişe etmemesi gerektiğini söyledi. Burası İspanya'ydı ve buluşacağı insanlar İranlı olsa bile onların da İspanyolların gecikme âdetinden paylarını aldığından emindi. Diğerleri buluşacakları yere varmışsa kendini şanslı sayacaktı. Sigara paketini açıp bir Amerikan sigarası yaktı ve gevşemeye çalıştı.

Roma'da bulunan *İran Demokrasi Cephesi* ya da IDC'nin İcra Direktörü olarak Madrid'e yılda en az bir defa kaynak

geliştirme seyahati yapardı. İDC İran'da iktidarda bulunan mollalara muhalefet eden en eski kuruluşlardan biriydi. İtalya'daki ofisinde İDC'nin web sitesini ve gizli forumunu idare ediyor, Avrupa'nın her yerinde sürgündeki İranlıları buluşturuyordu.

Kuruluş, İran'ın gizli servisi VEVAK'ın radarındaydı ve Rahmani'nin direktörlüğe yükselişi kısmen kendisinden önce bu görevi yürüten iki kişinin suikasta kurban gitmesiyle olmuştu. Bir zamanlar Şah'a sadık olan sürgündeki İranlıların ülkelerini özgürleştirmek, teokrasinin demirden pençesinden kurtarmak için ödemek zorunda kaldığı bedel buydu.

Şah'ın düşüşü Rahmani ailesi için korkunç sonuçlar doğurmuştu. O dönemde babasıyla birlikte ailesinin başarılı İran halısı işinin yeni bir ayağını kurduğu Roma'da yaşıyordu. Ancak ailesinin geri kalanı ve malı mülkü Tahran'daydı. İşler yoluna girmiş gibi görülmeye başlayınca babası, on dokuz yaşındaki oğlunu Roma'daki işlerin başında bırakıp ailesinin geri kalanını yanlarına getirmeye gitmişti. Rahmani babasından bir daha haber alamamıştı.

Yıllar önce annesinden iki küçük kardeşinin Irak'la savaşta şehit olduklarını, iki kız kardeşinin evlendiğini ve yine savaş nedeniyle dul kaldıklarını öğrenmişti. Annesi ona geri dönmemesi için uyarıda bulunmuş ve ailesini İran'dan kurtarmanın bir yolunu bulmak için çalışmasını, ama öncelikle kendi başının çaresine bakmasını istemişti. Annesiyle tek iletişimi bu olmuştu. Daha sonra Irak'la savaşın bitimini takip eden huzursuz günlerde annesi ve iki kız kardeşi kaybolmuştu.

Taksi sürücüsü iki katlı binanın önüne dikilmiş dört sütunun yanında durup konuşan üç kadını uyarmak için kornasını çaldı. Bu sütunlar buraya birilerinin park etme-

sini önlemek için konmuştu. Rahmani taksiden inmiş, ücretini ödemiş ve ön kapıya gitmişti. Genç kadınlardan biri ona dikkatle bakınca başını çevirmişti. Lobide üçüncü kata çıkmak için asansörün düğmesine basıp beklemeye başlamıştı. Yukarıda motorun çalışmaya başladığını duydu ve küçük asansör kendisinin bulunduğu kata inerken hafif bir hareket hissetti. Gizlice dışarı bakınca diğer iki kadından birinin cep telefonu ile fotoğraf çektiğini gördü. Fotoğrafta kendisi de çıkacaktı.

İçini çekti. Yapacak bir şey yoktu. Kadınlar zararsız gibi görünüyordu. Saatine baktı. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. O kadar da gecikmemişti.

Rahmani ufak tefek bir adam olsa da hatları düzgündü. Boyu 1.65'in biraz üstündeydi. Saçları gür ve uzundu. Saçlarından gurur duyar ve her zaman düzgün bir şekilde tarardı. Dikkatle kısalttığı sakalı, yüzünde ergenlikten kalma sivilce izlerini kapatıyor ve kalın çerçeveli bir gözlük takıyordu. Genellikle koyu renkte takım elbise giyer ve bunun gibi görüşmeler için kravat takardı.

Asansörden çıkınca biri onu Farsça selamladı. Rahmani adamın elini sıktıktan sonra toplantı odasına girdi ve hemen hemen dolu olduğunu gördü. Bu çok iyiye işaretti. Neredeyse herkes ona döndü, gülümsedi ve başıyla selam verdi. Kalabalık genelde yaşlı insanlardan oluşmakla birlikte, arada sürgünde ölen insanların yetişkin çocukları da görülüyordu. Her üç erkeğe bir kadın düşüyordu. Rahmani odanın önüne doğru ilerledi ve yerden biraz yüksekte olan platformun üstüne çıktı. Burada bir kürsü ve kürsünün arkasında yedi tane katlanır sandalye vardı.

Rahmani'nin acilen Roma'daki ofiste bulunması gerekmiş ve bu toplantının başlama saatinin ileri alınmasını iste-

mişti. Bu yüzden bu kadar kalabalıkla karşılaşmak güzel bir sürpriz olmuştu. Yaklaşık elli yaşında, hafif toplu ve kendisinden birkaç yaş büyük bir kadın kendisini selamladı.

“Gördün mü?” dedi. “Sana geleceklerini söylemiştim. Herkes neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyor.”

Kadının adı Zarah’dı ve babasının üç yıl önce ölmesinin ardından Orta İspanya’daki İranlı toplumunun liderliğini üstlenmişti. Önemli bir etkinlik gösteremediği için o zamandan itibaren maddi destek azalmıştı, ama Zarah çok istekle çalışıyordu. Rahmani onun çok fazla makyaj yaptığını ve belli belirsiz sandal ağacı koktuğunu düşündü.

“Fazla kalamayacağını biliyorum, o yüzden hemen başlamamızı öneririm.”

Rahmani başını salladı ve oturdu.

İspanya’da sürgünde bulunan İranlıların sayısı on beş bini geçmezdi ve bu insanlar çoğunlukla varlıklı ailelerden geliyordu. İDC’ye karşı çok cömert davranmışlardı. En büyük üç bağışçısının önceki yıl öldüğü düşünülürse bu katkı çok önemliydi. İkisine araba çarpmış, biri tekneyle denize açılıp kaybolmuş ve cesedi günler sonra Tariff yakınlarında bir plaja vurmuştu.

Zarah süslü sözcüklerle onu tanıtırken aklı dışarıdaki üç kadına gitti. VEVAK’ın kadınları kullanma ihtimali düşüktü ama onlar da kullandıkları yöntemleri değiştiriyorlardı. Karşısındaki insanların takip edildiğini biliyordu ve bağışçılarının cinayete kurban gittiğinden neredeyse emindi. Kötülüğe karşı çıkmak cesaret isterdi.

Aklına Kudüs’teki pizzacı geldi. Burası intihar bombacıları için özel bir hedefti ve yıllar içinde burada çok kanlı eylemler olmuştu. Ancak dükkân her seferinde yeniden yapılmış ve her zaman insanlarla dolmuştu. Genç İsraililer

kaçmamış, teröre boyun eğmeyi reddetmişlerdi. Bu da öyle bir şey, diye düşündü Rahmani.

Zarah'nın konuşması bitmiş ve Rahmani güçlü bir alkış almıştı. Topluluğun içindeki eski arkadaşlarını selamladı ve İDC'nin önceki yıl gerçekleştirdikleri ve bu amaçla yaptığı seyahatlerden bahsetmeye başladı. İran'da gerçekleşen ve muhtemelen duymadıkları olayları anlattı. Mollalar ülkenin üzerini sıkı bir kapakla örtüyordu, ancak İDC'nin kendi haber alma yöntemleri vardı.

İran'dan gelen en önemli haberler nükleer silah geliştirme programında ne kadar ilerleme kat ettiğiydi. Ülkedeki başka her şey çözülmüyordu. Ülkede petrol işletilebilen yalnızca bir tek rafineri kaldığı için tankerle işlenmiş yakıt ithal edilmesi zorunluluk olmuştu. İran'ın iktisadi durumu yolsuzluk ve yanlış yönetilmeyle bozulduğu için kıtlık baş göstermiş ve hizmet istasyonlarında uzun kuyruklar oluşmaya başlamıştı. Ve bu hemen her şeydeki kronik bozuklukların bir göstergesiydi.

Göklere çıkarılan nükleer programda bile ciddi aksaklıklar vardı. İsrail tarafından başlatıldığı kesin gibi görünen virüs saldırısı zenginleştirilmiş uranyum üretilmesini önemli şekilde yavaşlatmıştı. Ülkedeki tek nükleer enerji santralinden her zaman verim alınamıyordu. Ancak program ne kadar yavaş ilerlerse ilerlesin, ilerleme olduğu söylenebilirdi.

Rahmani kendini dinleyenlere yakın zamanda İran'ın bir nükleer bomba geliştirmiş olacağını anlattı. Çok yakında. Ve işte bu olduğunda her şey değişecekti. Kendisini dinleyenler bu düşünceyle ürperdi. Bu olayın muhtemel sonuçları hakkında kendileriyle daha önce konuşmuştu ve neler olabileceğini biliyorlardı. Bunlar bilgili insanlardı.

İran'ın içinde mollalara muhalif olan çevrelerde bile ülkelerinin bir nükleer güç olma ihtimalinden gurur duyanlar vardı. Hindistan'da bomba vardı, Pakistan ve İsrail'de de bomba vardı. Onlarda neden olmamalıydı? Nükleer tesislerin Amerika veya İsrail tarafından bombalanması aslında ülkeyi yönetenlerden nefret eden çoğu kişiyi öfkelenendirirdi. Böylece ülke hiç tahmin edilemeyecek bir şekilde birleşebilirdi.

Ancak Rahmani'yi dinleyen toplulukta İran'ın nükleer bomba geliştirmesini isteyen kimse yoktu. Bu mollaların gücünü artırır ve bölgede diktayı güçlendirirdi. Hatta ilk nükleer savaşa bile kolaylıkla yol açabilirdi.

Karşı saldırının yapılması önlenemezdi. İsrail'e karşı nükleer silah kullanılırsa A.B.D. nükleer silahla karşılık vermeyi taahhüt etmişti. İsrail kendi başına İran'a nükleer bomba atamazdı. İranlılar ani bir saldırıyla İsrail'in kara ordusuna üstün gelmeyi başarsa bile İran sahillerinin açıklarında nükleer roketlerle dolaşan İsrail denizaltıları vardı. Ve denizaltıları durdurmak mümkün değildi.

Kaçınılmaz misilleme İran'a ne yapacaktı? Modern bir ülke olarak varlığına son vereceği kesindi. Onu yeniden karanlık çağa itecek ve ülkenin kurtulduğunu görmeye ömürleri yetmeyecekti. Bu durum ülkeyi yabancı saldırılara karşı açık durumda bırakacaktı. İran daha önce işgal edilmişti ve Rahmani bir daha edileceğine emindi.

Rejim, nükleer bomba olmadan da Rahmani'yi dinleyenler için büyük bir problemdi. İspanya'da kalıcı olabilmek için çok uğraşmışlardı. Dikkat çekmemeye çalışmışlar, insanların Arap olduklarına yönelik inançlarıyla savaşmışlardı. Araplar İspanya'da hiç sevilmeyen insanlardı. Ayrıca teokrazi taraftarları değil, mollaların kurbanı ve düşmanı olduklarını anlatmaya uğraşıyorlardı.

Rahmani her zaman olduğu gibi iyimser bir tavırla konuşmasını sonlandırdı. İnsanları korkutarak para vermeye zorlamaya çalışmıyordu. Parayı içlerinden gelerek vermeleri lazımdı. Gelenek olduğu üzere bir fötr şapka dolaştırıldı. Çoğu kişi içine çek veya zarflar bırakırken Euro verenler de az değildi. Rahmani toplanan parayı kurumun özel kaynaklarına geçirecek, ancak para kendi cebine girecekti. Bu şekilde İtalyan vergi idaresinin dikkatini çekmemeyi başarıyorlardı.

Sözlerini her zamanki vedasıyla bitirdi:

“İran yeniden özgür olacak. Buna inanıyorum. Ve buna sizler de inanmalısınız.” Gülümsedi. “Haber mektubumuzun size ulaşması için güncel adresinizi mutlaka verin.”

Ardından alkış koptu ve içten minnet sözcükleri yükseldi. Rahmani ayrılmadan önce güncel kayıt defterini cebine koydu ve sıcak bir gülümsemeye dışarı çıktı. Dışarıdaki kadınlar gitmişti. Rahmani bir taksiye binip havaalanına doğru yola koyuldu. Uçak yolculuğunda veya indikten sonra arabasına binerken onunla özellikle ilgilenen kimseden şüphelenmemiştir.

Aynı gün öğleden sonra ofisine gitmişti. Yenilenmiş kayıt defterini kasasına koyarken daha sonra bilgisayardaki veritabanına geçirmesi gerektiğini düşündü. Saatine baktı. Kısa sürede yapması gereken çok işi vardı.

Meyrin, İsviçre
Mairie Meyrin Polis Merkezi
Boudines Caddesi 2
09:34

Ulrich Spyri homurdanarak polis merkezine girdi. Mantığının ve deneyimlerinin umutsuz olduğunu söylediği bir durumda umutlanma hatasını yapmıştı.

“Nerede?” diye sordu görevli memura.

“Toplantı odasında, efendim.”

“Beni arayan olursa orada olacağım.”

Spyri bekleme salonundan polis merkezinin ofislerine ve gözaltı odalarına giden koridorda koşarak ilerledi. Toplantı odasına giden kısa yolu yürüyerek geçti. İçeride üç masa ve sandalyeler, bir çift yiyecek içecek otomatı, herkesin ortak kullandığı bir buzdolabı, mikrodalga fırın ve iki tost makinesi vardı. Birileri duvarların birine uzaktaki sıcak iklimlere ait seyahat posterleri asmıştı.

Gece yarısını biraz geçe Meyrin Yolu'nda devriye gezen bir polis arabası Amerikalı adamı aldıktan sonra Spyri onun polis merkezine götürülmesini istemişti. Amerikalının ayakları kanıyor ve adam kendini toparlamakta zorla-

nıyordu. Ayaklarına bantlar yapıştırılmış ve kendisine bir çift ayakkabı verilmişti. Başından geçen onca olaya rağmen kaçırılmasını ve inanılmaz kaçışını ayrıntılarıyla anlatmış, nerede tutulduklarını ve oraya nasıl gidileceğini tarif etmişti. Durumun ne kadar acil olduğunu herkese anlatabilmeyi başarmıştı.

Spyri birkaç dakika içinde kadının nerede tutulduğunu anlamıştı. Teğmeni taktik ekibin kurtarma operasyonu için hazırlanmasını sabırsızlıkla beklemişti. Eski ayakkabı dükkânı polis merkezinden üç sokak ötede değildi.

Baskın çok hızla ve tam İsviçrelilere layık şekilde kesin bir tavırla gerçekleştirilmiş ve sonuçsuz kalmıştı.

Kadın gitmişti. Aynı şekilde üç adam da ortada yoktu.

Olay yeri inceleme ekibi buldukları kamyoneti titizlikle incelemiş, ancak o ana kadar faydalı olabilecek hiçbir şey bulamamıştı. Problem, Spyri'nin nasıl bir araçla kaçtıklarını bilememesiydi. Aynı sokakta yaşayan veya çalışan herkesi sorgulamışlardı, ancak kimse bir şey görmemişti. Fransa ve İtalya sınırlarının on kilometreden daha yakın olduğu düşünülürse baskın yapıldığı saatte ülkeyi çoktan terk etmiş olmaları neredeyse kesindi. Spyri hemen sınırlara uyarı gönderdi, ancak etkisi olacağını zannetmiyordu.

Jeff omzunda battaniyeyle masada oturuyordu. Spyri kadın memurların böyle durumlarda daha rahatlatıcı bir etkisi olduğunu tecrübeyle bildiği için yanında kadın bir memur bırakmıştı. Spyri gıcırdayan küçük bir sandalye aldı ve Amerikalının karşısına oturdu.

“Size anlattılar mı?”

Jeff başını salladı. “Evet. Hayal kırıklığına uğradım ama cesedini bulmamış olduğunuza da sevindim. Elinizde herhangi bir ipucu var mı?” Yüzünde iki, ellerinde üç tane yara

bandı vardı. Kendisine büyük gelen ayakkabıların bağcıklarını bağlamamıştı. Elinde bir kahve fincanı tutuyordu.

“Komşu devletlere uyarılar gönderdik. Onlarla her zaman birlikte çalışırız ve suç kendi ülkelerinde işlenmiş gibi muamele edeceklerdir. İsviçre’de kalmış olma ihtimalleri düşük ama her ihtimale karşı kendi polisimizi de bilgilendirdik.”

“Onlara ne aramalarını söylediniz? Üç adam ve bir kadın mı?”

“Maalesef evet. Elimizde şu anda sadece o kadar bilgi var.”

Amerikalı yorgun görünüyordu. Yorgun olması çok normaldi. Kapı çalındı ve BMCO’dan Henri Wille elinde siyah bir spor çantasıyla içeri girdi. Spyri bir sandalyeye işaret etti.

“İkiniz tanışıyorsunuz sanırım?” dedi Spyri. Jeff başını kaldırdı ve Wille’yi selamladı.

“Çok üzgünüm Bay Aiken. Devletinize ve çalışanlarınıza bilgi verildi. Bayan Haugen’ı bulmak için mümkün olan her şeyi yaptığımızı bilmenizi istiyorum.”

“Teşekkür ederim.” Jeff soğumuş olan kahvesini içti ve “Size önemli bir soru soracağım. Onu öldürecek olsalar, bizi tuttukları yerde öldürmezler miydi? Sonra kaçarlardı. Onu yanlarında götürüp de başka yerde öldürmezler, değil mi?” diye sordu.

Henri, eğer önce onu sorgulamak isterlerse yanlarında götürebilirler, diye düşündü. Spyri’ye baktığında onun da aynı sonuca ulaştığını anladı.

“Ne yapmayı planladıklarını bilemeyiz,” dedi Henri. “Söylediklerinize bakılırsa bu insanlar suçlu, hatta terörist. Onu bulmak için elimizden geleni yapmalıyız. Polisin si-

zinle son defa konuşmasının ardından aklınıza yeni bir şey geldi mi?”

“Hayır. Olayları tekrar tekrar yaşıyor gibiyim. Onu kurtarmaya çalışmalı mıydım, diye düşünüyorum.”

“Siz doğru şeyi yaptınız,” dedi Henri. “Üçe karşı tek başınıza kalmıştınız. Ve onlar silahlıydı. Hiçbir şansınız olmazdı.” Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Sonra Henri devam etti: “Kaçırıldığınız yerde bunu bulduk.” Elini çantasına soktu ve Jeff’in dizüstü bilgisayarını çıkardı. “Bunun size ya da eşinize ait olduğunu düşündük.”

“Benim,” dedi Jeff. “Hemen kullanabilirim.”

Henri, Spyri’ye bir bakış attı ve Spyri omuzlarını silkti. Bilgisayarı Jeff’e uzattı. Jeff bilgisayarını hevesle aldı. Kaçırılma sırasında cep telefonunu kaybetmişti ve dizüstü bilgisayarını da bir daha göreceğini hiç sanmıyordu. Bilgisayarını açtı.

“Sizi biraz yalnız bırakacağız Bay Aiken,” dedi Spyri. “Eğer herhangi bir gelişme olursa size hemen haber veririm.” Kadın memura Amerikalının yanında kalması gerektiğini söyleyen bir bakış attı. Memur başını sallayarak anladığını gösterdi.

Dışarıya, koridora çıktıklarında Henri duvara dayandı ve derin bir nefes aldı. Spyri kapıyı kapattığı anda, “Çok zor,” dedi. “Şimdilik peşinden ayrılmayacağım,” diye devam etti. “Ben Interpol ile BMCO arasındaki iletişimi sağlamaktan sorumluyum. Kadın bulununcaya kadar bu görevi takip etme talimatı aldım.” Spyri başını salladı. “O kadar kasvetli bakma,” dedi Henri. “Elinden geleni yaptın.”

“Ama bu kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor.”

“Anlıyorum, ama kaçırılan iki kişiden biri bulundu. Birkaç saat önce bu bile mümkün görünmüyordu.”

Kablosuz internet bağlantısını kurunca Jeff hemen Langley'deki Frank Renkin'e olanları anlatan bir e-posta yazdı. Whitehall'deki Graham Yates'i de gönderilen kişilere ekledi. Frank hemen yanıt verdi. "Aramızda olduğunu duymak güzel. Daryl'in sağ salim dönmesi için dua ediyoruz. Dinlen biraz.

Frank"

Üzerine aniden yorgunluk bastıran Jeff düşüncelerinin ağırlığıyla başını avuçlarının arasına aldı.

"Size bir şeyler getirebilir miyim beyefendi?" diye sordu kadın memur oturduğu yerden.

"Hayır. Ben... Sadece yorgunum o kadar."

"Uzanabileceğiniz bir oda var. İsterseniz biraz dinlenin."

"Daha sonra. Teşekkür ederim."

Frank'in e-postasına geri döndü ve "yanıt ver" tuşuna tıkladı. Gerekirse gayri resmi yollardan kendisine yardım etmelerini istedi.

"Anladım. Böyle bir zamanda senin için elimden geleni yapmayacaksam ne zaman yapacağım? Elimden geleni yapacağımı biliyorsun. Yalnızca biraz ketum davranmak lazım. En kısa sürede sana geri döneceğim. Akılsızca bir şey yapma.

Frank"

Jeffbunun ardından Daryl'in eskiden çalıştığı Ulusal Güvenlik Dairesi'ndeki en yakın arkadaşı Bridget Evans'a bir e-posta gönderdi. İkisinin de uzmanlık alanı dünya çapında elektronik takip ve şifrelemeydi. Bridget hemen olanlara üzüldüğünü ve Jeff'in istediklerini yapacağını bildiren bir yanıt verdi. "Ancak dikkatli davranmazsan işimden olurum dostum," diye eklemişti.

Jeff bilgisayarını kapattı. “Mümkünse otele dönmek istiyorum,” dedi. “Anladığım kadarıyla benim burada durmam için bir neden yok.”

Kadın memur ayağa kalktı. “Kendinizi iyi hissediyor musunuz? Şoku atlatmak biraz zaman alabilir.”

“Ben iyiyim. Yalnızca polis merkezinden çıkıp sıcak yatağıma yatmak istiyorum. Biraz uyuyup zihnimi dinlendirmem gerekli.”

Kadını başını salladı, ayağa kalktı ve koridora çıktı. Orada Henri’yi uğurlayan Spyri’yi buldu. Spyri toplantı odasına döndü.

“Emin misiniz Bay Aiken?”

“Evet, eminim. İş artık polislere kaldı. Benim biraz dinlenmem ve Daryl’in ailesiyle görüşmem gerekli. Hiç yapmak istemesem de...” Aslında Jeff’in Daryl’in ailesiyle görüşmeye iç niyeti yoktu. Sağ salim geri geldiği zaman ailesiyle kendisi görüşebilirdi.

“Peki” dedi Spyri. “Görevli memur sizi otelinize götürür ve odanıza bırakır. Bir şey bulduğumuz zaman sizi ararım.”

Jeff modern ötesi otel odasına girdiğinde daha öğlen olmamıştı. Spyri önlem olarak koridorda bekleyecek üniformalı bir memur bırakmıştı. Jeff odasına geri döndüğü için kendini rahatlamış hissetti ve buna biraz şaşırды. Odasına dönmek, çok eski olmayan bir zamanda dünyasının daha güvenli ve sevdiği kadınla birlikte mutlu olduğu bir günü hatırlatmıştı. Ayrıca ne kadar aptalca gelse de Daryl’in kokusunu almıştı. Oda temizlenmiş, geniş yatak düzeltilmişti. Daryl’in dışarıda bıraktığı ceketi düzgünce katlanmış ve bavulunun üstüne konmuştu. Jeff ceketi eline aldı ve bur-

nuna götürdü. Evet, kokusu işte buradan geliyordu. Onun kokusunu *gerçekten* almıştı.

Jeff dizüstü bilgisayarını masanın üstüne koydu ve pilini şarj etmek için fişe taktı. Daryl ile birlikte yaşamaya başladıkları zaman birbirlerinin cep telefonlarını takip etmeye yarayan bir program yazmıştı. Bu şekilde birbirlerinin nerede olduklarını her zaman bileceklerdi. Çok sık seyahat ettikleri için bu programın çok faydasını görmüşlerdi. Ayrıca eğer biri cep telefonunu kaybederse ki Jeff'in öyle bir eğilimi vardı, telefonu bulabileceklerdi.

Uygulamayı çalıştırdı ama Daryl'in telefonundan sinyal alınamadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Kendi telefonunu kontrol etti. Ondan da sinyal alınamıyordu. Telefonlar beklemede olsalar bile her on beş dakikada bir konumlarını bildirmek üzere programlandıkları için telefonların kapalı olması mümkün değildi. Telefonları tahrip edilmişti.

Jeff bunun ardından mesajlarına baktı ama önemli bir şey bulamadı. Acıkmamış olmasına rağmen oda servisi mönüsünü aldı ve telefonla sipariş verdi. Enerjiye ihtiyacı vardı.

Duştan çıktı ve havluyla kurulanırken gözü büyük aynadaki kendi görüntüsüne ilişti. Sağ tarafı boylu boyunca çürümüştü. Yüzünde iki çürük ve çok sayıda küçük kesik ve yara vardı. Dayak yemişti.

Saçını ve dişlerini fırçaladı ve tam büyük banyo havlusunu yerine asarken kapı çalındı. Garson yemeğini büyük pencerenin önünde duran ve yanında iki tane de sandalye bulunan küçük masanın üstüne koydu. Jeff faturayı imzaladı ve kapıyı kapattı. Yeniden mesajlarına baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Beklerken kirlenen giysilerini çıkardı ve duş'a girdi. Su bedeninden akarken düşüncelerini kontrol etmeye çalışıyordu. En son duş aldığı anda yanında Daryl de vardı ve bunun anıları hâlâ canlıydı.

İçini çekti. Odanın içinde ses olması için televizyonu açtı ve isteksizce yemeğini yemeye başladı. Tabağındakileri bitirmek için kendini zorluyordu. Ardından tepsiyi dışarı bıraktı, kapıyı kapattı ve tekrar mesajlarına baktı.

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Ümitsizce başka ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Dinlenmeye karar verdi. Dinlenmeliydi. Bilgisayarını yatağa götürdü ve yastığının yanına koydu. Alarmini kurdu ve sesini sonuna kadar açtı. Yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. Uyuyabileceğinden şüpheliydi, ancak birkaç saniye içinde huzursuz, karanlık bir deliğin içine yuvarlanmıştı.

İstanbul, Türkiye
Red Dragon Restaurant
Yedek Reis Sokak 13
Kavacık Mh.
11:52

Trafiğin en yoğun olduğu saatler başlamak üzereydi. Wu Ying, terastan aşağı baktı. Beş katlı bir binanın en üst katında bulunan restoranı tarihi şehre tepeden bakıyordu. Terasın yarıdan fazlası doluydu. Havaların yakın zamana kadar soğuk olduğu düşünülürse bu iyiye işaretti. Red Dragon manzarasıyla ünlü bir mekândı. Buradan bakıldığında Boğaz yakından bakıldığında görüldüğünden daha güzel görünüyordu. On iki milyon kişinin yaşadığı metropolün atığını Karadeniz'den Akdeniz'e taşıyan Boğaz aslında açık bir kanalizasyondan farksızdı.

Havada erken bir baharın ılıklığı vardı. Wu acaba havalalar böyle mi devam eder, yoksa kış geri mi döner, diye düşündü. Mavi gökyüzüne baktı ama orada bir yanıt bulamadı. Saksılarda bulunan özenle budanmış bitkiler tomurcuk doluydu. Birkaç çiçek açmaya çalışıyordu. Bunlar iyiye işaretti.

Bugün müşteriler manzaranın ve yiyeceklerin tadını çıkarmak için dışarı çıkmışlardı. İyi iş yapan bütün restoranlarda duyulan ve restoran sahiplerine müzik gibi gelen kahkahalar ve sohbet eden insanların sesleri havayı dolduruyordu. Müşteriler Boğaz'dan gelebilecek serin rüzgârın havayı soğutma ihtimaline karşı kalın giyinmişlerdi.

Wu'nun arkasındaki mutfak şimdi hayvanat bahçesi gibiydi ve terasın kontrollü hareketliliği ve zarafetiyle tezat sergiliyordu. Garsonlar vücutlarını saran ve kızıl üstüne şık altın ibrişimle işlemeleri olan kıyafetler giymişlerdi. Bu kıyafetler yakası kapalı ve kısa kollu giysilerdi. İnce bedenlerine yapışan giysileri tasarımcıların amaçladığı gibi üstü örtülü bir erotizm taşıyordu. Garsonların hepsi, çalışanların geri kalanı gibi Çin'den gelen genç, ince, yakışıklı erkeklerdi. Herkes ve her şey çok verimli çalışıyordu. Wu başka türlü olmasına tahammül edemezdi.

Çin'in Shandong Eyaleti'nde doğan Wu, neredeyse on yıldır Türkiye'de yaşıyordu. Red Dragon'dan başka Ankara'da Great Wall isimli bir restoranı daha vardı ve zamanı ikisinin arasında geçiyordu. Wu'nun evi Ankara'da şehrin kronik hava kirliliğinin üstünde kalan modern bir daireydi. Her iki restoranının da müdürleri iyiydi, ancak tecrübeleri kendisinin mutlaka ilgi göstermesi gerektiğine işaret ediyordu.

Wu denizden gelen esintinin dumanı dağıtması için korkulukların yakınında bir sigara yaktı. Türkiye'de yetişkinlerin hepsi ve çocukların yarısı sigara içiyor gibi geliyordu, ama Red Dragon'a sigara içmeyen turistlerin de gelmesi onu dikkatli davranmaya zorluyordu.

Terasın karşı ucundaki gülen bir Amerikalı çifti izlemeye başladı. İkisi de aşırı şişmandı ve sesleri yemek yenilen bütün

alanı dolduruyordu. Babası Wu'ya ileride Amerika'ya veya Kanada'daki Vancouver'a taşınacağını söylemişti. Wu taşınmak ister miydi bilemiyordu. Her iki ülkede de yaşama düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu. Ancak Çinliler dünyanın her yerine yayılmışlar, bu konuda Yahudileri ve Amerikalıları bile geçmişlerdi. Bir gün kendi sırasının da geleceğini biliyordu.

Başlangıçta Türkiye'yi de sevmeyeceğini düşünmüştü. Babası ona aile işini Türkiye'de başlatacağını söylediği zaman Wu çok üzülmüştü. En azından Avrupa'da bir yer olsaydı diye düşünmüştü. Fransa veya başka Batı ülkelerinden biri olur diye umuyordu. En kötü ihtimalle Güney Amerika'da Rio veya Buenos Aires'de yaşayacağını düşünmüştü. Ama Türkiye hiç aklına gelmezdi!

Burası ne Doğu'ydü ne de Batı. Müslüman bir ülkeydi. Korunaklı bir duvarın arkasında yaşayan, şehirden bağları kopmuş, istenmeyen bir yabancı olacağını düşünüyordu.

Ancak gerçek tam tersi olmuştu. Türkiye Müslüman olabilirdi, ancak çoğunlukla göstermede öyleydi. Müslüman olduğunu her fırsatta ifade eden başbakanına rağmen halk fazla tutucu değildi. İktidardaki Adalet ve Kalkınma Partisi geleneksel değerlere bağlı bir muhafazakârdı ve kamusal alanda laik davranıyordu. Ülkede çeşitli ırklar karışmıştı. Burası Orta Doğu, Orta Asya, Güney Rusya, Yunanistan ve Orta Avrupa'nın karıştığı bir yerdi. Özellikle İstanbul eğlenmeyi ciddiye alan ve bu yüzden başkentini kasvetli Ankara'ya taşınmasına neden olan bir şehirdi. Wu İstanbul'da harika bir hayat bulmuştu.

NATO üyesi olsa da Avrupa'nın parçası olamayan Türkiye, Arap olmadığı için Orta Doğu'ya da kabul edilmeyecek dünyanın bu geniş bölgesinin tam kavşak noktasında bulunuyordu.

Li Chin-Shou büyük kapıyı açarak elinde geniş bir tepsi için dumanı üstünde yiyeceklerle dışarı çıktı ve gürültücü Amerikalı çifte doğru yöneldi. Otuz yaşlarında olan Li Chin-Shou oldukça zinde görünüşlü bir adamdı ve işini çok iyi yapıyordu. Tabakları hayatından memnun çiftin önüne koyarken terasta sağına soluna bakınarak bütün olan bitenleri takip ediyordu.

Son on yılda Çin’le yapılan ticaretin artmasına ve burada her zamankinden daha çok Çinli yaşıyor olmasına rağmen Wu’nun İstanbul’da dikkat çekmeden dolaşması mümkün olmuyordu. Çinliler bin yıldan fazla zamandır İstanbul’da yaşıyordu, ancak hâlâ küçük bir azınlık oldukları söylenebilirdi. Eğer Çin Devleti adına herhangi bir görev yapmıyorsanız veya bir ithalat-ihracat şirketiniz yoksa mutlaka bir Çin restoranında çalışıyor olduğunuz varsayılırdı. Bu, dünyanın her yerinde böyleydi.

Wu bu durumdan memnundu. Ne kadar az dikkat çeker, alışılmış kalıplara ne kadar uygun davranırsa, hayatı o kadar kolaylaştırdı. Sigarasından son bir nefes çekti ve ardından izmariti atacak bir yer bulana kadar elinde tuttu. Sigara içen bütün müşterileri söndürdükleri izmaritlerini rastgele korkuluktan aşağı atıyor gibiydi. Her gün çalışanlarından biri alt katta oturanlardan özür dileyerek çöpleri topluyordu.

Babası işini biliyordu. İstanbul petrol zengini Arapların ve uluslararası ticaret yapan herkesin dikkatini çeken, dünyanın bankacılık merkezlerinden biriydi. Wu buradan ailesinin artan servetini güvenle ve gizlice dağıtabilirdi. Yılda en az bir defa Pekin’deki ailesini ziyaret eder ve yanında Amerikan dolarları ve Eurolardan oluşan birer tomarla dönerdi. Çin büyüyen bir iktisadi ve askeri güç olabilirdi,

ancak geleceği belirsizdi. Önde gelen bütün aileler yetişkin çocuklarının başka ülkelere yerleşmesini sağlayarak ailelerinin servetini saklamaya çalışıyordu.

Ve buradan Avrupa'ya kolayca ulaşabilirdi. Gerçekte neler olduğunu bilen herkes bir şekilde buraya ulaşyordu. Dünya sahnesindeki oyunu kuranlar İstanbul'a nadiren uğrardı, ancak ikinci sıradaki oyuncular yani para ve güç simsarlarının çoğunun ikinci evi burasıydı. Burası dünyanın gerçekten kavşak noktası, tarihin her döneminde olduğu gibi Doğu ile Batı arasındaki köprüydü.

Cebinde bir titreşim hissetti, parmaklıklara doğru döndü ve cebinden iPhone'unu çıkardı. Arayan babasıydı.

Langley, Virjinya
CIA Genel Merkezi
Doğu Akdeniz Bürosu
13:49

Agnes Edinfield oğle uykusundan uyandı. Sandalyesinden kalktı ve koridorun sonundaki tuvalete gidip yüzünü yıkadı. Eskiden uzun iş günü boyunca nadiren mola alarak neredeyse aralıksız çalışırdı. Ancak son yıllarda oğle yemeğinin ardından ofisinin kapısını kapatıp sandalyesinde biraz kestirmek alışkanlık halini almıştı.

Masasına dönünce Jeffrey Daniel Aiken'in dosyasının yazılı kopyasını okumaya başladı. Onunla hiç tanışmamıştı ve ofis dedikoduları dışında hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Jeff, El Kaide'nin Dünya Ticaret Merkezi'ni yıkma ve Pentagon'a saldırma planlarını ortaya çıkardığını iddia edenlerden biriydi. O günlerde şirkette böyle iş işten geçtikten sonra oğt veren çok olmuştu.

Edinfield iddialarda maalesef pek çok gerçek payı olduğunu düşündü. Bütün olayı şahsen çok rahatsız edici bulmuştu. Aiken şirketten ayrılmış, kendi bilgisayar güvenlik şirketini kurmuş ve oldukça başarılı olmuştu.

Edinfield Daryl Haugen'ı da en fazla bu kadar tanıyor olmakla birlikte en azından onu birkaç defa görmüş ve şöhretini duymuştu. Haugen UGD'de çok iyi işlere imza atmıştı ve orada yokluğu çok hissediliyordu. Şimdi Aiken ile ortak çalışıyorlar ve görünümüne bakılırsa birlikte yaşıyorlardı.

Edinfield o sabah Frank Renkin ile konuşmuş ve ilk başta iyi gibi görünen haberleri almıştı: Aiken bir şekilde kendisini kaçırılanların elinden kurtulmayı başarmıştı. Kurtulmayı başaramayan Haugen için Avrupa çapında bir adam avı başlatılmıştı. İsviçre polisi kaçırılmalarını terör saldırısı olarak değerlendiriyordu. Renkin Fildişi hakkında hiçbir şey söylememişti. Bu nedenle şimdilik çifti kaçırılanların projeyi bilmediği düşünülebilirdi. Aiken'in sorgusunda bunun özellikle sorulmasını istemeliydi.

Aiken'in dosyasında Edinfield'in en ilginç bulduğu noktalar iki yıl önce Paris'te gerçekleşen olaylardı. Batı'da bilgisayarlar ve internete yapılan saldırıların sorumlusu olduğu düşünülen Suudi Arabistan vatandaşı iki erkek kardeşe silahlı saldırı yapılmıştı. Aiken ve Haugen bu olayı incelerken değerli bilgileri kendilerine saklamış ve ilgili makamlara tehdit hakkında bilgi vermemişlerdi. Bu şekilde davranışlarıyla bir savaşa neden olmuşlardı. Edinfield hikâyede boşluklar olduğunu kabul etmekle birlikte olayların böyle geliştiğini düşünüyordu. Olayın gizli taraflarının bilinen boyutları kesinlikle çok ilginçti, ama dosyanın açıklayamadığı pek çok nokta vardı.

Edinfield, Dr. Haugen gibi niteliklere ve tecrübeye sahip bir kadının Vahşi Batı'yı akla getiren bir silahlı çatışmanın içinde nasıl kaldığını anlayamıyordu. Beklenmedik gelişmelerin olması da muhtemeldi. Ancak tecrübesiz insanlar deneyimlerinin ötesinde davranışlarda bulunduğu zaman

böyle sonuçların ortaya çıkabileceğinin düşünülmesi gerekirdi. Eğer Aiken ve Haugen yetkililere bilgi vermiş olsaydı iki kardeş gözaltına alınacak ve sorgulamaları sırasında eylemleri hakkında daha çok bilgi öğrenilecekti. Daha çok siber saldırının önlenileceği kesindi.

Ancak Aiken hukuku kendisi uygulamaya çalışarak böyle bir sonucun elde edilme ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Geride iki ceset bırakmış ve bu sırada Haugen'ın şöhretini de tahrip etmişti. Haugen kısa süre sonra ya kendi isteğiyle ya da mecbur kaldığından devlet hizmetinden ayrılmıştı.

Edinfield Aiken'in dosyasını bir daha okuduktan sonra kapattı. Adam lisede futbol, üniversitede ragbi oynamıştı. Bunlar bilgisayar meraklılarının uğraştığı aktiviteler değildi. Burada bir şey, belki de harekete geçmeye duyulan bir özlem, tehlike, çağrı vardı.

Edinfield ofisler arası haberleşmede kullandığı e-postasını açtı ve Renkin'e bir mesaj yazdı.

“Konu: BMCO

BMCO'daki gelişmelerle ilgili bana da bilgi verdiğin için teşekkür ederim. BÜTÜN gelişmeleri DERHAL bildirmeni rica ederim. Olayları takip etmek isterim.

A. Edinfield”

Daha sonra Cenevre'de iletişimde bulunduğu kişiye öncelikli bir mesaj gönderdi.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Husinecka 12
15:09

Ahmed Jetta'nın motorunu durdurdu. Yorgundu, ama rahatlamıştı. Ellerini direksiyondan çekmeden bir an gözlerini kapattı. Vücudunu gevşeterek gerginliğini atmaya çalıştı. En son ne zaman bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu.

Dışarıda Karim sokakta sağına soluna baktıktan sonra ahşap garaj kapısının iki kanadığı arkasından kapattı. Dönüp aracın bagajını açtı. İçeride, Daryl bir battaniyenin altında bağlı halde yatıyordu. Fazla nazik davranmadan, ancak şiddet de göstermeden kadını oturur konuma getirdi. Daryl uykulu görünüyordu ve alçak sesle bir şikâyet mırıldandı. Adam uğraşarak onu bagajdan çıkardı. Daryl aracın yanında ayakta durdu.

Ahmed içini geçirerek gözlerini açtı, arabadan çıktı ve diğerlerinin durduğu yere gitti. Karim yere yığılacakmış gibi duran kadını tutuyordu.

“Yürüyebileceğini sanmıyorum,” dedi.

Daryl korkunç görünüyordu. Gözleri çökmüş, altlarında

mor halkalar oluşmuştu. Sol yanağında bir morluk vardı. Arada yavaşça gözlerini kırptırıyordu ama çoğunlukla gözlerini açmıyordu.

“Yürümesi lazım,” dedi Ahmed. “Senin evin yakın, oraya gidelim.” Kadını Karim’in yanında bırakmak istemiyordu ama evinin olduğu dar sokağa araçlar giremiyordu. Oysa Karim’in evi hemen köşe başındaydı.

Ahmed Daryl’e yaklaştı ve “Uyan,” dedi “Uyanman lazım.”

Daryl’in başı bir o yana, bir diğer yana düştü. Gerçekten de yere yığılıverecekmiş gibi görünüyordu. Ahmed ona bir tokat attı. Sonra daha sert bir tokat attı. Bunların bir faydası olmadı.

Ahmed yüzünü buruşturdu. “Bu biraz zaman alabilir. Dolaşımını hızlandırmak için ileri geri yürütmeye çalış.” Kendisi çift kanatlı kapıya gitti ve dışarı baktı. Kimseyi görememişti.

Cenevre’den Prag’a yolculuk on iki saat sürmüştü ve hepsinin sınırları iyice bozulmuştu. Ahmed İsviçre’den yanında bir rehineyle dönmeyi planlamadığı için doğaçlama yapmak zorunda kalmıştı. Diğer Amerikalı yalınayak kaçıp kurtulmayı başarınca Ahmed, Karim ve Ali’den peşini bırakmalarını istemişti. Karim, adam polise gidmeden onu bulup hemen öldürmeleri gerektiğini ileri sürmüştü.

Ancak Ahmed bunun mümkün olduğuna inanmamıştı. Ana yoldan çok uzakta değillerdi ve Cenevre’de geçirdiği bir günde şehrin polis dolu olduğunu anlamıştı. Hayır, tek seçenekleri oradan uzaklaşmaktı; hem de hemen. Karim’e arabayı yüklemesini söylemiş ve Ali’yi bir sonraki görevine yollamıştı. Ali anladığını ifade eder şekilde başını sallamış, ardından küçük çantasını alıp yürüyerek yola çıkmıştı.

Kadına ne yapacaklarına hemen karar vermeleri gere-

kiyordu. Ahmed onu öldürmeyi düşünmüş, ancak adamın kaçtığı ve polise eşkallerini nasılsa vereceği düşünülürken bunun anlamının olmadığına karar vermişti. Ve ne kadar dikkatli davranmış olurlarsa olsunlar biri parmak izi bırakmış olabilirdi. Cinayet işlemleri sadece peşlerindeki adam avını hızlandırır. Ahmed kadını bırakıp birilerinin bulmasını da düşündü, ama hâlâ bazı yanıtlara ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kadın elinde olduğu sürece adam işine değil, onu bulmaya yoğunlaşırdı. Hayır, onu da yanında götürmeliydi.

Çiftin cep telefonlarını alıp arka bahçeye çıktı. Bir yandan da İsviçre'den Avrupa Birliği'ne nasıl gireceklerini düşünüyordu. Şu küçük aletlerin içinde ne kadar değerli bilgiler olabileceğini merak etti. Ancak o riske giremezdi. Telefonların takip edilebildiğini biliyordu. İki telefonun da SIM kartını ve pillerini çıkardı ve kırdı. Sonra bütün parçaları topuğunun altında iyice ezdi ve toprağa gömdü.

Neyse ki adam arabalarını görmemişti. İtalya'dan Cenevre'ye geçişte polis kontrolü fazla sıkı değildi, ama işini şansa bırakmak istemiyordu. Yine de durmaları, pasaportlarını göstermeleri ve az da olsa bazı güvenlik önlemlerinden geçmeleri gerekirdi.

Kadını AB'nin içine kaçırmaktan ve akıllıca bir çözüm bulmaktan başka şansları yoktu. Daryl inat edip onlara ayak diremişti ama bir faydası olmamıştı. Karim onu tutarken Ahmed ilkyardım çantasını bulmuş, şırıngayı doldurmuş ve Daryl'e enjekte etmişti. Sonra onu arka bahçeye çıkarılmış ve zaten bitkin durumdaki kadını garaja sokup Jetta'nın bagajına koymuşlardı. Ahmed tedbiri elden bırakmayarak Karim'e Daryl'i bağlamasını ve ağzını bantlamasını söylemişti. Eğitimi sırasında böyle ilaç verilen kişilerin genelde

horladığını öğrenmişti. Kadının üstüne bir battaniye örtüp tehdit oluşturmadığına ikna olunca bagajın kapısını kapatmış ve arabaya binip ağır ağır sokağa çıkmışlardı.

Çok riskli bir seçeneği tercih etmişti, ama bunun nedeni operasyonun o noktaya kadar büyük bir fiyasko olmasıydı. İsviçre'ye girerken operasyon pasaportlarını kullandıkları için AB'ye geri dönerken de aynı pasaportları kullandılar. Çek Cumhuriyeti'nde kullandıkları kimliklerini riske atmak istememiş, bu yüzden o kimliklere hazırlanmış pasaportları geride bırakmışlardı. Ahmed, Karim'le ikisinde bulunan Fransız pasaportlarını kullanmayı düşünmüştü, ancak araç Prag'da kayıtlı olduğu için bu şüphe uyandırabilirdi.

Pasaportlarında kod adları veya yaşadıkları adresler yazmıyordu ve Prag'a vardıkları zaman bu pasaportları imha edeceklerdi. Ancak fotoğrafları vardı. Ahmed bunun önemli olduğunu zannetmiyordu, ancak bilgisayar teknolojisiyle neler yapılabileceği bilinemezdi. Ne yapılırsa yapılsın, zaman alacağını düşünüyordu. Bilgisayarlar ışık hızıyla işlem yapıyor olabilirdi, ancak teknolojiyi harekete sokmak için insan beyninin iki ile ikiyi toplaması gerekiyordu.

Ancak artık kimliği açığa çıkmış olacaktı. Bundan sonra kimliğini saklayamazdı. Görüntüsünü değiştirebilirdi, ancak sakal bıraksa veya gözlük taksa bile bilgisayarlar görüntüleri kolaylıkla eşleştirebiliyordu. Bunu Hamid'e itiraf etmesi gerekecekti. Kimliğinin bir defa açığa çıkması kariyerini bitirmeye yeterdi.

Daryl'i ileri geri yürütmek işe yaramıştı. Daryl biraz daha ayılmıştı.

"Biraz yürümemiz lazım Bayan Haugen," dedi Ahmed. "Sorun çıkarırsanız sizi öldürürüm. Yol uzun değil. Anladınız mı?"

Daryl başını salladı. “Çok susadım,” dedi.

Ahmed ona uzun uzun baktı. “Eve girer girmez içersiniz. Şimdi kılığınızı kıyafetinizi düzeltin,” diye emretti, “saçınızı da.” Daryl’in işi bitince Ahmed, Karim’e dışarı çıkmasını ve sokak sakinleştiğinde onları çağırmasını söyledi.

“Bırak beni,” dedi Daryl dudaklarını yalayarak. “Kimseye bir şey anlatmam.”

Ahmed gülümsedi. “Adam çoktan polise gitmiştir. Ama o çok uzaklarda. Sizi bırakacağım, ama önce bütün sorularıma yanıt vermeniz lazım.”

Daryl tartışamayacak kadar yorgundu. Başını salladı. Aklının derinliklerinde Fildişi olarak bilinen soluk bir hafıza huzursuzca titredi.

Meyrin, İsviçre
Mairie Meyrin Polis Merkezi
Boudines Caddesi 2
16:14

Ulrich Spyri ofisinde tek başına oturuyordu. Önündeki listeyi incelerken küçük kahve fincanını eline aldı ve küçük bir yudum içti. Mairie Meyrin Polis Merkezi'ndeki görevi sırasında BMCO güvenliği ile fazla iletişime girmezdi. Ne de olsa burası dünyadaki en büyük uluslararası örgüttü ve kendisini mahalli polisin çok üstünde görüyordu. Henri Wille onu şaşırtmıştı.

“İpin ucunda benim boynum var,” demişti Henri ona.

“Sizi suçlayacaklarını zannetmem. Kaçırılma olayı sokakta gerçekleşti.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama gün gelecek birinin bir hata yaptığını söyleyecekler. İşte o zaman parmakların göstereceği kişi büyük ihtimalle ben olacağım.”

“Buraya neden gelmişlerdi?” diye sordu Spyri ama aslında bir yanıt almayı beklemiyordu.

Henri bir an durakladı. “Ayrıntıları bilmiyorum ama onlar çok tanınmış bilgisayar güvenliği uzmanlarıydı. Özel bir

proje üzerinde çalışıyordu.” Spyri’ye adamın eskiden CIA için çalıştığını, kadının ise ondan daha esrarengiz Ulusal Güvenlik Dairesi’nde çalıştığını anlattı. İkiisi bir siber güvenlik işi yapıyorlardı ve hem özel şirketler hem de ulus devletler adına çalışıyordu. Henri kaçırılmalarının işleriyle ilgili olduğundan hiç şüphe duymuyordu.

Spyri Amerikalıyı bu konuda sorgulamaya çalışmıştı, ama Daryl’in güvenliğinden duyduğu endişe kafasını kurcalıyor ve yanıt vermesine engel oluyordu. Kısa süre sonra da otele gitmek istemişti.

Spyri adamın kaçmasından önce sınır güvenlik birimlerine uyarı göndermişti. Kurtarma ekibi kadını bulamadıklarını bildirince İsviçre çapında standart bir alarm vermişti. Daha sonra çevre bölgenin kapı kapı araştırılması emrini vermiş ve gün ilerledikçe araştırılan bölge genişletilmişti.

Amerikalı kendilerini kaçıran üç adamı oldukça ayrıntılı anlatmış olsa da adamların ayırt edici bir tarafı yoktu. İsviçre’de yaşayan ve seyahat eden onlara benzer binlerce, belki de on binlerce adam vardı. Spyri eşkâllerini ilgililere bildirmişti, ancak bunun bir faydası olacağına inanmıyordu.

Kamyonetin ve terk edilmiş ayakkabı dükkânının incelemesinde dikkate değer bir şey bulunamamıştı. Birkaç kirli parmak izi, kadının sarı saçından birkaç tel, muhtemelen adamlara ait olan birkaç koyu renk saç teli bulunmuştu, ama faydası olacak bir şey yoktu.

Spyri telefonun ahizesini eline aldı ve asistanını aradı.

“Sınırlardan bir haber var mı?”

Gece yarısından sabah saat dörde kadar sınırlardan geçen bütün araçların incelenmesi için talepte bulunmuştu. İçinden bir ses adamların oralarda bir yerde olduğunu söylüyordu, ama kullanılan aracın modeli veya markası bilin-

meden araştırma çok ağır ilerliyordu. O kadar kısa süre içinde yüzlerce, belki de binlerce geçiş yapılmıştı.

“Bütün araçları incelediler,” dedi asistanı “ama şimdiye kadar şüpheli bir şey bulamadılar. Sisteme taranan bütün pasaportları incelediler. Bay Aiken’in verdiği tanımlara az da olsa benzeyen herkesin pasaportunun kopyalarını alacağım. Kısa süre içinde size gönderirim.”

Spyri telefonu kapadı. Belki Amerikalı fotoğraflardan birini tanırdı. Hiç belli olmazdı. Telefona baktı ve ANÖD’ü bir daha aramayı düşündü. Saatler olmuştu. İsviçre tarafsız olmasına rağmen zorunluluktan dolayı bir terörle mücadele dairesi kurmuştu. Spyri daha önce normal polis kanallarından Federal Polis Teşkilatı’ndan Cenevre bölgesinde bulunan bir terör hücresiyle ilgili bilgi istemişti. Ancak buradan bir şey çıkmasını ummuyordu. İsviçre’de ulusal polisin yanıt vermekte ne kadar yavaş davrandığı herkesçe bilinirdi. Analiz ve Önleme Dairesi ya da bilinen adıyla ANÖD organize suçları ve kara para aklama suçlarını da soruşturmakla sorumluydu. Spyri ihtiyacı olan bilgiye sahip olup olmadıklarını bile bilmiyordu.

Her halükârda saat ilerliyordu ve kadının zamanının dolduğundan emindi. Spyri daha büyük olayların yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulamıyordu. Yalnızca yaklaşan olayın bir ceset bulunduğu haberi olmamasını umuyordu.

Cenevre, İsviçre
Lozan Caddesi
Mon-Repos Oteli
16:39

E-posta uyarısı Jeff'i uyandırdı. Daryl'in UGD'deki arkadaşısı Bridget'ın bir Hotmail hesabından gönderdiği mesaj gelmişti. Mesajda istediği erişim bilgileri ve "Dikkatli ol" uyarısı yer alıyordu.

İnternetin kullanılmaya ilk başladığı dönemlerde siyasetçiler ona Süper Bilgi Otobanı denilmesi için ısrar etmişti. Bu ifade kısa sürede alay konusu olmuştu. Aslında doğru olsa da şimdilerde Batı'da hemen her şeyi çalıştıran veya takip eden dijital dünyanın gerçek kapsamını tanımlamakta zayıf kalıyordu. Uçaklar, ofis binaları, köprüler ve hatta transatlantikler bile bilgisayarlar kullanılarak tasarlanıyor ve bu tasarımlara dayanılarak inşa ediliyordu. Dünyanın her yerinde tamamen otomatikleşmiş fabrikalar bilgisayarlar tarafından idare ediliyordu. Yeterli doğal kaynaklara ve insan kaynağına sahip olan her ulus kısa sürede bilgisayarlar kullanılarak tasarlanan fabrikalar kurabilir ve hizmete sokabilirdi.

Ve internet sayesinde mesafeler anlamsız kalmıştı. Bu fabrikalar ve aralarındaki hemen her şey birbirine dijital olarak bağlıydı. Amerikalı firmaların Hindistan'da bulunan çağrı merkezleri buzdağının görünen ucuydu. Fiziksel mesafelerin anlamlı olduğu tek sektör taşımacılıktı ve bu sektörde de yeterince nakliye firması vardı. Eğer kaynaklar, emek ve imalat maliyetleri nakliye maliyetleriyle dengele-
nebilirse, dünyanın en uzak köşelerindeki fabrikalar bile kâra geçebilirdi.

Bilgisayarların gerçekten iyi ve inanılmaz bir hızla yaptığı başka işler de vardı. Veritabanları bunlara bir örnekti. Bütün ulusal kütüphane bir çipe sığdırılmazdı belki, ama kütüphaneye kolayca erişilebilir ve belirli bilgiler hızla aranabilirdi. Bilgisayarı olan ve belli bir konuya ilgi duyan kişilerin erişebileceği bilgi miktarı inanılmazdı.

Ve şimdi tarayıcılarla belli bilgi türlerine uzaktan ve otomatik olarak da erişilebilir ve depolanabilirdi. Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da polis araçlarına genellikle otomobil plakalarını okuyabilen cihazlar yüklü oluyordu. Böylece ışık hızında giden araçların plaka numaralarını tarayarak araçla ilgili çalıntı ihbarı olup olmadığını hemen tespit edebiliyorlardı. Aynı sistem, memurların araçları daha kenara çekmeden plaka numaralarını taramalarını sağlıyordu. Memur aracın sahibi olarak kayıtlı olan kişinin ehliyet bilgilerini kontrol edebiliyor veya sistemi bu kontrolü otomatik olarak yapmaya ayarlayabiliyordu. Çoğu zaman polis memuru daha aracı durdurmadan kullanan kişiyle ilgili bilmek istediği bütün bilgilere ulaşmış oluyordu.

Jeff önceki yıl Avrupa Birliği'nin KASTUD, yani Kara Sınırlarının Denetimi için Taşınabilir Uyarlanabilir Devriye sisteminin bir bölümü üzerinde çalışmıştı. Ağırlıklı olarak

robotların kullanıldığı bu sistem, AB'nin sınır denetiminde en yaygın olarak kullandığı sistemdi. Bütün ağ son teknolojiyle otomatik çalışacak şekilde tasarlanmıştı. Alışılmış sınır koruma sistemleri sınırın uzunluğu boyunca yerleştirilmiş maliyeti yüksek tesislere dayanmakta ve insan devriyeler tarafından kontrol edilme üzerine kurulu bulunmaktaydı. KASTUD'un daha etkin ve esnek olması hedefleniyordu.

Ağ tamamlandığı zaman bir komuta ve kontrol merkezinden idare edilen insansız hava ve kara araçları ile devriye gezen robot araçlara sahip olacaktı. Kara bileşeninde gözetleme istasyonları ve acil müdahale devriyelerinden oluşan bir sistem bulunacaktı. Sistem farklı sınır uzunluklarına ve yeryüzü şekillerine uyumlu ve esnek olacak şekilde tasarlanmıştı.

Projenin tasarımı ve uygulanması aşamasında bir düzineden fazla kurum, AB üyesi sekiz devlet, Türkiye ve hatta bu gibi konularda en çok deneyimi olan İsrail bile katkıda bulunmuş, çok sayıda uzman görev almıştı. İnsan devriyelere olan ihtiyacın azaltılması amaçlansa da büyük resim sınırların yalnızca elektronik kameralarla denetiminin ötesine geçilmesini hedefliyordu.

Bridget'ın verdiği yetkiyle Jeff KASTUD sistemine girdi. Birkaç dakika sistemin çeşitli özelliklerini deneyerek bildiklerini hatırlamaya ve bilmediklerini öğrenmeye çalıştı. Son baktığından bu yana ne kadar az değiştiğini görmek onu şaşırtmamıştı. Avrupa Birliği'ne kaçak göç ciddi bir problem olmakla birlikte, projenin tam kapasite çalıştırılması için kimse acele etmiyordu.

Kısa süre içinde KULYAZ, yani Karayolu Ulaşımı için İleri Yazılım ve Sürücü Desteği sistemini bulmuştu. Devriye gezen polis araçları gibi Avrupa Birliği'ne bütün giriş

kapılarında da böyle kameralar bulunmaktaydı ve AB'ye giriş yapan bütün araçlar kaydedilip bilgisayarda araçlar üzerinde belirli kontroller yapılırdı. Bu şekilde çalıntı araçları Avrupa'ya sokmak zorlaşmakta ve belli bir araçla ilgili uyarı verildiğinde durdurulması ya da girişin ardından takip edilmesi sağlanmaktaydı.

Özellikle Fransa ve Almanya'da otoyol kameraları kapsamlı bir ağla bağlanmış ve böylece araçların ana yolların üzerinde takip edilmesi, işaretlenmelerinin ardından şehirlerin içinde yerlerinin belirlenmesi mümkün olmuştu.

Ayrıca AB'ye giriş yapan herkesin pasaportu taranmakta ve eğer şahıslar kara sınırından giriş yapıyorsa iki veritabanını birbirine bağlanmaktaydı. Başka bir deyişle, sürücü ve aracın içindekiler araç bilgisiyle eşleştirilmekteydi. Sistem bunu otomatik olarak yapmaya ayarlı olmasa bile, doğru erişim kodlarına ve sistem bilgisine sahip kişiler iki kaynağı kolayca eşleştirebiliyordu.

Jeff kendini kaçırانların elinden saat sabahın birinden az sonra kurtulmuştu. Polis ekibi binanın yerini 2:30 gibi tespit ederek baskın düzenlemişti. Bu nedenle başlangıç noktası bu saat aralığıydı. Ülkeyi hemen terk ettiklerini düşünüyordu. Bu da en geç sabah üçte sınırı geçtikleri anlamına geliyordu. Yani yüz yirmi dakika. Haritaya bakınca Cenevre'den başka bir ülkeye ulaşan üç ana yol olduğunu gördü.

Yollardan ikisi İtalya'ya ulaşıyordu. Biri doğuya doğru, diğeri batıya doğru ilerliyor ve oradan hemen Fransa'ya ulaşıyordu. Üçüncü daha az kullanılan bir yoldu ve biraz dolambaçlıydı. Bu yol da Fransa sınırına varıyordu. AB içine bir defa girildikten sonra pasaport kontrolü yapılmazdı. Gecenin karanlığında iki saat... Jeff KULYAZ dizimini kul-

lanarak sorgusunu veritabanı analizine gönderdi. Nefesini tutarak Enter tuşuna bastı. Makul sayıda sonuç almalıydı. *Mutlaka* makul sayıda sonuç almalıydı.

Altı yüz otuz sekiz. Daryl'i kaçıran kişilerin İsviçre'yi terk ettiğini varsayarak incelemesi gereken pasaport sayısı buydu. Adamların ne tür araç kullandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu nedenle taranan pasaportları araçlarla eşleştirdi.

Dokuz yüz dört.

Durup biraz düşündü. Aradığı araç birden fazla kişiyi alabilecek bir araç olmalıydı. Bu yüzden tek kişilik araçları çıkardı. Bunun ardından geriye iki yüz kırk altı araba ve kamyon kalmıştı. Bu Jeff'e başka bir fikir verdi. Eğer geriye kalanlardan bir şey çıkmazsa geri dönebilirdi. Büyük ticari kamyonları kullanan kişilerin pasaportlarını çıkardı. Birini kullanıyor olabilirlerdi, ama bu düşük bir ihtimaldi. Şimdi elinde taranmış yüz seksen yedi pasaport kalmıştı.

Ve bu makul bir sayıydı. Başlamadan önce telefonu eline aldı ve büyük bir termos Amerikan kahvesi istedi.

Adamların yüzlerini görmüştü. Bu onlar açısından büyük bir hata olmuştu.

Bunu neden yaptıklarını da biliyordu. Onu öldürmeyi planlıyorlardı. Ve Daryl'i de öldürmeyi planlıyorlardı. Tek soru bunu ne zaman yapacaklarıydı. Bu kasvetli düşünceyle pasaport fotoğraflarını incelemeye başlayan Jeff, doğru adamları bulmak için ne kadar uğraşması gerekirse o kadar uğraşacaktı.

Cenevre, İsviçre

Birleşmiş Milletler Cenevre Ofisi (BMCO)

Barış Caddesi

17:08

Franz Herlicher ofisinin kapısını kapatıp arkasından dikkatle kilitledi. Son birkaç gün yaşadıklarının ardından standart güvenlik önlemlerini uygulamakta dikkatli davranmaya başlamıştı.

İş cehenneme dönmüştü. Hangi veriler gerçek hangileri üzerinde oynanmış bilinemediğinden raporunun durumu havadaydı. İran'ın bir nükleer silah üretmek üzere olduğunu gösteren belgeler, fotoğraflar, e-postalar ve diğer kanıtlar uzmanlar tarafından gözden geçiriliyordu. Üzerinde kimi zaman köklü, kimi zaman ufak tefek değişiklikler yapılmış olduğu anlaşılan malzemelerin sayısı gittikçe artıyordu. Artık hiç kimse neyin gerçek, neyin oynanmış olduğunu bilemiyordu. Aylardır harcadığı emeği ve kariyerinde ilerlemesi ve tanınması için bu büyük fırsatı boşa harcamakta kararlıydı. Yöneticilerine değiştirilmemiş olduğunu teyit ettiği raporun açıklanması için ısrar ediyor, ancak bir sonuç alamıyordu. Bu kadar ciddi sonuçları olabilecek bir

raporu bütün destekleyen veriler sıralı olmadan ve kendi kayıtları darmadağınken yayınlamayacaklardı.

Sonra Şu iki Amerikalının kaçıırılması ŐaŐkınlıĝa neden olmuştu. Haberi ilk duyduĝunda kulaklarına inanmamıştı. Milletler Sarayı'nın yakınlarında bir tek olay olduĝunu bile duymamıŐtı. Onu rahatsız eden oĝle yemeĝi sırasında duyduklarıydı. Dedikodu gazetesine göre güvenlik kaçıırılma olayının çalışmalarıyla ilgili olduĝunu düşünüyordu. Amerikalılar onun ofisinde, onun problemi üzerinde çalıştıkları için Herlicher kendisinin de risk altında olabileceĝini düşünüyordu.

Bu düşünce aklına ilk geldiĝinde saçma olduĝu gerekçesiyle göz ardı etmişti. Virüslerle ve o tür Şeylerle ilgili hiçbir Şey bilmiyordu. Uzmanlar bunun için vardı. Ancak binadan çıkmaya hazırlanırken acaba Araplar bunu biliyor muydu diye dŐnmŐtu. Belki aslında onu da istiyorlardı. Belki deĝiŐtirilen rapor onu bir hedef haline getirmişti. Bunu yapan İıranlılar olabilirdi. Binanın dışına çıkınca durdu ve etrafına dikkatlice baktı. Oĝleden sonra güneŐi batmaya yüz tutmuştu. Bütün aĝaların siyahi gölgeleri görünüyordu. Orada herkes saklanıyor olabilirdi.

Yanından geçen meslektaşları ona bakınca hareketlerinin Şüphe uyandırdıĝını anladı. Binaya sırtını dönüp orada dursa kendisiyle ilgili konuşmaya baŐlayacaklardı. Bu nedenle yüzüne bir glck koydu ve sokaĝa doĝru ilerleyen meslektaŐlarının arasına karıştı.

Ali Kharrazi yorgundu. Son kırk sekiz saatte hemen hemen hiç uyumamıŐtı. Ama dinlenmeden önce yapması gereken daha çok Şey vardı.

Amerikalının kaçmasından dolayı hâlâ utanç içindeydi. Evet, adam serbest kalmayı başarıp Karim'e saldırdığında Ahmed'le ikisi diğer odadaydılar. Ali adamı durdurabileceğini zannederdi. Ancak bunun yerine burnuna bir yumruk yemişti ve burnu hâlâ acıyordu. Burnunun kırılıp kırılmadığını bilmiyordu, ama cildi çirkin bir mor renk almıştı.

Yeni emirleri aldıktan ve terk edilmiş ayakkabı dükkânından ayrıldıktan sonra kalabalık sokaklardan hızla geçip daha sakin bir mahalleye varmıştı. Karanlık bir ev bulmuş, kendisini evin yanındaki karanlık gölgelere saklamış ve gergin bir şekilde biraz bekledikten sonra uykuya dalmıştı. Şafak sökerken aile hareketlenince uyanmış ve sessizce hedefine doğru yola koyulmuştu.

Gün ışıyıp şehir normal hareketliliğine kavuşunca Ali artık endişe etmeyi bırakmıştı. Pasaportu geçerliydi, cebinde parası ve çantasında başka giysiler vardı. Eğer durdurulursa iş aradığını söyleyebilirdi. Bu aslında yasadışı olsa da İsviçre polisinin kendisini tutuklaması için yeterince büyük bir suç değildi. Sadece pasaportundaki damgaya bakarlar ve onu yasalar hakkında uyarırlardı.

İşçilerin gittiği bir restoranda oturup yemek yedi. Midesi dolunca kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bu operasyon aceleye gelmişti. Doğru düzgün plan yapacak zaman olmamıştı. Kaçışı kafa karışıklığına ve biraz da şansa bağlıydı. Bu hiç umurunda değildi. Önemli olan başarılı olmaşydı. Daha sonra neler olacağını Allah bilirdi.

Ali restoranda sağa sola soruşturup öğle olmadan ikinci el bir Ford Focus buldu. Araba ciddi şekilde paslanmıştı ve yüksek kilometredeydi, ama yine de iyi durumdaydı. Arından şehirde biraz dolaşıp yola koyulmadan önce arabaya alışmaya çalışmıştı. Hedefindeki, asıl gideceği yerin önün-

den iki defadan fazla geçmemeye dikkat etmişti. Sokaklar dar ve karmaşıktı. Yolları öğrenmişti, ama en önemli olduğu anda hatırlayamayacağından endişe ediyordu. Başka bir yöntem uygulamaya karar verdi. Dönüp arabayı sanayi bölgesine ve işçi sınıfının oturduğu mahallelere doğru sürdü. Yoğun caddelerin uzaklığını ölçtü ve toplu taşımayı inceledi.

O gün ilerleyen saatlerde arabayı Marche Meydanı'nın yakınlarına park etti ve bekledi. Bir ara kendisine verilen görevin önceki görevi berbat etmesinin cezası olduğunu düşündü ama bu düşünceyi aklından çıkardı. Görevi önemliydi ve adamın kaçmasına neden oldukları için bu yeni görevi gerçekleştirmeleri zorunluluk haline gelmişti.

Evlerine gitmekte olan işçiler parlak, renkli tramvaydan çıkarak kaldırımları doldurmaya başlamışlardı. Ali sokaklar tamamen insan doluncaya kadar bekledi ve kendisine gönderilen fotoğrafa bir daha bakarak görüntüyü aklına yazdı. Arabadan çıktı ve adrese doğru ilerledi. Orada durdu, fark edilmemeye çalışarak kaldırımda yürüyen ve özellikle binaya yaklaşan insanlara bir göz attı.

İçinde bulunduğu durum biraz tuhaftı. Çoğunluğunu iyi giyinmiş sarışın İsviçrelilerin oluşturduğu bu kuyunun içinde nasıl görüldüğünün farkındaydı. Burada birisiyle buluşacak veya belki de kendisini birilerinin almasını bekleyen bir işçi gibi görünmesi önemliydi. Öyle heykel gibi dikilemezdi. Sık sık telefonunu eline alıp mesaj yazıyormuş gibi yaptı. Hedefinin ortaya çıkacağından emin olabileceği tek yer burası olduğundan bu noktada ya da noktanın çok yakınında beklemeliydi.

Niyetini saklamak isteyen Ali zaman zaman beklediği yeri değiştiriyor, kaldırımda biraz yürüyor, sonra geri dönüyor, sanki bir araba bekliyormuş gibi bakınıyordu. Ancak

sonunda geçen herkesi açıkça görebildiği tek noktaya geri dönüyordu.

Herlicher, yaşadığı ilçe Carouge'a gitmek için her zamanki gibi tramvaya binmişti. Carouge, Cenevre'nin diğer köşelerine hiç benzemiyordu. Bir zamanlar Sardinya Adası tarafından yönetilen ilçedeki üç katlı binalarda güçlü bir Akdeniz esintisi hissediliyordu. Burası sanatçıların yaşadığı, eski moda restoranları ve Herlicher'e hitap eden küçük ölçekli gece hayatıyla tanınan sakin bir ilçeydi.

Marche Meydanı'nda tramvaydan indi ve Jacques-Dalphin Caddesi'ne kadar olan kısa mesafeyi yürüdü. Sonra yaşadığı dar sokağa döndü. İşten çıkmış olmanın rahatlığını hissetmeye başlamıştı.

Karşısına iri yarı koyu renk tenli bir adam çıktı. "Franz Herlicher?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet?"

Ali tabancayı adamın göğsüne dayadı ve tetiği üç defa arka arkaya çekti. Bir patlama sesi duyuldu ve yakınlardaki insanlar kaçmaya başladı. Herlicher kaldırımın üstüne düşerken bir kadın çığlık attı. Ali tabancayı cebine soktu ve adamdan uzaklaşmaya başladı.

Carouge İlçe Emniyetinde görevli Guido Thury, geniş bir turuncu şerit çekili olan beyaz polis arabasında ilerlerken gürültüyü duymuş ve bir olay olduğunu anlamıştı. Arabayı yolun kenarına, kaldırımın üstüne çekmiş, eline tabancasını alıp arabadan inmişti. Bu duyduğu silah sesiydi!

Ali, Thury'ye doğru, arabasını park ettiği Marche Meydanı'na koşuyordu. Aradaki mesafe çok kısaydı ve yaya trafiğinin yoğun olduğu zaman bile bir dakikadan kısa sürede oraya ulaşabileceğini hesaplamıştı. Arabaya bindikten

sonra biraz yol alacak ve sonra arabayı terk edip yürüyerek göçmen mahallesine ulaşacaktı. Bu önemli anlarda tek ihtiyacı olan biraz şanstı.

“Arrêter!” Dur! Thury koşan adama bağırdı.

Ali kaldırımdan yola sıçrayıp insanları sağa sola iterek koşmaya devam etti. Sonunda dar sokağa girip karşısına çıkan kimse olmadan koşmaya başladı.

“Arrêter!” Thury tekrar bağırdı.

Ali polisi gördü, silahını çıkardı ve polisin üstüne doğru bağırarak koşmaya başladı. Thury yere çömeldi, tabancasını iki eliyle tuttu ve Ali'nin göğsüne doğru bir el ateş etti.

Ali sendeledi ama ilerlemeye devam etti. Her adımda yavaşlıyor ve elindeki silah duvar taşlarına vuruyordu. Birkaç adım sonra yürümekte iyice zorlanmaya başlamıştı. Sonra bir anda durdu. Sanki göğsüne bir balyozla vurmuşlar gibi hissediyordu. Canı acımıyordu ancak sanki akciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibiydi. Yürümeye çalıştı. Arabaya ulaşabilirse güvende olacaktı. Bir adım, sonra bir adım daha attı ve dua ediyormuş gibi dizlerinin üstüne çöktü.

Yakınlarda birileri çığlık atıyordu. Arkasından hızlı adımların kendisine yaklaştığını duydu. Elini göğsüne koydu ve sıcak bir şeylerin aktığını hissetti. Nefes almaya çalıştı ama göğsü sanki sıkı bir kemer takılıymış gibi gittikçe sıkışıyordu. Yüz üstü yere düştü.

Etrafındaki her şey yavaşladı. Artık hiçbir şey duyamıyordu. Kendisine silah doğrultan adam yanında, bir şeyler söylüyordu. İlk defa birbirlerinin gözlerine baktılar. Ali konuşmak ister gibi dudaklarını oynattı. Thury eğildi ve kulağını adamın dudaklarına yaklaştırdı ama boğuk bir hırıltıdan başka bir şey işitmedi. Hayatında ilk defa ölümün fisiltisini duymuştu.

Cenevre, İsviçre
Lozan Caddesi
Mon-Repos Oteli
17:11

Jeff İtalya sınırında kullanılan sistemin güvenlik görevlisinin giriş yapan herkesin pasaportunu taramasına dayalı olduğunu anlamıştı. Böylece pasaportta fotoğrafın bulunduğu sayfanın görüntüsü veritabanı araştırmasından ulaşılan bilgilerle birlikte saklanıyordu. İnsanları bekletmemek ve işlemleri hızla tamamlamak için sistem arananlar ve hakkında uyarı çıkarılanları belirlemekle sınırlıydı.

Sınır koruma memurları pasaportları ekrana tutarak tarayabildiği için fotoğrafların kalitesi Jeff'in umduğundan daha kötü oluyordu. Sistemin bir AB devleti olan İtalya'nın aynı sistemi kullanan olan diğer devletlerin, özellikle de diğer AB üyelerinin pasaport veritabanına derhal erişim sağlayacağını düşünmüştü. Böylece fotoğraflar daha belirgin olabilirdi.

Bu kalitedeki fotoğraflara bakınca otuzlu yaşlarında ortalama kilodaki koyu renk saçlı bütün adamlar birbirine benziyordu. Ayrıca bunun gibi bir görsel araştırmayı zor-

laştırmak için fotoğraf çekinirken gözlük takılmış veya sakal bırakılmış olması ihtimalini de göz ardı edemezdi.

Jeff bir süre sonra süreci hızlandırmak için bir sistem oluşturdu. Yüz seksen yedi fotoğrafın üstünden hızlı bir şekilde geçerek hatırladığı yüzlere aşağı yukarı benzeyenleri ayırdı. Aşırı şişman veya aşırı zayıf olanları, sarışın adamları ve kadın resimlerini de dışarıda bıraktı. Kalan fotoğrafların hepsini kopyalayıp bilgisayardaki başka bir dosyaya koydu. Bu süreç neredeyse iki saatini almıştı.

Sonra yavaş yavaş bilgisayarındaki muhtemel elli altı fotoğrafın üzerinden geçti. Hepsine dikkatle baktı. İçgüdülerine güveniyordu. Bu fotoğraflara teker teker bakmak yarım saatini almıştı, ancak hiçbirini tanıdık gelmemişti. Sorunun nedeninin üç adam veya onlardan herhangi birisini araması olduğunu anladı. Zihni bir tek yüzü ayırıp ekrandakilerle eşleştiremiyordu. Üç farklı yüz hatırlaması gerekiyordu.

Ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Aklındakileri gerçekleştirmenin bir yolunu arıyordu. Fotoğrafları taramak için başka bir yol bulamıyordu. Bu yüzden oturup fotoğraflara tekrar bakmaya ve aradığı insanlar olmadığından kesin emin olduklarını elemeye başladı. Sonunda elinde on dokuz fotoğraf kalmıştı.

Kalan fotoğrafları bir defa daha, çok dikkatlice incelemeye başladı. Bu adamların profesyonel olduğunu ve fotoğraflarındaki görüntülerini mümkün olduğunca bulanırmaya çalışacaklarını kendine hatırlattı. Aklına yine gözlükler geldi. Gözlük takan on bir kişiye baktı.

Ve işte oradaydı. Jeff fotoğrafa baktı, başını çevirip başka bir yere baktı ve tekrar fotoğrafa döndü. Kahvesinden büyük bir yudum aldı. Bu, oydu. Gözlük takıyordu ve gür bir

bıyığı vardı, ama lider oydu. Kalp atışları hızlandı. Daryl'i kurtarmaya bir adım yaklaşmıştı.

Diğer fotoğraflara tekrar baktı. Hiç kimseyi bulamadı. Dışarıda bıraktığı fotoğraflara geri döndü ve anında bir diğerini buldu. Fotoğrafta çok daha zayıftı ve genç görünüyordu. Bu, yanlarında bekleyen adamdı. Fotoğrafta sanki kendisi değil de bir akrabası gibi küçülmüş bir halde görünüyordu.

Jeff bu iki fotoğrafı yeni bir dosyaya koydu. Sonra diğer fotoğrafları son bir defa daha iyice inceleyerek üçüncü adamı da aradı. Bu ne demektir? Çok fazla varsayımlarda mı bulunuyordu? Bu ikisi masum gibi İsviçre'den çıkıp Daryl'i suç ortaklarıyla geride mi bırakmıştı? Yoksa üçüncü adam onu başka bir şekilde, mesela kırsal bir bölgede sınırların daha az korunduğu bir noktadan mı ülke dışına kaçıyordu?

Durup neler olduğunu asla bilemeyeceğini düşündü. Yalnızca bilinçli bir tahmin yapabilir ve bu tahminine göre davranabilirdi. Zamanın aleyhine işlediğinden emindi. Şansını denemesi lazımdı.

İki pasaport da sınır güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmemişti. Pasaportlardaki isimler ve adresler kesinlikle sahteydi. Jeff'in dikkatini çeken şey her iki ismin de Orta Doğulu ismi olmasına rağmen pasaportların Çek Cumhuriyeti'nden alınmış olmasıydı. İnternette kısa bir araştırma yaptı. İki adres de Prag'daki orta büyüklükteki otellere aitti. İsimleri araştırdı. Herhangi bir eşleşme yoktu.

Şimdi ne olacaktı? Araba... Pasaportlar bir Volkswagen Jetta ile eşleştirilmişti. Araştırma yapınca KULYAZ sisteminin otomatik bir kayıt oluşturduğunu ve arabanın temiz olduğunu bildirdiğini gördü. Bunun Jeff açısından tek anlamı aracın Çek Cumhuriyeti'ne kayıtlı olduğuydu.

Ve hepsi bu kadardı.

Jeff ayağa kalktı ve alnını ovuşturdu. Ne yapmalıydı? Ne *yapabilirdi*? Öğrendiklerine bakılırsa Daryl hâlâ Cenevre'de olabilirdi. Bu çok mantıklıydı. Grubun lideri ve adamlardan biri ülkeyi terk etmiş, Daryl'i üçüncü adamın yanında bırakmışlardı. En basit açıklama buydu.

Onu da arabayla kaçırma riskine girebilirler miydi? Onu bağlayıp bagaja koymuş olabilirler miydi? O kadar tedbir-sizce davranırlar mıydı?

Bilgisayarının başına geri döndü. Aracın arandığını gösteren bir ibare yoktu, ama böyle bir kaydın tutulup tutulmadığını bilmiyordu.

Ne yapacaktı?

Sınır koruma görevlisinin koduna baktı. İki adam ve araba için aynı kod girilmişti. Bu kodu girdi ve görevlinin vardiyasında taradığı pasaportların dizinini buldu. Pasaportların taranma zamanını buldu. Görevli iki adam ve arabanın işlemini otuz dört saniyede tamamlamıştı. Yani arabayı aramamıştı.

Jeff tekrar huzursuzluk içinde ayağa kalktı. Onun işinde bütün hareket ekranda olurdu. Dikkatini oraya yönlendirmeye alışkındı. Şimdi içinden gelen hareket halinde bulunma arzusu onu kaplıyordu. Bu odada beklemek yerine bir şey, *herhangi bir şey* yapmak istiyordu. Böyle bir dürtünün tehlike taşıdığını, kendisini yanlış harekette bulunmaya zorlayacağını hissediyordu.

Eğer yakınlardaysa Daryl'i terk etmenin düşüncesine dayanamıyordu, ama ya Prag'ta onun kendisini kurtarmasını bekliyorsa? Ne yapmalıydı? Gerilim ve belirsizlik tahammül edebileceğinden çok fazlaydı.

Kapı çalınınca irkildi. Kapıyı açtığında karşısında üni-

formalı bir kadın polis memuru buldu. “Bay Aiken. Sizi almaya gelmem istendi.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Lütfen hemen gelin. Bana acil olduğu söylendi.”

Cenevre, İsviçre
Carouge İlçesi
Jacques-Dalphin Caddesi
18:07

Polis durmak için arabayı yavaşlatırken Jeff dar bir ara sokakta toplanan kalabalığın arasında Henri Wille'yi gördü. Sokakta polis şeridiyle çevrelenmiş bir yer vardı. Polis sokağın daha aşağısında dururken batmaya yaklaşan güneşin parlak ışıkları mikrofonlara konuşan gazetecilerin üzerinde parlıyordu.

Arabanın kapısını açan kadın polis, "Bu taraftan," dedi.

Olay yerinde meraklılar vardı ama Jeff çoğunluğun polis veya basın mensubu olduğunu düşündü. Henri de onu görmüştü.

"Bay Aiken, geldiğiniz için teşekkürler. Birini teşhis etmenizi istemek zorundayım. Ölü bir adamı. Anladınız, değil mi?"

"Adam mı?" Jeff'in sesi titriyordu.

"Sizi endişelendirdiysem özür dilerim. Ölen, bir adam evet. Bayan Haugen hakkında yeni bir şey öğrenemedik. Ne zaman hazır olursunuz?" Üzeri örtülü bir bedene doğru işaret etti.

Jeff başını salladı ve o yöne doğru ilerledi. Üniformalı bir polis memuru eğilip yüzünü açtı. Yüz biraz çarpılmıştı ancak neyse ki adamın gözleri kapalıydı.

“Evet. Bu onlardan biri.” Jeff bir anda büyük bir rahatlama duydu, ancak bunu büyük bir kayıp hissi izledi. Artık bu adamdan hiçbir şey öğrenemeyecekti.

“Ne oldu?”

“Bir polis memuru tarafından vuruldu. Bu taraftan,” dedi Henri dar sokaktan yokuş aşağı yürümeye başlayarak. “Adam burada Bay Herlicher’i bekliyormuş. Evine gelirken onu vurmuş.”

“Herlicher öldü mü?”

Henri başını salladı. “Açıkçası aklımıza Bay Herlicher’in tehlikede olabileceği gelmemişti. Sizi kaçıran kişilerin bunu neden yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?”

“Daryl ile ben Herlicher’in bilgisayarında bulunan bir virüs üzerinde çalışıyorduk. Bu bir bağlantı olabilir. Virüs potansiyel güvenlik riski taşıyordu ve başka virüslere hiç benzemiyordu. Bizi sorguya çektikleri zaman bu konuda sorular sormuşlardı.”

Henri’nin aklında bazı şeyler canlanmıştı. Orta Doğulu birileri bu bilgisayar virüsü nedeniyle endişeleniyordu. Virüse birilerinin müdahale etmesini istemiyorlardı. Bilgisayar uzmanlarını kaçırmak ve bir BM görevlisini öldürmek çok aşırı olaylardı, ama bunlar yalnızca virüsün birileri için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

“İkinizden biri Bay Herlicher’den bahsetti mi?” diye sordu Henri. “O durumda bahsetmiş olabilirsiniz.”

Jeff düşündü. “Hayır. Adını bile etmedik.”

“Emin misiniz?” diye sordu Henri.

“Kesinlikle. Daha çok zamanları olsaydı ve başka sorular

sorsalardı, o zaman adı geçebilirdi. Biz birilerini korumaya çalışan kahramanlar değiliz. Sadece o noktaya gelmemiştik.” Sonra aklına başka bir şey geldi. “Belki ben kaçtıktan sonra Daryl ondan bahsetmiştir.”

“Evet,” dedi Henri. “Bu mümkün.”

“Polis Daryl’in nerede olduğunu öğrenebilmiş mi?” diye sordu Jeff.

“Maalesef hayır,” dedi Henri. “Hâlâ İsviçre’de olma ihtimali de var, ama polis dün gece sizin tarif ettiğiniz adrese baskın yapamadan onun başka bir ülkeye kaçırıldığını düşünüyor. Görevli memur İtalya ve Fransa sınır kapılarından pasaport ve araç kayıtlarını istedi ve kayıtların yakın zamanda gönderileceğini umuyor. Bu bilgiler çok değerli olabilir. Aldığı zaman fotoğrafları incelemenizi isteyecektir.”

Jeff bir anlığına kendisinin bunu çoktan yaptığını söylemeyi düşündü. Polisin zamanını boşa harcamasını istemiyordu ama Bridget ona kayıtlara erişim verebilmek için kendini riske atmıştı. “Benim yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Hayır. Geldiğiniz için teşekkürler. Cesedi teşhis ettiğinizi ilgili kişilere bildireceğim. Siz otelinizden çıkmayın.”

“Aramanızı bekleyeceğim.”

Aynı kadın polis onu otele bıraktı. Jeff odasına girer girmez yeniden bilgisayarının başına oturdu. Hazırladığı dosyaları Frank’e gönderdi. Aradığı verilere en kolay erişebilecek yerin Şirket olduğunu düşünüyordu. En son bilgileri de onunla paylaştı.

Ardından hızla çantasını hazırladı. Her zaman yaptığı gibi biraz parayı, bir kredi kartını ve pasaportlarını odada bıraktı. Daryl’in pasaportunu eline alınca biraz duraksadı ama sonra kendi pasaportunun yanına koydu. Daryl’in pa-

saportuna ihtiyacı olacaktı. Pasaportunu yine kullanacağına inanmaya ihtiyacı vardı.

Jeff şimdi üçüncü adamın neden İsviçre'yi terk etmediğini anlamıştı. Ayrıca diğer ikisinin Daryl'i ülke dışına çıkardığından kesinlikle emindi. Onu çoktan kaçırmamış olsalar bir Birleşmiş Milletler görevlisini Cenevre'de öldürüp peşlerindeki adam avını hızlandırma riskine giremezlerdi. Nereye gittiklerini kesin olarak bilememekle birlikte –mutlaka Avrupa'nın her yerinde güvende olacakları yerler vardı– Prag'ta olduklarına inanıyordu.

Peki ya aracı araştırmasından bir şey bulamazsa? Jeff Frank'e son e-postayı gönderdiğinden bu yana başka bir şey düşünemiyordu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve taranan pasaport sayfalarına yeniden baktı. İsimleri ve adresleri göndermişti ama Frank'in işe yarar bir şey bulamayacağından emindi. Ancak fotoğraflar, işte onlar gerçektir. Yüz tanıma programlarıyla bilgisayarda eşleştirmeler bulunabilirdi. Ancak bu süreç zaman alırdı ve onun zamanı yoktu. O zaman yapması gereken, arama alanını daraltmaktı.

Bütün Çek pasaportlarını veya kimlik kartlarını taramanın ne kadar süreceğini bilmiyordu, ama çok uzun süreceğinden emindi. Hayır, arama yaptığı alanı önemli ölçüde daraltması gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapacaktı?

Liderin pasaportuna tekrar baktı. Bir ipucu arıyordu. Mesleği. Adamın mesleği Çekçe *studentka*, yani öğrenci olarak gösterilmişti.

Jeff adamı tekrar inceledi. Hiç böyle bir öğrenci görmemişti. Bu gizli kimliğini saklamak için bir görüntü olabilirdi. Ajanlar bunu her zaman yapardı. Bu sefer dosyayı Bridget'a gönderip Prag'taki bütün üniversite öğrencilerinin okul kimliklerinde yüz taraması yapmasını istedi. Bunun ardın-

dan araştırmayı ek Cumhuriyeti'nin tamamını kapsayacak şekilde geliştirebilirdi. UGD'nin bu veriye erişimi olmasını veya kimin erişebileceğini bilmesini umuyordu.

Yanıt beklemedi. Zamanı yoktu. Bridget zekiydi ve neye ihtiyacı olduğunu anlayacaktı.

Jeff Cenevre'den Prag'a olan uçuşları hızla gözden geçirdi ve direkt uçuş olmadığını gördü. Uçuşların çoğu Frankfurt'ta aktarma yapıyordu. Yer bulabildiği bir uçağa bilet aldı.

şimdi polise yakalanmadan otelden nasıl çıkacaktı?

Mairie Meyrin Polis Merkezi'nde Ulrich Spyri'nin asistanı elini sallayarak onun dikkatini çekmeye çalıştı. Spyri, Henri'nin vurulma olayıyla ilgili anlattıklarını bitirmesini bekledi ve sonra telefonu kapattı. Başını kaldırdı.

"İtalya istediğiniz pasaport dosyalarına erişim verdi. Size bağlantıyı gönderdim. İsimleri ben araştırdım."

"Herhangi bir şey var mı?"

"Yok. Araştırdığınız saatler arasında hiçbir uyarı verilmemiş."

"Tamam. Amerikalıyı buraya getirip fotoğraflara bakmasını isteyelim. Kaçıranlar nasılsa sahte isim kullanmış olacaktır."

Spyri fincanına kahve doldurdu ama içmek için dudaklarına götürdüğünde kötü koktuğunu anladı. Fincandaki ve termostaki bütün kahveyi döktü ve yeni bir cezve kahve yaptı. Kahveyi fincanına doldurdu, buzdolabında süt olmadığından süttözu koydu ve içmek için fincanı tekrar kaldırdı. Ancak kahvesini içmeden asistanı odaya daldı.

"Adam gitmiş!"

Pekin, Çin Halk Cumhuriyeti
Merkez Politburo
Dongcheng
Hepingli Kuzey Sokağı
18:08

Sivil kıyafetler içindeki Albay Jai Feng bir sigara daha yaktı ve saatine baktı. Toplantı saat 18:00'da başlamak üzere planlanmıştı. Şimdi kendisi toplantının yapılacağı yere geldiği için asıl bekleme başlamıştı. Ne kadar uzun süre bekletilirse o kadar önemsiz olduğu anlamına geliyordu. Lacivert renkte Brooks Brothers marka takım elbise giyen sessiz asistan ne kadar bekleyeceğine dair bir ipucu vermemişti.

Feng, Urumçi'den Pekin'e kadar dört saat süren uçak yolculuğu sırasında bu toplantıya hazırlanmıştı. Komünist Parti Başdanışman Yardımcısı Mei Zedong neredeyse başından beni onun patronu olmuştu. Zedong'un Parti içinde yükselmesi Feng'in Halkın Kurtuluşu Ordusu'ndaki ilerlemesinden önce gerçekleşmişti. Aslında Feng her zaman daha güçlü ve siyasi zekâya sahip Zedong'un gölgesinde terfi etmişti. Aralarındaki ilişki gayri resmiydi ve fazla kişi

tarafından bilinmemekle birlikte bir sır da değildi. Bu durum paranoyak Pekin'de çok dikkat çekerdi. Bu tür ilişkiler Çin Devleti'nin işlemlerini sağlayan motoryağı olarak kabul edilir ve gerekli görülürdü. Yine de iş saatleri dışında buluşurlar ve buluşmalarına Feng gri renkte bir takım elbise giyerek gelirdi.

Feng İranlılara yardım etme emrini resmi kanallardan almışsa da Zedong aylar önce kendisini bu konuda uyar-mıştı. Bu sayede yeterince hazırlanacak ve üstlerine başın-dan beri elinden gelenin en iyisini sunacak fırsatı bulmuştu. Şimdi Feng'in Zedong'a sunabileceği başarılı bir çalışması vardı ve bunu hemen yapmak istiyordu.

Ofis dışında geçirdiği her saat riskli olduğundan yüz yüze görüşmeleri gerektiği için canı sıkılıyordu, ama her-hangi bir elektronik iletişime girmek tehlikeli olabilirdi. Olaylar çok hızla geliyordu ve kendisinin hemen altında çalışan kişiye, işleri uzun süre emanet edecek kadar güven-miyordu. Feng ertesi gün öğlende masasının başında ola-caktı ve bu kendisine göre pek yakın bir zaman sayılmazdı.

Saat 18.18'de asistan başını kaldırdı ve Başdanışman Yardımcısının kendisini beklediğini bildirdi. Ancak Feng telefonla ya da birisiyle konuştuğunu görmedi. Sanki bek-lemesi gereken süre dolmuş gibiydi. Yine de yirmi dakika-dan kısa süre beklemişti ve bu yıldızının hâlâ yükselmekte olduğunu gösteren iyi bir işaretti.

Yıldızının yükselmemesi için hiçbir neden yoktu. Siber Savaş Merkezi Çin'deki bütün diğer kurumlardan daha fazla istihbarat topluyordu. Elemanları Amerikan Savunma Bakanlığına sızmış ve Çin Hava ve Deniz Kuvvetleri'nin yeni tasarımlarda onların önüne geçmesini sağlayan sayı-sız belge çalmıştı. Ve onun sayesinde Çin, Amerika'nın çık-

ması muhtemel hemen her çatışmaya ne yanıt vereceğini biliyordu. Tarihte başka hiçbir hükümet en büyük düşmanı hakkında bu kadar geniş ve doğru istihbarata sahip olmamıştı.

Ancak Feng'e göre bunları bile düşünmek gerekmezdi. Yalnızca elemanlarının Birleşmiş Milletler'de neler yapmayı başardığına bakmak yeterdi. Bu olayın eşi benzeri yoktu. Son birkaç aydır Politburo o geniş bürokrasinin her sırrına ulaşabiliyordu. Ve kendi birimi en gelişmiş operasyonlarını başlatmış, her şeyi değiştirebilen bir Truva Atı geliştirmişti.

Feng içeri girdiğinde Zedong yerinde oturuyordu. Masasından uzanıp elini sıktı.

"İçecek bir şey alır mısınız Albay?"

"Biraz su alabilirim Sayın Başdanışman." Feng, Zedong'un ayağa kalkıp kendisinin bir bardağa su doldurmasına şaşır-
dı. Zedong bardağı ona verdi ve masasına dönüp oturdu. Zedong, Feng'den beş yaş kadar büyüktü ve boyu ondan en az beş santim kısaydı. Bodur görünlü bu adam insandan çok kurbağayı andırıyor ve üst düzey parti üyelerinin yaptığı gibi hep gülümsüyordu. Çin kültüründe kısa boyu adamların daha kötü olduğu düşünülürdü. Feng'in tecrübesi de bu yöndeydi. Ancak Zedong ona hep dürüst davranmıştı. Ancak dürüst davranmayacağı bir gün de gelebilirdi.

"Acil bir şey söyleyeceksin sanırım," dedi Zedong.

"Evet. Cenevre'deki BMCO'ya yeni siber silahımızla yaptığımız saldırı tamamlanmak üzere ve New York'taki Birleşmiş Milletler merkezine hızla erişim sağlamaktayız."

"Bunları duymuştum. Yakın zamanda üstünüz General Ming'in kaleme aldığı bir rapor aynı gelişmelerden bahsediyordu. Sizi tebrik etmem gerekir. Gelinek noktadan herkes çok memnun."

“BM Silahsızlandırma İşleri Dairesi’ne de kesintisiz erişim sağladık. Raporun son halinin içeriğini de bu şekilde öğrendik.”

Zedong gülümsedi. “Değiştirdiğiniz raporun son halini.”

“Değiştirdiğimiz raporun son halini... Bize verilen hedef raporun yayınlanmasını geciktirmektir. Birleşmiş Milletler’in nasıl çalıştığı göz önüne alınınca, bu önemli haftalarda raporun açıklanması geciktiği sürece büyük darbe vuracağı söylenmişti. Bizim planımız –ki başarılı oldu– değişikliği en kritik anda yapmaktı. Ancak en başarılı olduğumuz anda problemler çıkmaya başladı.”

Zedong’un gülüşü solmaya başladı. Bunu ilk defa duyuyordu. Feng ona olayları özetledi. İfadesiz bir sesle son Truva Atı’nın tespit edildiğini, ancak İran raporunu değiştirdikleri için virüsün tespit edileceğini bildiklerini anlattı. Amerikalı adamdan uzun uzun bahsetti.

Zedong konuşmaya başlamadan önce yeni öğrendiği bilgileri değerlendirdi. En sonunda tam inanmadığını belirtir bir şekilde, “Bu adam bir tehdit miydi?” diye sordu.

Feng başını salladı. “Cenevre’de kodumuzu şaşırtıcı bir hızla buldu.” Ekibinin, bu adamın Truva Atı’nı Londra’da ilk tespit eden kişi olduğunu düşündüğünü söylemedi.

“Bu çok büyük bir şanssızlık olmuş.”

“Fotoğrafını ve kimlik bilgilerini İran’da irtibat kurduğumuz kişiye gönderdim. Başlangıçta kadının da onunla olduğunu bilmiyorduk. Bunu ikisi de alındıktan sonra öğrendik. Ajanları, çifti BMCO binasından çıkarken kaçırdı. Amaçları neler bildiklerini ve başka kimlere bilgi verdiklerini öğrenmektir. Ve elbette çalışmalarını durdurmak...”

“Bu Birleşmiş Milletler’i de alarma geçirdi.”

“Evet.” Feng durakladı. “Birkaç saat önce aynı ajanlar bir

BM görevlisini öldürdü. Öldürdükleri adam raporu yazan kişiydi.”

Zedong koltuğunda doğruldu. Artık gülümsemiyordu.

“Bu iş kontrolden çıkıyor. Bu insanlar delirmiş. Biz ne kadar güvendedeyiz?”

“Çok güvende. Bizimle İranlılar arasında doğrudan bir bağlantı kuramazlar. Yama kullandığımızı hatırlarsınız. Ayrıca kod çok dikkatle kontrol ediliyor. Araştıranları bize getirecek herhangi bir ipucu yok.”

“Umalım da öyle olsun.” Zedong bir sigara yaktı. Sigarasından bir nefes çektikten sonra gülümsedi ve “Üstlerimi böyle raporları birilerinin dikkatini çekmeden değiştirmenin mümkün olmadığı yolunda uyardım.” dedi.

Feng notlarına geri döndü. “Şu anda bile belgeleri değiştirmeye devam ediyoruz. SİD’de çalışan hiç kimse bilgisayarlarında gördükleri bir şeye güvenemeyecek veya inanamayacak. Geliştirdiğimiz programı alt etmelerinin aylar, hatta yıllar süreceğini umuyorum. Programı bütün ayrıntılarıyla çözmeyi hiçbir zaman başaramayabilirler. Her şeyi, özellikle de haberleşmelerini okuyoruz. Bilgi akışını yeterince işleyebilmek için sahip olduğum eleman sayısının iki katına ihtiyacım var.”

“Elimden geleni yaparım ama nitelikli insanlar bulunabilse bile bu kadar kısa süre içinde onları eğitecek zaman bulamayız.”

“Erişimimiz nasılsa kısa ömürlü olacak,” dedi Feng bezgin bir şekilde. “Truva Atı’nı öğrendikleri için onu engellemenin de bir yolunu bulacaklardır. Yeni bir erişim yolu geliştirmekle uğraşan bir ekibim var ama onlar da tetikte olacaktı. Sonuç olarak benim öngördüğüm kadar faydalı olmayacaktır.”

Feng gözlüklerini kaldırdı ve Zedong'un düşünmesini izlerken bardaktaki sudan büyük yudum içti. Sonunda Zedong, "Albay," dedi, "bazı kişilerin A.B.D. Savunma Bakanlığına sızma çalışmanızı eleştirdiğini söylemek zorundayım. Bilgi akışı önemli ölçüde yavaşladı ve bazı önemli veriler uzun süredir üretilmiyor."

Feng bardağı masanın üstüne bıraktı. "Düşmanlarımız gittikçe akıllanıyor. Her şeyin kolay olduğu günler geride kaldı. Artık işimiz daha zor ama ben, bizden talep edilen bütün bilgileri ele geçirebileceğimize eminim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu da bizi daha önce konuştuğumuz başka bir konuya getiriyor. Şu Vatansever korsanlar denilen Bilişim Savaşı Birimleri, onları durdurmak için bir şey yapıldı mı? Bizim işimizi çok zorlaştırıyorlar. Dikkatsizlikleri nedeniyle bizim aşmamız gereken güvenlik önlemleri artıyor. Elbette bizim ileri operasyonlarımızın başarıya ulaşmasıyla bu kararları alanların, böyle grupların zamanının geçtiğini anlaması gerekiyor."

Zedong başını hafifçe salladı. "Katılıyorum ama adım atmak zaman alıyor. Onları başkaları kontrol ediyor ve bütün başarılarının duyurusunu yapıyor. Bu insanları şan şöhrette kavuşturup kariyerlerini destekliyorlar. Bazıları seni bu alanda tek başına görmek istemiyor. Bir tek kişinin eline çok fazla güç vermekten korkuyorlar."

Feng hafifçe dikleşti. "Ben her zaman partiye sadakatle hizmet ettim."

"Elbette. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Feng maalesef çok iyi anlıyordu. Zedong kolundaki oğlunun önceki yıl hediye ettiği Rolex marka saate baktı. Feng önemli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi.

“Stuxnet’i hatırlıyor musunuz?” dedi.

“Raporlarını okumuştum.” Gülümsedi. “Ve elbette *New York Times* okuyorum. Ne olmuş ona?”

“Anladığım kadarıyla İranlılar önemli ilerlemeler kaydediyor ve araçlarının yakın gelecekte hazır olacağına inanıyorlar. Bana raporun değiştirilmesi bu nedenle emredilmişti.”

Zedong suratını buruşturdu. “Son aldığımız bilgilere göre kapasitelerini yine olduğundan fazla göstermişler. Stuxnet2 onlara söylediklerinden çok daha büyük hasar verdi. Yaklaşmış olabilirler, ama...” Başını salladı ve ardından. “yeni hava boşluğu önlemleri sence ne kadar etkili oluyor?” diye sordu.

“Eskisinden daha etkili. Flaş bellekler ve ofis bilgisayarından başka bilgisayarlar kullanılması yasaklandı. Ancak onların önlemlerine hiç güvenimiz yok. Bu bakımdan oldukça acemiler ve Stuxnet’in yeni bir sürümünün kullanıldığıнын işaretlerini almaya başlıyoruz. İranlılar hiçbir şey bildirmiyor, ancak böyle sorunları genelde kendi programları tamamen başarısız olduğunda ya da biz onlara söylediğimiz zaman fark ediyorlar. Ancak...” bir an düşündü ve sonra devam etti, “... şimdi CIA BM raporunu değiştirdiğimizi bildiğine göre İran’ın hedefine çok yakın olduğunu anlayacaktır. Bunun son sürümünün kullanılmasını hızlandıracığı kesindir.”

Zedong pencereden dışarı baktı. Konuşmaya başladığı zaman Feng’le değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Eğer bu yeni sürüm İran’ın programı üzerinde öncekilere benzer bir etki yaparsa ortada nükleer test falan kalmayacak. Bu başarısızlığı açıklamam gerekecektir.”

“Stuxnet’e karşı çok kapsamlı bir karşı önlem kullanıyoruz.” Zedong ona sertçe baktı. “Peki, ne kadar etkili?”

Yüzde yüz etkili olduğuna inanıyoruz. Stuxnet'i karantinaya almalarını mümkün kılacak. Gerisi programlarının son aşamasında gerçekten ne derece başarılı olduklarına bağlı."

"En fazla birkaç hafta süreceğini iddia ediyorlar. Sen emin misin?"

"Bütün testlerimizde başarılı oluyor. Bu testlerin çok zor testler olduğuna sizi temin ederim."

"Peki ya virüsü değiştirmişlerse?"

"Kullandığımız karşı önlem Truva Atı'nın temel özelliklerinin aynı kaldığı varsayımıyla hareket ediyor. Kökten bir değişiklik yapılmadığı sürece onu durdurabilecektir."

Zedong onaylar anlamda başını salladı. "Ulaştırılması için ilgili birime iletebilirsin."

"Tamamını e-postayla gönderebiliriz. Bunları göndermenin çok daha etkili yolları var. Böyle çok daha hızlı olur." Bu aralarındaki çok eski bir tartışma konusuydu.

"Kesinlikle olmaz! Arada kuryeler olması gerektiğine karar verildi. Her zamanki yöntemi kullanacağız."

"Sizden bir ricam olacak."

"Evet?"

"İranlılar Amerikalıları kaçırdıkları zaman dizüstü bilgisayarlarını da aldıklarına inanıyoruz. Bilgisayarlarda bizim için çok değerli bilgiler olacaktır. Bu çift hem özel sektörde hem de Batı devletlerinin güvenlik birimlerinde yüksek güvenlik programları üzerinde çalışıyor. Ayrıca Truva Atı'mız hakkında neler bildiklerini gösteren bazı bilgiler de olabilir. Bunlar bize çok yardımcı olacaktır. Ben o bilgisayarları istiyorum. Stuxnet'in yeni sürümü üzerinde çalışma yapmış olmaları da mümkün."

"İranlıların bu bilgisayarları kullanabileceklerini zannetmiyorum."

“Ben de. Bu onlara karşı önlemi vermemizin karşılığında ödeyebilecekleri çok küçük bir bedel.”

Zedong başını salladı. “Talebini karşı önlemle birlikte gönder. Ben de bu taraftan çalışırım. Gitmeden önce bu çift ve İranlı ajanlarla ilgili bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Bu bilgisayarlar nerededir?”

“Prag’ta olduğuna inanıyoruz. Sizin için Her şeyin çıktısını aldım.” Feng raporu çıkardı ve masanın üstüne koydu.

Zedong raporu eline aldı. “İyi iş çıkardın Jai. Çok iyi iş.”

Feng odadan çıkarken Zedong yine Çin’in başkentinin üzerinden kalkmayan sise bakıyordu. İranlılara güvenemezdi. Bilgisayarları Çinlilerin istediğini öğrenince onlara vermeyeceklerdi. Ya da yalnızca birini vereceklerdi. Asistanını eve yolladıktan sonra Feng’in raporunu ofisinin dışındaki bilgisayarda taradı. Masasına oturunca belgeyi oğluna e-posta ile gönderdi.

“Bilgisayarları al,” diye yazmıştı. “En kısa sürede...”

Prag 3, Çek Cumhuriyeti

Krasova 702/34

18:31

Daryl kıpırdamadan yatıyor, yavaş ve derin bir ritimle nefes alıp veriyordu. Kendini tutsak edenlerin şüphelendiğini biliyordu. Yatakta ne kadar zamandır yattığını bilmiyordu. Bacağına vuran güneşin ısıttığı yerin değişmesine bakarak en az birkaç saattir burada bulunduğunu düşünüyordu. Bir yerlerden yemeklik yağ ve tuhaf, ama hoş kokular geliyordu. Arada sırada gözkapaklarından birini hafifçe aralayarak odaya ve iki adama küçük bir bakış atıyordu.

Burası çıplak duvarları olan çirkin bir yerdi. Daryl'in karşısında küçük, ahşap bir masa ve sert sandalyeler vardı. Göremese de yakınlarda bir yerde küçük bir mutfak olduğuna emindi. Önünde kırık dökük bir divan vardı. Bu divanın karşısındaki duvarın önünde boş bir kitaplık ve kitaplığın üstünde küçük bir düz ekran televizyon vardı.

Adamlara gelince, Daryl'in başını bekleyen otuzlu yaşlarında, zayıf bir adamdı. İlk bakışta insana cılız gibi gelebilirdi ama Daryl bunun pek doğru olmadığına karar verdi. Sandalyelerin birinde, Daryl'in tam karşısında oturuyordu

ama sıkılıyor ve huzursuz görünüyordu. Kalkıp dolaşiyor ve elinde bir kahve fincanıyla geri dönüyordu. Daryl mutfağın başının üstünde olduğunu böyle anlamıştı.

Diğer adam liderdi. Daryl onun kaç yaşlarında olduğunu anlayamamıştı ama diğerinden birkaç yaş daha büyüktü. Bu adamın zeytin rengi teni, simsiyah saçları ve orta boy bıyığı vardı. Siyah gözlerine bir defa bakınca Daryl kafasının çalıştığını ve tilki gibi kurnaz olduğunu anlamıştı. Hiç durmadan sigara içmesine rağmen bir sporcu çevikliğine sahipti ve oldukça sağlıklı görünüyordu. Aslında iki adam da hiç durmadan sigara içiyor ve duman odayı gözle görülür bir şekilde dolduruyordu.

İkisi aralarında alçak sesle ve bir Orta Doğu dilinde konuşuyorlardı. Daryl daha önce Arapça konuşmalar duyduğu için konuştukları dilin Arapça olmadığını düşünüyordu. Ancak güçlü bir aksanla konuşulan Arapça olabiliyordu. Başka hangi diller olabileceğini düşündü ve aklına Türkçe, Ermenice ve Farsça geldi. Türkçenin nasıl bir dil olduğunu hiç bilmiyordu ve Ermeniler Hıristiyan olduklarından terörist olma ihtimalleri düşüktü. Farsçanın neye benzediğini bilmiyordu, ama bu adamların İranlı olduğuna karar verdi. Jeff ile bulduklarının en çok zararı dokunacak insanlar İranlılardı.

Elbette bu bir şeyi değiştirmezdi. Daryl bir tutsaktı ve onu henüz öldürmemiş olsalar da bunun zaman meselesi olduğunu biliyordu. Ya onların tutsağı olarak kalacak ya da ölecekti. Kaçmaya çalışırken öldürülmek, koyun gibi kesilmeyi beklemekten daha iyiydi.

İki adam da üstünü bile aramamıştı. Bu korkusunu artırıyor. Kendisine dokunmalarını veya tecavüz etmelerini istemiyordu. Tabii ki istemiyordu! Şimdiye kadar mesafelerini korumuş, ona profesyonelce davranmışlardı. Ancak

zeki olanın kendisinden öğrenmek istediği her şeyi öğrendikten sonra onu öldüreceklerinden hiç şüphesi yoktu. Onların yüzlerini görmüştü.

Bileklerini bir daha kontrol etti. Bağıları biraz gevşemiş miydi? Bilemiyordu. İpin düğümünü çözmeye çalışmıyordu çünkü bu, adamların uyanık olduğunu anlamasına neden olurdu. Bir an umutsuzluğa kapıldı. İçinde bulunduğu durumdan bir çıkış yolu bulamıyordu ve bu düşünce onu karamsarlığa itiyordu.

Yine de Daryl kurtulma umudunu elden bırakamıyordu. Bu onun içine yerleşmişti. Karanlık düşünceleri aklından sildi. Ölüme boyun eğmek onun doğasına aykırıydı. Jeff kaçmayı başardığında Daryl bir umut ışığının yandığını düşünmüştü. Jeff bir polis bulacak ve yardım gelecekti.

Ancak bu lider ışık hızıyla hareket etmişti. Adamlardan birini yaya olarak göndermiş ve ardından diğerinden ortalığı hemen temizlemesini istemişti. Odaya getirdikleri birkaç eşya dışarı çıkarılmış ve üç veya 4 dört dakika içinde Daryl'i ayağa kaldırıp ona ilk iğneyi yapmışlardı. Daryl neredeyse hemen bilincini yitirmişti.

Daha sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. İki, üç veya on saat bile geçmiş olabilirdi. Bilinçsizliğin kara deliğinin içindeyken arabanın altından akan yolu ve içinde yattığı bagajın kapalılığını hissettiği gerçekdışı bir durumda bulunuyordu. Ağzı bantla kapalı olduğu için boğulacağını sandı ve kendi kendine sakin olması gerektiğini telkin etti.

Sonra bagajın kapısı açılmış ve güneş ışığı gözlerine batmıştı. Adamlardan biri ona bir şeyler söylemişti, ama ne söylediğini hatırlamıyordu. Ağzındaki bant çıkarılmış ve Daryl yine iğnenin acısını hissetmişti. Kendisini arabanın

bagajından çıkarıp bu odaya getirmelerine kadar bu böyle devam etmişti. Şimdi başına daha kötü nelerin geleceğini bekleyerek yatıyordu.

Birilerinin gelip kendisini kurtaracağına olan umudunu yitirmemeye çalışıyordu.

Ama şimdi onu kim kurtaracaktı? Jeff Cenevre'deydi ve Daryl nerede olduğunu bilmesede buraya varmak için bütün gün arabayla gittiklerini düşünerek başka bir ülkede olduğunu tahmin ediyordu. Burada onu arayan kimse olmayacaktı.

Hayır, yaşamak istiyorsa kaçmak zorundaydı. Kendisinden başkasına güvenemezdi.

Daryl sorgulamanın yakında başlayacağını biliyordu. Lider daha önce ona numara yaptığını bildiğini söylemiş ve sorgulamaya başlayacak gibi olmuştu ama sonra vazgeçmişti. Daryl adamın sesinden ne kadar yorgun olduğunu anlayabiliyordu. Adam bir kadını telefonla aramış ve İngilizce bir mesaj bırakmıştı. Bu kadın adamın kız arkadaşına benziyordu ama Daryl'e aralarında bir iş ilişkisi varmış gibi gelmişti. Yani kadın bir hayat kadını değil, başka bir şeydi.

Sonra adama bir telefon gelmiş ve üstü olduğu belli olan birisiyle en az beş dakika hararetli bir şekilde konuşmuşlardı. Diğer adam defalarca endişeyle sağa sola bakmıştı. Bu ikisinin başının birisiyle dertte olduğu açıktı.

Jeff'i ellerinden kaçırmışlardı.

Bunun anlamı, çok yakında kendisini ciddi bir sorguya çekecekleriydi. Gevşek davranmalarını telafi etmeleri gerekliydi ve bunun için Daryl kendisine acımasızca davranacaklarından emindi.

Keşke uyuyabilseydi. Şu anda korkularından kaçmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ahmed kadını Karim'in tek odalı dairesine taşıdıktan sonra buranın hiç uygun olmadığını anlamıştı. Bu daha önce düşünmesi gereken beklenmedik bir durumdu. Apartmanın bulunduğu sokak, polisi çağırmaktan çekinecek göçmenlerle dolu olsa da bir kadının çığlıkları fikirlerini değiştirebilirdi. Ahmed kadın bağırsa neler olabileceğini şansa bırakmak istemiyordu. Bir şey olmayacağına kendi kendini ikna etmeye çalıştı, ancak bu yerde neler olabileceğini öngörmek mümkün değildi.

Şu kadın bu kadar inatçı olmasaydı...

Ahmed kadını yatağın üstüne yatırırken numara yaptığını bildiğini söylemişti ve söylediğinde ciddiydi. Ancak kadın konuşmamakta direnirse ne yapabilirdi? Karim'e kadını o gece hava karardıktan sonra götürebilecekleri daha güvenli bir yer olup olmadığını sormuştu. Adam omuzlarını silkmişti.

Ahmed onu dikkatsiz davrandığı için suçlayamazdı. Daha önce burada birilerini saklamaları gerekmemişti. Prag, Orta Avrupa operasyonlarının komuta merkeziydi. Operasyonlar buradan uzakta yapılmalıydı. Taşrada, çevresinde komşuları olmayan güvenli bir ev ayarlamak zor değildi ve kendisi böyle bir yer daha önce bulmuştu. Ama şimdi bu kadar kısa sürede böyle bir yer bulmak mümkün değildi. Kadının yerini ne zaman değiştirirler görünürlükleri artıyordu.

Ahmed kadını Cenevre'de bırakması gerektiğini düşünüyordu. Onu yanlarında getirerek büyük bir risk almışlardı ve şimdiye kadar bir sorun çıkmamış olmasına rağmen yanında kadının olması bütün hareketlerini kısıtlıyordu. Belki de onu öldürüp kurtulmalıydı.

Peki, sonra cesedini ne yapacaktı?

Tek derdi bu kadın değildi. Saliha da vardı. Türkiye'den

dönüp dönmediğini bilmiyordu. Onu defalarca aramış ama Saliha telefonu açmamıştı. Allah belasını versin! İşi aşkla hiç karıştırmamalıydı. Saliha'nın kıskanç bir kadın olduğu belliydi. Şimdi şüpheleri yüzünden Ahmed'i cezalandırıyordu. Ahmed ona iki mesaj bırakmıştı ama başka mesaj bırakmayacaktı. Kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemiyordu.

Prag'tan ayrıldıklarından beri büyük stres altındaydı ve dinlenecek zaman bulamamıştı. Cenevre'den buraya araba kullanmak onu âdeta bitirmişti. Karim'in pek de iyi bir sürücü olmadığını bildiğinden bütün yol boyunca arabayı kendisi kullanmıştı. Bagajdaki kadın düşünüldüğünde başka bir şansı yoktu.

Şimdi en çok yapmak istediği kadını Karim'le bırakmak, gidip kendi yatağına yatmak ve ne yapacağını sabah düşünmekti. İçinde bulunduğu durumun neden acil olduğunu düşünmeye çalıştı, ancak kafasının içi bomboştu.

Telefonu çaldı. Arayan kişinin sesini tanımasa da kim olduğundan emindi, Hamid.

“Neredesin?” diye sordu adam İngilizce.

“Prag. Adamım ve kadınla birlikte.” Kadının anlamaması için Farsça yanıt vermişti. Hamid de bir sonraki sorusunu Farsça sordu.

“Amerikalı mı?”

“Evet.”

“Anlat.” Ahmed neler olduğunu üstünkörü olarak anlattı. Uzun bir sessizliğin ardından Hamid: “Cenevre'deki adam öldü. Bizim adamımız da. Polis tarafından vuruldu. Bütün haberlerde var. Herkes bunun ne anlama geldiğinden bahsediyor. Teröristlerden şüpheleniyorlar ve bütün Avrupa'da güvenliği artırdılar,” dedi.

Öldü! Ali öldü! Ahmed bunu düşünmek bile istemiyordu. Ali hep çok kararlı ve güvenilir olmuştu.

Bu her an, herhangi birinin başına gelebilirdi. Yine de İsviçre güvenliği gelişmiş olmakla birlikte polis güçleri şüphelileri hızla yakalamaya alışkın değildi. Burası yumuşak bir tavrı olan yumuşak bir ülkeydi. Ali'nin kaçabileceğine inanıyordu. Ahmed bu operasyonun lanetli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Amerikalı nasıl kaçtı?” diye sordu Hamid. Ahmed olanları anlattı. “Bu yukarıdakilere yapabileceğim bir açıklama değil kardeşim. Dikkatsiz davrandın. Senin bu kadar dikkatsiz davrandığını hiç görmemiştim.”

Ahmed bunun doğru olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisi de buna şaşırıyordu. “Kadın elimde,” dedi teselli olarak.

“Yine dikkatsizlik. Cenevre’de işini bitirmeliydin. Onu yanında getirerek büyük risk aldın.”

“Ama başardım.”

“Bekli de. Ya da belki polis şu anda sizi izliyordur.”

Ahmed yanıt vermeden sigarasından bir nefes çekti. “Kadın önemli şeyler biliyor. Neler biliyorsa öğreneceğim.”

“İyi olur.” Bir duraklama oldu ve sonra Hamid: “Sana her zamanki yolla çok önemli bir mesaj gönderiliyor. Adamın bunu hemen iletmeli. Bu mesaj bence senin Amerikalıdan öğrenebileceklerinden çok daha önemli. Hemen bitir.” Sonra ne diyeceğini düşünür gibi durakladı. Sonunda, “Siyonistlerin bilgisayarlara yaptığı saldırıları durduracağım. Anladın mı? Programımıza saldıran virüsle ilgili bir şeyler okumuşsundur. Bunu başarırsan her şey affedilir ve çok yakında dünya bizi sömürmekten veya göz ardı etmekten vazgeçer.”

Hamid telefonu kapatınca Ahmed telefonu cebine koydu. Kadına bakarak bir sigara daha yaktı ama akıllı Salihah'daydı. Allah belasını versin!

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Taboritska 5
19:12

Saliha Lupacova Sokağı'nda Ahmed'in oturduğu apartmana doğru yürürken telefonuna tekrar baktı. Aynı iki mesaj duruyordu. Ahmed şehre geri dönmüştü ve onu görmek için sabırsızlanıyordu. Saliha da parasını almak için sabırsızlanıyordu ama nasıl kendisi Ahmed'i beklemişse, Ahmed de onu bekleyecekti.

Akşam karanlığında iyi aydınlatılmış sokakta hızlı adımlarla yürüyordu. Uzun, siyah saçları omuzlarından sırtına dökülüyor, yüksek topuklu siyah deri çizmeleri kaldırım taşlarında tıkırdıyordu. Henüz ilkbahar bitip yaz gelmediğinden hava serindi. Saliha çizmeleriyle uygun, siyah deri bir mont giyyordu.

Ahmed'i düşünmekten hoşlanmıyordu. Onu düşünmek Saliha'yı mutsuz ediyordu. Bir zamanlar onu tutkuyla sevmiş, onunla bir ömür geçirmeyi hayal etmişti. Daha önce hiç böyle duygular hissetmemişti. Ancak birlikte geçirdikleri ilk yılın ardından Ahmed'in güvenilir olmadığını anlamıştı. Saliha bu konuda kendi kendine yalan söylemişti. Ev

arkadaşı Ayten gördüklerini ona anlatmıştı ve haklıydı. Bir defa aldatan bir adam her zaman aldatırdı. Bunu engellemek mümkün değildi. Bir kadın olanları görmezden gelebilirdi, ama böyle yaparsa bir yalanı yaşıyor olurdu.

Evet, Ahmed sevimli bir adamdı, elleri ve dudakları bedenine sihirli bir şekilde dokunuyordu ama Saliha genç olsa da birlikte geçirilecek bir hayatta yatakta mükemmel olmaktan fazlası olduğunu biliyordu. Yine de Ahmed'in kollarının arasında geçirdiği sıcak yaz günlerinin, saati bildiren kilise çanlarının, ardına kadar açık bırakılan panjurların, güvercinlerin kanat çırpma seslerinin ve nehirden gelen esintinin anıları onu kaplıyordu. Böyle anlarda Saliha hayallere kapılmaktan, Ahmed'in sadık olduğunu ve hep olacağını, birlikte bir ömür sürebileceklerini düşünmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama Saliha daha ne kadar aptalca davranabilirdi? Hayaller gerçek değildi ve son zamanda olanlar gerçek dünyayı bir daha unutmamak üzere hatırlamasını sağlamıştı.

Ahmed'in uğraştığı işleri göz ardı edemezdi. En kötüsü de kendisini bu işlerin tam ortasına koymasındı. Kendisi Ahmed'in işlerine ne kadar bulaşmıştı? Ahmed onu ne kadar büyük bir tehlikeye atmıştı; defalarca? Bunu bilmesinin bir yolu yoktu. Ona sorabilirdi ama yalan söylerdi. Yalancı âşığı yüzünden nasıl bir riske giriyordu?

Belki de Ahmed başından beri rol yapıyor, Saliha'nın soru sormadan işlerini yapması için duygularını kullanıyordu. Saliha Ahmed'in böyle bir sahtekârlık yapabileceğini düşünmek istemiyordu ama başka ne düşünmesi gerekiyordu? Ahmed'in kendisi hakkında anlattığı hemen hiçbir şeyin doğru olmadığını anlamıştı. İran'da bir karısı ve ailesi bile olabilirdi. Başka kadınların başına bunların geldiğini

duymuştı. Aynı şey kendisinin de başına gelmiş olamaz mıydı? Saliha o kadar özel miydi?

Anneannesi çok sevgili torununun saçlarını tararken ona hayat dersleri verir ve neleri bilmediğini asla bilemezsin, derdi. Bütün gün dağa bakabilirsin, ancak dağın öbür tarafında ne olduğunu göremezsin.

Ancak çok fazla şey bilme, diye kendi kendine söylenirdi dua eder gibi. Bilmen gerekmeyen şeyleri öğrenme. Çok fazla bilgi, *yanlış* bilgi, hayatını mahvedebilir. Bilmemen gereken soruları sorma, seni ilgilendirmeyen şeyleri merak etme. Bu, anneannesinin öğrendiği ve Saliha'ya öğrettiği hayatın sırlarından biriydi.

Ahmed uyuşturucu veya karaborsa işinde değildi; o bir casustu. Bundan hiç şüphesi yoktu. Gizli seyahatleri, bilgisayarına bazı mesajlar aldığında yüzüne taktığı maske, şifreli dosyaları büyük bir ciddiyetle kendisine verdiği flaş belleğe yüklerken takındığı sert tavır buna işaret ediyordu.

Saliha kendisine bunları açıklaması için asla ısrar etmemişti. Başlangıçta merakını ifade etmiş olsa da Ahmed'in kaçamak yanıtları dikkatini çekmişti. Artık soru sormuyordu ve dürüst bir yanıt alma umudunu uzun zaman önce yitirmişti.

Saliha yaptığı seyahatlerinin ardında hep bir üstü örtülü tehdit olduğunu anlamıştı. Eğer görevini doğru bir şekilde yerine getirmezse başına korkunç bir şey geleceği tehdidiyle karşı karşıyaydı. Başlangıçta bunu gösteriş, Orta Doğulu bir adamın ona patronun kim olduğunu göstermeye çalışması olarak değerlendirmişti ama şimdi daha bilinçliydi. Saliha risk altındaydı ve riskin kaynağı yalnızca CIA veya Mossad değildi.

Köşeyi döndü ve Ahmed'in yaşadığı binanın girişine

doğru ilerledi. Kodu girdi ve kapıdan geçti. Macar adam, eğer gerçekten Macarsa, sanki kendisini bekliyormuş gibi anında kapısını açtı ve dışarı çıktı. Her zamankinden daha pis görünüyordu. Eskimiş pantolonun üstüne lekeli atletinden başka bir şey giymemişti. Günlerdir ne kuş yuvasına benzeyen saçlarını taramış ne de tıraş olmuştu. Saliha'ya baktı ve "Ne istiyorsun?" dedi. Konuşması onun bir sokak kadını olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Saliha, "Seni ilgilendirmez," dedi ve yürüyüp yanından geçmek istedi.

Adam elini uzatıp Saliha'nın kolunu tutmaya çalıştı ama Saliha adamın pençelerinden kurtulmak için âdeta sıçrayarak hızla kenara çekildi. Şimdi adamın kokusunu alıyordu ve sarhoş olduğunu anladı. Adam ona doğru bir hamle daha yaptı ama onu yakalayamadan Saliha çakısını çıkarmıştı.

Şak! Çakıyı adamın boğazına dayadı.

Adam önce dondu ve sonra geri çekildi. Saliha ona kötü kötü bakarak onu korkutmaya çalışıyordu.

"Bana bir daha dokunursan," diye fısıldadı, "toplarını keser eline veririm. Nasılsa onlara ihtiyacın kalmamış yaşlı adam."

Bunu söylerken ilerleyip dar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Bu durumdan kurtulması gerekliydi. Parasını almak için Ahmed'in kendisini düşürdüğü hale bakınca kendi kendine bunları söylüyordu. Buraya gelmesinin tek nedeni parasını alabilmektir. Bu son seyahati olacaktı. Hayır, artık bitmişti. Parasını alacak ve ne onu ne de giriş katındaki pis adamı bir daha görmeyecekti. Adamın gücü kendisine yetse neler olabileceğini düşününce ürperdi.

Dairenin kapısını çaldı ve bekledi. Yanıt gelmeyince kendisi kapıyı açıp içeri girdi. Oda karanlıktı ve önceki gün

buradayken bıraktığı gibi duruyordu. Eğer Ahmed geri dönmüşse ki mesajlarına bakılırsa dönmüştü, o zaman henüz evine gelmemiştı. O zaman neredeydi? Şu gizli toplantılarından birinde olduğuna karar verdi ve ışığı açmadan oturup beklemeye başladı. Çantasından yeni bir paket sigara çıkardı, paketi açtı, bir sigara çıkardı ve yaktı. İlk nefesi ciğerlerine büyük bir zevkle çekti, bir an tuttu ve sonra dumanı burun deliklerinden dışarı üfledi. Gözlerini kapattı ve dinlenmeye çalıştı.

Ahmed Karim'e baktı ve "Kadına dikkat et," dedi. "Çok dikkatli ol. Yaptığımız hatalardan hiç memnun değiller. Anladın mı?"

Karim başını salladı.

Ahmed ona Ali'nin öldüğünü söylemeyi düşündü, ama henüz bundan bahsetmemeye karar verdi. İntikam almak için kadına neler yapabileceğini bilemezdi.

Kadının, içinde bilgisayarının da olduğu çantasını aldı. Hamid içinde önemli bilgilerin olduğunu düşünüyordu. Ahmed teknik konulardan anlamazdı. Uzmanların elinde dizüstü bilgisayar bir altın madeni olabilir, kadının kendilerine söylediklerinden daha önemli çıkabilirdi. Belki de kadının cesedini bir yere atmak en kolay çözüm olacaktı.

Karim'e başıyla selam verdikten sonra çıktı. Çıkarken bu sefer hata yok, dedi kendi kendine. Artık hiç hata olmamalıydı.

Saliha beklerken bir sigara daha içti. Artık yetişkin olmanın ve üstlendiği sorumlulukların ağırlığını hissettiğini fark etti. Bundan önce yaşananların hepsi uzun bir çocuk-

luktü. O gün kız kardeşi kendisini aramış ve bazı kötü haberler vermişti. Ağabeyleri İstanbul'da tersanedeki işinden çıkarılmıştı. Artık büyümenin, gerçekten büyümenin ve yetişkin rolü yapmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Hayatını kimseye hesap vermeden yaşayabileceğini düşünmemeliydi.

Saliha yüzünü elleriyle kapadı ve içini çekti. Anneannesini ne kadar çok özlemişti! Çocukluğunun tatlı masumiyetini, evlerinin sahte güvenliğini ne kadar özlemişti. Hayatın daha kolay olmasını çok istemişti ama bunun asla olmayacağını biliyordu. Seçme şansu olduğu için şanslıydı. İngilizcesinin iyi olduğu söyleniyordu, güzelliğini bir süre daha korurdu, zekiymi ve çalışkandı. Fırsatını bulursa Avrupa'nın herhangi bir yerinde çok başarılı olabilirdi.

Merdivenlerde bir ses duydu. Acaba gelen Ahmed miydi? Parasını almak için onunla yine yatması gerekir miydi? Ya gerekirse? Bu ikisi için her şeyin sonuydu. İzmariti küllüğe bastırdı ve içgüdüsel bir hareketle saçını düzelitti.

Eğer onunla yatarsa bu bir veda olacaktı.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Jezkova 564
22:36

Jeff'in hazırlandıktan sonra Cenevre'deki otelden kimseye görünmeden çıkması şaşılacak derecede kolay olmuştu. Kapısının önünde, koridorda beklemesi gereken polis ortamda değildi. Sadece bir dakikalığına bir yere gitmiş olabilirdi. Jeff eşyalarını toplamış ve yangın merdivenlerinden otoparka kadar inmişti. Orada da aynı şekilde polis yoktu. Kendisini gözaltında tutmadıklarını, onu kendisine zarar verebilecek kişilerden korumaya çalıştıklarını anladı. Üzerinde yoğunlaştıkları kendisi değildi.

Arabaların otoparka girdiği rampadan yukarı çıkmış, otelin girişinden uzak durmak için sola dönmüş ve birkaç dakika sonra yolda park etmiş bir taksiye binmişti. Güvenlikteki artış, yolcuların uçaklara binmesini yavaşlattığı ve bütün uçuşlar geciktiği için kaçmayı başarmıştı.

Frankfurt'ta aktarma yapmak zorunda kalmamıştı. Uyması mümkün olmadığından zamanı hareketlerini değerlendirerek geçirmek istedi. Uçak havalanınca kabini sükûnet dolu bir hava kaplamıştı. Jeff yorgunlukla gözlerini kapadı.

Hostesler el arabasını koridorda aşağı yukarı iterek siparişleri alır ve içki dağıtırken çıkan tıkırtıları duyabiliyordu.

Bütün yaptıklarının zaman kaybı olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu. Polisler ve istihbarat görevlileri Daryl'i arıyordu. Onların bulamadığını kendisinin bulabileceğini nereden çıkarmıştı? O şimdi her yerde olabilirdi; her yerde. Yola çıkmasına neden olan kanıtlar yeterince güçlü değildi. Elinde Daryl'in Prag'ta olduğunu gösteren hiçbir kesin kanıt yoktu.

Kendisi için çok alışılmamış bir şey yaparak duble viski istedi. Normalde nadiren içki içerdi ve içtiği zaman da sadece şarap içerdi. Yudumladığı içki ağzını yaktı. Tadı nahos olmasa da hoş da sayılmazdı. Bitirdiği zaman boğazında hissettiği sıcak yangı yavaş yavaş bütün bedenine yayılarak gerginliğini azalttı.

Evet, Daryl her yerde olabilirdi. Hatta ölmüş bile olabilirdi. Ancak ipuçları Prag'a uzanıyordu. Ve eğer polis ve istihbarat görevlileri onu arıyor olsalar bile meşgul oldukları binlerce başka iş vardı. Onu kimse Jeff kadar sevmediğinden, bulmak için de onun kadar istekli olamazdı.

Uçak sorunsuz bir şekilde iniş yapmıştı. Jeff en kısa sürede dizüstü bilgisayarını açmıştı, ancak Frank'ten gelen yeni bir mesaj yoktu. Yeni bir cep telefonu alması gerektiğini düşünerek bilgisayarını kapatmış ve uçaktan inip Avis kiralık araç masasına gitmişti. Otuz dakika sonra anahtarlarını almıştı. Ancak aracını almadan önce kablosuz bağlantı kurabileceği bir yer bulmuştu. Beklediği mesaj sonunda gelmişti.

“Araç Václav Morávek adına kayıtlı. Adresi Jezkova 564, Prag 3. Bu bilgiyi ticari bir web sitesinden buldum. Ara-

cın üstündeki isimden bir şey çıkmıyor, muhtemelen sahte isimdir. Yerel polisi ara Jeff ve bırak onlar ilgilensin. Sen sadece bir yazılımcısın, hatırladın mı?

Frank”

Bridget'tan gelen yeni bir mesaj yoktu. Ona ricasını hatırlatmak ve mesaj göndermemek için kendini zor tuttu. Bridget durumun ne kadar acil olduğunu gayet iyi biliyordu.

Jeff arabayla havaalanından çıktı. GPS talimatlarını dikkatle takip etmeye devam etti. Kalabalık şehir merkezine vardığında talimatlar sürekli kafasını karıştırmaya başladı. Merkezde eski sokaklar çok kısaydı. Saat geç olsa da şehirde yeni uyanıyor havası vardı. Yayalar sokaklarda dolaşıyordu. Birkaç defa gözleri kol kola, kendi dünyalarında yaşıyor gibi dolaşan genç çiftlere takıldı.

Adresi bulduğunda gece yarısına yaklaşmıştı. Yavaşlamaktan korkarak arabayı sürmeye devam etti, köşeyi döndü. Nerede olduğunu anlayamayınca GPS sistemini ve dırdır eden sesini kapattı. Sonunda Jezkova Caddesi'ne dönmeyi başardı. Bu sefer geçerken biraz daha yavaşladı, ancak bu adreste ne olduğunu anlayamamıştı. Burası çok büyük, tahta kapısı olan eski bir binadan başka bir şey değildi.

Ne yapması gerektiğini düşünürken arabayla daireler çizmeye devam etti. Frank haklı olabilirdi. Jeff zaten kaynağını korumak için Cenevre polisinden önemli bilgiler saklamış ve yetkililerin çabalarını baltalamıştı. Sonra onların gösterecekleri fotoğraflara bakmadan orayı terk etmişti. Birden hareketlerinin yetkililerin kimi arayacaklarını ya da nerede arayacaklarını bilmelerini imkânsız kıldığını fark etti.

Prag polisine gitse acaba ne yaparlardı? Cenevre'yle görüştüktan sonra herhalde onu tutuklardı.

Hayır, o kararını vermişti. Şimdi elini oynatması lazımdı. Eğer bir sonuç alamazsa o zaman polise bildiklerini anlatabilirdi; eğer hayatta kalırsa.

Yol kenarına park etmiş olan arabalardan biri hareket edince geri geri giderek boş kalan yere park etti. Jeff kaldırımında bir an durup nerede olduğunu tam olarak anlamaya çalıştı. Arabayla geldiği yöne doğru yürümeye başladı ve birkaç dakikalık yürüyüşün ardından Jezkova Caddesi'ne varmıştı. Cadde kalabalık olmamakla birlikte yolda yürüyenler vardı. Jeff aralarına karışıp adresi aramaya başladı. Buranın nasıl bir yer olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Görebildiği kadarıyla burası bir işyeri değildi. Caddedeki diğer binalarda olduğu gibi bu binada da evlerin ikinci ve üçüncü katlarda olduğu anlaşılıyordu. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Acaba Daryl orada bir yerde miydi?

Caddenin köşesinde çeşitli ürünler satan küçük bir dükkân vardı; sigaralar, purolar, nane şekerleri, dergiler.. Okuyormuş gibi davranmak için bir dergi ve bir daha ne zaman yiyecek bulacağını bilemediği için bir şişe su ve iki gofret aldı.

"Affedersiniz," dedi tezgâhın arkasındaki genç kadına, "şu binada neler olduğunu bana söyleyebilir misiniz?" Kadının işinin gereği bilmesi gerekenlerden başka İngilizce sözcükler de bildiğini umuyordu.

Kadın başını kaldırdı. Saçları kısa ve koyu renkti. Çok şık gözlükler takıyordu. Jeff kadının öğrenci olduğunu düşündü.

"Hangi bina?"

"Size göstereyim." Jeff gülümseyerek kapıya gitti. Kadın da hiç tereddüt etmeden onunla dışarı çıktı. Jeff caddenin ilerisindeki 564 numaralı binayı gösterdi.

“Oradaki, eski tahta kapıları olan.”

“Ah,” dedi kadın ve gülümsedi. “O bina depo.”

“Depo mu? Nasıl bir depo?”

“Araba deposu.”

“Garaj mı demek istiyorsunuz?”

“Onun gibi. Burada çoğu evin kendi otoparkı yoktur. Bu nedenle arabayı bıraktığınız yere para ödersiniz. Anladınız mı?”

“Evet, anladım. Teşekkürler.”

“Başka bir şey var mıydı?”

“Deponun sahipleri yakında mı yaşar?”

Kadın başını salladı. “Mümkünse.” Omuzlarını silkti. “Bir şey söyleyemem.”

Jeff kadına teşekkür edip arabasına döndü. Ne yapmalıydı? Motoru çalıştırdı, arabayı yol kenarından çıkardı ve dikiz aynasında uzakta başka bir boş park yeri gördü. Birkaç dönüş yaptıktan sonra tekrar Jezkova Caddesi'ne çıktı. Genç kadın dükkânı kapatıyordu. Jeff arabayı elinden geldiğince yavaş kullanıyordu.

Bu caddeden geçme riskini daha kaç alabilecekti? Belki de yakınlarda bir yere park etmeli ve binayı yürüyerek takip etmeliydi. Ancak bunu yapacak uygun bir yer bulamadı. Arabayı yavaş yavaş sürmeye devam etti. Bu şekilde polisin dikkatini çekmekten korkuyordu.

Jeff saatine baktı. Bir saat daha böyle dolaşabilirdi. Eğer binayı izleyebileceği bir park yeri bulamazsa başka bir yere park edecek ve yürüyerek dolaşacaktı.

Arabayı sürerken bir yandan Cenevre polisiyle nasıl bağlantıya geçebileceğini ve onlara teşhis ettiği adamın fotoğrafını nasıl gönderebileceğini düşünüyordu. Ancak Bridget'ı işin içine bulaştırmadan bunu yapmanın bir yolu

yoktu. Neden böyle apar topar Prag'a gelmişti? En azından polis için fotoğraflara baksa, tanıdığı iki tanesini gösterse ve Prag'a *sonra* gelse olmaz mıydı?

Bu düşünce ona işkence yapıyordu ama zaman kaybedemeyeceğini hissediyordu. Bu birkaç saat Daryl'i canlı bulabilmesi için çok önemliydi. Artık fark etmez diye düşündü. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Seçimini yapmıştı ve sonuçlarına katlanması gerekiyordu.

Sonunda, caddeden beşinci veya altıncı geçişinde – Jeff artık saymayı bırakmıştı – bir park yeri açılmıştı. Hemen arabayı oraya çekti ve motoru kapattı. Biraz sağa dönünce sağ gözünün köşesiyle izliyor gibi görünmeden kızın dediği gibi depoyu görebiliyordu.

Bütün üzücü düşünceleri aklından çıkardı. Biraz sonra gofretlerden birini yedi ve biraz su içti. Cadde ve şehir git-tikçe sessizleşti ve Jeff hiç farkına varmadan başını koltuğun arkasına yaslayıp yorgunluktan bitap düşmüş şekilde uyuyakaldı.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Taboritska 5
23:17

Ahmed yeni bilgisayarında çalışırken Saliha sigara içerek onu bekledi. Sırt çantasından çıkardığı dizüstü bilgisayarı eski bilgisayarının yanında masanın üstüne koymuştu. Ahmed gelip de Saliha'nın evde kendisini beklediğini görünce şaşırmış ve sevinmişti. Ancak yine de hiçbir şey Saliha'nın olmasını beklediği gibi gitmemişti. İkisi hemen yatağa girmişlerdi ve şimdi Saliha kendisinden öğreniyordu. Ona neden karşı koyamıyordu? Saliha daha önce hiç böyle olmamıştı.

Daha kötüsü, Ahmed seyahatinden ona getirdiği ürünleri incelemiş ve onaylamış, ancak hâlâ parasını vermemişti.

Saliha kalkıp banyoya gitti. Suyu açtı ve duş almak için hazırlanmaya başladı. Ahmed onu artık düşünmüyordu. Yattıktan sonra düşünmezdi. Onunla ilgilenmek yerine yanında getirdiği yeni bilgisayarın içine gömülmüştü. Bu haliyle Saliha'nın yattığı bütün diğer adamlardan bir farkı yoktu. Onlar da kadınları yalnızca bir tek şey için isterdi. Saliha sıcak suyun altına girdi ve şimdi ne yapacağını dü-

şünmeye başladı. Ahmed'e artık bu seyahatlere çıkmayacağını söyleyip yine de parasını almayı nasıl becerecekti? Parasını alıncaya kadar beklemeye ve Ahmed'e ondan sonra söylemeye karar verdi. Onun öfkelenişini hiç görmemişti. Bugün bunu ilk görüşü olabilirdi.

Arka planda duşta akan suyun sesi gelirken Ahmed akli başka yerlerde, bilgisayar ekranına boş gözlerle bakıyordu. Hamid'le yaptığı konuşma onu çok rahatsız etmişti. Bütün operasyonun en başından itibaren fiyasko olduğunu şimdi anlıyordu. Kendisinin hiçbir şey bilmediği daha kaç problemin olduğunu düşündü. Polis şu an kendisini arıyor olabilirdi. İhtimalleri daha dikkatli düşünmüş olmalıydı. Kendisine böyle öğretilmişti.

Tek yaptığı Cenevre'ye gidip çifti kaçırmak olmuştu. Aldığı talimatlar da böyleydi ama kendisinin her olasılığı düşüneceği ve gerekli adımları atacağı varsayılmıştı. O noktaya kadar operasyon çok basit gibi görünmüştü. Ancak Ahmed bütün olasılıkları gözden geçirip her ihtimal için bir plan yapmamıştı. İyi adamları vardı ve başka insanlara da erişebiliyordu. Bir sorun yaşamamalıydı.

Ahmed birlikte çalıştığı adamlar gibi kendisinin de operasyonlardan çok uzak kaldığını, Prag'ta hayatın çok kolay olduğunu düşündü. Batılıların yumuşak hayatı bir zamanlar sahip olduğu sertliğini törpülemişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Yine de Hamid operasyondan doğan problemleri anlıyordu. Kendisi çok iyi bir saha ajanıydı, hatta en iyilerinden biriydi ve olayların ne kadar kolaylıkla kontrol dışına çıkabileceğini biliyordu. Ahmed'in aldığı talimatlar çok geneldi ve bu her zaman sonucun da sonuca giden yolların da öngörülemez olduğu anlamına geliyordu. Hamid çok öfke-

lenmiş olabilir, hatta Ahmed'in becerilerini sorgulayabilirdi ama o, uygulamada karşılaşılabilecek zorlukların bilincinde olan makul bir adamdı. Ahmed inanılmaz bir zaman baskısı altında hareket etmişti. Hamid bunu biliyordu.

Ahmed gözlerini kapattı ve bir eliyle burun kemiğini tutup kafasının içindeki basıncı azaltmak için burnunu çekti. Kendisini çok zorluyordu. Adamın kaçıp kurtulması hariç ki o da kendi hatası değildi, işleri oldukça iyi yönetmişti. Doğaçlama çözümler bulmuş, değişen koşullara uyum sağlamış ve görevi tamamlamıştı. Neredeyse.

Hayır, Ali'nin ölümü dışında Hamid'in sonuçtan hiç memnun kalmadığını söylemek mümkün değildi. İyi ajanların yerini doldurmak zor olurdu. Konseyin ne düşündüğü tamamen başka bir konuydu. Ahmed bu adamları tanımazdı. Onlar haritaların üzerindeki iğnelerin yerlerini değiştiren, toplantılarda coşkuyla kararlar veren, ruhlarının en derin yerinde bile Ahmed veya ajanlarından herhangi birine ilişkin en ufak merhamet bulunmayan, yüzü bilinmeyen yöneticilerdi.

Başını salladı. Gittikçe umutsuzluğa kapılıyor ve kendi kendisine bunun nedeninin yorgunluk olduğunu söylüyordu. Kadınla uğraşmaya başlamadan önce biraz uyuması gerekiyordu. Ancak daha önce halletmesi gereken başka bir konu vardı. Hamid ona bunu yapması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden kalan enerjisini toplayarak işe koyuldu.

Kendi bilgisayarını açtı ve e-posta hesabına girdi ancak yeni bir mesaj yoktu. Duştan gelen sesleri dinleyerek Saliha'yı gözlerinin önüne getirirken bir sigara yaktı.

Saliha'nın evde kendisini beklediğini görünce son derece rahatlamıştı. Kendisinden ayrıldığını veya kadınca bir oyun oynadığını düşünmüş ve onu araması gerekeceğini zannet-

mişti. Onu göndermesi gereken görevin ne kadar acil olduğu düşünülürse endişe duyması doğaldı, çünkü Saliha'nın yerini alabilecek başkası yoktu. Ama Saliha işte oradaydı.

Ancak birlikte olduktan sonra hırçın davranmaya başlamıştı. Kadınları anlayamıyordu. Hep böyle yaparlardı. E-postalarını bir daha kontrol etti. Yeni bir şey yoktu.

Çok yorgun olduğunu, Saliha'yla yatamayacağını düşünüyordu ama onu gördüğü anda kendini hazır hissetmişti. Bunun nedeninin görevin heyecanı, başarısızlığın, hatta ölümün ucundan dönmesi olduğunu anlamıştı. Girizgâhı hızla geçmişti ya da belki hızla geçen Saliha'ydı. Şimdi yine yorgunluk bastırmıştı. O kadar çok uykusu gelmişti ki, gözlerini güçlkle açık tutabiliyordu.

E-postalarını bir daha kontrol etti. Hâlâ bir şey yoktu. Çok saçmaydı. Bu mesaj gerçekten acil miydi?

Kadının dizüstü bilgisayarına baktı. İlk iş kadının şifresini öğrenecek ve makinedeki verileri tarayıp bilgisayar uzmanına daha sonra verecekti. Maalesef adam Prag'ta değildi.

Ahmed otururken gözlerini kapattı ve anında uyuyakaldı. Suyun sesi durdu. Ahmed sıçrayarak uyandı. Mesajlarını bir daha kontrol edince beklediği mesajın geldiğini gördü. *Nihayet*, diye düşündü. Bu şifreli bir mesajdı ve ilk defa ekinde bir belge gönderilmişti. Bir kâğıt ve kalem aldı ve böyle durumlarda kullanılan kodu kullanarak mesajı çözdü.

Bilgisayarları koru. Onları istiyoruz.

Ahmed kadının bilgisayarına baktı. Yani bunun ne kadar önemli olabileceğini bir başkası daha anlamıştı. Ancak onda yalnızca bir tane bilgisayar vardı. Hamid bunu öğrenince ne düşünecekti?

Ahmed'in başı ağrımaya başlamıştı. Burnunu bir daha

tuttu ve sıktı. Basınç bir türlü azalmıyordu. Küçük flaş belleği bilgisayara taktı ve mesajın ekindeki belgeyi belleğe yükledi. Belge yüklendikten sonra bilgisayarını kapattı ve flaş belleği çıkardı.

Saliha ıslak saçlarını kurularken bir şarkı mırıldanıyordu. Banyonun aralık olan kapısından onu görebiliyor, ancak şu anda ona karşı hiçbir arzu duymuyordu. Sadece görüntüye bakmak çok güzeldi.

Ahmed'in uyumaya ihtiyacı vardı. Başka bir çaresi yoktu. Saliha'yı gönderdikten sonra birkaç saat uyur, sonra kadının yanına geri dönerdi. Öyle yapması lazımdı. Kadını zorlayacak ve ne yapması gerekiyorsa Karim'in evinde yapacaktı. Başka bir seçeneği yoktu.

Saliha banyodan çıktı ve giyinmeye başladı. Ahmed'in elindeki flaş belleği gördü.

"O nedir?"

"Bir seyahat daha yapmam lazım."

"Daha yeni döndün."

"Biliyorum, ama bu çok acil."

Saliha sutyenini taktı. "Son seyahatimin parasını vermedin."

"Paran bende."

"Eminim sendedir ama *bana* vermedin ve ben paramı alıncaya kadar yeni bir seyahatin lafı bile edilmeyecek."

"Bu çok önemli."

"Beni gönderdiğin bütün seyahatler önemli, Ahmed. Param nerede?" Elini Ahmed'e uzattı ama bir anda üzerinde yalnızca iç çamaşırları olduğunu fark etti. Bir anlığına bazı adamların fahişelere yaptığı gibi parayı yüzüne fırlatacağını sandı.

Ahmed cüzdanını çıkardı ve paraları saydı. Saliha'ya parasını verdi ve "Şimdi oldu mu?" dedi.

Saliha parayı saydı ve başını salladı.

“Çok masraf yaptım. Geçen sefer de yaptığım masrafların parasını ödemedin, hatırlıyor musun?”

Ahmed öfkelenmediğini göstermemek için büyük çaba harcıyordu.

“Ne kadar?”

Saliha dudaklarını büzdü. “İki seyahat için de biner Euro. Aslında daha çok harcadığımı düşünülürse bu rakam az sayılır.”

Ahmed ona parayı uzattı. Saliha onaylar anlamda başını salladı ve giyinmeye başladı.

“En kısa sürede gerekli ayarlamaları yapıp hemen yola çıkman lazım,” dedi Ahmed.

“Hayır. Bu benim son seyahatimdi.” Ahmed’e dikkatle bakıyor, öfkelenmediğini gösterecek bir işaret arıyordu. “Yolculuk çok tehlikeli.”

Ahmed içinden yükselen bir öfke dalgasını güçlükle bastırabilirdi.

“Tehlikeli mi? Sen neden bahsediyorsun? Yasadışı hiçbir şey yapmıyorsun.”

“Öyle mi? Elindeki o flaş belleğin içinde neler var? Bilgisayarda nasıl çalıştığını gördüm. O flaş bellekte çok önemli şeyler var.”

Önemli şeyler, diye düşündü Ahmed. CIA ve İsraili köpekler bilgisayar virüsleriyle ülkesinin nükleer programına büyük hasar vermişti. Eğer Hamid’in söyledikleri doğruysa, bu flaş bellekteki kod bunların hepsini değiştirecekti.

“Burada sadece eve göndermem gereken bilgiler var.” Bunu yaparsan her şey yoluna girecek demişlerdi.

“O zaman bilgileri nasıl aldıysan aynı şekilde e-postayla gönder. Tamam mı?” Ahmed hiçbir şey demedi. “Gördün

mü? Bu flaş bellekte çok önemli şeyler var ve benim bunu taşımam tehlikeli. Tehlikeli olduğunu anladım ve artık bu işe bulaşmayacağım.”

Ne yapmalıydı? Ahmed’in zihninde farklı çareler birbirini kovalıyordu. Ona güvenip neler olduğunu anlatmalı mıydı? Bu söz konusu bile olamazdı. Onu tehdit mi? Hayır, tek başına seyahat ettiği süre boyunca onu korkutacak kadar etkili bir tehdit olamazdı. Saliha gibi bir kadın ortadan kaybolup başka bir Avrupa şehrinde yeni bir hayata başlayabilirdi. Erkeklerden sürekli teklifler alıyor olmalıydı. Yeni bir hayata başlamak onun için çok kolay olurdu. Kendini onun önünde küçük düşürmek istemiyordu ama başka bir yol da bulamıyordu.

“Bu son seyahatin olacak, söz veriyorum,” dedi. “Ve sana iki katını ödeyeceğim.”

Saliha ona dikkatle baktı. Bir defa daha gidebilirdi. Prag’a varıp fikrini değiştirmeden önce, Türkiye’de kendisi de böyle yapmaya karar vermişti.

“Dört katını. Dört katını ödemezsen gitmem.” Sekiz bin Euro artı yol masrafları, istediği buydu.

Ahmed yavaşça başını salladı. Saliha isteseydi çok daha fazlasını alabileceğini anladı. Bu taşıyacağı şey acaba neydi? Ne kadar tehlikeli olabilirdi?

“Ve yarısını şimdi, kalanını döndükten sonra vereceksin.”

Ahmed yine başını salladı.

“O zaman? Parayı getir. Sabah yola çıkacaksam dinlenmem lazım.”

Ahmed komodinin çekmecesini açtı ve paralarını sakladığı sigara kutusunu çıkardı. Yakınlarda üç tane saklanma yeri vardı ama bunlardan birine gitmek için evden çıkması

gerekiyordu. Yeterli parası olduğuna emindi. “Al.” Saliha’ya parayı verdi.

Saliha parayı sayarken, “İlk uçak yarın sabah,” dedi. “Programı ezbere biliyorum artık. İlk uçak saat dokuzdan önce kalkmıyor. İşi arayıp izin almam lazım.”

“Uçakta kendine bir yer ayırt. Bu gece burada kalabilirsin.” Ahmed birden Saliha’yı gözünün önünden ayırmaktan korkmaya başlamıştı.

Saliha’nın yüzünde şeytanca bir gülüş belirdi. “Ne istediğini biliyorum,” dedi. “Ama sonra uyumama izin vereceksin, oldu mu?”

Seks, Ahmed’in aklından geçen en son şeydi ama Saliha’nın bilgisayarda kendine uçak bileti ayırmasını izlerken içinde arzusunun uyandığını hissetti. Birkaç dakika sonra yatakta yanına girerken *çok zayıfım*, diye düşünüyordu. O kadar aptalca davranmama şaşırmmalı.

YEDİNCİ GÜN

15 NİSAN, ÇARŞAMBA

ÇİNLİ BİR BİLGİSAYAR KORSANININ İTİRAFLARI, BÖLÜM 2

Haber Johnson Lam
İnternet Haberleri Servisi
15 Ağustos

Girişimci Korsanlar

Doğu Avrupa ve Rusya'da siber korsanlık dijital bir hayat tarzıdır. Romanya'nın Transilvanya Alpleri üzerinde küçük bir şehir olan Râmnicu Vâlcea gerçek bir siber suç merkezidir ve şehir bu yolla zengin olmuştur. Resmi açıklamalara bakıldığında hiçbir devlet siber korsanlığa destek vermemektedir. Ancak Çin'de siber korsanlık vatana hizmet ve kazanç kapısı olarak görülmektedir. Çin Devleti siber korsanlığı çökertmek için çaba gösterdiğini iddia etse de kendine Victor adını veren genç siber korsanla tanıştığım Şanghay'da işler hiç böyle görünmemektedir.

Victor küçükken mühendis olmak istediğini, ama siber korsanlığın kazançlı dünyasına çekildiğini belirtiyor. Birini söndürüp birini yaktığı sigaraların arasında, "Birkaç dolara kendime siber korsanın el kitabını aldım," diyor. "Bu kitap bana korsanlığın ne kadar kolay olduğunu gösterdi. Kitap-

tan basit erişim yöntemleri öğrendim. Ancak bunlar yalnızca başlangıç oldu.”

Şanghaylı korsanlar forumlarda buluşuyor, en yeni yöntemleri paylaşıyor ve bir zamanların pırıltılı Kazanovaları gibi zaferleri hakkında övünüyorlar. Siber güvenlik firmaları ürünlerini sürekli güncellemekle birlikte güvenliğin doğası gereği korsanları hep bir adım geriden takip ediyorlar. Victor, “Beni zengin edecek sıfır gün virüslerimi saklıyorum,” diyor. Ağında şimdiden beş binden fazla bilgisayar bulunduğunu belirtiyor. Ağındaki bilgisayarların sayısı kendisini zengin etmeye yeterli hale geldiği zaman saldırısını başlatacak ve banka hesaplarını boşaltacak. Para karmaşık ve dijital olarak takip edilemeyen bir yoldan geçerek kendisinin kontrol ettiği bir banka hesabına yatacak.

“Bundan sonra yoluma devam edeceğim.” Ona bunun ne anlama geldiğini soruyorum. “Şimdilik devletin umurunda değil, ancak zamanla umurunda olacak. Bu oyunda yeterince kalmayı başaran herkesin başı gövdesinden ayrılmış bir şekilde bir futbol stadyumunda bulunabilir. Hayır, korsanlıktan para kazanmanın daha güvenli ve ilginç yolları var.”

Victor korsanlık kodları tasarlamayı ve sonra bunları başkalarına kiraya vermeyi düşündüğünü belirtiyor. Korsanların çoğu kendi programlarını yazmaya uğraşmıyor. Bu gerçekten oturup çalışmalarını gerektiği anlamına geliyor ve Victor’a göre korsanların çoğu çok tembel. Hayır, kodları ya herkesin kullanımına sunan web sitelerinden kopyalıyor ya da başkalarından kiralyorlar. “İyi kodlar genelde pahalıdır ancak verilen paraya değer. Ağınızı kurduktan veya bü-

yük bir hesaba erişim kazandıktan sonra zengin olmak için ihtiyacınız olan şey en yeni kodlar. Benim yapacağım da bu. Bazı durumlarda vurulan vurgundan kira olarak belli bir yüzde alacağım.” Aklından geçenlere gülümsüyor. “Hem çok eğlenceli hem de güvenli ve kârlı olacak.”

Ağındaki hesapları yalnızca bir defa yağmalayacağını, zengin olduktan sonra bırakıp gideceğini iddia etmesine rağmen, Victor bir büyük soygun daha yapma olanağının aklını kurcaladığını da kabul ediyor. Her yıl dünya çapında sanal kumarda on milyar dolar harcanıyor. Victor bu paradan pay alabileceğini iddia ettiği bir kod yazdığını söylüyor. “Yüzde on olabilir,” diyor gülümseyerek. “Zamanlamaya bağlı. Yoksa nasıl yapılacağı problem değil.”

Yalnızca Çin’de Victor gibi on binden fazla bilgisayar korsanı olduğu tahmin ediliyor.

İnternet Haberleri Servisi, A.Ş. Tüm hakları saklıdır.

İstanbul, Türkiye
Sabiha Gökçen Havalimanı
34906 İstanbul
00:03

Wu SportCruiser LSA'yı 1,500 metrede düzgünleştirdi, başlığını düzeltti ve koltuğunda geriye yaslandı. Motorun düzenli vınlamasını dinledi, kontrollerin sonuçlarından memnun kalınca dışarıdaki karanlığa baktı. Solunda simsiyah Marmara Denizi, sağında İstanbul'un parlak ışıkları vardı. SportCruiser iki kişilik bir uçaktı ve Wu'nun arkasında Li Chin-Shou oturuyordu.

Pekin'deki babasından iki bilgisayarı ele geçirme emrini almasının ardından elinden geldiğince hızlı hareket etmişti. Bu defa son sefere benzememeliydi. Babası Mei Zedong İstanbul'da bulunan bir Uygur liderinin Sincan Eyaleti'ndeki Uygurlu pek çok aktivistin isimlerinin bulunduğu bilgisayarını almasını emretmişti. Bu görev tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Wu'ya adamın evde olmayacağı söylenmişti, ancak evdeydi. Dahası, adam dizüstü bilgisayarını balkondan atmaya başlamış ve bilgisayarın yerini asla bulamamışlardı. Wu'nun adamın öldürülmesini emretmesi

üzerine hiç hoş olmayan bir polis soruşturması başlamış, ancak neyse ki soruşturmanın ucu kendine dokunamamıştı. Wu resmi kınama cezası almış ve başarısızlıktan dolayı büyük utanç duymuştu. Kısa süre sonra Li onunla çalışmak üzere görevlendirilmişti.

Wu uçmayı öğrendiği ilk günlerden beri İstanbul'un dışındaki Sabiha Gökçen Havalimanı'ndaki çalışanları tanırdı. Onlara karşı cömert davrandığından arada bir gece havalanmak istediği zaman pisti ona açmak için ufak bir bedel istemekle yetinirlerdi. Karanlıkta pist ışıklarından başka bir aydınlatma olmayan alanda havalanmak kolaydı, ancak uçağı gece indirmeye çalışmak istemezdi.

Wu SportCruiser'ı şans eseri ele geçirmişti. Bir Fransız diplomat kendisine Paris'ten uçurduğu spor hafif uçakla bir tur atmayı teklif etmişti. Ancak uçağın sadece boyutu biraz küçültülmüş bir genel havacılık uçağı olduğunu görünce çok şaşırılmıştı. Bu uçak motorla çalışan uçaklar veya alüminyum iskeletli ve kumaş kanatlı hafif uçaklarla aynı sınıfta kabul edildiği için çoğu havacılık kuralına tabi değildi.

Uçak basit bir tasarıma sahipti ve kolay uçurulabilmesi amaçlanmıştı. Metal ve en modern parçalar kullanılarak yapılan bu modelin alçak kanatları ve küremsi bir pilot kabini vardı. Uçak, beyaz ve gümüş renklerine boyanmıştı. Kullanma ehliyeti almak için yalnızca yirmi saat ders alınması yetiyordu. Yeni bir uçak yüz bin doların altında bir fiyata, iyi durumda ikinci el bir uçak bu fiyatın yarısına alınabiliyordu. İmalatçılar bu fırsatı değerlendirmekte hızlı davranmış ve SportCruiser gibi bazı firmalar her bakımdan gerçek bir uçağı benzeyen modeller üretmişti. Uçakların kullanımı üzerinde bazı resmi sınırlamalar olsa da genel-

likle uygulanmıyordu. Normal uçakların yoluna çıkmamaları için havalanabilecekleri en yüksek irtifa resmen 10,000 fit olsa da Wu hiçbir sorunla karşılaşmadan uçağını 25,000 fitin üstüne çıkarabilmişti. Yine de dikkati çekmeden Avrupa'daki dağ sıralarının üstünde uçabilmek için resmi sınırda olması ona yetiyordu. Genelde çok alçak irtifalarda, yalnızca radarların tespit edebileceği değil, normal gözlemle de görülemeyecek yüksekliklerde uçuyordu.

Uçak saatte 222 kilometre hızla uçabiliyor ve 1120 kilometre yol alabiliyordu. Wu arka bölüme ilave bir benzin deposu yerleştirerek bu rakamı 2,000 kilometreye yaklaştırmıştı. Uçakta kullanılan araçlar basit, ancak yeterliydi ve taşınabilir bir GPS aracıyla Wu yolunu bulmakta hiç zorlanmıyordu. İletişim kurmak için sıradan bir cep telefonu kullanıyordu. İniş takımları sabit olduğu ve araç aslında gün ışığında kullanılmak üzere tasarlandığı için iniş veya seyir ışıkları yoktu. Bunlara rağmen her bakımdan dayanıklı ve güvenli bir uçaktı.

Bu akşam yaptığı gibi uçağın sınırlarını zorlaması on saatlik yorucu bir uçuş yapması anlamına geliyordu. Ancak ne kadar yorucu olursa olsun, esnekliği artmış ve fark edilmeden uçabilme becerisi gelişmişti. Öncelikle, Wu büyük uçakların inmek zorunda olduğu havaalanları ve onların bürokratik kurallarına, kayıtlarına uymak zorunda değildi. İniş hızı çok düşük olduğundan uçak çim alanlar da dâhil düz olan her yere inebiliyordu. Wu önceden pek fazla düşünmesi gerekmeden istediği hemen her yere inebiliyor, hemen yakıt ikmali yapabiliyor ve yoluna devam edebiliyordu. Gideceği yere vardığı zaman büyük Avrupa şehirlerinin dışında bulunan, iniş ve kalkışların kaydının tutulmadığı orta ölçekli havaalanlarını tercih ediyordu.

Genel havacılık yapılan havaalanlarını kullanmayarak havacılık yetkililerinden izin alması, hatta uçuş esnasında telsizle iletişim kurması bile gerekmiyordu. Pasaport kontrolünden geçmiyor, hareketleri sıkı bir denetime tabi bulunmuyordu. Yetkililerin dikkatini çekecek olursa geceyi egzotik bayanlarla geçirmek üzere bir yere uçmakta olduğunu söylüyordu. Hınzırca göz kırpınca yetkililer kendisini rahat bırakıyor, SportCruiser yakıt ikmali yaptıktan sonra yeniden yola çıkmaya hazır oluyordu.

SportCruiser LSA'yı ilk başta Ankara ve İstanbul'daki restoranları arasında gidip gelmek için almıştı. Karayoluyla yedi saatte gittiği yolu uçakla sadece iki saatte alabiliyordu. Uçağı kullanma becerisi ve özgüvenini geliştirmek için kısa zamanda iki yüz saat uçuş yapmıştı. Eninde sonunda gece uçuşu gerekeceğini bildiği için böyle bir durumda kalmadan önce kendi isteğiyle iki defa gece uçuşu yapmıştı. Bu yasak olsa da denetimin güçlü olmadığı bir havaalanından havalandığı zaman kimse kontrol etmiyordu. Işıkları olmadan, karanlığın içinden uçtuğu zaman neredeyse tamamen görünmez oluyordu. Daha önce de olduğu gibi yine varışını sabah olacak şekilde ayarlamıştı. İnişi kimsenin dikkatini çekmeyecekti.

Bu gece hava rüzgârlı sayılmazdı. Aşağıdaki topraklar büyük bir karanlık denizi andırıyor, dipsiz karanlığın içinde farklı büyüklükteki şehirlerin ışıkları parlıyordu. Motordan düzenli sesler geliyordu. Uçağı rotasında tuttuğu sürece derin bir transa girebilirdi. Zaman zaman göstergeleri kontrol ediyor ve değişen bir şey olup olmadığına bakıyordu.

Li, Çin'den birkaç ay önce gelmişti. Çok iyi eğitilmiş ve hevesli bir ajandı. Ayrıca çok zekiydi ve restoranında garsonluk yapıyor olmasına rağmen Wu yanında neden bu ka-

dar becerikli bir ajanın görevlendirilmiş olduğunu sorgulamadan edemiyordu. Ne de olsa Wu, Çin istihbaratının arka planlarında çalışıyordu ve Pekin'den kendisine sık sık görev verilmiyordu. Zaman zaman bir ajan gelip para alır, Wu birilerine bilgi taşır ve aylık raporlar verirdi. Ancak hepsi bu kadardı. Bazen haftalarca görev gelmediği ve kendisinin bir ajan olduğunu unuttuğu oluyordu.

Wu, Uygur nüfusunun yoğun olarak yaşadığı İstanbul'da görevlendirilmişti. Uygurlar 1930'lu yıllarda Çin'den gelmeye başlamış Türk kökenli etnik bir azınlıktı. 1952 yılında binlerce Uygur Çin'in komünist rejiminden kaçıp Pakistan'a sığınmış ve Türk Devleti devreye girip bin sekiz yüz elli kişiyi Türkiye'ye getirmişti. Yeni gelen Uygurlar orta Anadolu'daki Kayseri şehrine yerleştirilmiş, kendilerine iş ve vatandaşlık verilmişti.

Türkler ve Uygurlar arasında etnik bağ olduğu çok açıktı. İstanbul'dan kalkan bir kişi uçakla Urumçi'ye gidebilir ve orada yaşayan insanlarla bir ölçüde iletişim kurabilirdi. Türkler Uygurlara yakınlık duyuyor ve büyük sempati besliyorlardı:

Ancak Ankara son yıllarda Pekin'i, bu azınlığın kaderi yüzünden öfkelenmekten giderek uzak durmaya başlamıştı. İki ülke yakın zamanda bir buçuk milyar dolarlık bir kalkınma anlaşması imzalamıştı ve yolda buna benzer daha pek çok anlaşma vardı. Bugün her yıl Türkiye'ye giden Uygur sayısı birkaç yüzü geçmiyordu ve bu kişiler mülteci statüsü almak için Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne başvuruyor, orada da Iraklı veya Sudanlılardan farklı muamele görmüyordu. Kendilerine genellikle geçici seyahat belgeleri hazırlanıyor ve Kanada veya Hollanda gibi mülteci kabul eden ülkelere gönderiliyorlardı.

Ancak Ankara ve İstanbul'da önemli bir Uygur azınlık yaşamakta ve Çin Devleti'ne karşı yoğun muhalefet çalışmalarında bulunmaktaydı. Çin'e sürekli ajanlar gidip gelmekte ve hatta Türkiye'de eğitim almaktaydı. Uygur bağımsızlık hareketi Çin'in üzerindeki komünist dayatmasının zayıflayacağı ve Sincan Eyaleti gibi uzak bölgelerin ayrılacağı günü bekliyordu.

Wu'nun ilk resmi görevi, yani babasının kendisini buraya yerleştirmek için kullandığı ilk mazeret Türkiye'deki ayrılıkçı Uygurları takip etmektir. Burada tanıdığı Uygurların büyük çoğunluğu yaralarını saran ve kaynaklarını geliştiren teröristlerdir. Türk Devleti Uygurlara karşı ne kadar tarafsız davrandığını iddia ederse etsin, bu insanlar sonuçta Türk kökenliydi ve devlet kendilerine yardım etmeden geçemiyordu. Devletin resmi tavrı bu olmasa da gayri resmi olarak Uygur bağımsızlık hareketinin içlerinde yaşamasına izin veriyorlardı.

Wu kendisinin altında çalışan ajanları ayrılıkçı Uygurları takip etmeleri için görevlendirmişti. Gerindi, esnedi ve uyuyan Li'ye baktı. Uçakta biraz evden, daha çok restoran ve İstanbul'dan konuşmuşlardı. Li pek konuşkan bir adam değildi.

Wu doğuda güneşin doğmak üzere olduğunu görebiliyordu. Hedeflerine yaklaşmışlardı.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti
Krasova 702/34
03:41

Tap! Tap! Tap!

Camına vurulması üzerine Jeff derin bir uykudan uyan-
dı. Gözlerini kırptırdı ve dışarı baktı. Bir jop ve üniforma-
lı bir adam gördü. Polis. Camı açtı.

“Nemůžete spát zde!”

“Maalesef Çekçe bilmiyorum,” dedi Jeff. Şimdi memuru
görebiliyordu. Bu, siyah bir deri ceket giymiş ve sivri bir
şapka takmış genç, zayıf bir adamdı.

Adam hiç tereddüt etmeden İngilizce konuşmaya baş-
ladı.

“Burada uyuyamazsınız dedim. Bu şekilde olmaz. Bir
otele gidin. Olur mu?”

“Tabii,” dedi Jeff. “Teşekkürler. Çok yorulmuştum.” Mo-
toru çalıştırdı ve sessiz sokakta ilerlemeye başladı. Aslında
olduğu yerde kalmak istiyordu. Keşke bunu yapmanın bir
yolunu bulabilseydi. Polisin tavrına bakılırsa rüşvet teklif
edecek olmasının hapisle sonuçlanacağı kesindi. Önünden
geçerken kilitli kapıya bir daha baktı. Bir değişiklik yoktu.

Sokağın sonuna vardıktan sonra birkaç defa sağ ve sol tarafa dönerek kalabalık şehir merkezinden uzaklaştı. Evlerin bulunduğu bir mahalleye gelince dar bir sokağa girdi. Burada boş bir yere arabasını park etti. Motoru durdurdu ve koltuğunda arkasına yaslandı. Dikkat çekmediği sürece şanslıydı. Peki, uyuyarak eline ne geçmişti? Bildiği kadarıyla araba şimdiye kadar çoktan gitmişti.

Saatine baktı. Dizüstü bilgisayarını açtı. İki güvenlikli olan altı kablosuz ağ bağlantısı buldu. İnternete bağlandı ve e-postalarına baktı.

“Ekte Prag’ta okuyan dört benzer kişinin bilgileri var. Suçluyu gördüğünü düşünerek hangisinin aradığın adam olduğunu bulmayı sana bırakıyorum. Biri %83 oranında benzer çıkıyor.

Daryl’den haber var mı? Dikkatli olmayı unutma. Ve lütfen ucu bana ulaşmasın. İşimden olmak istemem.

B”

Ekte dört fotoğraf ve fotoğraftaki kişilere ait bilgiler vardı. Hepsi Jeff’e Orta Doğulu gibi görünüyordu. Biri aradığı adamdı. Fotoğrafta ince bir bıyığı vardı, daha gençti ve masum görünüyordu ama Jeff onu her yerde mutlaka tanırdı.

Adı Ahmed Hossein al-Rashid’di. İranlıydı. Prag’da ikâmet ediyordu. Hâlâ bu adreste oturmuyor olsa bile yakın zamanda taşındığı kesindi. Jeff bu adres, fotoğraf ve ismiyle adamı kısa sürede bulacağından emindi. Eğer zamanı yeterse.

Bilgileri hemen Frank’e gönderip bu adamın Daryl’i kaçıran kişi olduğunu söyledi ve şirketin adamla ilgili ulaşabildiği bütün bilgileri istedi.

Prag 3, Taboritska 5 1001/27. Jeff adresi haritaya girdi. Kilitli evi izlediği yerden fazla uzakta değildi. Yolu aklına yazdı ve arabayı çalıştırdı. Daryl orada olabilirdi. Eğer yoksa da belki Ahmed orada olabilirdi ve Jeff'in onun için neler hissettiği düşünülürse bu çok iyi olurdu.

Daryl sağ gözkapağını belli belirsiz kaldırdı. Adam kapıya dayadığı düz arkalıklı, tahta bir sandalyede oturuyordu. Kollarını birbirine kavuşturmuş, uyuyordu.

Ağzının bezle bağlı olmasına rağmen diğer adam gittikten sonra biraz uyumuştı. Şimdi uyanmış, binadan gelen sesleri dinliyordu. Hâlâ gece olduğunu ama güneşin doğmak üzere olduğunu anladı. Görünürde bir saat yoktu. Gözlerini kapattı ve düşünmeye çalıştı.

Onu neden sorgulamıyorlardı? Cenevre'de ona işkence yapmaktan çekinmemişlerdi. O zaman şimdi neden duruyorlardı? Bu soruyu aklından çıkaramıyordu. Gerçekle yüzleşmek istemese de diğer adam döndüğü zaman kendisine yine işkence yapılacağından emindi. Bu bekleyiş onu rahatsız ediyordu. Başına çok daha korkunç şeylerin geleceğinden korkuyordu.

Kendisini rahatlatan bir düşünce bu evin uygun olmadığıydı. Duvarların arkasında başka insanların konuştuğunu, hatta sokakta insanların yürüdüğünü ve güldüğünü duyabiliyordu. Bu yer güvenli değildi. Ancak güvenli bir yerleri olduğundan emindi ve gecikmenin nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyordu. Diğer adam, patron olan, gerekli hazırlıkları yapmak ve dinlenmek için gitmişti. Ama geri gelecekti.

Bileklerinin durumunu kontrol etti. Bileklerindeki bağ-

lar hiç gevşememişti ve ellerini kurtarabileceğini zannemiyordu. Parmak uçlarıyla arkasına uzandı ama hareketleri çok sınırlıydı ve duvardan başka bir şeye dokunamadı. Arkasında işine yarayacak hiçbir şey yoktu.

Ayakları başka bir konuydu. Adam uyuyunca bacaklarını yukarı kaldırıp aşağı indirmeye başlamıştı ve böylece ayaklarındaki bağlar gevşemişti. Ancak ayak bileklerindeki bağı çözüp çözemeyeceğini bilmiyordu ve çöze de elleri bağlı olduğu için bir şey yapamazdı. Adam kapının önünü kapatıyordu ve uyuyor olsa da Daryl her küçük sese tepki verdiğini fark etmişti. Eğer çok dikkatli davranmazsa adamı uyandırabilirdi.

Yavaş yavaş ve inatla el ve ayak bileklerindeki bağları gevşetmeye çalıştı.

Taboritska 5 üzerinde park edebileceği bir yer yoktu. Bu yüzden Jeff üç sokak ötede bir yere park etmek zorunda kaldı. Arabayı kilitledi ve güneşin doğmasından hemen önceki karanlığın içinde adrese doğru ilerlemeye başladı. Bir mağazanın vitrinin önünde durdu, camdaki görüntüsüne bakıp üstünü başını düzeltti ve yoluna devam etti. Bir günlük sakal artık moda olduğu için dikkatleri çekeceğinden endişe etmiyordu.

Yine tereddüt içindeydi. Yerel polisi arayıp ulaştığı bilgileri onlarla paylaşmalı mıydı? Eğer paylaşırsa harekete geçmeleri ne kadar zaman alırdı? Mutlaka Cenevre'yle görüşmek isterlerdi ama Jeff Cenevre polisinin kendisiyle ilgili neler söyleyebileceğini düşünmek istemiyordu. Polis Jeff'in kendilerinden bilgi sakladığını öğrenince durum kötüye giderdi. Böyle bilgi saklamak İsviçre'de suç olabilirdi.

Devletlerin yaklaşımını bildiği için sonuçta mesele edilenin ulaştığı bilgiler değil, kendi davranışları olabileceğini tahmin ediyordu.

Peki, hangi bilgilere ulaşmıştı? Kendilerini kaçırın kişilerden birinin eşkâlini belirlediğinden emindi. UGD kaynaklarını kötüye kullanarak Prag'ta bir adres bulmuştu. Adamın kullandığı aracı tespit etmiş ve CIA ona aracın Prag'ta kayıtlı olduğu adresi vermişti. Bu bilgiyi de yasadışı yollardan edinmişti. Hem Bridget hem de Frank kendisine yardım etmek için taşın altına ellerini sokmuşlardı. Şimdi bu bilgileri nasıl açıklardı?

Açıklayamazdı. Kararını vermişti. Kendisi de Daryl de bunun sonuçlarına katlanacaktı. Hayır, yerel polise gitmesi söz konusu değildi. Daryl'in güvende olduğunu öğreninceye veya başka bir şansı kalmayınca kadar bunu yapamazdı.

Jeff Taboritska 5'e dönmüştü. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu, ama doğuda güneşin ilk ışıklarını görmeye başlamıştı. Şehir uyanmak üzereydi. Taboritska 5, üzerinde genelde evlerin olduğu bir sokaktı. Çok iyi bir muhit olmamakla beraber çok kötü de sayılmazdı. Karşısına çıkan birkaç kişinin yabancı olduğunu anladı. Bu kendisine çok doğal geldi. Fotoğraftaki yüzü düşününce, Ahmed dikkatleri üzerine çekmek istemezdi. Bu yüzden göçmenlerin yaşadığı bir sokakta oturmayı tercih etmişti.

1001'in önünden geçiyordu. Biraz yavaşladı, ama durmadı. Birisinin kendisine dış kapıyı açması gerekiyordu ve Jeff 27 numaralı dairenin apartmanın ikinci katında olduğunu düşünüyordu ama bunu kesin olarak bilemezdi. Sokağın köşesine doğru yürüdü. Burada birkaç kişi otobüs bekliyordu. Dikkat çekmemek için onların arasına karıştı.

Hava aydınlanıyor ve şehir uyanıyordu. Ne yapmalıydı?

Ahmed yataktan kalktı ve banyoya gitti. Kapıyı kapatmaya gerek duymadan duşa girdi. Saliha'nın uyanmasını istiyordu. Kalkıp çantasını hazırlamalı ve sabah uçağını yakalamalıydı.

Sıcak suyun altında dururken sanki hiç uyumamış gibi hissediyordu. Çok bitkindi. Kendisiyle birlikte yatağa götürdüğü bütün problemler hâlâ yerinde duruyor ve yeni bir günün aydınlığında da en az gecenin karanlığında oldukları kadar çözümsüz görünüyorlardı.

Neyse, en azından bir problemi çözmüştü. Saliha yola çıkacak ve flaş bellek yarından sonraki gün İran'a varmış olacaktı. Hiçbir gecikme olamazdı. İran'ın ilk nükleer bombasını patlatması ve dünyada layık olduğu yeri alması gerekiyordu. Hamid'in değerlendirmesinin doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu. Saliha İran'a ulaşip flaş belleği verince son birkaç günde yaptığı bütün hatalar silinecekti. Aslında bu önemli bilgilerin aktarılmasındaki rolü nedeniyle ödül, hatta terfi bile alabilirdi.

Ahmed duştan çıktı ve havluyla kurulanmaya başladı. Ne olursa olsun, bu sabah Amerikalı kadının işini bitirmeliydi. Artık çok önemi kalmasa da ondan daha başka bilgiler alabilirse iyi olurdu. Onu bırakması söz konusu değildi. Kadın kendisini ve Karim'i tanıyordu. Zeki bir kadın olduğu belliydi. Aralarındaki Farsça konuşmalarından isimlerini de anlamış olabilirdi.

Hayır, kadının hesabı kapanmalıydı.

Bu durum bugünkü işini kolaylaştıracaktı, çünkü birisine neler yaptığının önemi olmadığı zaman bilgi almak daha kolay olurdu. Uzuvarları kesilmeye başlanan esirler mutlaka konuşurdu. İçlerinde bir şey işlerinin bittiğini bilir ve mümkün olduğunca tek parça halinde ölmek isterlerdi.

Ahmed buna içimizdeki ilkel insanın neden olduğunu düşünüyordu.

Ve çok yazık olacaktı. Güzel bir kadındı; ve zorluydu. Yapacakları Ahmed'in hoşuna gitmiyordu ama bunların yapılması lazımdı. Daha sonra kadınla Karim ilgilenirdi. Ali'nin öldüğünü de o zaman söyleyecekti.

Giyinirken gözü kadının dizüstü bilgisayarına ilişti. Burada bırakmalı mıydı? Yoksa yanına mı almalıydı? Karim'in evinde bir sorun çıkması ihtimaline karşı yanına almamaya karar verdi.

"Saliha!" dedi. "Kalk. Uçağa yetişmek için kalkman lazım." Saliha homurdandı, yanına döndü ve yorganı başının üstüne çekti. "Haydi!" dedi, "Kalk!" Gidip yorganı başının üstünden çekti. "Ciddiyim."

Saliha gözlerini açtı, pencereden içeri güneş ışığı girdiği için gözlerini kıstı, sonra ağır ağır yataktan kalkıp banyoya gitti. Ahmed bilgisayarın başına oturdu ve kuryesinin ne zaman yola çıkacağını bildiren bir mesaj gönderdi. Hamid bu habere memnun olacaktı.

Sonra Ahmed su ısıtıp kahve yapmaya başladı. Kahve hazır olduğu zaman Saliha da duştan çıkmıştı ve yatağın kenarına oturmuş giyinmeye hazırlanıyordu. Ahmed saatine baktı. USB flaş belleği Saliha'ya verdi. Saliha belleği almak için uzanınca bileğini yakaladı.

"Sakın bir yanlış yapma."

Saliha irkildi ve geri çekildi. Sonra kaşlarını çattı. "Ne zaman yanlış yaptım?"

"Şimdi yapmaya başlama."

Saliha kolunu elinden kurtardı ve ayağa kalkıp karşısına dikildi. "Bana bir daha asla böyle dokunma, anlıyor musun?"

“Sen işine bak.” Ahmed, Saliha’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Ailenin nerede yaşadığını bildiğimi unutma.” Saliha’nın korktuğunu görebiliyordu. “Şimdi çabuk ol.”

Jeff sokakta ileri geri yürüyüp otobüs durağına üç defa dönmüştü. Orada bekleyen yolcuların değişmiş olmasına ve daha önce oradan geçtiğini hatırlayacak kimse olmamasına dikkat ediyordu. Şehir artık uyanmıştı. Haftanın ortasında, yoğun bir işgünüydü ve herkesin acelesi vardı.

Binayı izleyebileceği kadar uzun zaman izlemişti. İçeriden muhtemelen işe giden dört kişi çıkmıştı. İnsanlar çıkarken o içeri girebilirdi. Ancak tereddüt ediyordu. Harca-yacak zamanı olmadığını biliyordu ama yine de tek başına hareket edip etmemeye karar veremiyordu. O ajanlık eğitimi almamıştı. Daryl’i kurtarmaya çalışırken ölümüne neden olursa ne yapardı? Ya kendisi öldürülür ve Daryl kade-riyle baş başa kalırsa neler olurdu?

Duraktaki adamlardan biri kendine tuhaf tuhaf bakınca Jeff daha önce orada durduğunu hatırladı. Saatine baktı ve sonra sokakta yürümeye başladı. Sokağın etrafında dolaşacak ve apartmana karşı yönden girecekti. Zamanı gelmişti. Çok geç olmaması için dua ediyordu.

Ahmed binanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Durup gökyüzüne baktı. Hava iyi olacaktı. Sokak çok hareketliydi. Evden çıkmasının düşündüğünden daha uzun sürdüğünü anladı. Hızlı adımlarla Karim’in evine doğru yola koyuldu. Bu sabah yapılacak çok işi vardı ve hiçbirini yapmak istediği işler değildi. Bir an önce yapıp bitirmesi iyi olurdu. Neyse ki ev çok uzakta değildi.

Ahmed'in gözden kaybolmasının hemen ardından Jeff köşeyi döndü. 1001 numaralı binanın girişine gitti ve orada durdu. Sekizer zilin olduğu iki sıra zil görüyordu. Yani toplam on altı daire vardı. Bina dört katlı olduğuna göre her katta dört daire olduğunu düşündü. 27 numara ona hiç anlamlı gelmiyordu. Eğer daire ikinci kattaysa kapı numarası 20, 24 veya bunun gibi bir numara olmalıydı ya da ona öyle geliyordu. Ancak Prag'ta dairelerin nasıl numaralandırıldığını ya da standart bir sistem olup olmadığını bilmiyordu. Katların da Amerika'da olduğundan farklı numaralandırıldığını hatırlar gibiydi. Mesela ikinci kata burada birinci kat diyorlardı.

Kapıdan biraz uzaklaşıp duvara dayandı ve birisini bekliyormuş gibi görünmeye çalıştı. Saatine baktı.

İki dakika sonra orta yaşlı bir kadın kapıdan çıktı. Jeff yanından hızla geçip kapıyı yakaladı ve içeri girdi. Kadın arkasına dönüp bakmadı.

Binadan kızartma kokuları ve Jeff'in tanımadığı tuhaf kokular geliyordu. Antre uzun zamandır süpürülmemişti. Köşelerde kâğıt parçaları ve toz birikmişti.

Jeff kapıdan içeri girdi. Daireyi bulunca öylece gidip kapıyı çalamazdı. İçeri nasıl girecekti? Bunu düşünürken dış kapının yanındaki daireden yırtık pırtık bir atlet giymiş iri yarı bir adam çıktı. Adam onu tepeden tırnağa süzerken Jeff *kapıcı* diye düşündü.

"İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu Jeff. Adam ağır ağır başını salladı. "27 Numara. Anladınız mı?" Adam yine başını salladı. Jeff bir an düşündü, sonra parmağıyla duvara "27" rakamını yazıp sorgular gözlerle adama baktı.

"Ah!" dedi adam. Ağzı leş gibi sarımsak kokuyordu. Başka hiçbir şey yapmadı.

Jeff elini cebine soktu, cüzdanını çıkardı ve içinden bir elli dolar aldı. Adama uzattı. Adam başını salladı ve iki parmağını gösterdi. Jeff cüzdanını yine açtı ve bir elli dolar daha çıkardı. Kapıcı gülererek Jeff'i içeri aldı ve merdivenlerden çıkarken arkasından baktı.

27 numara üçüncü katta, koridorun sonundaydı. Jeff kapıya sessizce yaklaştı ve kulağını kapıya dayadı ama bir şey duyamadı. Kapının kolunu çevirdi, ama kapı kilitliydi. Geriye çekildi ve bütün gücünü toplayıp omzuyla kapıya vurdu.

Ayak bileklerine bağlı olan ip bir anda koştı ve Daryl bacaklarını oynatabilmeye başladı. Hemen adama baktı. Hâlâ uyuyordu ama pencereden güneş ışığı içeri girmeye başlamıştı. Adam birazdan uyanırdı.

Ellerini yine çözmeye çalıştı ama beceremedi. Ellerini daha sıkı bağlamışlardı. Ne yapacaktı?

Karim ağzını kapattı ve derin bir nefes aldı. Daryl gözlerini kapattı ve bekledi. Acaba bacaklarındaki ipi çözdüğünü görür müydü?

Adamın sesini duyabileceğinden korkarak daha alçak sesle nefes almaya çalıştı. Keşke ağzı bağlı olmasaydı. Bir şeyden hiç bu kadar rahatsız olduğunu hatırlamıyordu. Ağzındaki bağı diliyle bir daha ittirdi ama çıkarmayı beceremedi. Bir dakika sonra sandalyenin ön bacaklarının yere vurduğunu, adamın ayağa kalkıp yürüdüğünü duydu. Biraz sessizlik oldu, ardından su açıldı ve adamın tuvaletini yaptığını duydu.

Tam zamanı diye düşündü. Tam zamanı olmalı. Diğer adam her an dönebilirdi. Elleri bağlı olduğu sürece Karim'e

karşı hemen hemen hiç şansı yoktu ama ikisi birlikteyken hiç şansı olmadığı kesindi.

Bacaklarını kaldırdı ve ayağa kalkmayı becerdi. Düşündüğünden daha zor olmuş ve istediğinden daha uzun sürmüştü. Adam hâlâ tuvaletteydi. Daryl kapıya gitti, arkasını kapıya döndü ve kapının koluna uzandı. Bir elini kapının koluna koyabildi ama kolu çeviremeden adam tuvaletten çıktı. Daryl'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve üzerine saldırdı.

Daryl kapıdan uzağa sıçradı. Bu arada sandalyeyi de yere devirdi. Gözlerini üzerine doğru gelen Karim'den ayırmadan geri geri gitti.

Ofisindeki bir arkadaşı bir seferinde Daryl'e nefsi müdafaa dersi almasını tavsiye etmişti ama Daryl böyle bir ders almamıştı. Ancak küçükken Amerikan futbolu oynamıştı. Adam menziline girer girmez yüzünün yan tarafına kuvvetle vurdu. O kadar kuvvetle vurmuştu ki adam neredeyse yere devrilecekti. Adam doğrulamadan bu sefer gövdesine şiddetle vurdu. Karim Daryl'in bacağına yakaladı ama Daryl adamı iterek kurtulmayı başardı.

Adam geriledi ancak sonra kaşlarını çatıp bir hamle daha yaptı. Daryl bu sefer bütün gücüyle adamın kasıklarına bir tekme attı. Adam dizlerinin üstüne çöktü. Daryl kapıya koştu ve kapının kolunu tuttu.

Salıha Ahmed gidince yeniden uykuya dalmak istedi. Çok yorgundu. Yorgunluğunun nedeninin Ahmed'le uğraşmak zorunda kalmak olduğunu düşünüyordu. Artık Ahmed'in gerçekte ne yapmaya çalıştığını ve onu nasıl bir işe bulaştırdığını anlamıştı.

Binada yaşayanların çoğu işlerine gitmek üzere evlerinden çıktıkları için ortalık sessizleşmişti. Saliha giyinmek yerine sırt üstü yattı ama güneş tam da yüzüne geldiği için biraz da olsa uyuması mümkün olmadı. Ayrıca yola koyulması gerektiğini biliyordu. Uçağı sabah saatlerindeydi ve hemen kendi evine gidip hazırlanması gerektiğini biliyordu.

Ahmed'in kendisinin de hoşuna gitmeyen bir şey yapmak üzere olduğunu hissediyordu. Daha önce de hoş olmayan bir şey yapması gerektiği zaman kendisine sert davranmıştı. Erkekler böyleydi, sınırlarını kadınlarından çıkarırlardı.

Ahmed'in bir noktada kendisindeki değişikliği anladığına ve buna yanıt verdiğiğine karar verdi. Belki de davranışlarının nedeni buydu. Ahmed'in hareketleri Saliha'yı korkutmuş ve bir kez daha taşıdığı bilginin ne olduğunu merak etmişti. Yaptığı işin ne kadar acil olduğunu her zaman tekrarlasa da daha önce ona hiç böyle davranmamıştı.

Belki de Saliha paranoyakça davranıyordu ve Ahmed'in tepkisinin bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktu. Belki Ahmed'in bu kadar gergin olmasının nedeni Saliha'nın taşıdığı şeydi. Çok önemli bir şeyler oluyordu ve Saliha da başrol oyuncularından biriydi.

Saliha ilk defa CIA veya Mossad'dan çok Ahmed ve onunla çalışanlardan korkması gerektiğini düşündü. *Ortadan kaybolmam lazım*, diye düşündü. *Saçımı boyarım, adımü değiştiririm, başka bir ülkeye taşınırım. Beni bulamaz.* Bu fikir ona çok cazip göründü.

Flaş belleği aldı ve elinde evirip çevirirken seçeneklerinin neler olduğunu düşündü. Bu flaş belleğin değeri neydi? Ve kim için değerliydi? Belki de bu yolda ilerlemek daha doğru olurdu. İran'ın düşmanları elinde tuttuğu şu cihaz

için Ahmed'in kendisine cihazı götürmesi karşılığında söz verdiğinden daha fazlasını verebilirdi.

Ahmed'e bunun son seyahati olacağını söylemekle hata etmişti. Geri döndüğünde Ahmed ona parasının geri kalmasını vermeyebilirdi. Aptallık etmişti. Ahmed'i artık sevgilisi, özellikle de güvenebileceği biri olarak görmeyi bırakıp onu gerçekte olduğu gibi değerlendirmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Flaş bellek konusunda kiminle görüşmeliydi? Bu düşünce ne kadar da cüret istiyordu! Filmlerde cesurca bir hareket yapmak çok kolaydı. Aktörler nereye gitmeleri gerektiğini hep bilirlerdi. Ancak Saliha nasıl yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadığını anladı. Bir defa ortaya çıkarsa kontrolü tamamen kaybederdi. Ona Ahmed'in asla sahip olamadığı bir şekilde sahip olurlardı.

Kime güvenebilirdi? CIA, Mossad? Türkiye'nin *Milli İstihbarat Teşkilatı*, MİT? Hayır, Saliha onlar için hiç kimseydi. En sonuncusu zaten şaka gibiydi. Onların hiç parası yoktu. Muhtemelen Saliha'yı genelev gibi bir hapishaneye tıklarlardı.

Flaş belleği çantasına koydu. En azından Ahmed için bir anlamı vardı. Bir zamanlar olduğunu düşündüğü şey değildi belki ama bir şey olduğu kesindi. Ahmed iyi bir sevgiliydi ve o sabaha kadar ona hep nazik davranmıştı. Hayır, korkuyor olsa da Ahmed'le kalacak ve bu son görevi tamamlayacaktı.

Saliha derin bir nefes aldı, ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. O anda kapıda büyük bir gürültü duydu. Sonra yine bir gürültü, ardından bir gürültü daha duydu. Kapı bir anda ardına kadar açıldı ve üstü başı darmadağın, gözleri deli gibi bakan bir adam içeri daldı.

Daryl kapının kolunu çevirmeyi bir türlü becerememişti. Yıllardır kullanılmaktan aşınan kapı kolu terli ellerinin arasından kayıyordu. Adamın ağır ağır kendini toparlamasını ve sarhoş gibi ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken defalarca kapı kolunu kavramaya çalışmıştı. Adam Daryl'in kapıda olduğunu görünce bir anda kendine gelip yeniden üzerine atladı.

Daryl kenara çekildi. Bileklerindeki bağı deliler gibi çözmeye uğraşırken aynı zamanda adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Burnundan nefes alıyor, diliyle ağzını kapatan bezi ittiriyordu. Bağırıp yardım istemek ve ağzını kapatan bir şey olmadan derin bir nefes almak istiyordu. Ayaklarını sert zeminde sürürken çıkardıkları sesler ve mobilyalara vururlarsa çıkan gıcırta ve tıngırtılar dışında mücadeleleri ölüm sessizliğinde gerçekleşiyordu.

Karim gözlerinde ölümcül bir bakışla üstüne saldırdı. Daryl onu tekrar tekmeledi. Bu sefer adamı hazırlıksız yakalayacağını umarak daha zayıf olan sol bacağıyla vurmuştu ama adam bacağına yakaladı. Daryl yere düştü ve bacağına kıvrıp yerde sürünerek adamdan uzaklaşabildi. Uzaklaşsa bile bir sonraki sefer bu kadar şanslı olamayabilirdi. Adam yediği ilk sert darbenin ardından hâlâ sersem gibiydi.

Daryl yerde sürünerek adamdan uzaklaşıp zar zor ayağa kalkmaya başarinca Karim ona tekrar saldırdı. Daryl tam olarak doğrulabildiği anda adamın suratına sert bir tekme daha attı. Ayağa kalkması çok zor olmuştu. Tekrar yere düşmemeliydi. Adam kapının yakınlarındaydı, bu yüzden Daryl geri geri ufak mutfağa doğru gitti. Bu mücadeleyi sürdüremeyeceğini biliyordu. Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti, ama şansı böyle devam edemezdi.

Tıpkı korktuğu gibi evin arka kapısı yoktu. Tek çıkış yolu

ön kapıydı. Adam yine, ancak bu sefer daha yavaş ve saygıyla kendisine doğru hamle yaparken Daryl asık suratla adama döndü. Adamın burnu kanıyor, gömleğine doğru âdeta bir kan nehri akıyordu. Kendi dilince küfür olduğunu tahmin ettiği şeyler söyleniyordu.

Daryl kısa mutfak tezgâhının sonuna kadar geriledi ama çekilecek başka bir yer kalmamıştı. Adamın yanından geçebileceğini sanmıyordu ve geçebilse bile adam onu yakalamadan kapıyı açamazdı. Durum umutsuzdu.

Saliha gömleğiyle göğüslerini kapatarak Çekçe, “Çık dışarı!” diye bağırdı.

Jeff küçük odaya bakınmış, banyoya hızla girip çıkmış ve yalnız olduklarını anlamıştı. İngilizce, “Kadın nerede?” diye sordu.

Saliha kaşlarını çattı. Bu adam Amerikalı mıydı? “Hangi kadın?” diye yanıt verdi İngilizce. “Çık dışarı yoksa bağırırım.”

“Ahmed senin kocan mı? Sevgilin mi? Nerede o?”

Saliha ona meraklı gözlerle baktı. “Ahmed’i nereden tanıyorsun? Senin karınla mı görüşüyor?”

Jeff kadının kendini tehdit altında hissetmemesi için ona dikkatle bakarak biraz uzaklaştı. Çoğu kadın şimdiye kadar çoktan çığlık atmış olurdu. Bu sakın bir kadındı.

“Hayır, öyle bir şey yok. Ahmed karımı kaçırdı,” dedi. Daryl ile ilişkisini daha basit bir şekilde açıklamıştı. “Onu Prag’ta bir yerde tutuyor. Burada olabileceğini sandım. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ama sanırım karımı öldürecek.”

Saliha adamın gözlerinin içine uzun uzun baktı ve ar-

dından aniden yatağın üstüne oturdu. Duydukları çok korkunçtu. Ahmed'le ilgili bütün korkuları gerçek olmuştu. Karşısındaki adamın çaresiz olduğu ve suçlu olmadığı çok açıktı.

“O benim erkek arkadaşım,” dedi. “Ya da erkek arkadaşımdı. Ben... Neyse, aramızdaki her şey bitti.”

Jeff kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. “Onu bulmam lazım. Bu benim tek umudum.”

“Karını nerede kaçırdı?”

“Cenevre’de.”

“O kadar uzaktı mı? Ahmed’i nasıl buldun? Polis neden gelmedi?” Saliha polislerin her an içeri dalacağını beklemiş gibi kapıya baktı.

“Fazla zamanım yok.”

“Anlat.”

“Bilgisayarla kullandığı aracı takip ettim, sahte pasaportunu buldum. Öğrenci kayıtlarından adresine ulaştım. Lütfen. Lütfen.” Son çaresi olarak yalvarmaya başlamıştı.

“Peki ya polis?”

Hiç zamanı yoktu ama anlatmaktan başka ne yapabiliyordu? “Cenevre’de çok yavaş hareket ediyorlardı. Bu yüzden bilgilere kendim ulaştım. Erişimi olan arkadaşlarımdan yardım etmelerini rica ettim. Ulaştığım bilgileri polisle paylaşırsam arkadaşlarımdan başı belaya girer. Bunu kendi başıma yapmam lazım.”

Adamın anlattıkları Saliha’ya çok mantıklı gelmişti. Polis yavaş çalışırdı ve tecrübelerine göre genelde yozlaşmış olurdu. Türkiye’de hiçbir sorunu çözmesi için polise gidilmezdi. Ailenin erkekleri toplanırdı ve onlar ellerinden geldiğince bir şeyler yapardı. Jeff’e daha yakından baktı ve adamın yaşadığı acıyı ve kararlılığını gördü. Kendisini bu

adamın yaptıklarını yapacak kadar sevecek birisini bulup bulamayacağını düşündü.

“Nereye gittiğini bilmiyorum. Öyle çıkıp gitti. Koridor-da karşılaşmadığınıza şaşırımdım. Çok önemli bir şeyler yapacak.” Durakladı. “Hoşuna gitmeyen bir şeyler yapacak. O kötü bir adam değil. Ama...” söylemek istediği sözcüğün İngilizcesini aradı, “... çok sadık.”

Jeff panikledi. Evi arayabilirdi ama bu çok zaman alırdı. Ayrıca terörist gittiği adresi buraya bırakacak kadar aptal olabilir miydi? Hayır. Düşün. Düşün!

Karim ağır ağır hareket ediyor, Daryl onun mutfağı âdeta dolduruşunu izliyordu. Her geçen saniyeyle adam kendini biraz daha topluyor ve Daryl bu kısa mücadelenin çok çabuk biteceğini biliyordu. Elleriyle mutfak tezgâhının üstünü tarayıp sert bir şey buldu. Ne olduğunu anlamasa da bulunduğu şeyi sıkıca kavradı. Duvara yaslanmıştı. Daha fazla geriye gidemezdi. Ellerindeki şeyle bileklerini bağlayan ipi kesmeye çalıştı.

Tam o anda adam Daryl’in üstüne atlayıp onu yakaladı ve kollarıyla sımsıkı kavrayıp sert bir şekilde kendine bastırdı.

“Dur artık,” dedi ağır bir aksanla. “Dur. Yoksa canını yakarım.”

Daryl adamın kollarından kurtulmak için kıvrandı ama kolları kısaç gibi yakalamıştı. Adamın nefesini yüzünde hissediyordu. Daryl kıvrandı ve dönmeye çalıştı ama başaramadı. Yüzü adamın yüzünün yanına geldiği anda kulağını bütün gücüyle ısırıldı. Karim âdeta uluyarak onu bırakıp çekilmeye çalıştı. Daryl daha da güçlü ısırıyordu ama yere

düştü. Karim eli kanayan kulağının üstünde, odanın içinde zıplayıp ulumaya devam ediyordu.

Daryl elinde mutfak tezgâhından aldığı sert nesne olduğu halde ayağa kalkmaya çalıştı. Bu nesnenin bir bıçak olduğundan emindi. Nesnenin bir kenarı keskindi ve yere düşerken kendisini de yaralamıştı. Sirtını duvara dayayıp ayağa kalkmaya çalışır, ellerini kullanmadan dik durmak için bir destek ararken yapış yapış olan yerde ayakları kayıyordu.

Karim yabancı bir dilde küfür ediyordu. Göz göze geldiklerinde İngilizce olarak, “Seni öldüreceğim kaltak,” dedi. “Duydun mu? Seni yavaş yavaş öldüreceğim ve her anın tadını çıkaracağım.” Şimdi biraz daha dikkatle Daryl’e yaklaşıyordu. Bir eli hâlâ kanayan kulağının üstündeydi ve burnunun üstünden kan damlıyordu.

Daryl hâlâ ayağa kalkamamıştı ve artık kalkamayacağını anlıyordu. Odada yer yoktu ve zaman da kalmamıştı. Tam o anda Karim, Daryl’e doğru karın üstü daldı. Daryl’in nefesi kesildi. Karim iki elini Daryl’in boğazına geçirdi.

Daryl yerde kıvranarak uzaklaştı. Adamı duvara sıkıştırıp başka tarafa dönmeye ve ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Ama adam Daryl’in boğazını o kadar güçlü sıkıyordu ki Daryl burnundan nefes alamıyordu. Başı dönmeye başlamıştı.

Ancak Karim’in hiç umurunda değildi. Kadının boğazını bırakıp omuzlarından tutarak onu yere yapıştırdı ve vücut ağırlığı ve dizlerini kullanarak kalkmasını önledi. Sonra yine boğazını kanlı ellerinin arasına aldı ve sıkmaya başladı. Kan kulağından ve burnundan su gibi akıyor, kendi yüzüne ve Daryl’in gözlerine damlıyordu.

Jeff masada Ahmed'in bilgisayarının yanında duran bir dizüstü bilgisayarı gösterip, "Bu nedir?" dedi.

"Bunu Ahmed son seyahatinde getirdi. Daha önce hiç görmemiştim. Bilgisayarda çalışmaya uğraştı ama beceremedi." Sesi eskisinden daha güçlü çıkıyordu. "Benim gitmem lazım. Ben bir yere gidiyordum ve uçak rezervasyonum var. Tamam mı?"

Jeff bilgisayarı açtı. Bu Daryl'in bilgisayarıydı. "Otur," dedi sert bir sesle. "Bu karımın bilgisayarı! Biraz sonra gidebilirsin ama şimdi sana ihtiyacım var. Karımın hayatı tehlikede."

Saliha oturmadı. Kapıya baktı. Acaba kaçabilir miydi? Belki de. Giyinmeye başladı.

Jeff ne yapmalıydı? "Telefon!" diye bağırdı. "Cep telefonunun numarasını biliyorsun." Saliha başını salladı. "Numarasını ver."

"Neden?"

"Çünkü numarayla onu bulabilirim. Çabuk ol."

Saliha numarayı söyledi ve Jeff bir kâğıda yazdı. Cep telefonlarının yerini öğrenmekte kullanabileceği pek çok yöntem vardı ama aklına ilk gelenler Frank ve Bridget oldu. Onların herhangi biri veya her ikisi de Prag'taki cep telefonu vericilerine erişebilir ve cep telefonunun yerini tespit edebilirlerdi. Bu polisin her zaman yaptığı bir uygulamaydı. Ayrıca cep telefonu şirketleri de en yoğun talebin nelerde olduğunu öğrenmek için aynı şeyi yapıyordu. Çoğu cep telefonlarında nerede olduklarının bulunmasını kolaylaştıran bir GPS bileşeni bile vardı. Bu sistemlerden birine doğrudan girebilirlerdi ama ne kadar sürerdi? Acaba ikisinden biri müsait miydi?

"Nereye gittiğini bilmediğinden emin misin?" diye sordu Jeff.

“Bilmediğimi söyledim,” dedi Saliha öfkeyle. Yavaş yavaş eşyalarını topluyordu. “Ben gidiyorum,” dedi.

“Hayır,” dedi Jeff. Hemen ayağa kalkıp kadının yolunu kesmişti. “Sana benimle kalman gerektiğini söyledim. Yardımına ihtiyacım var ve Ahmed’i uyarma riskine giremem.”

Saliha güldü. “Biz ayrıldık. Onu uyarmayacağım. Sana inanıyorum. Gerçekten.”

“Benimle kalman ve cep telefonunu kullanmaman gerekiyor. Yerini bulduğum zaman gidebilirsin. Söz veriyorum.”

Saliha bir an düşündü ve sonra kolundaki saate baktı. Biraz zamanı vardı. Yatağın ucuna oturup bir sigara yaktı ve adamın kendi dizüstü bilgisayarını açıp yazmaya başlamasını seyretti.

Jeff, Frank’e karar vermişti. Şirket bilgiye daha hızlı ulaşırdı. Parmakları klavyenin üstünde birbiriyle yarışırken bütün tavrı değişti. Artık o çaresiz, üzgün adam yoktu. Saliha onu izleyince Ahmed’in izini Cenevre’den evine kadar takip edebildiğini anlıyordu. Ve onu şimdi de bulacağına inanıyordu.

Langley, Virjinya
CIA Genel Merkezi
Siber Terör-Bilişim Suçları Bölümü
07:56

Frank Renkin Jeff'in kendilerini kaçıran adamın adını ve adresini bildirdiği mIRC mesajını alınca hemen şirketin Siber Ufuk Tarama [A] ya da SUT Avrupa veritabanını açmıştı. Sistemin [A] olarak gösterilen başka bir sürümü de Asya için kullanılmaktaydı. Kuzey Amerika'da Yakın Ufuklar kullanılıyordu. Frank, Ahmed Hossein al-Rashid adını girdi. Açılan sayfada aynı adres görünüyordu: Taboritska 5, Prag 3, Çek Cumhuriyeti. Bu doğru adamdı. Sonra Jeff'in karşı karşıya olduğu adamla ilgili ne bulursa okudu.

Adamla ilgili ilk bilgiler Bilinenler Dosyasındaydı. Bu dosyada adamın fotoğrafı ve fiziksel özelliklerinin tanımı bulunuyordu. Yaşı otuz beş olarak görünüyor, kayıtlı bir öğrenci olduğu belirtiliyor, yasal statüde bulunduğu ve İranlı olduğu yazıyordu. Kayıtlı herhangi bir banka hesabı yoktu. Evli değildi. Çalışmıyordu. Bilinenler Dosyasında yalnızca en yüzeysel bilgiler verilirdi. Bunlar yeterli bilgiler olmazdı ve işin içinde olanların dikkatini çekmezdi.

Frank daha sonra Tahmin Edilenler Dosyasına geçmişti. Bu dosyada bulunanlar öngörü veya söylentiler değildi. Buradaki bilgiler dikkatli değerlendirmelerin sonucunda ulaşılan bilgiler olur ve Frank'ın tecrübelerine göre nadiren hatalı çıkardı. Okuduklarını anlamaya çalışırken ekrana daha da yaklaştı. Bu Ahmed'in büyük ihtimalle VEVAK'a bağlı bir İran ajanı olma ihtimali %93, kuruluşta üst kademede bulunuyor olma ihtimali %67'ydi.

Jeff büyük bir balık yakalamıştı. İsim sahte bir isimdi ama adamın gerçek kimliğiyle ilgili herhangi bir bilgi olmadığı için yeterli olduğu söylenebilirdi. Adamla ilgili başka hiçbir istihbarat kurumunda bilgi yoktu. Frank'ın sistemine bir yıl kadar önce girmişti ve fiziksel takip altında değildi.

Frank kendi bölümünde adama karşı bir operasyon sürdürülmekte olduğunu görünce gülümsedi. Bu operasyonun dosyasını açtı. *İşte bu çok ilginç*, diye düşündü. Siber terör adamın kullandığı bir bilgisayar olduğunu tespit etmişti. İki cep telefonu kullandığı da biliniyordu.

Adamın telefon görüşmeleri kayıt edilmiyordu, en azından CIA tarafından böyle bir çalışma yapılmıyordu. E-postaları da okunmuyordu ama her ikisindeki trafik de izleniyordu. Adamın tehdit seviyesinin yükseltilmesinin gerekip gerekmediğine karar vermek için her iki bilgi de sürekli izleniyordu. Dijital trafiğine bakılırsa adamın İran istihbaratında bir ajan ve en azından orta seviyede bir yönetici olduğundan şüphe yoktu. Faaliyetleri Orta Avrupa ile sınırlıydı ve herhangi bir terör olayıyla bağlantısı yoktu. Şirketin radarına nadiren takılıyordu.

Jeff'ten ikinci mesajı aldığı anda Frank buraya kadar gelebilmişti.

Acil, acil, acil Frank. Kaybedecek saniyem yok. 243 750 191 numaralı cep telefonunun Prag'taki yerini bul. Daryl muhtemelen orada. Lütfen! Çabuk ol!

Frank yüzünü buruşturdu ve cep telefonlarına döndü. Numara Ahmed'in kullandığı cep telefonlarından biriyle eşleşiyordu. Telefonların durumuna baktı ve şirketin her iki cep telefonuna da bir vericinin kapsamı içinde oldukları sürece yerlerinin takip edilebilmelerini sağlayan bir yazılım yerleştirdiğini okudu. Bu, eğer Frank doğru hatırlıyorsa, Jeff'in Android sisteminde tespit ettiği bir sıfır gün zafiyeti sayesinde mümkün olmuştu. Çok komik.

Adamın cep telefonları sürekli izleniyordu. Frank baktığında ikisinin de birlikte hareket etmekte olduğunu gördü. Jeff'e yanıt yazdı.

Hedef hareket halinde. Şu anda Krasova Sokağı'nda. Durduğu zaman adresi bildiririm. Dikkatli ol. Polisi ara.

Batı Prag, Çek Cumhuriyeti**Roztoky****Vltava Havaalanı****08:01**

Wu Ying kumanda çubuğunu yavaşça geri çekerek motoru yavaşlattı. SportCruiser şimdi saatte 50 kilometre hızla süzülüyor, inişe hazırlanıyordu. Sol tarafında esen hafif bir rüzgâr vardı ve meydana dikkatle yaklaşıyordu. Yeşil kırlar altlarında akıp giderken şimdi uyanmış olan Li yanında ilgisizce, gözlerini ileri dikmiş oturuyordu.

Wu iniş için küçük bir havaalanı seçmişti. Orta büyüklükteki hangarların dışında özel uçaklar iki sıra halinde duruyordu. Terminalin kendisi de ancak bir ev büyüklüğündeydi. Protokol icabı gerekme de cep telefonuyla havaalanını aramış ve inişi beklenen herhangi bir uçak olmadığını öğrenmişti. Bazı kalkışlar oluyordu ancak bunlar çok az sayıdaydı ve araları çok açıktı. Sadece onlara dikkat etmesi söylenmişti. Böyle havaalanlarında standart uygulama buydu.

Wu kanatları indirdi ve uçağı daha da yavaşlattı. Pist kendilerine doğru yaklaştı ve sonra tam altlarında görün-

dü. Uçak inerken yer etkisiyle karşılaştı ve havada asılı kalmış gibi geldi. Uzun bir dakikanın ardından alçaldı ve mükemmele yakın bir şekilde yere indi. Uçak yürüyüş hızında gidecek kadar yavaşlayınca Wu motora gaz verdi ve park eden uçakların yanına ilerledi. Yerine girdi ve motoru durdurdu.

Li de kendisi de kapılarını açıp dışarı çıktılar. Wu uzun uçuşun ardından temiz havada kaslarını esnetebildiği için memnun olmuştu. Küçük bir kamyonet yanlarına yaklaştı. Wu uçağın yakıt ikmalinin yapılması ve temizlenmesi için talimat verdi. Bu işlerin hemen yapılması için adama gerekenden daha çok para verdi. Nakit kullandığı için kayıt da tutulmazdı. Uçağa ne zaman ihtiyacı olacağını bilemiyordu.

Terminale girip resepsiyona doğru ilerlediler. “Taksi?” diye sordu.

“Çağırırım,” dedi genç kadın. “Biraz beklemeniz gerekir. Kafeteryada oturabilirsiniz.”

Koridorun ucunda içinde pek çok yiyecek makinesinin olduğu bir oda vardı. Wu ve Li sıcak çay ve kruvasan aldılar. Sessizce oturup aldıklarını yiyerek beklemeye başladılar.

“Krasova Sokağı” diye yüksek sesle okudu Jeff. “Beni oraya götür. Şehri biliyorsun.” Hem erkek arkadaşını uyarmanın da emin olurdu.

Saliha sigarasını söndürdü. “Peki. Çok uzakta değil. Seni o sokağa götürürüm ama sonra ben giderim, tamam mı? Onu aramayacağıma söz veririm. Bana güvenmek zorundasın. Ancak böyle anlaşabiliriz.”

Jeff başını salladı ve “Ben de böyle demiştim,” dedi. “Gidelim.”

Daryl'in gözleri karardı ve bir anlığına kendini kaybeder gibi oldu. Sonra kendini zorla toparlayıp adamın altından kıvrılarak çıkmaya çalıştı. Adam onu daha büyük bir güçle yere bastırdı. Kanı Daryl'in yüzüne oluk oluk akıyordu.

Sonunda, yaşamak için saniyeleri kaldığını bilen Daryl bütün gücüyle döndü ve adamın kısılcısından kurtulmak için deli gibi çabalamaya başladı. Ancak adam ellerini onun boğazından hiç ayırmamıştı. Bu sırada Daryl hiç düşünmeden bileklerindeki bağı çözmeye uğraşiyor, içgüdüsel olarak ellerini kurtarmaya çalışıyordu. Yan tarafına doğru dönmüşken ellerindeki bağ da bir anda çözüldü. Son gücünü toplayarak kolunu kurtardı, bıçağı çevirip körlemesine Karim'e sapladı. Daryl'e adamı bıçaklamaktan çok, ona yumruk atıyor gibi gelmişti. Bıçağın ne kadar keskin olduğunu bilmediği için çekip bir daha sapladı ve sonra bir daha ve bir daha.

Karim onu bıraktı ve gövdesinin yanını tutarak bağırdı. Diğer eliyle Daryl'e bir yumruk attı ve Daryl kendini kaybetti.

Saliha Krasova Sokağı'nın nerede olduğunu biliyordu, ama oradan hiç geçmemişti. Adam hızlı yürümesi için onu teşvik ediyor ve koşarcasına ilerliyorlardı. Adam Saliha'nın bir adım gerisinden geliyordu. Saliha buna katlanmak zorunda olduğunu düşünmüyordu. Artık apartmandan çıkmışlardı. Dışarıda durumunu yeniden değerlendirdi. Bu adamı tanımıyordu. Adam, Ahmed'in karısını kaçırdığını iddia ediyordu, ama parmağında alyans yoktu.

Evet, Ahmed'le ilgili bazı şüpheleri olduğu doğrudu ama onun bu kadar kötü biri olabileceğine bu kadar ça-

buk inanması kendisini de şaşırtmıştı. Belki de söylenenler doğruduydu. Sonuçta Ahmed ona çok sert davranmış ve hatta tehdit etmişti ama Saliha'nın tek bildiği bu adamın Ahmed'den de kötü olduğuydu. Anlattığı hikâyenin ikna edici olması, ona gerçeği söylediği anlamına gelmiyordu. Erkekler genelde gerçeği söylemezlerdi.

Sonra aklından bir düşünce geçti: Ya adam bir CIA ajanıysa? Ya Amerikalılar Ahmed'in peşindeyseler ve adam onu evinde bulamayınca bu hikâyeyi uydurmuşsa?

Bu düşünce aklına geldiği hızda kayboldu. CIA'in bu işi yapacak çok sayıda ajanı olur, bir adamı yalnız başına göndermezlerdi. Etrafına bakındı. Kimse onları takip etmiyordu. Amerikalılar Ahmed'in evde olmadığını bilir ve telefon numarasını da çoktan öğrenmiş olurdu. Yeterince kaynakları vardı. Hayır, diye düşündü Saliha, bu adam bir ajan olamazdı.

Sol omzunun üstünden adama kaçamak bir bakış attı. Belki de adam İsrailiydi. Yani bir Yahudi. Bu düşünce ürpermesine neden oldu.

“Burası,” dedi köşeye gelince. “Krasova.”

Burası çok dar bir sokaktı. Araç trafiğine kapalıydı. “Bu taraftan,” dedi Jeff ve Saliha'nın kolunu tutup onu bir apartmanın kapı boşluğuna soktu. Burada dizüstü bilgisayarını açtı.

Saliha etrafına bakındı. Adamın yanında birilerinin olmadığı kesindi. Saliha'nın kaçması gerekiyordu. Uçağa yetişmesi lazımdı. Bu sokağa girmeden önce yürüdükleri kalabalık caddedeki yayalara bakıp hepsini teker teker inceledi.

Frank'ten mesaj gelmişti.

Krasova 702/34

Jeff adresi Google Haritalara kopyaladı.

“Sokağın sonunda sanırım.” Dizüstü bilgisayarını kapattı. “Bu taraftan.”

“Baksana,” dedi olduğu yerden ayrılmayan Saliha, “sen Yahudi misin?”

“Ne?”

“Sen Yahudi misin?”

Jeff güldü. “Hayır, çok kötü bir Katolik'im.”

“Ah, benim gibi. Tek fark, ben kötü bir Müslüman'ım.”

Köşeyi dönerlerken Saliha bir fırsat yakaladı ve hiç düşünmeden bir anda dönüp trafiğin içinde koşmaya başladı. Kendisini sokağın karşısındaki taksi durağına atmıştı. Adamın aslında Ahmed'i aradığını düşünerek şansını denemişti. Etrafta o kadar insan varken adam kendisinin peşine düşüp polisin dikkatini çekme riskine giremezdi.

Taksi durağına varınca dönüp arkasına baktı ama adamı görmedi. Biraz daha uzağa bakınca adamın sokakta bir adres arıyor gibi ilerlediğini ve bütün binalara dikkatle baktığını gördü. Taksiye bindi ve sürücüyü adresi verdi.

Saliha bir an tereddüt etti ama sonra cep telefonunu çıkardı. Eğer Ahmed'e bir şey olursa parasının geri kalanını alamazdı. Hızlı arama tuşuna bastı.

Daryl âdeta karanlık ve çok derin bir kuyudan çıkıyor-muş gibi yavaş yavaş kendine geldi. Dairenin içi son derece sessizdi. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Güneşin açısına baktı ve fazla zaman geçmediğine karar verdi. Ellerini yüzüne götürdü ve biraz uğraşarak da olsa ağzını kapatan bezi çıkarmayı başardı. Yerde yatıp derin derin nefes aldı. Hayatta olduğuna inanamıyordu.

Yerinden kalkmaya çalışırken üstüne başına yapış yapış bir sıvının bulaşmış olduğunu fark etti. Sonra bu sıvının ne olduğunu bir anda anladı. Kan. Yerde otururken başını çevirdi. Muşamba kaplı yerin üzerinde uzun ve geniş, kırmızı bir leke vardı. Lekenin sonunda Karim yatıyor, hareket etmiyordu. Daryl yavaşça ve dikkatle ayağa kalktı. Sağ avucunun içindeki kesik çok acıyordu.

Bıçak ortalıkta yoktu. Mutfakta sağına soluna bakıp Karim'in kendisine yeniden saldırması ihtimaline karşı silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Mutfak tezgâhının üstünde ağır, eski moda dökme demirden bir kahve değirmeni duruyordu. Bunu alıp adamın yanına yaklaştı. Yanına gelince durdu, dikkatle dinledi ve adamı izledi. Adam hiç ses çıkarmıyordu. Ve hiç hareket etmiyordu. Ölmüştü.

Belki.

Daryl adamın arkasına geçti ve dikkatle sol elini uzatıp adamı dürttü. Adam hiç tepki vermedi. Daha sertçe dürttü. Yine hiç tepki vermedi. Daryl adamı omzundan kavradı ve biraz uğraşarak sırt üstü çevirdi.

O anda kamyon çarpmış gibi kalakaldı. Karim'in gözleri açıktı ve havaya dikilmişti. Daryl hiç böyle bir şey görmemişti.

Geri geri çekildi, yere düşmüş ahşap sandalyeye çarptı, sandalyeyi doğrulttu ve oturdu. Kahve değirmenini sanki çantasıymış gibi elinde tutuyordu. Daha önce hiç bu şekilde ölü bir insan görmemişti. Şimdiye kadar gördüğü ölülerin hepsi tabutta ve cenaze evindeydi. Sonra olan bitenin dehşetini kavradı.

Onu *kendisi* öldürmüştü.

Oturup bu durumu düşünmeye çalıştı. Gerçeğin kendisini çevrelemesini, suçluluk ve pişmanlık duymayı bekli-

yordu ama bunların hiçbirini hissetmedi. Adam bunu hak etmişti. Ya o ya da kendisi ölecekti ve ölen kendisi olmadığı için mutluydu.

Uyuşan zihni sonunda normal çalışmaya başladı. *Dışarı çık, diye düşündü. Buradan hemen çıkman lazım.* Diğer adam her an gelebilir. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Tam elini kapının koluna uzattığı anda kapı açıldı.

Wu şoföre kendilerini verdiği adresten iki sokak sonra indirmelerini istedi. Babası Siber Savaş Merkezi'nin bütün imkânlarını kullanarak kendisine eksiksiz bilgiler vermişti. Elinde pek çok fotoğraf, bu adres ve daha pek çok başka bilgiler vardı. Şansı yaver giderse dizüstü bilgisayarların ikisini de adamın evinde bulur ve kolay yoldan teslim alırdı. İşler zorlaşacak olursa yanında Li vardı.

Taboritska 5. 1001/27. İşte buradaydı.

Sokağın girişi kapalıydı. Wu boşuna zaman harcamak istemiyordu ama çok acelesi de yoktu. Biraz bekleyebilirdi. Tam o sırada şişko bir adam merdivenlerden yalpalayarak indi ve kendisine baktı. Wu kapıyı açması için ona işaret etti.

Kapıcı kapıyı biraz araladı. Karşısındaki gülümseyen adamların konuştuğu dil artık Çince mi, Japonca mı, Korece mi, her neyse onu bilmediğinden İngilizce konuştu.

“Ne istiyorsunuz?”

“27 numaradaki beyefendiyi görmemiz lazım,” dedi Wu. *Arap adamı, diye düşündü kapıcı. Bu sabah herkes onu soruyor.*

“Belki.”

Wu adamın ne demek istediğini hemen anladı ve cüzdanından yirmi Euro çıkardı. Kapıcı güldü. “Bundan daha iyisini yapman lazım. Ahmed benim arkadaşım.”

Wu bunun doğru olmadığını elbette biliyordu. Yüz Euro çıkardı. Bu çok aşırı bir hareket olmuştu. Adam başını salladı. Wu parayı uzattı ve para adamın avucunun içinde kayboldu. Adam kapıyı ardına kadar açtı.

“Yukarıda. Üçüncü kat. Koridorun sonunda.”

“Arkadaşımız evde mi?” diye sordu Wu.

Kapıcı omuzlarını silkti ve kendi evine girip kapıyı kapattı.

Wu merdivenlere doğru yöneldi ve Li ile ikisi hızla yukarı çıktılar. İkisinden yalnızca Li silah taşıyordu. Otomatik silahını çıkardı ve sırtını duvara dönüp kapının arkasında durdu. Wu’ya baktı ve başını salladı. Wu kapının kolunu çevirdi. Kapı açıldı. Kapı daha önce kırılmıştı. İçeri ilk giren Li oldu ve Wu’yu yanına çağırdı.

Daire boştu.

“Ara,” dedi Wu. “Dizüstü bilgisayarlar, harici bellekler, flaş bellekler, onun gibi şeyler arıyoruz. İyice ara.” İki adam daireyi didik didik aramaya başladılar.

Jeff doğru binayı bulmuştu ama elindeki bilgiler bu kadardı. Frank ona bir daire numarası verememişti. Binaya girdikten sonra Ahmed’in nerede olduğunu kendi başına bulmak zorunda kalacaktı.

Jeff binayı dikkatle gözden geçirdi. Dört katlı binada kaç tane daire olduğu ilk bakışta anlaşılamıyordu. Yüzde kaç şansı vardı? Her kapıyı teker teker çalsa şüphe uyandıracığı kesindi. Tek başına insanlara sorular sorar veya çaresiz görünürse de aynı sonucu alırdı.

Binanın kapısına gitti ama kapalı olduğunu gördü. Kapının yanındaki duvarda üzerinde dairelerde oturanların isimlerinin yazılı olduğu altışar zilden oluşan üç sıra görü-

nüyordu. İsim yerlerinin üçü boştu. Bazılarına el yazısıyla isimler karalanmıştı. Hiçbirinde ne yazdığını anlayamıyordu. Düzgün yazılmış isimlerin hepsi Çek ismi ya da en azından Batılı isimleriydi.

Üzerinde işçi kıyafetleri olan orta yaşlı bir adam Jeff'e bakmadan kapıdan dışarı çıktı. Jeff kapıyı yakaladı ve içeri girdi.

Şimdi ne yapacaktı?

Ahmed odaya girdi ve gördükleri karşısında donakaldı. Aynı anda telefonu çalmaya başlamıştı ama açmadı. Mobil-yalar odanın her yerine dağılmıştı, yer kan gölüydü, Karim mutfak tezgâhının yanında yerde yatıyor ve ölmüşe benziyordu ve Amerikalı kadın ayakta, elinde bir nesneyle ağız açık halde duruyor ve şok içinde kendisine bakıyordu.

Ahmed kadına doğru ilerleyerek, "Arkadaşıma ne yaptın?" diye sordu.

Daryl çığlık atıp, "Yardım edin!" diye bağırırken kahve değirmenini ona vurmak için havaya kaldırdı.

Jeff boğuk sesleri binanın girişinden duydu ve merdivenlere koşup basamakları üçer üçer çıkmaya başladı. Bağır-malar zaman zaman duruyor ve sonra devam ediyordu. Jeff sesin üst katların birinden geldiğini anlamıştı. Dördüncü kata vardığında oralarda bir yerde olduklarından emindi. Ama ses kesilmişti. Koridorda hızla ilerleyip bütün kapıları dinlemeye, faydası olabilecek bir işaret aramaya çalıştı.

Son kapının önüne geldiğinde içeriden heyecanlı sesler duydu. Bir erkek ve bir kadın sesi.

Daryl.

Jeff kapının kolunu tuttuğu anda içeriden dövüşme sesleri gelmeye başladı. Kapı kilitli değildi. Jeff kapıyı açıp son hızla içeri daldı. İçeride bir adam Daryl'i omuzlarından yakalayıp duvara yaslamıştı. Jeff'in içeri girdiğini duyunca ona döndü ama aynı anda Jeff adamın üstüne saldırdı.

Üçü birlikte yere devrilip kanın içinde debelenmeye başladılar. Oda çok küçük olduğundan hiçbiri etkili bir darbe vuramıyordu. Ahmed Prag'a giderken üzerinde hiç silah taşımazdı ve Daryl'den istediklerini almak için de silah kullanması gerektiğini düşünmemişti. Jeff, ona bir dev gibi görünüyordu. Kadın tam bir deliydi. Onu başka bir şekilde açıklamak mümkün değildi. Kadın sağ kolunu sıkı sıkı tutarken adam sol kolunu yakalamaya çalışıyordu.

Ahmed karşı koyup kolu bir anlığına serbest kaldığında Jeff'in yüzünün yanına şiddetle vurdu. Kadın yanında bir şeylerle uğraştıktan sonra siyah bir nesneyle Ahmed'in başına vurdu. Ahmed onlara karşı koymayı bırakıncaya kadar da vurmaya devam etti. Ahmed yerde yarı bilinçsiz vaziyette yatarken âdeta uzaktan gelen sesler duydu sonra birilerinin kendisini itip çektiğini ve bağladığını hissetti. Gözlerini son defa açtığında Daryl'in yüzünde katıksız bir memnuniyetle ağızına pis bir bez tıktığını gördü.

Ahmed çiftin birbirine sarılmasını izledi, aklını toparlamaya çalıştı, ama bayıldı.

"Aman Allah'ım," dedi Daryl. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum."

"İyi misin?" diye sordu Jeff. Hayatında hiç bu kadar rahatlamamıştı. Daryl'i kaybetseydi ne yapardı bilemiyordu.

"Ben... Ben iyiyim. Çok yorgunum ve açıkçası deli gibi öfkeliyim." Bir anda elinde şiddetli bir acıma hissetti ve elini havaya kaldırdı. "Elimi kestim."

Jeff Daryl'in eline bir baktı, önce hareket etmeden yatan Ahmed'e döndü ve sonra banyoya gitti. Orada yara bandı olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Mutfakta bütün çekmecelerin içine baktıktan sonra sonunda açılmamış bir paket kâğıt havlı buldu. Yorgunluktan pencerenin yanındaki eski koltuğa çökmüş oturan Daryl'in yanına gitti.

"Şimdilik bununla idare et," diyerek çok sayıda geniş havlu parçası kopardı Daryl'in kanayan bileğine bastırdı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Daryl fısıldar gibi.

Jeff ona yaşadıklarını özet olarak anlattı. Son dakikada kaçan kız arkadaşı da ekledi. "Şansım yaver gitti."

"Biraz şansımızın dönmesinin zamanı gelmişti. Yani polis senin burada olduğunu bilmiyor mu?"

Jeff başını salladı. "Onlara söyleseydim Frank ve Bridget yanardı. Polis de benimle aynı izlerin üstündeydi ama çok yavaş hareket ediyorlardı."

"Bütün devletler aynı."

"Ancak ben bu adamı teşhis etmediğim sürece nereye bakacaklarını bilemezler. Bu arada diğer adam da öldü. Cenevre'de Herlicher'i öldürmüş ve Cenevre polisi tarafından vurulmuş."

Daryl'in gözlerinde buz gibi bir bakış belirdi. "İyi olmuş. Herlicher'in insanlık için büyük bir kayıp olduğunu düşünmesem de öldüğüne üzüldüm."

"Daryl!"

"Sen de kaçırılır, işkence görür, başka bir ülkeye götürülür, ilaçla uyuşturulur, tehdit edilir ve adamlarla dövüşürken birini öldürürsen senin de olaylara bakış açın değişir." Ahmed'e bir baktı. Sanki ona ne yapacaklarını düşünüyor gibiydi ama bir şey söylemedi.

"İyi dayandın," dedi Jeff ona tekrar sarılarak.

"Galiba kendine geliyor," dedi Daryl.

Prag 3, Çek Cumhuriyeti**Taboritska 5****08:41**

Wu kenara çekilip odayı yavaş yavaş gözden geçirirken Li dikkatle tekrar her şeyi kontrol ediyordu. Evdeki tek bilgisayar burada yaşayan adama, Ahmed Hossein al-Rashid'e ait bilgisayardı. Wu bunu her ihtimale karşı aldı. Li çok sayıda flaş bellek buldu. Bellekler kullanılmamışa benziyordu ama onları da yanlarına aldılar. Ancak aslında buraya aramaya geldikleri şeyi bulamamışlardı.

“Topla,” dedi.

Li eşyaları adamın yerel bir futbol takımının logosuyla süslü bilgisayar çantasına doldurmaya başladı.

Wu telefonun ahizesini kaldırdı. Bu Ahmed HKO'nun çok ilgisini çekiyordu ve Wu babasından çok ayrıntılı bilgiler almıştı. Adamın Çin için önemini bilmiyordu, ama bu kadar çaba harcanmasını haklı kılacak hayati bir bağ olduğundan emindi. Ajanların kullanması için tasarlanmış özel bir uygulamayla adama cep telefonunu yazdı ve hemen bir yer ve adrese ulaştı. Şu anda buldukları adresi de girdi.

“Çok uzakta değil,” dedi ekrana bakarak. “Sanırım dizüs-

tü bilgisayarları da yanında taşıyor. Hazır mısınız?" Li başını salladı ve iki adam dışarı çıktı.

Bu Wu'nun aktif görev aldığı ikinci operasyondur. Birinci tam bir fiyasko olmuştu. Li'nin aktif operasyon tecrübesi olup olmadığını sormamıştı. Adamın kendisi hakkında her şeyi bildiğini düşünmesi iyi olurdu. Önemli olan Li'nin herhangi bir hata yapmaması ve aptal gibi görünmemesiydi.

Zemin katta kapıcı kendilerini bekliyor, geniş gövdesiyle kapının önünü kapatıyordu. Elinde çok kalın, âdeta sopa gibi görünen bir baston vardı.

"Polisi aramam lazım," dedi. "Kiracının eşyalarını çalışıyorsunuz." Li'nin taşıdığı çantayı işaret etti. "Bunu yapamazsınız."

Wu adamın daha fazla para istediğini biliyordu. Bu şekilde sessizliğini satın alabilecek miydi? Adamın aldığı paranın yeterli olması lazımdı. Para verse bile, adamın görünüşünden anladığı kadarıyla, yine de polisi arayabilirdi. Ne de olsa, kiracıya dairesinde neler olduğunu açıklaması gerekirdi.

Adam konuşmaya devam etti, "Sana Ahmed'in arkadaşım olduğunu söyledim. Eşyalarına sahip çıkmamı bekler." Sopyla yavaşça göğsüne vurdu.

Wu, Li'ye döndü ve Çince, "Ona güvenemeyiz," dedi.

Li başını salladı. Bir anda iri yarı adamın üstüne atladı. Adam karşılık veremedi Li onun boynuna bir darbe indirmişti. Adam kesilen bir ağaç gibi yere düştü. Sopa yere çarparak kırıldı. Wu dışarı baktı. Hiç kimse yoktu. İki adam hiç konuşmadan kapıcının birer kolundan tutup kendi dairesine sürüklediler. Li hemen odaları aradı. Dönünce başını salladı. Evde yalnızlardı.

Wu doğruldu. Dairede pis bir koku vardı. Yani? Ne ya-

pacaklardı? Adamı bağlayıp burada mı bırakacaklardı? Ayılmasını bekleyip ona para mı vereceklerdi? Her seçeneğin riskleri vardı.

Li kendisinden bir emir bekliyordu. Wu omuzlarını silketti. “Öldür onu.”

Prag 3, Çek Cumhuriyeti

Krasova 702/34

08:42

Ahmed sersemlemiş bir şekilde ağır ağır gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Nerede olduğunu ve kendisine neler olduğunu anlaması uzun bir zaman almıştı. Karim'in cansız bedeninin yakınlarında yerde yattığını gördü. En iyi iki ajanı bir gün aralıkla öldürülmüştü.

Başını kaldırıncaya uzun boylu Amerikalı çiftin birbirlerine sarılmış, kendisine hiç görmeyi beklemediği gözlerle baktığını gördü.

Demek böyleymiş, diye düşündü. Diğer tarafta olmak böyle bir şeymiş.

"Sence polisi arayan olmuş mudur?" diye sordu Daryl. "Çok gürültü yaptık."

"Bilmiyorum," dedi Jeff.

"Çıkıp gitsek mi?"

"Bence bazı yanıtlar almamız lazım." Jeff, Ahmed'e yaklaştı.

"Burada bir ceset var," dedi Daryl. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama neler olduğunu kimseye açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

“Prag’tayız. Ve haklısın.” Jeff, Ahmed’e baktı. “Bunu öldürmemek için çok iyi bir nedene ihtiyacımız var. Sen ne dersin?”

Ahmed sakın görünmeye ne kadar uğraşsa da bir anlığına korkusunu ve endişesini açığa verdiğini biliyordu. Yani, onu öldüreceklerdi. Başka ne olacağını zannediyordu? Eğer roller tersine dönmüş olsaydı kendisi de aynısını yapardı.

Jeff’in adamı öldürmeye hiç niyeti yoktu, ama bu ihtimalin yüksek olduğunu düşünmesinin işine yarayacağını biliyordu. Daryl’e baktı. Onun ne durumda olduğu düşünülürse aklından neler geçtiğini anlamak kolay değildi. Yere diz çöktü.

“Arkadaşının cesedini görüyor musun? Bize aradığımız yanıtları vermezsen senin de sonun böyle olacak. Ağzındaki bağı çözeceğim ama beni anladığını göstermek için başını sallamanı istiyorum. Eğer en ufak bir ses çıkarırsan vereceğin bilgiyi boş verir, seni öldürürüm. *Anladın mı?*”

Ahmed başını salladı. Jeff uzanıp adamın ağzındaki bezi yerinde tutan bağı yavaşça çözdü. Kirli bezi çıkardı ve Ahmed’in derin derin nefes almasını bekledi.

“Neler oluyor? Bana her şeyi anlat,” diye emretti Jeff.

Ahmed bir anlığına tereddüt etti. Ancak direnmenin bir faydası olmadığını anladı. Cenevre’de olanlardan zaten pek çok şey öğrenmişlerdi.

“Seni almam ve araştırmada ne kadar ilerlediğinizi öğrenmem emredildi. Hepsi bu kadar... Kadını da almamın tek nedeni senin yanında olmasıydı.”

“Sana kim emir verdi?”

Ahmed küçük bir gülücüğü saklamadı.

“Bunu söyleyemem.”

Jeff yanıt vermemesinin ne anlama gelebileceğini düşündü. Adam İranlıydı, İran A.B.D. ile savaş halindeydi ve

eğer raporlar doğruysa her an bir nükleer bomba atmaya hazırlanıyordu. Yalnızca CIA ve İsraililer bir Truva Atı'nı çok zekice kullanarak programı ciddi şekilde geciktirmeyi ve gerçek bir zarar vermeyi başarabilmişlerdi. Eğer bu bir İran operasyonuysa, o zaman Daryl ile ikisinin Londra ve Cenevre'de incelediği Truva Atı'nın İran menşeliydi.

Ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Virüs çok karmaşıktı.

“Cenevre’de ne araştırdığımız hakkında neler biliyorsunuz?”

“Hiçbir şey. Bu benim uzmanlık alanım değil.”

“Üstlerin ne öğrenmek istiyor?” diye sordu Daryl, buz gibi bakarak.

Ahmed ona bakmadı. “Bir şey söylemediler. Sadece sizin neler bildiğinizi öğrenmek istiyorlardı.”

“Ahmed,” dedi Jeff. Adamın adını kimliğini bildiğini ifade etmek için özellikle söylemişti. “Bu virüsü geliştiren İran değil. Bunu biliyoruz. Virüsü kim geliştirdi?”

Ahmed aynı şeyi kendisi de merak ediyordu. “Hiçbir fikrim yok. Bunu bana söylemezler.”

“Prag’ta ne yapıyorsun?” diye sordu Daryl.

“Okula gidiyorum.”

Jeff, “Aptallık etme Ahmed,” dedi. “Mutfakta bir plastik poşet bulurum herhalde. Daryl’e yaptıklarını unuttuğumu mu sanıyorsun?”

Ahmed adama dikkatle baktı. Hayır, bu adam kendisini tehdit ediyor olabilirdi ama bir an bile olsa kendisini öldürebileceğine, hatta ağzından laf alabilecek kadar işkence yapabileceğine inanmıyordu. Hayır, asıl korkması gereken kişi kadındı. Onda ilk gördüğü zaman olmayan bir soğukluk vardı. Sorularına yanıt vermemekle eline ne geçecekti? Nasılsa bu bilgiler bir işlerine yaramazdı.

“İnsanları denetliyorum ve zaman zaman da bana verilen emirleri yerine getiriyorum.”

“Yani sen bir teröristsin,” diye patladı Daryl.

Ahmed güldü. “Pek sayılmaz.”

“Bizi kaçırdın. Beni öldürecektin.”

“Tabii ki öldürmeyecektim. Ben adam öldürmem, bomba atmam. Biz bilgi toplarız. Hepsi bu, gerçekten.”

“Poşeti getir Jeff, diye emretti Daryl. “Bu aşağılık adam yalan söylüyor.” Adamın yanına gitti ve yere oturup bağdaş kurdu. Jeff mutfağa giderken alçak sesle “Bakalım hoşuna gidecek mi,” dedi. “Çünkü benim çok hoşuma gidecek.”

“Tamam, tamam,” dedi Ahmed. “Sana her şeyi anlatacağım. Çok bir şey yok. Dediğim gibi ben başkalarını denetliyorum. Sadece arada sırada işlerimiz oluyor. Fazla önemli şeyler yapmıyoruz.”

“Peki, şu kadın?” dedi Daryl. “O kim?”

“Hangi kadın?”

“Evindeki kadın,” dedi elinde plastik bir poşetle dönen Jeff.

“Saliha’dan mı bahsediyorsun? Kız arkadaşım. Sana neler söyledi?”

“Şu anda soruları *biz* soruyoruz. O kadın senin için ne iş yapıyor?” dedi Daryl.

“Kız arkadaşım dedim. Sence ne yapıyor olabilir?”

“Haklısın geri zekâlı,” dedi Daryl. Bir an ona baktıktan sonra âdeta patladı: “Ver şunu bana. Bunun biraz terbiye öğrenmesi lazım.” Jeff poşeti Daryl’e verdi. Daryl hiç uyarmadan poşeti adamın kafasına geçirdi ve boğazının etrafında bağladı.

Ahmed refleks olarak derin bir nefes aldı. Poşet ağzının etrafını iyice kapladı. Kendini kapana kısılmış hissediyor

ve panik atağın eşiğinde olduğunu biliyordu. “Tamam, tamam,” dedi poşet ağzını kapattığı için boğuk bir sesle. “Anlatacağım.” Daryl poşeti bir dakika daha tuttuktan sonra adamın başından çıkardı. “Her birkaç haftada bir bana bir e-posta gelir. Ekindeki dosyayı bir flaş belleğe yüklerim. Saliha flaş belleği Türkiye’ye oradan da trenle İran’a götürür.”

“Kurye mi yani?” dedi Jeff. İran’a veri transfer etmek için bu kadar zahmete neden girilirdi? Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Daryl de aynı şeyi düşünmüştü. “Bilgileri neden e-postayla göndermiyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Ben sadece talimatları yerine getiririm.”

Daryl poşeti yeniden geçirmeye hazırlandı.

“Tamam, tamam. Bu işin ucunu İran’a bağlayacak bir iz kalmasını istemiyorlar.”

Jeff bir anda kadının yolculuğa çıkmak üzere olduğunu hatırladı. “Bugün de bu amaçla mı yola çıkıyor?” diye sordu.

Aptal kadın, diye düşündü Ahmed. *Bu adamlarla konuşmuş.* Eğer inkâr ederse poşet yine kafasına geçecekti. Ve kadın bu sefer poşeti çıkarmayabilirdi. “Evet. Ama şimdiye kadar gitmiştir. Onu durduramazsınız.”

“Bu sefer ne götürüyor?” diye sordu Jeff. Büyük bir şey olduğundan emindi. Bu çok şeyi açıklayabilirdi.

Kendini aslında hiç de ideolojilerin tutsağı olarak görmeyen Jeff bir anda göğsünün gururla kabardığını hissetti. Bu ikisi de bütün Amerikalılar gibi zayıftı. Yakında Amerika yeniden doğmuş bir İran’la uğraşmak zorunda kalacaktı.

“Stuxnet. Onu biliyorsunuz, değil mi? Sizin işinizi yapan herkes bilir. Saliha onu onaracak programı götürüyor. Yakında dostlarım, İran çölünde parlak bir ateş topu göreceksiniz ve bundan çok kısa süre sonra da...” Ahmed gülümsemedi. “Artık çok geç.”

Wu, Prag sokaklarında hızla yürüyen iki Çinli adamın dikkat çektiğini fark etti. Yavaşladı ve Li'ye o kadar ciddi görünmemesini söyledi. "Biz burada turistiz ya da belki iş adamı olarak geldik. Acele etmememiz lazım."

Sabah trafiği şehre ilk geldikleri zamana göre azalmıştı. Wu taksiye binmek istememişti. Yürürlerse de aynı hızda giderlerdi. Anladığı kadarıyla Ahmed Prag'ta yaşayan bir İranlı casustu. Çin'e faydası olan, ancak içeriğini tam bilemediği bir rol oymuyordu. Casus olduğu yaşadığı dairenin durumundan belliydi. Daire normal bir bekâr adam için fazla temizdi. Wu'nun bulacağını sandığı hiçbir şey ortalıkta yoktu. Örneğin eksiksiz bir mobilya takımı vardı. Sanki adamın bir ayağı Prag'taydı, diğer ayağı her an sıvışmaya hazırdı.

Wu bunu çok iyi anlıyordu. Bir yerde kalıcı olarak yaşayan birinin sahip olduğu ayrıntılı hayatı kurması birkaç yılını almıştı. Hâlâ hem İstanbul hem de Ankara'daki evlerinde hazır küçük birer çanta bulunduruyordu. Eğer gerekirse bir dakika içinde kapıdan çıkıp gitmeye hazırdı. Bu adamın evinde de böyle bir çanta olduğunu görmüştü. Ayrıca Wu her iki şehirde de bir başkasının adına ev kiralamıştı. Bu evlerin masraflarını nakit olarak ödüyor ve yerlerini hiç kimse bilmiyordu. Ayrıca resmi pasaportunun yanı sıra iki pasaportu daha vardı ve içleri Amerikan doları ve Euro doluydu.

Yürürlerken Wu telefonuna baktı. Takip ettiği cep telefonu hareket etmiyordu. Li'ye "Bir sonraki sokak," dedi ve Li yanıt olarak başını salladı. Birkaç dakika sonra Krasova 702/34 numaraya varmışlardı. Kapı kilitliydi.

Wu kapıyı kırmak istemedi. "Bekleyeceğiz," dedi. Sokağa doğru ilerledi ve fark ettirmeden kapıyı gözlemlemeye başladı. Bu sırada binanın adresini cep telefonuna giriyordu. Bina veritabanında bilinen bir şahsın adına kayıtlı gö-

rünüyordu. Üç dakika sonra yaşlıca bir kadın geldi, kapıyı anahtarıyla açtı ve hemen peşinden içeri daldılar.

Wu zemin katındaki numaralara baktı. “Merdivenlere,” diye emretti. “Hemen.”

“Onu serbest bırakmak hoşuma gitmiyor,” dedi Daryl sokağa çıktıklarında, “kız arkadaşından bahsetmiş olsa bile...” Evden çıkmadan önce üstünü başını mümkün olduğunca temizlemiş, giysilerindeki kanı çıkarmaya çalışmış ve saçını taramıştı.

“Ne yapsaydık? Onu öldürmeli miydik?” diye sordu Jeff.

Daryl yanıt vermedi. Eli çok acıyordu. İyice bakabilmek için elini yüzüne yaklaştırdı. “Bir eczane ve tuhafiyeye mağazası bulmamız lazım. Şunu sarmalı, yeni giysiler almalı ve üstümdeki kandan kurtulmalıyım.” Kâğıt havlular kanı emmekte yetersiz kalıyordu.

İki sokak yürüdükten sonra küçük bir eczane buldular. Kaldırımdaki insanlar onlara endişeli gözlerle bakıp çekiliyor ve yol veriyorlardı. Sanki bir savaştan çıkmış gibi görünüyorlardı. Daryl dışarıda sessizce beklerken Jeff eczane-den ihtiyacı olan şeyleri aldı. Daryl’in üstü kan lekeleriyle kaplıydı. Eczanede turistler için tişörtler de satılıyordu. Jeff bunlardan bir tane aldı. *I Prag!* Daryl’in elini doğru düzgün sarıp bluzunu değiştirdikten sonra çift bir taksiye binip Saliha’nın evine doğru yola koyuldular.

“Sence onu yakalayabilecek miyiz?” diye sordu Daryl. Pantolonuna baktı. Baldırlarında kan lekeleri vardı ama kahverengiye döndükleri için fazla belli sayılmazlardı.

“Bilmiyorum. Belki. Ama acelesi vardı ve benim yüzümden geç kalıyordu.”

Jeff taksinin parasını ödedikten sonra Daryl, "Onunla ben konuşayım, kadın kadına," dedi. "Sen onu tehdit etmiş ve kaçırmışsın."

"Peki. Ama her ihtimale karşı yakınlarda olacağım."

Saliha'nın oturduğu apartman biraz önce ayrıldıkları binadan daha yeniydi. Binanın kapısı açıktı ve kapıcı yoktu. Asansöre binip dördüncü kata çıktılar. Saliha soldan ikinci dairede oturuyordu. Jeff sırtını Daryl'in yanındaki duvara dayayıp en ufak tehlikede harekete geçmeye hazırlanırken Daryl kapıyı çaldı.

Kapıyı bir kadın açtı. Üç dört santim araladığı kapının arkasından onlara baktı. "Jo?"

"Saliha'yı arıyorum," dedi Daryl yüzüne en sevimli gülümsemesini takınıp.

"Ya? Biraz önce çaktı."

"Hay Allah! Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu Daryl. "Çok önemli bir konuda konuşmam lazım."

"Ne hakkında?" Kadın kapıyı biraz kapatmıştı.

Daryl bandajlı elini kaldırdı. "Ahmed ve bana yaptıkları hakkında. Saliha'nın içinde bulunduğu dertle ilgili..."

Kadın bir an tereddüt ettikten sonra, "İçeri gelin," dedi.

On dakika sonra Daryl gülümseyerek daireden çıktı. Jeff'in yanından geçip asansöre doğru giderken "Dışarı gel," dedi. Jeff'le sokağın köşesini döndüler. Daryl karşısına çıkan bir banka oturdu. Jeff de yanına ilişti.

"Kadının adı Ayten. İstanbullu. Eskiden Saliha ile aynı kulüpte çalışıyorlarmış ama şimdi başka bir yerde çalışıyormuş. Dairede üç kadın birlikte oturuyorlar. Ahmed'ten hiç hoşlanmıyor. Onu başka bir kadınla görmüş ve Saliha'ya kendisini aldattığını söylemiş. Saliha'nın birkaç haftada bir Ankara'ya annesini görmeye gittiğini ama masraflarını

Ahmed'in karşıladığını söylüyor. Yani bu seyahatleri aslında Ahmed istediği için yapıyor. Ama Ayten nedenini bilmiyor. Saliha'nın geldiği zaman çok kızgın olduğunu, bir manyağın onu kaçırmaya çalıştığını söyledi." Daryl burada durup Jeff'i öptü ve "Seni manyak," dedi. Sonra derin bir nefes alıp devam etti, "Saliha bir daha Ahmed için seyahate gitmeyeceğini ama kendisine çok para verdiğini, bu yüzden son bir defa daha gideceğini söylemiş."

"Bu kadar mı?"

Daryl sıvacık gülümsedi. "Elbette hayır. Saliha'nın Ankara'daki evinin adresini ve cep telefonunun numarasını aldım. Soyadını da öğrendim. Kaya."

Jeff'in yüzü aydınlandı. "Harikasın."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" *Bu*, diye düşündü Jeff, *çok iyi bir soru*. "Polisi arayacak olursak hangisini arayacağız?" diye sordu Daryl. "Ve onlara ne söyleyeceğiz? Orada bıraktığımız cesetten bahsetmek istemiyorum. Sen de beni nasıl bulunduğunu anlatmak istemezsin."

Asıl önemli olan Jeff'in onu bulmuş olmasıydı, ama Daryl'i kurtarmaya çalışırken kendisini çok fena köşeye kısıtırmıştı. Cenevre polisi ona çok kızacaktı. Burada Prag'ta da Daryl'in öldürdüğü adamı açıklaması gerekecekti. Dünya mükemmel bir yer olsaydı meşru müdafaalarını savunmak zorunda kalmazlardı. Daryl kaçırılmıştı ve öldürdüğü adam da kendisini kaçıranlardan biriydi.

Ancak dünya mükemmel değildi ve Jeff, Çeklerin hukuk sistemi veya siyasetiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ahmed ve diğer adamlar İran ajanları olduğu için neler olduğunu öğrendiği anda İran Devleti baskı uygulamaya başlayacaktı. Çek hükümeti nükleer güce sahip olmak üzere olan bir devlete karşı koyabilir miydi? Yoksa kolay yolu seçip boyun

mu eğerdi? Daryl'in en azından gözaltına alınacağı kesindi ve bir tür suçtan dolayı tutuklanabileceği ihtimalini de düşünmek gerekirdi. Bu düşüncelerinden Daryl'e bahsetti.

"Buralarda durmaya niyetim yok," dedi Daryl. "Burayı hemen terk etmem lazım. İkimizin de terk etmesi lazım. Çeklerin sorularına neresi olduğunu bilemedikleri uzak-taki bir yerden yanıt vermeyi tercih ederim. Sence İsviçre polisi sana ne yapar?"

"Bilmiyorum. Bana öfkeli olduklarına eminim. Belki tahmin ettiğimden daha çok kızgınlardır."

"Biz bu olayda kurban olan tarafız. Ayrıca yalnız da değiliz."

"Onların ne düşüneceğini bilemiyorum."

"Ne düşünecekleri önemli değil, değil mi? O ceset bulunmadan önce bu ülkeyi terk edeceğiz. Ve şu kadını durdurmaya çalışmamız lazım. Bugün Türkiye'de olacak. Oraya gittikten sonra bir anda ortadan kaybolabilir. İzini kimse bulamaz." Bir dakika düşündükten sonra devam etti, "Onu arasak mı? Numarasını biliyoruz."

Jeff başını salladı. "Beni dinlemez. Seni de tanımıyor. Onu ararsak daha fazla şüphelendirir ve hemen ortadan kaybolmasına neden oluruz."

"Belki de korkması iyi olur. Bu son seyahate çıkmaya pek istekliymiş gibi gelmedi bana."

"Bu riske giremeyiz."

Daryl bir an düşündükten sonra, "Herhalde Prag havalanında Türkiye'ye giden ilk uçuşu bekliyordur. Çok fazla uçuş olduğunu sanmam. Önce onu bulalım. Sonra ne yapacağımızı bulduktan sonra düşünürüz."

Prag 3, Çek Cumhuriyeti

Krasova 702/34

09:16

Ahmed kendini çok iyi bağladıklarını anlamıştı. İpler kollarını ve bacaklarını sımsıkı sarıyordu ve kendisini kurtarması mümkün değildi. En kötüsü de Karim'in cesedinin yakınlarda bir yerde yatıyor olmasıydı. Üzerinde kalın bir sinek bulutu uçuşuyor, bedenine inip kalkıyordu. Görüntü mide bulandırıcıydı. Ahmed yattığı yerde dönüp bu tiksindirici görüntüye bakmamaya çalıştı.

Burada böyle bağlı halde daha ne kadar süre yatacaktı? Karim'in hiç misafiri oluyor muydu acaba? Burada böyle ölene kadar kimse onu bulamayabilirdi. İşte bu gerçekten çok korkunç bir ölüm olurdu.

Çok fazla konuştuğunu düşünüyordu. Ona işkence bile etmemişlerdi. Yalnızca tehdit etmeleri yeterli olmuştu. Kendisinden nefret ediyordu. Ama o kadın yok muydu? Adama karşı durabilirdi. Onun içindeki insanlığı görmüştü ve o son adımları atmamış olma riskine girebilirdi. Ama o kadın...

Ona benzer birini daha önce hiç görmemişti. Bir yerler-

de eski zamanlarda yakalanan tutsakların başına gelen en kötü şeyin kabilenin kadınlarının eline düşmek olduğunu okumuştı. Bunu şimdi anlıyordu. Kadına yaptıklarından sonra o da kendisine ne gerekirse yapabilecek hale gelmişti ve muhtemelen her anından zevk alıyordu. Kadınla bir daha karşılaşmamak için Allah'a dua etti.

Yattığı yerde kıvrılıp dönüp iplerini çözmeye çalıştı. Onu kadın bağlamıştı elbette. Şimdiden ellerinin uyuştüğunu hissedebiliyordu.

Peki, Hamid'e yazacağı raporda ne diyecekti? Onu konuşturmak için ne yaptıklarını soracak, daha kötüsü Ahmed'in İran'a dönüp teste girmesini isteyecekti. Bu yüzden yalan söyleme riskine giremezdi. Karim ve Ali ölmüştü. Kendisi görevi doğrudan Hamid'ten aldığı için Ali'nin ölümünden dolayı sorumlu tutulamazdı, ancak Karim'in ölümü nedeniyle suçlanabilirdi. Cenevre'deki öldürme görevi büyük bir risk taşıyordu. Başarısız olmaktan başka en kötüsü Ali'nin yakalanması olabilirdi. İsviçre polisi gereksiz yere şiddete başvurmamakla bilinirdi. Ali'nin nasıl kendini vurdurmuş olabileceğini düşündü. Acaba korkunç bir kaza mı olmuştu? Her ne olursa olsun hedef öldürülmüştü ve bu bir tek ajanın hayatından daha önemliydi.

Karim bambaşka bir hikâyeydi. Önce adam, sonra kadın, iki defa tutsakları elinden kaçırmıştı. Bu arada Cenevre'deki operasyon bozulmuş ve şimdi ikinci ajanı öldürülmüştü. Bunu nasıl açıklayacaktı?

Elleri tamamen uyuşmuştu. Eğer orada öylece yatmaya devam ederse ellerini kaybedecekti. Sonra aklına geldi. Bu çözümü çok daha önce düşünmesi gerekirdi. Kıvrıldı, kıvrıldı ve yerde egzotik bir böcek gibi yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Ama bu hareket onu çok yoruyordu. Dinlenip bi-

raz daha ilerlemeye çalıştı. Her hareketiyle duvara bir, iki santim daha yaklaşıyordu. Sonunda duvara ulaştı. Sonra ayağını duvara vurmaya başladı. Biri mutlaka duyacaktı. En azından birilerinin duyup onu kurtarmaya geleceğini umuyordu.

Tam o anda kapı kırılarak açıldı ve Uzak Doğulu iki adam içeri daldı. İlk önce içeri girenin elinde bir tabanca vardı. Karim'in cesedini ve Ahmed'i bir bakışta gördüler ve evde başka biri olup olmadığını öğrenmek için minik mutfağa ve gardıroba göz attılar.

Wu kapıyı kapatırken Li kanlar içinde yatan adamın yanına gitti. Çince, "Ölmüş." dedi. "En az bir saat olmuş sanırım."

Wu Ahmed'in yanına geldi. "Arkadaşın mı?" diye sordu İngilizce.

Ahmed başını salladı.

Wu dosyada gördüğü fotoğrafı hatırlamıştı. "Sen Ahmed Hossein al-Rashid'sin," dedi. Bunu ilan eder gibi söylemişti.

Ahmed önce tereddüt etti ama sonra başını salladı.

"Biz dostuz. İpleri çözeceğim ve seni kurtaracağım. Biz dostuz." Kendisi masadaki tahta sandalyelerden birine oturup Li'ye adamı çözmesini söyledi. Ahmed'in iplerini çözen Li ayağa kalkmasına yardım edip onu diğer sandalyeye oturttu.

"Ona su getir," diye emretti Wu. "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Başından çok kötü olaylar geçtiği belli. Arkadaşına ne oldu?"

"Siz kimsiniz? O neden benim bilgisayarımı almış?"

Wu gülümsedi. "Benim adım George, onun adı Hanson." Yalan söylüyordu. "Buraya Amerikalı çiftten aldığın iki di-

züstü bilgisayarını almak için geldik. Bilgisayarları güvende tutman için gönderilen mesajı almışsındır.”

Çin. Buna hiç şaşırılmamıştı. Ahmed uzun zamandır olan bitenin Çin kökenli olduğundan şüpheleniyordu. “Bende yalnızca kadının bilgisayarını vardı. Ama o da gitti.”

Li bir bardak su getirdi ve Ahmed’in önüne koydu. Ahmed henüz ellerini kullanabilmeye başlayamadığı için Wu, Li’den ona yardımcı olmasını istedi. Li bardağı Ahmed’in dudaklarına götürdü ve Ahmed suyu kana kana içti. “Biraz daha.” Li mutfağa döndü.

“Burada ne oldu?” diye sordu Wu tekrar.

Ahmed hızlı bir şekilde düşündü. Bilgisayarları biliyorlardı. Bu mesaj doğrudan Hamid’ten gelmişti.

“Kadın Karim’i öldürdü. Ben hemen ardından geldim. Onu kurtaramadım. Sonra adam geldi ve...” olanları hatırlayınca utançla yanakları kızardı “...beni tutsak alıp burada bıraktılar. İki bilgisayarını da aldılar.” Umut dolu bir sesle devam etti, “Gideli fazla olmadı.”

“İsimleri ne?” diye sordu Wu iPhone’unu çıkarırken. Ahmed isimlerini söyledi ve bir dakika sonra Wu ona Jeff ve Daryl’in önceki yıl Las Vegas’taki bir bilişim konferansında çekilmiş bir fotoğraflarını gösterdi. Daryl çok güzeldi. “Bunlar CIA ajanı mı?”

Bir anda Ahmed’in aklına bu acımasız adamların Amerikalıları öldürebileceği geldi. “Sanırım. Çok becerikli ajanlar, aynı zamanda bilgisayar uzmanları. Onlara karşı dikkatli olmak lazım.”

Li bardağı masaya bıraktı. Ahmed, kan gittikçe yanmaya başlayan ellerini ileri uzatıp bardağı kavradı. Çok dikkatle bardağı dudaklarına götürdü ve suyu içti.

“Onları nerede bulabiliriz?” diye sordu Wu.

“Saliha Kaya adındaki bir kadın devletime önemli bir mesaj iletmek üzere Ankara’ya gidiyor. Bu CIA ajanları onu durdurmayı amaçlıyor. Şu anda herhalde havaalanına varmışlardır.”

“Şu Kaya isimli kadınla ilgili daha çok bilgiye ihtiyacım var.”

“Telefonumda,” dedi Ahmed küçük bir gülümsemeyle. “Her şey orada. Fotoğrafı bile var.” Li’ye baktı. “Bilgisayarımı alabilir miyim lütfen?”

Prag 6, Çek Cumhuriyeti
Prag-Ruzyne Uluslararası Havaalanı
12:06

Prag'tan Ankara'ya giden sabah uçağı rötarsız 11:45'te kalkmıştı. Jeff ve Daryl birkaç dakika gecikmeyle Saliha'yı kaçırmışlardı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Daryl bir koltuğa çökerek. Bandajlı eline baktı ve yüzünü buruşturdu. Canı çok acıyordu.

“Bir sonraki uçak için iki bilet alacağız ve telefonlarımızı değiştireceğiz.”

Daryl lekeli pantolonuna nefretle baktı. “Benim birkaç kıyafet almam lazım ve bir de duş alsam hiç fena olmaz. Berbat görünüyorum.”

Kırk beş dakika sonra Münih'te aktarma yapıp oradan Ankara'ya uçan 1691 sefer sayılı Lufthansa uçağına iki bilet almışlardı. İhtiyaçlarını karşılamak için Prag-Ruzyne Uluslararası Havaalanı'nın Avrupa'daki en modern ve hesaplı havaalanlarından biri olduğunu keşfettiler. Daryl bir Apple mağazasından yeni bir iPhone satın aldı. Yakınlardaki bir

başka mağazadan da Jeff kullanmayı tercih ettiği Windows OS işletim sistemi yüklü olan bir Samsung Omnia aldı.

Daryl giyecek alışverişindeyken Jeff mağazanın dışında bekledi ve telefonunu Daryl ile kullandıkları yüksek güvenli e-posta sunucusuna erişecek şekilde yapılandırdı. On dakikadan kısa sürede e-postalarına, adres defterine ve takvimine erişebilmişti. İlk önce Frank Renkin'e bir mesaj gönderip yeni telefon numarasını verdi. Daryl alışverişi bitirince o da aynı şeyi yapacak, Bridget'ı arayıp kurtulduğunu bildirecek ve yardımcıları için teşekkür edecekti.

Jeff yeterince beklediğine karar verince Frank'in numarasını aradı. Fazla zamanları yoktu. Uçak on beş dakika içinde yolcu almaya başlayacaktı.

Frank telefonu açtı. "Alo?"

"Frank, benim Jeff. Daryl güvende. Şu anda benim yanımda."

"Jeff! Tanrı'ya şükür! İkiniz de iyi misiniz?"

"Birkaç yara bereyi saymaksak iyiyiz." Jeff, Frank'e olanları anlattı. "Şu anda Prag havaalanındayız. Buradan Ankara'ya gideceğiz. Kuryenin oradaki adresini biliyoruz ve onu yakalamayı umuyoruz." Frank'e Saliha hakkındaki bütün bilgileri verdi. "Fildişi yazılımıyla ilgili bilgiler sence ne kadar güvenlidir?"

"Bir dakika. Biraz yavaş gidelim. Daryl'in sizi kaçıran adamlardan birini öldürdüğünü ve cesedini Prag'ta bir evde bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Başka bir şansı yoktu, Frank. Ya kendi ölecek ya da adamı öldürecekti."

"Ve polisi de aramadınız, değil mi?"

"Hem zaman yoktu hem de cep telefonlarımızı kaybet-

miştik. Yenilerini biraz önce alabildik. Saliha'yı durdurma-ya çalışıyorduk.”

“Dur biraz düşünüyüm.” Uzun bir sessizliğin ardından Frank sözlerine devam etti, “Bak, bu Ahmed’in bir İran casusu olduğu kesin. Bir yıldan fazla süredir onu takip ediyorduk. Ancak bu noktada onunla ilgili sen bizim bildiğimizden daha çok şey biliyorsun. Sana söyleyeceklerim çok gizli bilgiler, bu yüzden Daryl’e bunları nerede söylediğine çok dikkat et. Fildişi 1 Nisan’da görücüye çıktı. Şimdiye kadar sisteme izinsiz girildiğini gösteren bir işaret yok. Açıkçası, sizin kaçırılmanızın bununla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama senin anlattıklarından durumun daha farklı olduğu anlaşılıyor. İranlıların hava boşluğunun üzerinden atlamanın çok zekice bir yolunu bulduk. Senin sıfır gün Android çalışmalarının çok yardımı oldu.” Frank programın nasıl çalışmasını planladıklarından bahsetti. “Şu BMCO fiyaskosuyla geriye rapor kalmadı. Şimdi bütün umudumuz Fildişi ama bu biraz zaman alacak. Ancak yeterince zamanımız var mı, bilmiyorum. Karşı önlem alanlar elbette Çinliler. Çalışmalarının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama geliştirdikleri ilk programların bizim yazılımımızın etkisini körelttiğini duydum. Bir ölçüde işe yarayacağı kesin. Belki de sizin adamın övündüğü kadar etkili olur. Ben programın kullanılmaya başlamasının gecikmesinden endişeleniyorum. Orada işleri yürüten kadınla toplantı yapacağım ve tahminimce o bazı araştırmalar başlatacak, ancak siz ikiniz iz üstündesiniz. Ne yapman gerektiğini söyleyemem ama bu kadını bulabileceğinizi ve kendinizi tehlikeye atmadan kodu geri alabileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman bize büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz. Eğer bir risk varsa, bırak bununla eğitilmiş kişiler ilgilensin.”

Frank, Jeff'e faydası olabilecek bütün bilgileri göndereceğine söz verdi. Eline yeni bilgiler geçtikçe mesaj atacaktı.

"Başınıza bir şey gelmemesine dikkat edin, olur mu? İkiniz dünyayı kurtarmak zorunda değilsiniz. Her zaman başka bir yol bulunur."

Tam o anda Daryl yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle butikten çıkmıştı. "Frank'e selam söyle." Jeff telefonu ona verdi. Daryl telefonu aldı ve konuşmaya başladı. Jeff saatine baktı ve Daryl'e on parmağını gösterdi. "Gitmemiz lazım Frank," dedi Daryl. "Yüzümü yıkamam ve üstümü değiştirmem gerekiyor. Yakında görüşürüz."

Telefonu Jeff'e verdi. "Kadınlar tuvaleti nerede?"

Daryl tuvalete girince Jeff Prag'ta Ulrich Spyri'yi aramayı düşündü. Adam ona çok profesyonelce davranmıştı. Elinden geldiğince sıkı çalışmış ve sonunda doğru yaklaşımı benimsemişti. Başarılı olamamıştı çünkü Jeff ondan kaçmıştı ve bu yüzden çok utanıyordu.

Ancak Jeff beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Önce Avrupa'yı terk etmeleri daha iyi olurdu; her ihtimale karşı.

Langley, Virjinya
CIA Genel Merkezi
Siber Terör-Bilişim Suçları Bölümü
12:19

Agnes Edinfield koridorda karşılaştığı astlara gülümseyerek yürüyordu. Odasına açılan bekleme salonuna girince asistanı başını kaldırdı, kendisine selam verdi ve bilgisayarına çalışmaya devam etti. Edinfield ofisine girince notepad'ini ve kâğıtlarını masasına bıraktı ve özel tuvaletine girdi.

İçinde oldukları terörle mücadelede (Şirket içinde hâlâ bu şekilde bahsediliyordu) yaşanan bir tek olumlu gelişme vardı: Mali kaynakları artmıştı. Bir veya iki yeni pozisyon açabilmek veya bütçesinin her kalemi için canını dişine takıp mücadele ettiği günler olmuştu.

Frank Renkin o gün daha erken saatlerde ofisine gelmiş ve akıl almaz haberler vermişti. Öncelikle bir BMCO görevlisi Cenevre'nin merkezindeki evinin önünde, sokakta öldürülmüştü. Edinfield bu konuda bir uyarı görmüştü, ancak Renkin'in önceki brifingiyle arasında ilişki kuramamıştı. Devam etmekte olan insan avı hızlanmıştı. Interpol

CIA'den yardım istemişti. Yardımdan kastettikleri insan desteği değil, bilgi paylaşımlarıydı. Bu konuda hâlâ çok hassaslardı. Ancak kendilerini memnun edecek bir sonuç alacaklarsa esnek davranabiliyorlardı. Resmi görevlilerin sokak ortasında öldürülmesi kabul edilemezdi, özellikle de İsviçre'de. Katin İran vatandaşı olduğu düşünülen biriydi ve olay yerinde öldürülmüştü. Jeff Aiken olay yerine getirilmiş ve katili kendilerini kaçıran kişilerden biri olarak teşhis etmişti.

Ancak maalesef Dr. Haugen'dan bir haber yoktu ve Edinfield bu durumdan ölmüş olduğu anlamını çıkarıyordu. Bu düşünce hoşuna gitmiyordu, ama yıllar içinde yeterince kaçırılma olayı görmüştü ve genellikle nasıl sonlandıklarını biliyordu. Kaçırılan insanlar onları sağ bırakmak için bir neden olmadığı sürece öldürülürlerdi. Bu durumda sağ bırakmaları için bir neden olmasını umuyor, ancak öyle bir neden bulamıyordu. Hayır, o tatlı kadın çok büyük ihtimalle öldürülmüştü. Aiken gibi gözünü budaktan sakınmayan adamlarla başınıza gelecek olan da işte buydu.

Renkin'in verdiği haberlerin ikinci yarısı da aynı derecede şok ediciydi. Aiken kendilerini kaçıran kişilerden birini teşhis ettikten sonra Cenevre'den kaçmıştı. Özellikle Cenevre polisinin kendisinin yardımına bu kadar ihtiyacı olduğu bir zamanda acaba bunu neden yapmıştı?

Bu olan Edinfield'ı olayların gidişatını yeniden düşünmeye itmişti. Aiken'in ortadan kaybolduğu ve yerel polisle artık işbirliği yapmadığı düşünüldüğünde, Cenevre'de anlattığı hikâyenin ne kadarına inanılabilirdi? Aiken kendisinden bilgi alınmaya çalışılan profesyonel bir ajan değildi. Nereye veya neden gittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Onun şüpheli şahısların fotoğraflarına bakması gerekiyor-

du. Ancak bunu yapmak yerine polisi atlatmış ve ortadan kaybolmuştu.

Eğer Aiken'in anlattığı hikâye doğruysa, işbirliği yapmaması için hiçbir neden yoktu. İsviçre polisinin ne kadar sonuç odaklı çalıştığı bütün dünyada bilinirdi. Aiken bile bir BMCO görevlisinin öldürülmesinin ardından Dr. Haugen ve onu kaçıranların peşindeki insan avının öncelik kazanacağını anlamalıydı.

Hayır, Aiken'in kendi bildiği bazı nedenlerden dolayı kaçtığını ve bu durumun iyi olamayacağını düşündü. Aiken bir şeyler saklıyordu ve İsviçre polisinin bunu bilmesini istemiyordu. Kaçması suçlu olabileceğine işaret ediyordu. Eğer neden bu değilse, o zaman bir yalnız kurt gibi hareket ediyor demektir. Nedeni ne olursa olsun yaptıkları kötüye işaret etti. Aiken'in şansı dönene kadar başka kişilerin de ölebileceğini düşündü.

Edinfield iki hafta önce Stuxnet3'ün varlığını bildiren gizli brifingi almıştı. Program İran'ın nükleer silah programını bir daha yavaşlatmak için tasarlanmıştı. Stuxnet ilk başta şirketin içinde boş bir dedikodudan ibaretti. Siber savaş merkezleri İsraililerin de katkısıyla değiştirici bir dijital silah tasarlamıştı.

Edinfield bu konuda neden bu kadar yavaş davrandıklarını uzun zamandır merak ediyordu. Siber silahlar Amerika'nın düşmanları tarafından her gün kullanılıyordu. Çinliler A.B.D. ulusal veritabanlarına bütün güçleriyle saldırırken hiç tereddüt etmemişlerdi. Edinfield A.B.D.'nin bu eşiği bir defa geçmesinden sonra geriye dönüş olmayacağını ve ne kadar hasar verileceğinin öngörüleemeyeceğini biliyordu. Dünyanın bilgisayarlara olan bağımlılığı çok yüksekti.

Ancak bütün bunlar Stuxnet ile değişmişti.

Uzmanlık alanları düşünöldüğünde Aiken ve Dr. Haugen'ın Stuxnet3 üzerinde çalıştığından şüpheleniyordu. Bir yanı bunun kaçırılmalarının gerçek nedeni olduğunu düşünüyordu. Ve belki de, Aiken'in hakkını vermek gerekirse, saklamaya çalıştığı şey buydu. Amerika'nın Stuxnet üzerindeki çalışmaları çok sıkı saklanan bir sırdı. Bu bilgiyi yerel polisle paylaşmazdı. Aiken olmaması gereken bir yerde yapmaması gereken şeyler yapıyor olabilirdi, ancak bunun için bir nedeni olabileceğine inanmak istiyordu.

Tam o anda mIRC adresine yeni bir e-posta geldi. Güvenli kanaldan gönderilen mesajı açtı ve okudu. Aiken'in Prag'a uçtuğu ve orada bir araba kiraladığı biliniyordu. İranlı bir adam evinde ölü bulunmuştu. Komşular genç, uzun boylu Batılı bir çifti olay yerinden ayrılırken gördüğü için Interpol bu olayın Cenevre'de yaşananlarla bağlantılı olup olmadığını araştırıyordu. Bahsedilen çiftin eşkâli Aiken ve Dr. Haugen'a uyuyordu.

Yani Dr. Haugen ölmemişti. Bu çok iyi bir haberdi. Ama o adamı öldürmüşler miydi? Eğer adam onları kaçırılardan biriye polisi arayıp hikâyelerini anlatmaları gerekirdi. Tabii eğer...

Edinfield'in bu fiyasko kontrol dışına çıkmadan önce bir şeyler yapması ve çok hızlı davranması gerekiyordu. Öncelikle bölgede bulunan ofislerine bir uyarı gönderip onları durumdan haberdar etti ve çiftin büyük ihtimalle çok gizli bilgiler taşıdığını bildirdi. Bu ofisler olan biteni ve polis mesajlarını yakından takip edecek, çifti bulmak için çalışan yerel polise yardım edecek ve olayların gelişimine göre kendi başlarına da hareket edebileceklerdi.

Edinfield bu uyarı mesajını gönderdiği kişiler arasına

başkan yardımcısını da eklemiştir. Ona ayrı bir mesaj göndererek kendisini bu konuyla ilgili faaliyetlerin koordinatörü olarak görevlendirdi ve her iki saatte bir gelişmelerle ilgili bilgi istedi. Ardından aldığı mesaja yanıt yazdı.

“Konu: Jeffrey Daniel Aiken

Yerel polise cinayet mahallinden kaçtığı görülen adamın yukarıda adı geçen şahıs olabileceği bildirilmelidir. Şahıs sorguya çekebilmemiz için tutuklanmalıdır. Eğer Dr. Daryl Haugen da yanındaysa kendi güvenliği için o da gözetim altına alınmalıdır.

A. Edinfield”

Prag

Çek Cumhuriyeti

12:21

İki Çinli adam evden çıkmıştı, ama Ahmed fiziksel ve ruhsal olarak hiçbir şey yapamayacak kadar bitkindi. Sonunda ortalığı biraz toparlayıp Karim'in cesedini evde bıraktı. Dokunduğunu hatırladığı her yeri dikkatle silmişti. Cesedin ne kadar zaman sonra bulunacağını merak ediyor, bulunmasının uzun zaman alacağını umuyordu.

Kendi evine giderken yolda durup yemek yedi. Aklını toparlamaya çalışıyor, bütün bu olan biteni Hamid'e nasıl açıklayacağını düşünüyordu. En iyisi Çinli adamların çifti yakalayıp öldürmesi olurdu. Bu ihtimali çok yüksek bulmakla birlikte, öldürüldüklerini kendisine yardımcı olacak kadar zamanında duyacağını zannetmiyordu.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Uzun bir uyku çekmek istiyordu. Ayrıca iyi bir hikâye yazmak gerekiyordu. Gerçeği parlatmazsa kendisine bir yararı olmayacaktı.

Beşinci sigarasını ve dördüncü fincan espressosunu içtikten sonra eve gitmeye karar verdi. Oturduğu süre içinde olayları makul bir şekilde ifade etmenin bir yolunu bulama-

mıştı. Oturduğu binaya girince ortalığı hiç alışkın olmadığı kadar sakin buldu. Pis Ermeni'nin kapısına baktı ama adam her zaman olduğu gibi kapıyı açıp kafasını uzatmamıştı. Herhalde yukarılarda bir yerdeydi.

Ahmed dairesinin kapısının zorlanmış olduğunu görünce içeri girmeden durdu. Belki de Çinliler yapmıştı. Dikkatle içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Mutfaktan kısacık bir sakalı olan, koyu gri takım elbise ve açık yakalı mavi gömlek giymiş bir adam çıktı. Farsça ve Ahmed'in tanıdığından emin olduğu bir sesle,

“Endişe edecek bir şey yok,” dedi. “Otur. Konuşmamız lazım.”

“Hamid,” diye fısıldadı Ahmed. Hayatında hiç tanımadığı bir korku bütün benliğini kaplamıştı.

Ahmed koltuğa oturuncaya kadar Hamid bekledi. Sonra bir sandalye çekip yavaşça oturdu. Konuşmaya başlamadan önce Ahmed'i tepeden tırnağa süzmüştü.

“Ben General Hamid,” dedi. “Senden ayrıntılı bir rapor bekliyorum. Özellikle nasıl iki değerli ajanını öldürtmeyi başardığını ve kaçırdığın hem adam hem de kadının elinden kurtulduğunu bilmek istiyorum. Hikâye değil, bütün gerçeği anlatmanı istiyorum. En çok da neden senin pisliğini temizlemek için kendimi açığa çıkarmak zorunda kaldığımı bilmek istiyorum.”

Ahmed'in ağzı bir anda o kadar kurumuşt ki, yutkunamadı. Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Sonunda çatallı bir sesle hikâyeyi hiç değişiklik yapmadan anlattı. Her şeyi anlatması bir saat sürmüş ve bu arada mutfaktan bir defa su almıştı ama sonunda bitirmişti. Gözlerini kapatıp kararı bekledi.

“Şu Çinli adamların Amerikalıları öldüreceklerine gerçekten inanıyor musun?”

“Öyle yapacaklarını umuyorum. En çok bilgisayarlarını ele geçirmek istiyorlar.”

“Kurye Saliha yolda mı demiştin?”

“Evet,” dedi Ahmed hemen, “kod, bir flaş belleğe yüklü ve şu anda Saliha flaş bellekle Ankara’ya uçuyor.”

“Oraya vardıktan sonra ne yapacak?”

Ahmed Saliha’yı bu konuda defalarca sorguladığı için bütün ayrıntıları biliyordu.

“Bugün öğleden sonra Ankara’ya inecek ve annesinin evine gidecek. Adresi biliyorum. Geceyi orada geçirecek çünkü ertesi gün Türkiye’nin doğu sınırına varıncaya kadar uzun bir yol gitmesi gerekiyor. Araç kiralama acentesi açılır açılmaz bir araç kiralayacak ve yola koyulacak. Her seferinde farklı yollardan geçiyor. Böyle yapması için çok ısrar ettim. Yarın günbatımında sınırı geçecek ve bir veya iki saat sonra da transferi gerçekleştirecek. Bunu daha önce defalarca yaptı ve bir sorun çıkmadı.”

“Kadın sorun çıkarmaz mı?”

Ahmed bir an duraksadı ve sonra, “Hayır, tabii ki çıkar-maz,” dedi.

“Anlat.”

Ahmed dudaklarını yalayıp Hamid’e neler olduğunu, Saliha’yı gitmeye ikna etmek için ne kadar para söz verdiğini anlattı.

“Yani bu sefer öncekiler kadar güvenilir olmayabilir mi diyorsun?”

“Ben... Güvenilir olduğunu düşünüyorum. Daha önce ona söylediklerimi hep yaptı.”

“Bu kadın, senin sevgilin mi?”

“Onu bağlayacak en iyi yolun bu olduğunu düşündüm.”

“Tabii. Çok da çirkin bir kadın olduğundan büyük bir fedakârlıkta bulunmuşsun.”

“Hayır... Hayır, çekici bir kadın olduğunu kabul ediyorum.”

“Bu kodun yarın gece alınması şart. Siyonist köpekler ve Amerikalı kâfirler şu anda bile programımızı sabote etmek için çalışıyor. Kadının mutlaka başarılı olması gerekiyor. Anlıyor musun?”

“Evet. Onu ararım, derim ki...”

Hamid elini kaldırdı. “Daha fazla aptallık yapma. Onu arayacakmış! Bu ne işe yarayacak? Hayır, Türkiye’ye gitmemiz lazım. Bu transferi mutlaka gerçekleştirmemiz gerekiyor, anladın mı?”

Ahmed başını salladı.

“İyi. Eşyalarını topla.”

Wu SportCruiser’ı 1,500 metrede düzgünleştirdi. Kontrol panelini gözden geçirip işaret ettikleri durumu denetledi. Buradan Ankara’ya kadar kolay bir uçuş olacaktı, ama güneş batmadan oraya ulaşmaları mümkün değildi. Güneş batarken ineceği için asla gecikmemesi gerekiyordu. Onu en çok endişelendiren, karşıdan esen rüzgârın kendilerini hem yavaşlatması hem de bu yüzden yakıt ikmali yapmalarının gerekmesiydi.

İşin ucunun Türkiye’ye dayanması çok ilginçti. Acaba bu iyiye işaret miydi? Başarılı olması yolundaki beklentiler kesinlikle yüksek olacaktı. Cep telefonundan güçlü bir sinyal alınca Pekin’deki babası Mei Zedong’u aradı. Babası telefonu hemen açmıştı. Wu neler olduğunu anlattı ancak kapıcıdan bahsetmedi.

“Türkiye’ye mi gidiyorsunuz? Bu iyi. Şans bizden yana. Sana bir numara veriyorum. Bu adamın çok iyi bağlantıları var. Cep telefonlarını takip edebilir, bilgi toplayabilir, sana

bilmen gereken her şeyi anlatabilir. Adamın her yerde kolları var ve bilgisayarları da o istemişti. Anladın mı?”

Wu, Feng diye düşündü. Wu'nun anladığı kadarıyla dünyada hiçbir şey Feng'in adamlarından saklanamazdı. Bir bilgisayardaki bütün bilgilere kolayca ulaşabilirdi.

“Anladım.”

“Dikkat et.”

Wu önce babasının ona ulaşmasına zaman vermek için Feng'i bir saat sonra aradı. Feng'e elindeki bütün bilgileri verdi: isimler, cep telefonu numaraları, adresler..

“İstedğin eşyaları alabilmem için bu bilgilerden ulaşabileceğin her şeye ihtiyacım var.”

“Uçağın inmeden önce hazır olur. İyi avlar.”

Prag Havaalanı'nda Ahmed ve Hamid Ankara'ya giden günün ilk uçaklarını kaçırdıklarını öğrendiler. Bir sonraki uçak o akşam saat 17:25'teydi. Hamid o uçakta yer ayırttı ve ardından Ahmed de aynı şeyi yaptı. Kayıtlarda birlikte seyahat ettiklerinin görünmesini istemiyorlardı. Münih'te aktarma yaptılar ve sorunlar da orada başladı. Havaalanının bekleme salonu bir anda güvenlik görevlileriyle doldu. Narkotik köpekleri getirildi. Yolculara oldukları yerde kalmaları söylendi.

“Neler oluyor?” diye sordu Ahmed.

“Görünüşe bakılırsa bir terör tehdidi almışlar.”

“Bizden değil.”

Hamid ona yan yan baktı. “Asla böyle şeyler söyleme.”

Gecikmenin ilk kısmı bir saatten uzun sürdü. Hamid ortaya çıkan kargaşayı can sıkıntısıyla izliyordu. Bağlantı uçuşlarının kalkmaya hazır tutulduğunu tahmin ediyor

olsa da çok değerli zaman kaybına uğruyorlardı. Ankara'ya gece yarısı gibi varmaları ve iki saat sonra da kızın evine ulaşmaları gerekiyordu. Onu gecenin ortasında yakalamak çok iyi olurdu. Ama şimdi bu arama çıkmıştı.

“Ne yapıyorlar?” diye sormuştu Ahmed birkaç defa. Sorunun aptalca olduğunu biliyor, ancak kendini tutamıyordu. Neler olup bittiğini Hamid'in bilmesi mümkün değildi.

“Ne bileyim? Hazır oldukları zaman uçağa alırlar.”

Ancak kriz bitmek yerine artmıştı. Gecikme üçüncü saatine girerken herkesin terminalden çıkmasını söyleyen bir duyuru yapıldı. Bütün yolcular dışarı çıkacak ve güvenlik kontrolünden tekrar geçecekti. Prag'tan ve diğer bağlantılı şehirlerden gelen yolcular çok öfkelenmişlerdi. Uçağa binmeden önce üzerleri aranmıştı ve güvenli alandan hiç dışarı çıkmamışlardı. Neden yeniden güvenlikten geçmeleri gerekiyordu?

Ancak yetkililerle, özellikle de Alman yetkililerle tartışmanın anlamı yoktu. Hamid ve Ahmed üst arama cihazlarının ve güvenlik kapılarının gerisindeki alana çekilen yolcuların arasına karıştılar.

“Bunu niçin yapıyorlar?” diye başka bir yolcuya sordu Ahmed. Bir başkasının daha çok şey bilebileceğini düşünmüştü.

“ETA diye duydum.” ETA Basklı terör ağıydı. Genelde İspanyol polisine saldırı düzenlerlerdi, ancak zaman zaman Avrupa'da başka şehirlere bomba yerleştirerek ne kadar uzağa erişebileceklerini gösterirlerdi. ETA, böyle bir taktik izlemek için daha kötü bir zaman bulamazdı.

“ETA,” dedi Ahmed Hamid'e.

Neden olmasın diye düşündü Hamid. Kurnazca davranmayı hiç bilmiyorlardı.

Ankara
Türkiye
19:17

Saliha'nın annesi kızını gördüğüne her zaman olduğu gibi çok sevinmişti. Ancak eve girmesinden kısa bir süre sonra ona bir aksilik olup olmadığını sordu. Saliha seyahatlerinden hiç bu kadar çabuk dönmezdi.

“Çok gerginsin. Ne derdin var?”

Annesine gerçeği söylemesi mümkün değildi. Annesinin hayatında zaten taşımakta zorlandığı yükler vardı. Kendi problemlerini onunla paylaşmak acımasızlık olurdu. Onun görevi annesinin hayatını kolaylaştırmak olmalıydı.

“Sadece çok yorgunum. Sana bunu getirdim.” Seyahati sırasında ihtiyaç duymayacağı bütün parayı annesine verdi.

“Bu kadar para mı veriyorsun? Ama senin başka paran var mı?”

“Evet. Benim param var. Hediye alacak zamanım olmadı. Ama iki, üç gün içinde geri döneceğim. O zaman çocuklara bir şeyler getiririm.”

“Senin burada olman bizim için en büyük hediye. Şimdi biraz dinlen. Akşam yemeği birazdan hazır olur.”

Kız kardeşleri, ablalarının kendilerini izleyip izlemediğine bakarak oyun oynarken Saliha içinde bulunduğu durumu bir daha düşündü. Prag'ta ve Ahmed'le geçirdiği hayatının sonuna geldiği açıktı. Amerikalı kendisini alıkoyduğu sırada hayatında hiç korkmadığı kadar korkmuştu. İçinden bir ses ona adamın iyi bir insan olduğunu söylüyordu ama adam çaresize benziyordu ve iyi insanlar bile mecbur kaldıklarında korkunç şeyler yapabilirlerdi.

Adamın takibinin nasıl sona erdiğini merak ediyordu. Acaba karısını bulmuş muydu? Kadın sağ mıydı? Yaralanmış mıydı? Sonra acı acı gülümsedi. Adam acaba kendisine doğruyu mu söylemişti? Belki de bir Mossad ya da CIA ajanıydı. Bu insanların kim olduğunu asla bilemezdi. Ajanlar insanları kandırabilir, başka biri olduklarına inanmalarını sağlayabilirdi. Küçüklüğünden beri böyle hikâyeler duymuş, Türk televizyonlarında filmlerde izlemişti. Biliyordu. Kaçıp kurtulduğu için çok şanslıydı ve fırsatını bulduğunda bu riske girebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Ahmed'e gelince belki de ondan son ödemeyi almaya çalışmasa iyi olurdu. Büyük ihtimalle parasını zaten veremeyecekti. Yine de paranın peşini bırakma düşüncesi hoşuna gitmiyordu. O parayı kazanmak için büyük risklere girmişti ve yine giriyordu. Ve Ahmed onu tehdit etmişti. Saliha bundan hiç hoşlanmamıştı. Bir adam onu bu şekilde tehdit ettiği zaman içinden gelen bir ses ona kendisinden istenilenin tam tersini yapmasını söylüyordu.

Bu yüzden uçakta flaş belleği teslim etmemeyi bile düşünmüştü. Hangisi daha kötü olurdu? İran'a götürüp Ahmed'in sınırı geçince tutuklanması için haber göndermemiş olmasını ummak mı? Yoksa flaş belleği çöpe atıp Prag'a da geri dönmek mi?

Seçenekleri nelerdi? Eğer Ahmed'e ihanet ederse kendisini nasıl bir ceza beklerdi? Ahmed onu başka bir ülkede bulabilir miydi? Bu ihtimali göz ardı edemiyordu. Adam bir tür gizli ajandı ve Prag'ın dışında da görüştüğü kimseler vardı. Eğer Ahmed onu bulmayı aklına koyarsa Saliha yeterince saklanabilir miydi? Kendisini hiç güvende hissedebilir miydi? Ya ailesine neler olurdu?

Acaba bu yaptığı iş ne kadar önemliydi? Başkasına söylemesine engel olmak için onu öldürürler miydi? Ahmed şu kadını ve kocasını kaçırmıştı. Galiba bunun doğru olduğunu kabul ediyordu. Saliha'yı da öldürmez miydi? Ahmed değilse de tanıdığı başka adamlar bunu yapabilirlerdi.

Seçeneklerini yeniden gözden geçirdi. Prag'a geri dönme-yecekti. Şehir büyük olmadığından orada güvende olmazdı. Orada birlikte çalıştığı bazı kızlar Avrupa'da başka şehirlerde çalışmaya başlamışlardı; Roma, Paris, Berlin. Onlarla görüşmek için özel bir çaba harcamamıştı ama son birkaç ay içinde bazılarıyla konuşmuştu. Yanına az eşya alıp onlardan birinin yanına gidebilir, biraz kafasını toplayıp bir sonraki adımını planlayabilirdi. Evet, böylesi daha iyi olurdu.

Ancak Prag'a kesinlikle geri dönemezdi. Ahmed oradaydı. Filmlerde bunu izlemişti. Neler olacağını biliyordu. Mağazadan alamayacağı bir şey için geri dönerse mutlaka yakalanırdı.

Bunların hiçbiri asıl sorusuna yanıt vermiyordu: Şimdi ne yapacaktı? Yerde kardeşleriyle oynarken bile bir karar vermeye çalışıyordu. Bir yanıt bulamıyordu. Yapsa da yapmasa da her iki seçenek de risk doluydu. Yemekten sonra kız kardeşleri yıkanır ve Saliha yatmaya hazırlanırken annesi yanına geldi ve yavaş yavaş kızının saçlarını fırçayla taramaya başladı.

“Ben yaparım,” dedi Saliha fırçaya uzanarak.

“Ben yapmak istiyorum,” dedi annesi. “*Annem*, hep güzel saçlarının Allah’ın bir lütfu olduğunu söylerdi.” Sonra yaklaşıp kızının kulağına şunları fısıldadı: “Ama bize Allah’ın bir lütfu olan sensin.” Saliha o kadar duygulanmıştı ki, konuşamadı.

İran’a gidecekti. Başka ne yapabilirdi?

Wu uçağı Ankara’da her zaman kullandığı havaalanına indirmek için son manevralarını yaptı. Karşıdan esen hafif rüzgâr umduğundan daha geç varmasına neden olmuştu. Bacaklarına kramp girmişti ve en kısa sürede tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Hava alacakaranlıktan gece karanlığına dönerken Wu sıkıntı içinde dışarıya bakıyordu. Yakıt göstergesine dakikada bir bakar olmuştu. Yakıtı çok tehlikeli bir şekilde azalıyordu, ama yere inerek zaman kaybetmek istemiyordu. Yeterince yakıtı olduğundan emindi.

Altında gecenin karanlığı gittikçe büyüyordu. Derinlik algısı kaybolmuştu. Gerçek pilotlar kendisini gece uçuşunun çok tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı. Yolunu kaybetmek çok kolaydı. Uçakların motoru bir anda durabiliyor veya dalışa geçebiliyor ve pilot bunları çok geç olmadan fark edemiyordu. Yüksekliği ve rotayı korumak için göstergeleri sürekli takip etmek ve bazen de uçağı içgüdülerle çelişen bir şekilde uçurmak gerekiyordu.

Kendisine bunlar söylenmişti. SportCruiser bütün özelliklerine ve ihtiyaçlarını karşılayabilmesine rağmen güvenle uçmasını sağlayacak gelişmiş aygıtlara sahip değildi.

Prag’tan Ankara’ya gitmek için hızlı ticari uçaklardan birine binmeyi düşünmüştü. Kendi uçağını dönüp daha

sonra alabilirdi. Ancak pasaportları girişte damgalanmamıştı ve bu yüzden çıkışta problem yaşayabilirdi. Ayrıca Prag'taki ceset meselesi vardı. Bu konuda çok lakayt davrandıklarını şimdi fark ediyordu. Eğer ceset bulunur ve o sıralarda iki Uzak Doğulu adamın binaya girdiğini hatırlayan çıkarsa kendileri için bir yakalama emri hazırlanabilirdi. Hem bu küçük ve pratik uçağa Türkiye'de ihtiyaçları olabilirdi. Geçmişte Türkiye içinde bir yerden diğerine giderken bu uçağın çok faydalı olduğunu görmüştü.

Wu birkaç dakika sonra havaalanını arayıp tanıdığı biriyle görüşmüştü. Pist ışıklarının yandığı ve başka bir kalkış veya iniş beklenmediği söylenmişti. Ancak her zaman dikkatli olmakta fayda vardı.

Uçağın burnunu aşağı çevirir ve hızını biraz azaltırken rüzgâr bir anda yön değiştirdi. Uçak hızla sarsıldı. Li yanında sessizce oturuyordu. Wu ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarını bilip bilmediğini düşündü. Çoğu yolcu gibi büyük ihtimalle o da pilotun ne yaptığını bildiğini düşünüyordu. Keşke öyle olsaydı. SportCruiser'da iniş ışıkları yoktu. İniş için tamamen pist ışıklarına güveniyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Wu yerin ne kadar yakın olduğunu bilemiyordu. Uzakta pist ışıklarını görebiliyordu. Uçağın hızını iyice azalttı. Gündüz olsa bu kadar dikkatli davranmazdı ama şimdi elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Uçak tekrar sallanınca birden hızı artırmıştı. Belki de çok yavaş gitmek iyi bir fikir değildi. Li'ye bir daha baktı ama adamın ifadesi hiç değişmemişti. Wu uçağın yükselmesine engel olmak için burnunu daha keskin bir şekilde aşağı çevirdi ve pist kendisine birden yaklaştı. Daha önce bunun alıştırmalarını yapması lazımdı. Bir gün bunu yap-

mak zorunda kalma ihtimali hep vardı. Ama gerçek şuydu ki korkudan bu riske girmek istememişti.

Wu önce bir elini, sonra diğer elini pantolonuna sildi. Ağzı kupkuruydu ama su şişesi hemen arkasında olduğu halde ellerini kontrol çubuğundan çekmek istemiyordu. Şimdi dikkatini dağıtmanın zamanı değildi. Bir an uçarken bir an sonra düşmeye başlayabilirlerdi. Uçakta bu ikisinin arasında bir geçiş olmazdı ve değişiklik bir anda gerçekleşeceğinden yeniden havalanacak zaman bulamazlardı.

Türbülans azalınca yeniden yavaşladı. Neredeyse gelmişlerdi. Pistin tamamına değil, sadece kısa bir bölümüne ihtiyacı olduğundan ileriye inmeye karar verdi. Pistin ortasında kalma riskine girmeye değmezdi. Kanatları indirdi ve tam yerinde olduklarını söyleyen hafif yükselmeyi hissetti. Hızlarını azalttı ve uçak süzölmeye baladı. Karşıdan esen hafif rüzgâra karşı koymak için manevra yaptı ama bu hareketin kendisini pistin kenarına iteceğini çok geç fark etti. Pistin dışına tamamen çıkmadan inmiş olacaklarını umdu.

İlk ışıkların üstünde ve asfaltın çok yakınında uçağın yer etkisine girdiğini hissetti. SportCruiser uzun bir an boyunca havada asılı kaldı. Yerin 4,5 ila 7,5 metre üstündeki görünmez düzlemi aşıp inemiyordu. O kadar yavaş gidiyordu ki uçak âdeta durmak üzereydi ve sonra beklenen şey oldu; uçak alçaldı. Sağındaki ve solundaki ışıklara baktı ve uçağı altındaki yumurtaları ezmek istemezcesine yumuşak bir şekilde alçaltırken yeri aradı. Rüzgâr kendisini sola doğru itiyor ve pist sağına doğru kayıyordu.

Sonra bir tekerlek hafifçe yere değdi ve kalpleri durdurmuş bir an sonra da diğer tekerlek onu izledi. Wu gücü kesti. Yere inmişti. Motor, öksürdü ve durdu. Yakıtı bitmişti.

Jeff ve Daryl Ankara'daki Esenboğa Havalimanı'nda gümrük ve vize işlemlerini tamamladıklarında saat 23:30 olmuştu. Uçağın kalabalık ortamından sonra özgürce konuşabilecekleri için ilk fırsatta bir yere oturdular.

"Taksiye mi binelim, araba mı kiralayalım?" diye sordu Daryl. Prag'tan aldığı kıyafetler biraz fazla göz alıcıydı ama bunlardan başka bir şey satılmıyordu.

Saliha'nın büyük ihtimalle kalacağı adresi biliyorlardı; ailesinin evini. Ankara'dan çoktan ayrılmış olmasından korkuyorlardı ama oradan aramaya başlamaları lazımdı.

"Ankara sokaklarında gece araba kullanmaya pek hevesli değilim," dedi Jeff. "Buraya daha önce hiç gelmedim. Ve senin kadar bitkin olmasam da ben de çok, çok yorgunum. Taksiye binme fikri daha iyi gibi görünüyor."

"Sonra ne yapacağız? Gittiğimiz mahallenin çok iyi bir yer olmadığından eminim. Öyle olsa Prag'ta bir gece kulübünde çalışıyor olmazdı. Orada durup bekleyemeyiz. Gece yarısından sonra kadının kapısını çalmayı da düşünmüyorsun herhalde. Sen bu kadının korkudan ödünü patlatmıştın, unutma."

"O zaman araba kiralarız."

Jeff bir Hertz acentesi bulup ellerinde ne varsa kiralar-ken Daryl de birkaç şişe su, gofret, işlerine yarayabileceğini düşündüğü başka şeyler almıştı. Yarım saat sonra otopark-taydılar. Jeff sıra sıra arabaların arasında yürüyüp kiraladıkları aracı bulmaya çalıştı.

"Arabanın markası Fiat," dedi. "Ellerinde sadece bu vardı." Kırmızı renkteki Fiorino 1.3 göze hiç hoş görünmüyordu. Alçak ve küçük arabanın iki kapısı olmasa daha çok bit panelvana benziyordu.

"James Bond spor araba kullanmaz mıydı?"

“Bulduğuna razı oluyorsun,” dedi Jeff. “Bin haydi. Navigasyon cihazı olduğunu söylediler. Ondan sen sorumlusun.”

Jeff şoför koltuğuna oturdu, koltuğunu ayarlarken göstergelere baktı ve homurdandı.

“Düz vitesmiş.”

“Hiç düz vitesli araba kullanmadın mı?”

“Kullanmayalı birkaç yıl oldu.” Hatırlayabildiği kadarıyla on beş yıl olmuştu.

“Bisiklete binmek gibidir.”

“Tabii. Senin için söylemesi kolay.”

Otoparktan anayola çıkmak pek kolay olmamıştı. Jeff arabayı iki defa stop ettirmişti ve kendini şanslı sayıyordu. Arabaya alışmaya çalışıyordu ama Ankara'nın kalabalık caddelerine çıktıklarında dikkatinin çok fazla dağılmasından korkuyordu. Hemen bu işi kapması gerekiyordu. Ankara'nın merkezinden yirmi beş kilometre kadar uzakta, modern bir otoyolda ilerliyorlardı.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu.

“Şimdilik iyi gibi görünüyor. Navigasyon cihazının talimatlarını takip et. İngilizce konuşmasını istedim.” Daryl bir gofret ve bir şişe su açtı. “Bu kıza birkaç defa yemek ısmarlamam lazım.”

Cenevre, İsviçre

Birleşmiş Milletler Cenevre Ofisi (BMCO)

Barış Caddesi

23:57

Henri Wille masasının başında oturuyordu. Dışarıdaki koridordan hiç ses gelmiyordu. Bu şekilde kaç sayısız geceler geçirmişti. Mevki sahibi insanlar saraya geldiğinde gece boyunca çalışırdı. Ancak daha önce bir kaçırılma ve çalışanın öldürülmesi olaylarına hiç karışmamıştı. Güvenlik komitesine raporlar vermiş ve ayrıntılı bir rapor daha hazırlaması istenmişti. O anda da yapıyor olması gereken buydu, ancak kendisi raporun üzerinde çalışırken olayların gelişmekte olduğunu fark etmişti. Bildiği kadarını yazabilirdi ama çok fazla şey bildiği söylenemezdi.

Zaten komitenin de umurunda olmazdı. Onlara sadece suçu üzerine yıkabilecekleri biri lazımdı ve güvenlik müdürü olarak kendi kellesi gidecekti.

Henri gece yarısından hemen önce Jeff Aiken ve Daryl Haugen hakkında son yayınlanan polis uyarısını tekrar okudu. Spyri ona adamın Cenevre'den kaçtığını söylemişti. "Kaçmak" kelimesini kullanmıştı. Spyri çok kızgın ve

şaşkındı. Birkaç saat sonra tekrar arayıp Prag polisinin çift hakkında yakalama emri çıkarttığını söylemişti.

“Kadın hayatta mı?” diye sormuştu Henri rahatlayarak.

“Evet, öyle görünüyor. Çok rahatladım. Bu kadar olumlu bir sonuç beklemiyordum.”

“Gerçekten inanılmaz bir haber. Kadını Prag’a mı götürmüşler?”

“Evet.”

“Bu nasıl olmuş?”

“Emin değilim. Ayrıntılar henüz şekillenmedi. Bunu bana hayatta söylemezler anlamına geliyor.”

“Onu polis mi bulmuş?”

“Zannetmiyorum ama kesin bilmiyorum.”

“Kaçmış mı?” Adam kaçmıştı, kadın da kaçabilirdi.

“Bilmiyorum. Beni nazikçe olsa da kararlı bir şekilde gelişmelerin dışında bırakıyorlar. Neden bize yardımcı olmadan buradan gittiğini hâlâ anlayamıyorum.”

Henri bu konuda biraz düşünmüştü ve yanıtı bulduğundan emindi. Aiken bir bilgisayar uzmanıydı. Yerel polisin yapacağı işi onlardan çok daha hızlı bir şekilde yapabilirdi. Prag’taki yerel polisin yayınladığı uyarıya bakılırsa adam oraya gitmiş olmalıydı. İkisi bir cinayetle ilgili sorgulanmak üzere aranıyordu. Arama duyurusunda şüpheli oldukları belirtilmiyordu ama olmaları büyük ihtimaldi. “Prag’ta öldürülen adamla ilgili ne biliyorsun?”

“İranlı olduğunu.”

“Takip edilenler listesinde mi?”

“İsviçre polisini bilirsin. Bu adamlardan bilgi almak mümkün değil.”

“Artık bir önemi yok zaten. Sadece merak ettim.” Durakladı. “Kadını sence adam mı buldu?”

“Bu pek olası görünmüyor ama oraya bu yüzden gitmiş olması büyük ihtimal. Senin benden daha iyi kaynakların var Henri. Onları ara ve sonra bana neler olduğunu anlat.”

Henri, Prag polisinin Interpol bağlantısı olan defalarca görüştüğü üst düzey bir polis komiserini aradı ve aynı soruyu sordu. Olayın Jeff Aiken ile bağlantısı vardı. Cinayetin gerçekleştiği binadan çıkan uzun boylu Batılı bir çift görülmüştü. Aynı binaya Uzak Doğulu iki adam daha girmiş ve kısa süre kalıp çıkmışlardı.

“Ceset nasıl bulunmuş?”

“Alttaki daireye tavandan kan damlamış.”

“Bu çiftin veya Uzak Doğulu adamların ölen adamla bir ilişkisi tespit edilebildi mi?”

“Hayır. O bölgede olmalarında şüphe uyandıracak bir şey yok. Daireleri Orta Doğulu göçmenler kiralamış. Hepsiyle konuşmak istedik.”

“Ölen adamla ilgili bana neler söyleyebilirsin?”

“Bunlar gizli bilgiler Henri. İran pasaportunda adı Karim Behzad olarak görülüyor. Şiddetli bir mücadelenin ardından öldürülmüş. Birilerinin bağlı olduğunu gösteren işaretler var. Komşulardan biri, onu ve başka bir adamı bir kadınla birlikte gördüğünü bildirmiş. Komşu, kadının alkollü olduğunu düşünmüş.”

“Peki, onunla ilgili sen neler biliyorsun?”

“Garsonluk yapıyordu. Evde saklanmış iki pasaport daha bulduk.”

“Ajan mıymış?”

“Büyük ihtimalle.”

“Uzak Doğulu adamlarla ilgili neler buldunuz?”

“Fazla bir şey bulamadık. Yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başındalar. İyi giyimliler. Yerel polisten şe-

hirde bu eşkâle uygun bütün adamları almalarını istedik. Bir şey görmüş olabilirler. Belki hiçbir şey görmemişlerdir. Belki de cinayeti onlar işlemiştir. Bilmiyoruz.”

“Anladım. ‘Uzun boylu Batılı çift’ yeterince güçlü bir eşkâl değil. Çeklerin çoğu bu tanıma uyar.”

“O binada bu tanıma uyan birini bulmak zor olur açıkçası.”

“Bu bahsettiğin çift ile Jeff Aiken ve Daryl Haugen isimleri arasındaki bağlantıyı nasıl kurdunuz?”

“Evet, en önemli soru da işte bu arkadaşım. Yanıtı duyduktan sonra bana bir içki ısmarlaman lazım. İsimleri bize Amerikalı dostlarımız bildirdi.” CIA. Bunda şaşırarak bir şey yoktu. “Bizi Amerikalı adamı sorgulamak için tutmamız, yanında kadın varsa onu da almamız için uyardılar.”

“Onları neden sorgulamak istemişler?”

“Bilmiyorum. Nedenlerini bana söylemezler. Belki de bu çift onlar için çalışıyordu. Bu çok büyük ihtimal. Belki de kendi kendilerini korumak istemişlerdir. Şu anda Amerikalı çiftin de durumu Uzak Doğulu adamlarla aynı. Cinayetle ilgileri olup olmadığını bilmiyoruz. Onların bu iki Batılı kişi olup olmadığını bile bilmiyoruz. Binadan çıkanlar tamamen farklı insanlar da olabilir. Amerikalılar belki yanılmıştır.”

“Onları takip ettiniz mi?”

“Evet, bugün erken saatlerde Ankara’ya doğru yola çıktılar. Uçakları, uyarı Prag polisinin bilgisayar sistemine girmeden önce kalkmış.”

“Bütün bu olaylarda Türkiye ve İran arasında bir bağlantı görebiliyor musun?”

Adam güldü. “Sadece haritaya bakarsam.”

Henri uyarıyı bir daha okudu ve bildiklerini bir daha

gözden geçirdi. İki Amerikalı Cenevre’de İranlılar tarafından kaçırılmıştı. Adam ellerinden kurtulmayı başarmıştı. Kaçıran kişilerden birisi çiftin birlikte çalıştığı bir BMCO görevlisini öldürmüştü ve kendisi de polis tarafından öldürülmüştü. Diğer iki adam kadınla birlikte ülkeyi terk etmişti. Kadın Prag’ta bir şekilde özgürlüğüne kavuşmuştu. Orada ölü bir İranlı daha vardı. Şimdi Amerikalı çift sorgulanmak üzere aranıyordu. Henri’ye göre polisi veya Amerikan Büyükelçiliğini aramamış olmaları çok önemliydi. Bunun yerine Ankara’ya giden bir uçağa binmişlerdi.

Hayır, Henri’ye göre neler olduğu çok açıktı. Paris’ten gelen raporu bir daha okudu. Sonra meydana gelen olaylarla ilgili haberdar edilmesi için talep gönderdi.

SON GÜN

16 NİSAN, PERŞEMBE

ELEKTRİK KESİLİNCE – SONSUZA KADAR

Haber: Livingston X. Gooden –
Finansal Haber ve Analiz

16 Nisan

A.B.D.'nin elektrik şebeke sistemlerinin çoğundan kötü amaçlı yazılımların tekrarlayan saldırıları altında olduklarını gösteren uyarılar alınmaktadır. Bu saldırıların kapsamlı olduğu ve belirli bir şirket veya bölgeyi hedef almadıkları anlaşılmaktadır. Uzmanlar ülkedeki bütün belli başlı elektrik şebeke sistemlerinde Çin, Rusya veya başka ülkelere hazırlanan en az bir kötü amaçlı yazılım olduğuna inanmaktadır. Hâlihazırda bu yazılımlar sistemlerin çalışmasını engellemekle birlikte, çoğunun amacının ürettiğimiz elektriğin kontrolünü acil durumlarda yabancı bir devlete vermek olduğu düşünülmektedir.

Yakıma, Washington'da bir hafta önce meydana gelen ve başlangıçta bilgisayar sistemlerindeki bir aksaklıktan kaynaklandığı düşünülen kesintinin şimdi böyle bir kontrol transferini test etmek amacıyla yapıldığı düşünülmektedir. İsminin verilmesini istemeyen bir şirket sözcüsü: "WAYk5

(Yakima) bölgesinde gerçekleşen ve on dört dakika süren kesintinin nedenini tespit edemedik,” demiştir. “Birilerinin, bir yerde sistemi test etmek için bir düğmeye bastığını düşünüyoruz.” Böyle bir olaya neden olabilecek kötü amaçlı yazılımı tespit etme yolundaki çalışmalar henüz sonuç veremese de devam etmektedir. Ülkenin kuzeybatısındaki tek nükleer enerji santrali, Richland, Washington’da bulunan Columbia Enerji Santrali güvenlik önlemi olarak üç saat boyunca kapatılmıştır.

Amerikan enerji şirketleri birbiri ardından Akıllı Şebeke olarak bilinen bir sistemi kullanmaya başlamaktadır. Kullanıcı dostu olarak tasarlanan bu sistem, müşteri hesaplarına doğrudan erişimleri, evlerinde ve işyerlerinde kullanılan elektrik miktarını düzenlemeleri olanağını tanımaktadır. Çoğu şirket Akıllı Şebeke sistemine hızla geçilmesinin kötü amaçlı yazılımlardan korunma olanağı vereceğini düşünmektedir. Ancak maalesef yeni sistemden sorumlu olanların yaşananlardan hiç ders çıkarmadığı anlaşılmaktadır. Maliye Bakanlığında alınan bilgiye göre bütün Akıllı Şebeke sistemlerinin üçte ikisinde herhangi bir özel güvenlik önlemi bulunmamaktadır ve bu sistemler Yakima’da gerçekleşene benzer saldırılar karşısında eski sistem kadar savunmasız bulunmaktadır.

Seattle, Washington’da bulunan Siber Güvenlik Konsorsiyumu’nda görevli Bruce Freeman’a göre elektrik şebekelerine yönelik en yeni kötü amaçlı yazılımların amaçlarında önemli değişiklikler görülmektedir. Yakın dönemde kendisiyle yapılan bir mülakatta, “Ulusal elektrik şebekemize sızan yazılım, sistemi artık istenildiği zaman kapatmayı amaçlamaktadır. Bu yeni yazılım ayrıca altyapı

bileşenlerini de tahrip etme yeterliliğine sahiptir,” demiştir. “Bu, akıllı bombalarla hedef güdülerek yapılan bombalamaya benzemektedir.”

Ulusal elektrik şebekemizin bütününe karşı bir siber saldırı gerçekleştirilir ve eşzamanlı olarak şebekenin bileşenleri de tahrip edilirse askeri savunma ve iletişim sistemlerimiz acil durumlar veya savaş halinde devre dışı kalabilir. A.B.D.’nin büyük kısmı haftalar, hatta aylar boyunca karanlıkta kalabilir. Bu durum, zamanı 19. yüzyıla geri almak gibi bir etki yapabilir.

© Tüm hakları saklıdır. Finansal Haber ve Analiz, A.Ş.

Ankara
Türkiye
07:36

Jeff sürücü koltuğunda gözlerini açtı ve gerindi. Gece soğuk olmuştu ve sabah da hava henüz ısınmamıştı. Güneş doğalı neredeyse bir saat oluyordu, ama arabayı gölgede bir yere park ettikleri için güneş henüz buldukları yeri aydınlatmamıştı. Jeff o kadar bitkindi ki nöbet tutması gerektiği halde uyuyakalmıştı. Gece boyunca polis camlarını çalmamıştı ve kırmızı Fiat karanlıkta dikkat çekmemişti. Gerilerinde kalan yoğun caddenin ara sokaklarına park etmiş başka arabalar da vardı.

Eski ve dar bir sokağın genişletilmiş girişinde bulunuyorlardı. Yolda yüzyıllardır kullanılan eski Arnavut kaldırımını yer yer görünse de çoğunlukla çamur içindeydi. İşe giden kişiler evlerinden çıkıp yola koyuldukça sokak canlanmaktaydı. Caddedeki trafik de giderek artıyordu.

Dönüp arkasına baktı. Daryl derin uykudaydı. Buna gerçekten ihtiyacı vardı. Fiat, Amerikan arabalarına göre küçük olabilirdi, ama iki ön koltuğun arkasında kalan yer düz ve açık olduğundan küçük bir yatak olarak kullanılabilir-

du. Jeff, Daryl'in son birkaç gündür başından geçenleri nasıl atlattığını ve aklını koruduğunu bilmiyordu. Aslında şu anda bir hastanede yatıyor olmalıydı. Ancak elindeki kesik ve gözlerinin etrafındaki koyu renkli halkalar sayılmazsa oldukça iyi görünüyordu. Jeff ona bakarken içinin huzurla dolduğunu ve boğazının düğümlendiğini şaşırarak hissetti.

Jeff önüne döndü ve gece boyunca gözlediği kapıya baktı. Saliha herhalde birazdan yola çıkardı. İran'a nasıl gitmeyi düşündüğünü bilemiyordu. Kendi kullandığı arabayla gidebilirdi, ama sınır çok uzaktaydı ve Jeff yolların nasıl olduğunu bilmiyordu. Belki onu başka birisi götürürdü ya da belki tek başına giderdi.

"Uyan Daryl," dedi yumuşak bir sesle. "Artık uyanman ve kendini toparlaman lazım."

Daryl homurdandı ve sonra sırt üstü dönüp gözlerini açtı. "Uyuyakaldın, değil mi?"

"Biraz. Hâlâ içeride. Zarar yok."

"Sen öyle olduğunu sanıyorsun. Belki de çoktan gitmiştir."

"Birazdan öğreniriz. Hazırlanman lazım."

En iyisinin Daryl'in Saliha ile kadın kadına konuşması olduğuna karar vermişlerdi. Bu yaklaşım Saliha'nın ev arkadaşıyla işe yaramıştı. Belki de Saliha'yı, ne taşıdığını öğrenirse onlara vermeye ikna edebilirlerdi. Saliha bir Türk'tü. Komşu ülke İran'ın nükleer bomba geliştirmesini istemeyeceğini düşünüyorlardı. Tabii Saliha bir İslamcı da olabilir ve İran'ın nükleer bombasını bütün Müslümanların faydalanabileceği bir silah olarak da görebilirdi. Ancak Türkiye ve İran arasındaki ilişkilerin geçmişi düşünüldüğünde Jeff buna pek ihtimal vermiyordu. Ve açıkçası Saliha ile geçirdiği zaman içinde kadın Jeff'e siyasi tavrı olan biri gibi

görünmemiştir. O sadece para kazanmak ve ailesini görme fırsatı yakalamak için erkek arkadaşının istediği şeyi yapan bir kadındı.

Ve Saliha'nın bu seyahate aslında çıkmak istemediğini biliyordu. Jeff ona para teklif edebileceklerini düşündü. Eğer bu işi para için yapıyorsa belki ona daha çok para vermeyi teklif edebilirlerdi. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, harekete geçecek olan Daryl'di.

Daryl arabanın yan kapılarını açıp dışarı çıktı, saçını ve kıyafetini düzeltti. Hava soğuk olduğu için kollarını ovaladı. Bir şişe suyuyla yüzünü yıkadı ve ardından biraz geri çekilip aynada saçına baktı. Bir diş fırçası çıkarıp dişlerini fırçaladı ve çöpe tükürdü. Sonra Jeff'e döndü ve ıslıl ıslıl gülmüseddi. "Hazırım."

Daryl sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu, Prag'ta aldığı çantayı açtı ve içinden bir gofret ve açılmamış bir şişe su çıkarıp Jeff'e verdi.

"Kahvaltı."

Jeff gofretin ambalajını açıp ilk ısırığı alırken evin kapısı açıldı ve on bir yaşlarında bir kız çocuğu dışarı çıktı. Arkasından kendisinden belki bir yaş büyük, sekiz yaşında gibi görünen bir erkek çocuğunun elinden tutan bir kız daha çıktı. Sonra Saliha'yı gördüler. Kapı eşiğinde siyah kıyafetli bir kadınla konuşuyordu.

Kot pantolon ve açık mavi bir ceket giymiş, omzuna toprak rengi bir seyahat çantası asmıştı. Saliha yola çıkmaya hazır görünüyordu. Siyah saçlarını lacivert bir tokayla toplamıştı. Yaşlıca kadınla kucaklaştılar, sonra Saliha eğilip bütün çocukları öptü ve hepsine uzun uzun sarıldı.

Kararlı bir gülümsemeye yürümeye başladı. Ailesine el salladı ve yürüyerek Jeff ve Daryl'den uzaklaşmaya başladı.

Jeff Fiat'ın motorunu çalıştırdı, birinci vitesine taktı ve engeli yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Düz vitesli araba kullanmaya alışmaya başlamıştı ama hâlâ acemiydi.

“Yanına gelmeden dur,” diye uyardı Daryl. “Ben çıkıp peşinden gideceğim. Geride dur yoksa onu korkutursun.”

Cadde, işe giden insanların yanına okula giden üniformalı öğrencilerin de evlerinden çıkmasıyla birden kalabalık olmuştu. Yol daraldı. Bir adam yumruğunu kaldırıp Jeff'e söylendi.

“Ne oldu şimdi?” diye sordu Jeff sinirli bir şekilde. Sokak tek yön müydü yoksa?

“Biraz daha ilerle ve dur.” Daryl biraz sessiz kaldı ve sonra dedi ki: “Sanırım bu yol araç trafiğine kapalı. Etrafına bak. Bizden başka araba kullanan yok.”

Jeff önce dikiz aynasına ve ardından yolun ilerisine baktı. Daryl haklıydı. Yolda onlardan başka araba kullanan yoktu. Fren yaptı ve Daryl tek söz söylemeden arabadan atladı. Hızlı adımlarla Saliha'nın arkasından yürümeye başladı. Başına kirli bir bere takmış yaşlıca bir adam sürücü tarafındaki cama vurdu ve Türkçe bir şeyler bağırdı.

Jeff ona baktı ve gülümsedi.

“Özür dilerim. Bir dakika.” Bir yandan Daryl'i izlerken bir parmağını havaya kaldırdı. Adam tekrar cama vurdu. Jeff sokaktan çıkmanın bir yolunu aradı. Bağırarak adam Jeff'e geri geri gitmesi için işaretler yapıyordu ve Jeff ileride dönebileceği bir yan sokak göremiyordu. Sokakta insanlar toplanmaya başlamıştı. Şimdilik sadece meraklı bir kalabalıktı ama olaylar çirkinleşmeye başlarsa Jeff gürültünün Saliha'nın dikkatini çekebileceğini ve kendisinin onu görmesine engel olabileceğini düşündü. Pencereyi açtı ve arabanın motorunu durdurdu.

“Türkçe bilmiyorum. Üzgünüm. Sorun nedir? Burada İngilizce bilen var mı?”

“Amerikalı mısınız?” diye bağırdı adam. “Amerikalı mısınız?” Jeff başını salladı ama ardından neler olacağını tahmin edemiyordu. Adam dönüp etraflarında toplanan kalabalığa bağırdı. Jeff’e dönüp çirkinleşmiş bir yüzle bağırdı, “Defol buradan! Geldiğin yere dön! Amerika’ya git!” Adam kapıyı ittirdi. Başka adamlar da Fiat’ı tutup giderek artan bir öfkeyle sallamaya başlamışlardı.

Jeff motoru çalıştırdı, geri vitese taktı ve yavaş yavaş geri gitmeye başladı. Kimseyi ezmeye çalışıyor ancak artık Daryl’i göremiyordu.

Saliha arkasından gelen gürültüleri duymuş, ama dönmemişti. Bu sokakta her zaman bir olay vardı. Annesinin başka bir yerde yaşıyor olmasını isterdi, ancak burası annesi ve babasının evlendikten sonra ilk oturdukları evdi ve annesi buradan taşınmak istememişti.

Saatine baktı. Araba kiralama acentesi açılır açılmaz orada olmalıydı. Gün boyunca araba kullanırsa güneş batarken sınıra varmış olurdu. Daha önce bir şeyin bitmesini, bu seyahatin bitmesini istediği kadar istememişti.

“Saliha!” Dönüp kendisini kimin çağırdığına baktı. Seslenen uzun boylu, sarışın, güzel bir kadındı. Bir elinde sargı vardı.

“Bir dakika. Seninle konuşmamız lazım.”

“Ne istiyorsun?” dedi Saliha. Durmamıştı.

Daryl koşup onu yakaladı ve yanında yürümeye başladı.

“Benim adım Daryl. Kocamın beni bulmasına yardım etmişsin. Tam zamanında gelip beni kurtardı. Sana teşekkür etmek istedim.”

Saliha durdu. “Sen? Karısı sen misin?” Daryl’e daha yakından baktı. “Ahmed seni gerçekten de kaçırdı mı?”

“Evet, Cenevre’de başka iki adamla birlikte beni kaçırdı. Beni tutan adamın elinden kurtulmaya çalışırken yaralandım.” Daryl elini havaya kaldırdı. “Konuşmamız lazım. Sadece bir dakika sürer.”

Saliha adımlarını sıklaştırdı. Buna ne anlam vermesi gerektiğini bilemiyordu. “Gitmem lazım.” Daryl onun yanında koşmaya başladı. “Buraya nasıl geldin?” diye sordu Saliha. “Beni nasıl buldun?”

“Adını ve adresini Ahmed verdi.”

“Ahmed mi? Onun verdiği zannetmiyorum.”

Daryl gülümsedi. “Kocam onu ikna etti.”

Saliha yüksek sesle güldü. “Buna inanmam. Onu öldürdü mü?”

“Elbette hayır.”

Saliha ona şüphyle baktı. “Bence senin kocan çok tehlikeli bir adam.” Daryl’in eline baktı. “Neden alyans takmıyorsun?”

“Ben... Yani biz aslında birlikte yaşıyoruz. Karı koca gibiyiz.” Saliha ona inanmayan gözlerle bakıyordu. “Bu yolculuğu yapmaman lazım,” diye ısrar etti Daryl. “Pek çok insanın hayatını tehlikeye atıyorsun.”

Saliha tereddütle Daryl’e baktı. “Nereye gittiğimle ilgili ne biliyorsun?”

“Jeff’e yola çıkacağını söylemişsin, hatırlıyor musun? İran’a gittiğini biliyorum. Oraya Ahmed’in sana verdiği bir şey götürdüğünü biliyorum. Çok kötü bir şey götürüyorsun.”

Saliha flaş belleğin olduğu çantaya bakmamak için kendini zor tuttu.

“Neden bahsediyorsun?”

Nasıl açıklamalı? diye düşündü Daryl. Hangi sözcükleri söylemeli?

“Flaş belleğin içinde bir kod kayıtlı. Bu bilgisayarlarımızı karşı kullanılan bir silaha benziyor.”

“Yani bilgisayarlara mı saldırıyor? Virüs gibi bir şey mi?”

“Evet.” Bu doğru değildi ama olan biten gittikçe kalabalıklaşan bir sokakta açıklanamayacak kadar karmaşıktı.

Sokaktaki gürültü birden artmıştı. Bir araba korna çaldı. Saliha dönüp baktı. “Buraya araç giremez,” dedi. “Bunu herkes bilir.” Daryl endişeyle arkasına baktı. “Arabadaki kocan mı?” diye sordu Saliha.

“Evet, bu sokağa araç giremeyeceğini bilmiyorduk.” Daryl tekrar dönüp toplanan kalabalığa baktı. “Ona çok kızgınlar.” Daryl başka bir şey söyleyemeden Saliha bütün gücüyle koşarak ondan kaçmaya başlamıştı. Daryl, Jeff’e olanlarla flaş belleği almak arasında bir an kararsız kaldı. Sonra kendisi de Saliha’nın peşinden koşmaya başladı.

Jeff kontağı iki defa kapatıp açmıştı. Bu kadar dar bir alanda kendisine bağıırıp çağırın, arabayı sallayan bir kalabalığın içinde kontrolü kaybetmeden Fiat’ı düz tutup kimseyi de yaralamadan geri geri gitmeye çalışmak çok zor olmuştu. Geri vites birinci vitesten daha hızlı çıkmıştı ve Jeff’e büyük güçlük yaratıyordu.

Geri geri gitmeye devam etti. Sokağın dışına çıkmadan kimseyi de yaralamamak için yavaşça ilerlemeye çalışıyordu. Nihayet sokak genişlemeye başlamıştı. İzlediği binayı da geçti ve caddeye yaklaştığı zaman kalabalık da hızını kesti. Arabanın camına vurup bütün olayı başlatan adam bile takip etmeyi bırakmıştı. Onu mahallelerinden çıkar-dıklarına memnundular.

Jeff caddeye çıktı, durdu, vites değiştirdi ve kalabalık sabah trafiğinin içine dalıp kendisiyle öfkeli kalabalık arasına mesafe koymaya çalıştı. İlk fırsatta daha sakin bir sokağa döndü ve kenara çekti. Telefonunu ıkarıp Daryl'i aradı.

Telefon çaldı ve yeni sesli mesaj sistemine düştü. "Ara beni," dedikten sonra telefonu kapattı.

Ardından uygulamalarını kullanarak Daryl'in yerini aradı. Saliha'nın yanında olması lazımdı. Yerini buldu. Etrafına baktı ve keskin bir U-dönüşüyle gitmekte olduğu yöne doğru ilerlemeye devam etti. Sağa dönen büyük bir sokak gördüğu anda o yöne saptı.

Ahmed ve Hamid Ankara'ya indiklerinde saat neredeyse sabahın altısı olmuştu. Asık suratlı yolcuların içinden aceleyle geçtikten sonra araba kiralama acentelerinin ya çok meşgul ya da yetersiz elemanla çalıştıklarını gördüler. En sonunda Kore yapımı siyah bir araba kiralayıp şehre doğru yola koyuldular.

"Annesinin evinde kaldığından emin misin?" diye sordu Hamid.

"Hep annesinin evinde kalır."

Hamid sinirli bir şekilde gülümsedi. "Yani sana hep annesinin evinde kaldığını söylüyor. Burada eski bir erkek arkadaşı olduğunu biliyorsun. Hiçbir şeyi doğru varsaymamalısın Ahmed. Sana bunu öğretmiştik, unuttun mu?"

Saliha? Başka bir erkekle mi? Elbette kendisinin başkalarıyla geçirdiği günler oluyordu ama Saliha'nın öyle bir kadın olmadığından emindi.

Ankara'nın kenar mahallelerine vardıklarında Hamid bir telefon etti ve Ahmed'in arabayı küçük bir kafenin önüne

çekmesini istedi. Ona arabanın içinde beklemesini söyleyip kendisi içeri girdi. İki dakika sonra küçük ve gri renkte bir seyahat çantasıyla geri geldi.

Hamid navigasyon sisteminden talimatlar veriyor ve Ahmed arabayı kullanıyordu. Navigasyon sistemine rağmen küçük sokağı bulmak zor olmuştu. Sonunda sokağa yaklaşırlarken “Bu da ne?” dedi Ahmed. Tam karşılarında sokakta bir karışıklık vardı. Kırmızı bir araba yola çıkmaya çalışıyordu. Arabanın sürücüsü biraz zorlandıktan sonra trafığe girip uzaklaşmaya başlayabilmişti.

“Sokak burası,” dedi Hamid. Ahmed döndü, kenara çekti ve durdu. “Ev burada olmalı.” Hamid arabadan indi. Ahmed de arabanın kapısını dikkatle kilitleyip onun yanına gitti. İki adam sokakta yürüyüp adresi aramaya başladılar.

Hamid VEVAK'ta bir efsaneydi. On yıldan fazla zamandır Avrupa'daki operasyonları yönetiyordu ve VEVAK'ın kıtadaki en profesyonel kurumlardan biri haline dönüşmesinde büyük sorumluluk taşıyordu. Aşırı uçları kurumun dışına itmiş, daha akli başında insanlarla çalışmaya başlamış ve operasyonların seçiminde ciddi gizlilik önlemleri almıştı. Ahmed'e göre Hamid'in tercihi istihbarat toplanmasından yanaydı. Açık operasyonlar oldukça sınırlıydı.

Hiç kimse operasyon üssünün veya saklandığı yerin nerede olduğunu bilmiyordu. Ahmed Avrupa'da yaşayan İran vatandaşları arasındaki muhalefeti bastırırken çok acımasız davrandığını duymuştu. Ahmed'e göre Hamid'in en rahatsız edici tarafı, hatayı cezalandırmaya geldiği zaman vicdandan eser taşımamasıydı. Neyse ki Ahmed masa başında değil alanda çalışan bir ajandı ve Hamid ona karşı anlayışlı davranıyordu, ancak bir ajan gerçekten işleri karıştırırsa ona ikinci bir şans verilmezdi.

Ahmed bir açmazdaydı ve içinde bulunduğu durum çok canını sıkıyordu. Öncelikle en son operasyon en başından itibaren bir fiyasko olmuştu. Çifti kaçırmayı başarmışlar ancak sonra her ikisi de ellerinden kurtulmuştu. Karim bir kadının ellerinde ölmüştü. Ali BMCO görevlisini öldürmüştü, ancak bunu canıyla ödemişti. Operasyonun bu kısmına adamın kaçmasının neden olduğunu düşünüyordu. Hayır, bu operasyon başından beri tam bir karmaşa olmuştu.

Karim'in cesedi bu saate kadar bulunmuş olmalıydı. Prag polisi muhtemelen olaya tanık olanları ve şüphelileri arıyordu. Amerikalı çiftin ve Çinli iki adamın eşkâlleri ellerinde olmalıydı. Daha kötüsü birileri Ahmed'i hatırlayabilir veya çok açık talimatlar vermiş olmasına rağmen Karim'in evinde kendisiyle ilgili bir bağlantı bulabilirlerdi.

Hayır, Prag'taki herkesi ölü kabul etmeliydi. Başka bir yere taşınmalı, diğer iki ajanı da yanına almalıydı. Ve bütün bunları hemen yapmalıydı. Avrupa'da kalması bile sakıncalı olabilirdi. Hamid'e bu konuyu açmanın yollarını aradı ama bundan bahsetmek işleri daha zorlaştırabilirdi. Adam kendisiyle konuşmak istemiyordu. İşini mümkün olduğunca az sözcük sarf ederek gerçekleştirirdi.

Sonra işin Ahmed'i daha çok endişelendiren, hatta korkutan bir diğer boyutu vardı. Bu da Hamid'in orada bulunmasıydı.

"Bu ev," dedi Ahmed. Hamid'in onayını bekliyordu.

Tereddüt ettiğini gören Hamid, "Git haydi," dedi. "Fazla zamanımız yok."

Ahmed kapıya vurdu ve bir dakika sonra Saliha'nın annesi kapıya geldi.

"Evet?"

Ahmed gülümsedi ve Türkçe bilmediği için İngilizce konuştu.

“Ben Ahmed, Prag’tan. Saliha burada mı?” Tekrar gülümsedi.

Hamid kadının yanıt vermesini beklemedi. Kadını elinin tersiyle bir kenara itip içeri girdi. Kadının gözlerini aniden büyük bir korku kaplamıştı.

“Kapıyı kapat,” diye emretti Hamid. Evdeki üç çocuğa bakarak “Fazla uzun sürmez,” diye ekledi.

Jeff sokakların birinden bir diğerine girip çıkıyor ancak yolunu bulamıyordu. Cep telefonuna baktığında bir noktadan diğerine dümdüz gitmesi gerektiğini görüyor, ancak karşısına ekranda olmayan birçok sokak çıkıyor ve bunların çoğu da tek yön oluyordu. Düz vitesli araba kullanmaya giderek daha çok alışıyordu, ancak bu fazla teselli olmuyordu.

Sonra telefonu çaldı. “Evet?”

“Kaçtı. Önce onu gözden kaybettim ama sonra buldum. Şimdi bir araç kiralama acentesinde. Ben sokağın karşısında onu izliyorum. Buraya gelebilir misin? Çıkınca onunla yine konuşmaya çalışacağım. Ama senin biraz geride durman lazım. Senden ölümüne korkuyor. Sanırım Ahmed’i öldürdüğünü düşünüyor.”

“Ne?”

“Acele et.” Daryl telefonu kapatmıştı.

Jeff cep telefonundan Daryl’in nerede olduğuna yeniden baktı. Yakınlardaydı ve eğer Jeff o sokağa bağlanan bir yol bulursa anında yanında olabilirdi. Ancak trafik her geçen saniye biraz daha artıyordu. Araçlar trafikte zaman zaman ani kalkışlar yaparak orta hızda ilerliyordu. Yayalar, yolu

otopark gibi kullanıyor, durup kalkan araçların arasından karşıdan karşıya fütursuzca geçiyordu.

Şaşırtıcı olan, çoğu araç kullanıcısının yolda tek başına olmadığını kesinlikle düşünmemesiydi. Sürücüler sağa sola bakıp en küçük fırsatta şerit değiştirmek için aniden durunca, arkalarındaki trafiği tıkıyorlardı. Herkes sürekli korna çalıyor ve açık pencerelerden birbirlerine bağırıyordu. Yine de Jeff'e göre, karmaşa içinde görünmesine rağmen yollarda bir düzen olduğu açıktı.

Jeff sağa doğru çekilip Daryl'in olduğu yere ulaşan bir sokak aramaya çalıştı. Arkasındaki araba korna çaldı. Sağ şeritte küçük bir yer açılınca Jeff o yöne doğru yanaştı, ancak sağ arka tarafındaki arabanın hızlanıp yolunu tıkamaya çalıştığını gördü. Jeff sağ sinyal verdi ve direksiyonu sağa doğru kırdı. Arkasındaki araç ya kendisine yol verirdi ya da çarpışıyorlardı.

Bir an sonra çarpıştıklarını hissetti.

Genç ve güzel kadını araç kiralama acentesinde tanıyorlardı. Acentede çalışan genç adamlardan biri onunla flört ediyor, genç kadın da karşılık veriyor ancak acelesi olduğunu belirtiyordu. Daryl, Saliha'yı kalabalık sokaklarda kaybettikten sonra şansının yardımıyla onu bulmuştu. Saliha'nın aynı ana yöne doğru ilerleyeceğini tahmin ederek peşinden gitmişti. Sonra araç kiralama acentesini görmüş ve içeride her birkaç saniyede bir gergin bir şekilde arkasına bakan koyu renk saçlı kadın dikkatini çekmişti. Daryl karşı sokakta sabah güneşinin henüz aydınlatmadığı gölgelerde onu beklemişti.

Biraz sonra Saliha yanında kendisine ilgi gösteren ve bazı kâğıtlar taşıyan adamla birlikte dışarı çıktı. Adam gü-

lümseyerek konuşuyor, Saliha'yı kaldırımında yürürken yönlendiriyordu. Bir garaja doğru döndüler. Daryl bulunduğu yerde kiralık araçları göremese de orada olduklarını tahmin ediyordu. Önce soluna, sonra sağına sonra tekrar soluna ve ardından sağına baktı ve yola çıkıp başka yayaların yaptığı gibi o da trafiğin içinde karşıya geçti.

Tam yolun karşısına ulaştığı sırada orta büyüklükte siyah bir araba yanından geçti. Araba yavaşladı ve bir şeyler Daryl'in yolun kenarına çekilip duvara dayanmış konuşan bir grup insanın arasına saklanmasına neden oldu.

Siyah araba kaldırıma tamamen yanaşmış, araç kiralama acentesinin az ötesinde durmuştu. Arabadan iki adam indi. Biri koyu renk takım elbise giymiş, ancak kravat takmamıştı. Adamın kısa bir sakalı ve gür saçları vardı. Yetişkin erkeğe göre kısa boylu sayılırdı. Diğer adam... Ahmed'ti.

Daryl'in nefesi kesildi. Ahmed. Buradaydı! Bu nasıl olabilirdi? O *burada*, bu sokakta, şu anda onun yanındaydı. Adamlar araç kiralama acentesine girip bir an sonra dışarı çıktılar ve Saliha'nın yürüdüğü yöne doğru hızla ilerlemeye başladılar. Garaj yoluna geldiklerinde bir anda arkalarına dönüp kendi arabalarına doğru koşmaya başladılar.

Tam o anda yolun kenarında bir araç korna çaldı. Daryl bunu duymazdan geldi ve adamların arabalarına binmelerini izledi. Sonra Saliha'nın küçük ve mavi bir arabayla garajdan çıktığını gördü. Genç kadın her iki yöne de baktıktan sonra sağa döndü. Ahmed ve diğer adam trafiğin içine girip onu izlemeye başladılar.

Araç tekrar korna çaldı. Bu Jeff'ti. Daryl yolcu tarafında yeni ve büyük bir çukur olan Fiat'a koştı ve arabaya bindi.

"Siyah arabayı takip et!" diye bağırdı. "Ahmed'le başka bir adam Saliha'yı takip ediyor. Çabuk ol Jeff! Çabuk!"

Ankara
Türkiye
10:27

Wu derin bir nefes alarak Sportcruiser'ı pistten kaldırdı. Uçak havalanırken kendisi arkasına yaslanmıştı. En sonunda bitmek bilmeyen problemlerini geride bırakmaya başladığını hissediyordu.

Li yanında her zaman olduğu gibi hiç ses çıkarmadan oturuyordu ama Wu bu adama ısınmaya, onu kendisine yoldaş gibi görmeye başlamıştı. Uzun süre kendisini takip etmek için Türkiye'ye gönderildiğini düşünmüştü ama Li'nin bahsetmek istemediği bir olay nedeniyle cezalandırıldığı anlaşılıyordu.

Wu motorun sesini azaltmak için tırmanma hızını yavaşlattı ve kuzeye doğru yavaş yavaş dönmeye başladı. Birkaç saat uyumuş olsa da hâlâ çok yorgundu. Prag'tan buraya yaptığı uzun uçuş, kendisini âdeta bitirmişti. Gece uçmanın bu kadar zor ve insana kendini yapayalnız hissettiren bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Kendisini uzayda süzülüyor gibi hissettiği anlar olmuştu. Uçağın mütevazı göstergeleri kendi algılarıyla çelişse bile onların söyledikle-

rini takip etmişti. Ve göstergeler hep doğru çıkmıştı. Ürkütücü gece uçuşu ona çok fazla gelmişti. Şimdi geriye dönüp baktığında ölümün o zaman kendilerinin düşündüğünden daha yakın olduğunu anlıyordu.

Li yattıktan sonra Wu da hâlâ gergin olmasına rağmen yatmaya gitmişti. Bütün gece huzursuz rüyalar görmüş, uyandığında bunları aklından çıkaramamıştı. Erken kalkıp duşa girmiş, sıcak su üzerinden akarken gevşemeye çalışmıştı. Tıraş olup giyindikten sonra telefonuna bakmıştı. Feng'den gelen mesaj Prag'ta kredi kartıyla yapılan bazı alışverişler ve yeni cep telefonu numaraları tespit ettiklerini bildiriyordu.

Wu boş yatak odasının kapısını çalmış ve Li'nin hazır olduğunu görmüştü. Otoparktan Buick'ini almış ve Wu'nun sıklıkla gittiği ufak bir restorana gitmişlerdi. Wu sade Türk kahvesini içerken iPhone'una tekrar bakmış ve cep telefonlarının yerini tespit etmişti. Gösterilen yer yoksul işçi ailelerinin yaşadığı bir yer olduğundan orayı iyi bilmiyordu.

Şimdi yoğun trafikte adım adım ilerlerken Wu tekrar bildiklerini gözden geçiriyordu. İranlı ajan Ahmed, çiftin CIA ajanı olduklarını belirtmiş, sonra bilgisayar uzmanı olduklarını eklemişti. Feng dizüstü bilgisayarları istediğine göre Wu en azından ikinci bilginin doğru olduğundan emindi. Ahmed ayrıca kadının ajanlardan birini öldürdüğünü söylemişti. Buna göre en azından kadın eğitilmiş ve acımasız olmalıydı.

Ancak bütün bunlar Wu'ya çok anlamsız geliyordu. Bilgisayar uzmanları ve eğitilmiş katiller mi? İkisini birlikte düşünemiyordu.

Feng, Wu'ya bir gece içinde çok fazla bilgi göndermişti. Wu bunları kahvaltıda dizüstü bilgisayarında okumuşt.

Ahmed'in İran'a gizli kodu gönderen aracı olduğu anlaşılıyordu. Kuryesi Saliha'ydı. Çok önemli bir yazılım daha yeni gönderilmişti ve Saliha bunu İran'a taşıyordu. Oraya ulaşabilmesi çok önemliydi.

Wu bu konuda düşündü. Onun işi değildi ama Li ile bilgisayarları aldıktan sonra Amerikalı çifti mutlaka durdurmaları lazımdı. Onların müdahale etmesine izin veremezlerdi.

Wu saatine baktı. Yarım saatte en fazla on metre gidebilmişlerdi. İleride trafiğin ciddi bir şekilde tıkanıdığı belliydi. Wu nerede olduklarına tekrar baktı ve söylendi. Li ona baktı.

"Bizden uzaklaşıyorlar. Sanırım şehri terk ediyorlar."

"Kuryenin peşindeler demek ki. Onu kaçırmış olmalılar."

"Evet. İran'a gidiyor herhalde. Onları şehirde yakalama şansını kaçırdık."

"Belki daha sakın bir yerde yakalamamız daha kolay olur."

"Pekâlâ. Planda değişiklik yapmamız lazım."

Wu bu durumdan hiç hoşlanmamakla birlikte başka bir yol düşünemiyordu. Direksiyonu sert bir hareketle sola çevirdi ve gelen yönde en ufak bir fırsat bulduğunda gaza bastı. Buick'i geliş ve gidiş yönlerini birbirinden ayıran alçak betonarme setin üstünden geçirirken, arabanın altı yere sürtünerek sanki kalbi sökölüyormuş gibi sesler çıkardı. Başka arabalar frene basıp korna çaldılar. Wu arabayı çevirdi ve daha hızlı akan trafiğe girdi.

"Güvenli evde duracağız ve neye ihtiyacımız varsa alacağız," dedi. "Sonra onları havadan yakalarız."

E80

Trans-Avrupa Otoyolu (TEM)

Türkiye

11:33

Doğuya uzanan E80 karayolu üzerinde trafik fazla yoğun sayılmazdı. Bölünmüş yolun bu tarafı üç şeride ayrılmıştı.

Hamid mavi arabayı ileride görebiliyordu. Araba ona bir Ford gibi görünüyordu.

“Onu gözden kaçıрма,” dedi. Aynı talimatları bu kadar sık tekrarlamak hoşuna gitmiyordu, ama kadını kaybederlerse bir daha nasıl bulacaklarını bilemiyordu. Birkaç dakika sonra dikiz aynasına baktı. “Kırmızı bir Fiat bizi takip ediyor. Gördün mü?”

Arabayı kullanan Ahmed kendilerini takip eden bir başka araba görmemişti.

“Hayır.”

“Şen sürmeye devam et. Arkadakilere ben bakarım.”

Uzun bir sessizlikten sonra Ahmed, “Sence Amerikalılar yardım çağırılmış mıdır?” dedi.

“Belki. CIA’in Türkiye’de ajanları var ama bu şekilde yardım edeceklerini zannetmem. Ama arkadaki arabanın bizi takip etmesinin de bir anlamı yok.”

“Onları deneyeyim mi?”

“Şimdi değil. Sınırdan çok uzaktayız ve daha çok zamanımız var. Hem ben yanılıyor olabilirim. Belki sadece tesadüftür.”

Saliha'nın annesinin evine vardıklarında çok geçti. Bulunması zor sokağa sonunda ulaştıklarında Saliha çoktan gitmişti. Kimseyi tehdit etmelerine gerek kalmamıştı. Annesi Saliha'nın biraz önce çıktığını ve her zaman kullandığı araç kiralama acentesinin yerini söylemişti.

Orada da Saliha'yı az farkla kaçırmışlar ama kiraladığı mavi arabayı takip etmeye başlamışlardı. Saliha'nın takip edildiğinden haberi olmadığı açıktı. Hamid şimdilik onu gözden kaçırmamakla yetiniyordu. Ne de olsa, nereye gittiğini biliyorlardı. Sonra Hamid arkalarındaki ufak, kırmızı Fiat'ı fark etmişti. CIA böyle bir araba kullanır mıydı? Bu fikir kendisine pek inanılır gelmiyordu.

E80 olarak bilinen bölünmüş otoyola girdiklerinde Jeff ve Daryl biraz daha sakinleşmişti. Jeff arabada yeni olmuş hasarı açıklarken Daryl'e Ankara'da şerit değiştirmek için kendisinin sahip olduğundan daha büyük bir maharet gerektiğini ve gelecekte yine Ankara'da araç kullanması gerekirse bir başkasının adına cip kiralayacağını söyledi.

Daryl Saliha'yı ikna edemediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bu benim sandığımdan daha büyük bir iş,” dedi. Kadın çok korkuyordu ve tek korktuğunun Jeff olmadığı anlaşılıyordu. Ev arkadaşının söylediklerine bakılırsa Saliha her şeyden çok Ahmed'in yapabileceklerinden korkuyordu.

Zaman zaman mavi arabanın otoyolun ilerisindeki büyük virajlardan birini döndüğünü görebiliyorlardı. Ahmed

ve diğ er adamın içinde olduğu siyah Hyundai de onu takip ediyordu. Trafik çok yoğun değildi ama yolda doğuya doğru ilerleyen pek çok küçük araba, aşırı yüklü pikap ve tır vardı.

“Dikkat et, Ahmed bizi görmesin,” diye uyardı Daryl.

“Haklısın. Ama geride kalmak istemiyorum,” dedi Jeff.

“Ben haritaya baktım. Bu otoyol İran sınırına kadar gidiyor. Büyük ihtimalle başka bir yere sapmayacaktır.”

“Öyle olacağını umalım. Ayrıca 110 kilometre hızla gidiyor yani saatte 70 milin biraz altında. Bu da işimi biraz kolaylaştırıyor.”

“Zeki çocuk.” Daryl gülümsedi.

“Gösterge bu hızı gösteriyor.” Bir dakika sonra ekledi, “Peki... Sence en sevdiğimiz Arap sakallı arkadaşıyla burada ne yapıyor?”

“İranlılar Arap değildir.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

“Maalesef anladım Bay İrkçı. Benim aklıma gelen tek ihtimal Saliha'nın bu son yazılımı teslim etmeyeceğinden şüphelenmiş olmaları.”

“Prag'ta onunla konuştuğumuzda Saliha'nın işi tamamlayacağından emin görünüyordu.”

“Konuştuğumuzda mı? Eli kolu bağlanmış şekilde yerde yatan bir adamı sorgulamaya konuşmak mı diyorsun?”

“Ona hiç dokunmadım.”

“Belki sakallı adam patronudur ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordur.”

“Saliha'nın kendilerine ihanet ettiğini düşünüyor olabilirler. Eğer öyleyse sonucu hiç iyi olmaz.”

“Jeff, bir fırsatını bulunca Saliha ile konuşmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Ahmed'in burada olması

hiç hoşuma gitmedi. O bir katil. Her ikimizi de öldürmek istediğinden hiç şüphem yok. Kaçmayı başaramasaydık şu anda ikimiz de ölmüş olurduk. Bunun bizim işimiz olmadığını sana hatırlatmam gerekmez sanırım. Bir yedek plana ihtiyacımız var. Frank Türk polisinden onu gözaltına almalarını veya sınırdan geçirmemelerini isteyebilir mi? Bu gerçekten bizim işimiz değil. Şirketin bu iş üstünde çalışan aktifleri mutlaka vardır.”

“Aktifleri mi? Bunu da nereden duydun?”

“Roman okurum, casusların nasıl konuştuğunu biliyorum. Ve ben eskiden UGD’de çalışıyordum, hatırladın mı?”

“Eğer şirket için burada çalışan biri olsaydı Frank onu arardı. Çölün ortasında hareket eden bir hedefe karşı operasyon hazırlamak için yeterince zaman yok. Frank bunu yapmamızdan hiç memnun değil ama iz üstünde olduğumuz için yaptığımızın gerekli olduğunu anlıyor. Türkiye’ye gelince, işbirliği yapar mı bilemiyorum. Ülke her geçen yıl biraz daha İslamcı oluyor. Şu andaki hükümet de İran’a çok dostça davranıyor. Zaten Amerika veya Avrupa’yla bir çıkarları olmadığı sürece işbirliği yapmazlar. Bir saniye. Saliha otoyoldan çıkıyor,” dedi Jeff. “Telefonu bırak. Adamlar onu takip ediyor.”

“Kırmızı araba da peşimizden dönüyor,” dedi Ahmed. “Haklıymışsınız.”

“Hazır ol. CIA oldukları kesin gibi. Ama Mossad olabilecekleri ihtimalini de göz ardı edemeyiz.”

İsrail’in korkunç örgütünün adı geçince Ahmed’in ağzı kurudu. Bildiği kadarıyla bu örgüt için çalışan ajanlarla hiç karşılaşmamıştı ama duyduğu hikâyeler kan dondurucuy-

du. Avrupa ve Orta Doğu'daki operasyonları olağanüstü boyutlara ulaştır ve başarıya kavuşurdu.

“Burada olduğumuzu nasıl öğrenmiş olabilirler?” diye sordu Ahmed.

“Yanıtını bildiğin soruyu neden soruyorsun? İki CIA ajanı seni sorguya çekti. Onlara Saliha'nın adını verdin değil mi? Cep telefonu numarasını da verdin. Ne yaptığını da söyledin mi?”

“Söylemedim. Gerçekten.”

“Tabii ki söyledin. O yüzden buradalar.”

Saliha bu yolculuklar sırasında yolda fazla mola vermezdi. Yol çok uzundu ve otoyolun dışında geçirilen her dakika kayıp bir dakikaydı. Ancak tecrübeyle nerede ve ne zaman mola vermesi gerektiğini öğrenmişti. Otoyolun üstündeki pek çok yerleşim yerinden biri olan bu köyde kırmızı çatılı taş evler bir araya toplanmış bulunuyor, bir caminin minaresi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Burada, çıkışın hemen yanında küçük bir kafe vardı. Bu kafenin tuvaletini kullanıyor, bir dürüm ve kahve alıyor ve yoluna devam ediyordu. Birkaç şişe de su alıyordu. Ford Fiesta'yı kafenin yanına park etti, kapılarını kilitledi ve içeri girdi.

Ahmed arabayı yavaşlatıp Hamid'in talimatlarını beklemeye başladı. “Beni tanımıyor,” dedi Hamid. “İçeri gireceğim ve sonra onunla arabasına gideceğim. Ben burada ineyim. Onun önüne park etmeni istiyorum. Aynadan izle ki senin yüzünü görmesin. Senin kız arkadaşın olduğu için seni gördüğüne mutlu olmalı ama daha önce Türkiye'ye hiç gelmediğin için burada olman onu korkutur. Ben onunla konuşurum. Sonra sen yanımıza gelirsin ama mutlaka yü-

zünde bir gülümseme olmalı. Sen buraya gelmekle ona iyilik yapıyorsun Ahmed. Ona yardım etmek istiyorsun.”

“Saliha zekidir. Anlar.”

“Dediğimi yap. Şimdi burada dur.”

“Arkamızdaki kırmızı araba ne olacak?” diye sordu Ahmed frene basarken.

“Bunu al.” Hamid yoldaki kafeden aldığı gri seyahat çantasını açtı ve içinden çıkardığı dokuz milimetrelik Browning Hi-Power silahı Ahmed’e verdi. “Tek hareketle tek atış yapar,” diye hatırlattı. Çantada bir İspanyol Canstable .380 de vardı. Bu küçük olmasına rağmen daha ağır bir silahtı. Hamid bu silahı alıp kendi cebine koydu. “Sorun çıkmasını istemiyoruz. Bu sadece ilk silahı onlar çekerse kullanılacak.” Hamid arabadan uzaklaşıp rahat hareketlerle kafeye girdi.

Jeff Fiat’ı Hyundai’nin oldukça gerisinde durdurdu. Sakallı adamın arabadan indiğini ve ardından arabanın hareket edip Saliha’nın kullandığı Ford’un 10 metre kadar önüne park ettiğini gördü. “Arabayı Ahmed kullanıyor,” dedi Daryl. “Diğer adamı ilk defa bu sabah gördüm. Ne yapacağız?”

“Bekleyeceğiz ve izleyeceğiz.” Jeff yanında bir zil sesi duyunca dönüp baktı ve küçük bir çocuğun arkasından yürüyen yük taşıyan bir eşek gördü.

Kafede Saliha kendisini bu kadar kısa süre sonra yeniden gördüğüne şaşırarak kafe sahibine gülümsedi. Büyük boy Amerikan kahvesi, en sevdiği tatlıdan bir parça ve iki şişe su aldı. Tuvalete girdiği sırada Hamid içeri girdi. Türkçe bilmediği için İngilizce konuşarak iki kahve aldı ve birkaç sandviçin paket yapılmasını istedi. Adam ne istediğini anlamıştı ve Saliha çıkıncaya kadar iki siparişi de hazırladı.

Saliha Hamid'i gördü ve gülümseyerek siparişinin parasını ödemek için elini çantasına attı.

Hamid, Saliha'nın güzel bir kadın olmadığını düşündü. Klasik Türk kadınlarına özgü bir hoşluğu ve uzun, çok güzel siyah saçları vardı ama burnu çok büyüktü. Müslüman ülkelerde nadiren görülen bir özgüvenle yürüyordu. Hamid bunun kadının Türk olmasından mı, yoksa Batı'da yaşamasından mı kaynaklandığını düşündü.

Hamid kafe sahibine siparişlerinin karşılığında daha çok para verdi ve hızlı adımlarla kadının arkasından çıktı. Sol tarafına bakınca çok geride kırmızı Fiat arabayı gördü. İçinde kendilerini izleyen bir adam ve kadın vardı. Sağına döndü ve tam arabasının yanına vardığında Saliha'yı yakaladı.

"Affedersiniz," dedi Saliha'nın başının üstünden Hyundai'den çıkan Ahmed'e bakarak. "Buraları biliyor musunuz?" Yakından bakınca Saliha'nın kendisinden 7-8 santimetre daha uzun olduğunu görebiliyordu. Kadınların kendisinden uzun olması maalesef alışık olduğu bir durumdu.

"Hayır," dedi Saliha şüphelenmeden. "Sadece buradan geçiyordum."

"Ah. Ben de."

"Kafede sorabilirdiniz."

"Sorabilirdim ama Türkçe bilmiyorum."

"Bilmiyorum, belki..."

O anda Ahmed tam arkasına gelmişti. Güçlü ellerini Saliha'nın omuzlarına koydu. "Merhaba, Saliha."

Saliha arkasına döndü ve soluğu kesildi. "Sen... Sen burada ne arıyorsun?"

"Ahmed seninle gelecek," dedi Hamid. "Ben de arkanız-

dan takip edeceğim. İran'a sorun yaşamadan ulaşmanı istiyoruz." Gülümsedi. "Bir sorun yok, seni temin ederim."

"Ben..."

"Gidelim," dedi Ahmed sıcak bir gülümsemeyle. İkisi arabaya binince Hamid yolcu koltuğunun yanındaki camı çaldı. "Al," dedi Ahmed'e. "Sana kahve ve yiyecek bir şeyler aldım."

Çift arabayla yola çıkarken Hamid Hyundai'ye döndü. Binmeden son bir defa daha kırmızı Fiat'a baktı.

"Onu kaçırıyorlar," dedi Daryl.

"Seninle aynı fikirde değilim. Bence gittiği yere mutlaka ulaştığını görmek için peşine takıldılar."

Jeff iki aracı köyün içinde takip etti. Ardından E80'e çıktılar ve en öndeki Salih'a'nın arabası kısa sürede eski hızına kavuştu.

"Şu anda yapabileceğimiz bir şey olduğunu zannetmiyorum," dedi Jeff. "Bunlar tehlikeli adamlar ve sakallı olanın bizi gördüğüne eminim."

"Ama bizi tanımıyor."

"Bu içimi rahatlatmaya yetmiyor."

Daryl pencereden dışarı baktı. Kırklar güre ve yeşil otlarla kaplıydı ve kışın sona erdiğini müjdeliyordu. Baktığı her yerde yoksulluk görüyordu. Ancak gökyüzü muhteşem, mavinin daha önce hiç görmediği bir tonundaydı.

"Telefonum hâlâ çekerken Frank'i arayacağım."

Daryl numarayı tuşladıktan sonra cep telefonunu kulağına götürdü. Pencereden dışarı tekrar baktı. Gümüş rengi çizgileri olan küçük, beyaz bir uçak az mesafeyle arkalarından geliyordu.

Langley, Virjinya
CIA Genel Merkezi
Siber Terör-Bilişim Suçları Bölümü
13:13

Frank gerçekten çok mutsuzdu. Ailesini bir haftadır görmüyordu. Eşi durumunu anlıyor ve şikâyet etmiyordu ama Frank için yine de zordu. Kızlarıyla her gün telefonda konuşuyordu. Telefonda sesleri iyi gibi geliyordu, ama çocukların nasıl tepki vereceği hiç belli olmazdı.

Uydu görüntüleri üzerinde yapılan son değerlendirmelere göre İran'ın Kavir-e-Lut tuz yataklarında yapması planlanan nükleer test için hazırlıklar son hızla devam ediyordu. Ulusal Güvenlik Dairesi'nin takibine takılan konuşmalar İran askeri ve hükümet kademelerinde beklentilerin yüksek olduğunu onaylıyordu. Yapılması gereken hazırlıklar oldukça karmaşıktı, ancak bütün parçaların hazır olmasından, test alanına taşınmasından ve birleştirilmesinden sonra uzun zaman almazdı.

Ve şimdiye kadar Fildişi'nin yeni hava boşluğunu aşabildiğini gösteren herhangi bir işaret alınmamıştı. Aşabilse bir orman yangını gibi yayılacaktı. Bu sefer Fildişi, progra-

mı durdurmak için değil, tahrip etmek için hazırlanmıştı. Frank programın başarılı olduğunun onaylanmasını beklerden bir diğer monitörde sürekli olarak Natanz'daki Yakıt Zenginleştirme Tesisi'ni takip ediyordu.

Patlatma 26 Nisan'da, yani tam on gün sonra gerçekleşecek şekilde planlanmıştı. BMCO raporu gecikmiş ve bu konuda şimdi basında da yer bulan pek çok söylenti çıkmıştı. İçeriği ve sonuçları şüphe uyandırmıştı. Sonuçta askeri operasyon seçeneği şimdilik plan dışı bırakılmış ve geriye tek silah olarak Stuxnet3 kalmıştı. Ancak Çin'de bu programa karşı yazılım geliştirilmesiyle başarılı olma şansı şüpheye düşmüştü. Frank bu program başarısız olursa dünyanın nasıl değişeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Jeff ve Daryl'in kendisine erişim verdiği Frank, şimdi onların ve Ahmed'in cep telefonlarının yerlerini sürekli olarak takip ediyordu. Jeff ve Daryl'e göre Ahmed ve Saliha şimdi aynı arabaya binmişti. Kadını yolculuktan vazgeçirme veya ondan yazılımı alma ihtimalleri ortadan kalkmıştı.

Frank ajanların Türkiye'de harekete geçmesi için çalışmış, ancak aşması gereken bürokrasi karşısında şok geçirmişti. Üst düzey yöneticilerden biri talebini değerlendirmek için toplantı yapmak bile istemişti. Sonuç olarak Edinfield ile sözde onu bilgilendirmek için konuşmuş, ancak aslında ajanları görevlendirmek için yardımını istemişti. Ancak Edinfield çift için yakalama emri çıkarttığını söyleyince yerlerini bildirmek istememişti. Bir kuryenin tam anlamıyla kuyruğuna takılmış takip ediyorlardı ve Frank gerçek ajanların onlar kadar yaklaşabileceğini zannetmiyordu. Bu durumdan hiç hoşlanmıyordu ama Jeff ve Daryl yalnız kalmışlardı.

En önemli soru da Jeff ile Daryl bu işi başarılılarsa ne ola-

cağıydı. Çinliler başka bir yol bulabilir veya yazılımı İran'a e-postayla gönderebilirlerdi. Şimdiye kadar hep kurye kullanmışlardı ama dijital olarak da güvenli posta yöntemleri vardı. Zaman azalır ve kuryeleri engellenirse onlar için en mantıklı hareket bu olmaz mıydı?

Tek mesele zamanlamaydı. Yamanın gönderilmesini hava boşluğu aşıncaya ve Truva Atı görevini yapacak zaman buluncaya kadar ertelemenin bir yolunu bulmalıydı. Praglı Ahmed Hossein al-Rashid'in kabaran dosyasına baktı. Bu isim ilk defa ortaya çıktığından beri konu üzerinde çalışan çok başarılı bir ekip vardı. Daryl'in AB'ye götürüldüğünü düşündükleri gece İtalyan sınırını gösteren KULYAZ'a erişmişler ve adamın fotoğrafını bulmuşlardı.

Sonunda Türk Devleti'ne Ahmed Hossein al-Rashid ile ilgili bir uyarı notu göndermeye karar vermişti. Adamın pasaport bilgileri ve fotoğrafını da nota eklemişti. Notta adamın tutuklanması ve Prag'ta işlenen bir cinayetle ilgili sorgulanmak üzere Prag polisine ve bir kaçırılma ve BMCO görevlisinin öldürülmesiyle ilgisi olduğu için Cenevre polisine bilgi verilmesi isteniyordu. Bu notun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama hiç yoktan iyiydi.

E80

Trans-Avrupa Karayolu (TEM)

Türkiye

15:21

Daryl gökyüzüne baktı. “Uçak hâlâ orada.”

“Hangi uçak?”

“Neredeyse başından beri arkamızdan gelen küçük bir beyaz uçak var. Daha önce sana söylediğimi sanıyorum.”

Jeff eğilip bakınca sağ taraflarında alçaktan uçan bir uçak gördü.

“Çok tuhaf.”

“Belki gideceği yere kadar karayolunu takip ediyordur.”

“Belki. Yine de uzun zaman önce üstümüzden geçip gitmesi gerekirdi. Uçağın araba kadar yavaş uçmasının zor olacağını sanıyorum. Sen ondan gözünü ayırma.” Cep telefonuna baktı. Sinyal yoktu.

Yarım saat sonra mavi Ford otoyoldan çıktı. Siyah Hyundai de onları yakından takip etti. Jeff yakıt göstergesine baktı. “Pit stop yaptılar sanırım. Bizim de benzin almamız ve biraz yürümemiz lazım.”

“Başka ihtiyaçlarımız da var. Burada bir tuvalet vardır umarım.”

Jeff iki aracın köyün içine doğru biraz ilerlediğini ve ardından büyük bir benzin istasyonuna girdiğini gördü. Burası tepelerin arasında, ağaçlıklı bir köydü. Jeff üç minare gördü. Bunların köyün büyüklüğü hakkında bir fikir verdiğini düşünüyordu.

Salih park edip arabadan indi. Hemen arkasından Ahmed geldi. Sakallı adam arabasından indi, Jeff ve Daryl'e olduğunuz yerde kalın demek ister gibi bir bakış attı.

Bu sorun değildi. Yolun karşısında küçük bir araba kiralama acentesi ve birkaç sokak ötede, yolun üstünde bir benzin pompası vardı.

“Sence bize benzin satarlar mı?” diye sordu Jeff.

“Neden satmasınlar? Kredi kartınla ödersin.”

Jeff diğer iki arabayı gözden ayırmayarak içeri girdi ve deposunu doldurabileceklerini öğrendi. Ayrıca ikisinin de kullanabileceği tuvaletler vardı. Jeff dışarı çıktığında Daryl Fiat'ın yanında durmuş gökyüzüne bakıyordu.

“Bu uçak havada daireler çiziyor. Bizi takip ediyor.”

“Ya da onları.”

“Ya da hepimizi.”

Jeff cep telefonuna baktı, bir sinyal aldığını görünce Frank'i aradı. Çağrı sesli mesaj sistemine yönlendi. “Frank, buralarda uçan bir uçakla ilgili bir şeyler biliyor musun? E80 üzerinde, sınıra olan yolun yarısını geçtik. Şu anda adını okuyamadığım bir köydeyiz. Arayabildiğin zaman beni ara.”

“Şence neyin peşinde?” diye sordu Daryl gökyüzüne bakarak.

“Bilmiyorum.”

“İyi bir şey olamaz.”

“Herhalde değildir. Doğuya ilerledikçe trafik azalacak. Acaba bu her kimse o zaman bir şeyler yapmayı dener mi?”

“Jeff,” dedi Daryl, “benim bir fikrim var. Eğer yanılıyorsam pek bir şey fark etmez. Ama eğer haklıysam o zaman önemli olabilir.”

On dakika sonra Daryl Fiat’ın içinde Ford ve Hyundai’nin peşinden yola koyuldu. Jeff tam arkasında, yeni kiraladığı yeşil bir Ford Fiesta’yı kullanıyordu. Daryl öndeki araçları bir süre takip edip yavaş yavaş geride kalmayı planlamıştı. Jeff onun önüne geçecek ve uçağın hâlâ Daryl’in peşinde olup olmadığını kontrol edecekti. Eğer uçak Daryl’in peşini bırakırsa Daryl yaklaşacak ve iki arabayla takibe devam edeceklerdi. Eğer uçak Daryl’i takip ederse başka planları vardı.

Ahmed arabada yanına oturduğunda Saliha çok öfkelenmişti ve bir süre öfkesi korkusundan üstün geldi. Ahmed neden Türkiye’ye gelmişti? Ona o kadar kızgındı ki, uzun bir süre tek kelime etmedi.

Sonra kendisini nasıl bulduğunu düşünmeye başladı. Annesinin evine gitmiş olmalıydı. Başka nasıl bulabilirdi? Annesini tehdit etmiş miydi? Buna gerek kalmamış olmalıydı. Annesi gözünü karartmış bir adamın karşısında durmamayı bilirdi. Saliha ona Ahmed’ten birkaç defa ve hep olumlu bir şekilde bahsetmişti.

“Neden buradasın?” diye sordu bir anda. Ahmed’in daldığı düşüncelerden sıçramasına neden oldu. “Ve şu yanındaki ufak tefek adam da kim?”

Ahmed gülümsedi. “Sana yardım etmeye geldim. Bunun önemli olduğunu daha önce söylemiştim. Beni burada istemiyor musun?”

“Ben başımın çaresine bakabilirim. Böyle davranman bana güvenmediğini düşünmeme neden oluyor.”

“Ben sana güveniyorum, ama...”

“Bu adam senin patronun mu? Gelmeni o mu istedi?”

“Onun gibi bir şey. O seni benim tanıdığım gibi tanımıyor. Emin olmamız için gelmemizde ısrar etti.”

Saliha derin bir nefes alarak içini geçirdi. Başı beladaydı. Bu kadar uğraşmalarına ve masraf yapmalarına ne gerek vardı? Flaş belleğin bugün İran’a ulaşmasını istiyorlar ve Saliha’nın fikrini değiştireceğinden korkuyorlardı. Bunun son seyahati olacağını söylememeliydi. Bunu söylemesi Ahmed’in şüphesini çekmiş ve yanında diğer adamı getirmişti.

Arabanın deposunu doldururken bunu düşünmeye devam etti. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Sanki her şey yolundaymış gibi davranmayı ve gülümsemeyi ihmal etmedi. Ancak otoyola geri döndüklerinde karanlık düşünceler içini kapladı. Sınırı geçtikten sonra acaba geri dönebilecek miydi? Ahmed’i ve sahte içtenliğini düşündüğünde geri dönemeyeceğine karar verdi. Yanında götürdüğü her neyse onu alınca kendisiyle işleri bitecekti.

Bir çıkış yolu bulması gerektiğini anladı. Aklından bir dizi senaryo geçtikten sonra ilk düşünmesi gerekende karar kıldı. Bu adamlar Türk değildi ve Türklerin kadınlarını iyi koruduklarını herkes bilirdi. Eğer eline bir fırsat geçerse bunu kullanmalıydı. Ne de olsa Amerikalı adamdan kaçarken ona kimse yardım etmemişti. Flaş belleği ayaklarının dibine atıp kaçabilirdi. İran’a onlar götürebilirdi. Saliha’nın Paris’e veya Roma’ya gitme vakti gelmişti.

Sonra ailesinin tehdit altında olduğunu hatırladı. Ahmed ciddi miydi? O kadar ileri gider miydi? Şu yanında çalıştığı adam ne yapardı? Ama Saliha’nın kaçmayı denemesi lazımdı. Ağlamak istedi.

Wu'nun gözünden bakınca aşağıda giden karavan Türkiye'nin daha kırsal kesimlerine varmıştı. Otoyoldaki trafik çok azdı. Yolda olan araçlar yalnızca büyük tırlar, birkaç pikap ve nadiren de arabaydı. Evlerin araları açıktı, az sayıda çiftliğin arasında kalan topraklar genelde otlu. Aşağısı hiç zengin görünmüyordu.

Sihirli Ejder cep telefonu takip aracını ve silahları eline aldı. Sihirli Ejder bütün cep telefonlarını takip etmesini sağlayan bir araçtı. Özellikle havada çok etkili oluyordu. Aracı kullanması çok basitti ve Li birkaç dakika içinde öğrenmişti. Araç bir iPad büyüklüğünde olmakla birlikte eski moda tutacak yerleri vardı. Bir vericinin sinyallerini taklit eden sinyaller gönderiyordu. O zaman takip edilen cep telefonu otomatik olarak vericiye "bağlanıyor" ve kullanılıyor olsun ya da olmasın GPS lokasyonunu bildiriyordu. Sihirli Ejderin kapsama alanı havada en fazla üç kilometreydi, ancak yerde daha azdı. Bu şekilde yerdeki arabaların yerlerini tespit ve takip edebiliyorlardı.

Sabah hava açıktı ancak şimdi kara bulutlar toplanmaya başlamış ve ani rüzgârlar küçük uçağı zaman zaman sallarmıştı. Günün ilerleyen saatlerinde toprak ısındıkça hava daha kötüye gidecekti. Eğer bu bir keyif yolculuğı olsaydı Wu çoktan geri dönmüşdü. Li bir şey söylemiyordu ama midesinin biraz bulandığı belliydi.

Li bir süre önce Ahmed'in telefonunun şimdi mavi arabanın içinde görüldüğünü bildirmişti. Bu önce Wu'nun biraz kafasını karıştırmıştı ama sonra Li'den Saliha'nın numarasını Sihirli Ejder'e girmesini isteyince durum anlaşılmıştı. Saliha orada, Ahmed'in yanındaydı. Onlar aynı araçta ilerliyorlar, Ahmed'in ortağı da siyah sedanda onları yakından takip ediyordu.

“Kırmızı arabayı diğerlerinden uzaklaştırmamız lazım,” dedi Wu. “Bilgisayarlar onun içinde olmalı. Otoyoldan çıkıp bir yan yola girmesi iyi olur. Ondan sonra bir problem çıkmaz. Kalabalık bir otoyolda bir şey yapmak istemem. Bu bittikten sonra da Türkiye’de çalışmaya devam edeceğiz.”

Li yanıt vermedi. Yüzü bembeyazdı. Wu bir defa kendisini de uçak tuttuğunu anımsayarak kendi kendine gü-lümsedi. Aşağıda işine yarayacak bir değişiklik olmalıydı. Ancak bu sırada hazırlanmaları gerekiyordu. “Silahı kontrol et,” diye emretti.

Li başını salladı. Sihirli Ejder’i bir kenara bıraktı, arkaya uzanıp Alman ordusunda kullanılan saldırı silahı HK 636’yı aldı. Çin yapımı ateşli silahları kullanamazlardı.

Cenevre, İsviçre

BMCO

15:37

Henri Wille bildiriği güvenli Interpol e-posta sistemin-den aldı. Amerikalı dostları Türk Devleti’ne Ahmed Hos-sein al-Rashid isimli bir adamın gözaltına alınması için oldukça güçlü ifadeler yazılmış bir “rica” göndermişlerdi. Prag polisi adamı Karim Behzad cinayetiyle ilgili sorgula-mak üzere arıyordu. Cenevre polisi de iki Amerikalının ka-çırılması ve bir BMCO görevlisinin öldürülmesi olaylarıyla ilgisi olduğu için arıyordu.

Henri acı acı gü-lümsedi. Acaba Cenevre polisi bu ada-mın adını hiç duymuş muydu? Sandalyesinde geriye yas-landı ve düşünmeye başladı. Birileri bastırıyordu. Resmi dışliler dönmeye başlamış olsa da Türkiye bu tür konularda

yavaş hareket etmesiyle tanınırdı. Ancak başka bir yol daha vardı. Daha iyi bir yol.

Henri üç yıldan fazla zaman BM'nin Avrupa Birliği'nde dünyadaki en ileri sınır koruma sistemini kurmayı amaçlayan TALOS projesinde irtibat görevlisi olarak çalışmıştı. BMCO, AB'den birkaç kilometre uzakta olduğu için komitede bir güvenlik temsilcisi olmasını istemişlerdi.

Türkiye'nin bu komitedeki temsilcisi Ankara'daki Emniyet Genel Müdürlüğünde görevli bir üst düzey müdür yardımcısı olan Attila Arif'di. Meşum adına rağmen Attila kafa dengi, günlerini içki ve kadın peşinde geçiren bir adamdı.

Telefonu açınca, "Henri, dostum," dedi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Seninle bir sonraki görüşmemiz iki ay sonra olacaktı."

"Senden bir iyilik isteyeceğim, Attila."

"Elbette. Yapabileceğim bir şeyse hemen yaparım, biliyorsun."

Henri ona ne istediğini söyledi.

"Oldu bil arkadaşım. Çocuk oyuncağı."

E80

Trans-Avrupa Otoyolu (TEM)

Türkiye

16:55

Gholam Rahmani, diğer adıyla Hamid, âdeta transa geçmiş gibi Ford Fiesta'yı izliyordu ancak aklı çok uzaklardaydı. Ne zaman bitecekti? Daha ne kadar böyle devam etmesi gerekiyordu?

Bir karısı, çocukları ya da gerçek bir hayatı yoktu. Şah'ın devrildiği yıl on dokuz yaşındaydı. Şimdi ellili yaşların başında cihadın kendisi için gerçekte ne anlama geldiğini düşünüyordu. Bedeli çok ağır mı olmuştu?

Babası İran'ın içlerinde kaybolduktan sonra annesinden yalnızca bir mektup almış ve sonra bir daha ailesinden hiç haber alamamıştı. Bütün ailesinin ölmüş olduğunu düşünüyordu. Yalnız başına çok zor yıllar geçirmişti. Ailesinin İtalya'daki halı işi büyümeye başlayınca *İran'a Demokrasi Cephesi'ne*, yani İDC'ye katılmıştı. Şimdi örgütün idari amiri olarak Avrupa'da İslam Devrimi'nin bütün muhaliflerini tanıyordu. Eğer birisi onu İran Devrimi'nin sadık bir evladı olarak tanımlamış olsa, hayatı tamamen anlamsızla-

şırdı. Sürgündeki hiçbir İranlının buna inanmayacağından emindi. Rahmani, derlerdi, mollalardan ve onların ailesine yaptıklarından nefret eder. Onları asla desteklemez ve sürgündeki İranlı kardeşlerine asla ihanet etmez.

Aslında İran istihbarat servisi VEVAK'ı samimi olduğuna inandırmak kolay olmamıştı. Özellikle muhalif kimliğiyle tanındığı için zorlanmıştı. Ancak sabırlı davranmış ve kendisine zamanla verilen ufak tefek görevleri kusursuz olarak yerine getirmişti. Eski arkadaşı ve akıl hocası olan İDC'nin eski idari amirini öldürmesi emredildiğinde gözünü bile kırpmamıştı. Bu görevden sonra kabul edilmiş ve sessizce İran'a girip özel eğitim almış ve Hamid kod adını kullanmaya başlamıştı.

Zamanla sorumlulukları artmıştı. Büyük cihat uğruna bütün normal insan tepkilerini ve duygularını unutmuştu. Peygamber herkesin kendisiyle savaş halinde olduğunu ve Allah'ın düşmanlarına karşı cihat ilan etmeden önce kendi içindeki karanlığı yenmesi gerektiğini öğretmişti. İran'da her an kendi kendisiyle mücadele etmişti. Ona ailesinin kaderinin kötü yazıldığı söylenmişti. Gerçekten kendilerine sadık olduklarını bilseler ailesi kurtulabilirdi. Kayıplarından dolayı en içten özürlerini kabul etmeliydi. Ve etmişti de.

İki yıl önce İran'a yaptığı üçüncü seyahat sırasında kendisine büyük bir hediye verilmişti. Ağabeyi Nader kendisini ziyaret etmişti. İkisi de birbirinin uzun zaman önce ölmüş olduğunu sandığı için bir araya gelmeleri büyük mutluluk vermişti. Nader adını vermediği başka bir şehirde yaşadığını söylemişti, ama Tahran'da buluşmuşlardı. Nader aynı eskiden olduğu gibi tıknaz, candan ve içtendi ama artık saçlarında beyazlar vardı. Kardeşine evlendiğini ve üç çocuk babası olduğunu söylemişti. "Maalesef hepsi kız," demişti.

Nader mühendis olmuştu ve bir kamu kurumunda açıklamadığı bir görevde çalışıyordu.

Rahmani ailesini yeniden bulmuştu. Ziyaretinin üçüncü günü Nader küçük kardeşini ödünç aldığı bir Landcruiser ile Alborz Dağları'nın eteklerine götürmüştü. Orada kamp kurmuşlar, birbirlerine şakalar yapmışlar, yemek yemişler ve en sonunda kendilerini dinleyebilecek bütün kulaklardan uzakta aralarına ağır bir sessizlik çökmüş ve bütün oyunları oynamayı bırakmışlardı.

Sessizliği Rahmani bozmuştu. "Annemiz ve babamıza ne oldu?"

"İkisini de öldürdüler. Babam uçaktan indiği anda ortadan kayboldu. Bir muhbir annemin sana mektup yolladığını söylemiş. Annem de tutuklandı ve bir daha ondan haber alamadık."

"Annem erkek kardeşlerimizden bahsetmişti." Nader gözlerini kapatıp kısa bir dua mırıldandı. "Ve dul kalan kız kardeşlerimizden."

"Onları zaman zaman görüyorum. İyiler. Mutsuzlar, çocukları yok, bir aileleri yok, ama iyiler. Belki senin de onları görmene izin verirler."

Rahmani uzun süre bir şey demedi. "Bu gerçekten bizim İran'ımız olabilir mi? Burası bir hapisane gibi ağabey."

"Hapisane *gibi* değil, burası gerçek bir hapisane. Sana ne işle uğraştığımı anlatayım." Sonra Nader ona Natanz Yakıt Zenginleştirme Tesisi'nde neler yaptığını anlattı. "Muazzam İslami nükleer bombamız için zenginleştirilmiş uranyum hazırlıyoruz." Rahmani hiçbir şey demedi. "Artık sen de devrimin bir parçasısın, kardeşim. Önemli bir adam olduğun söyleniyor. Sana güvenmeseler benimle görüşmene izin vermezler."

“Ben hayatıma devam etmeye, normal bir hayat yaşama-ya çalıştım. Okulda İtalyan bir kız arkadaşım vardı. Onunla evlenmek istedim.”

“Evlenmeliydin. İyi bir evlilik yapmak büyük bir şanstır. Ben çok şanslıyım.”

“Ama onunla evli olmak yerine burada seninle konuşuyorum.” Nader omuz silkti. “Hayır, onunla evlenemezdim. Yapmayı düşündüğüm şeyler beni engellerdi.”

“Neler yapmayı düşünüyorsun kardeşim?”

“Mollalar gitmeli. Gırtlaklarına kadar yolsuzluğun içindedeler. İranlılar sonsuza kadar bir din devletinde yaşayamaz. Devrimle geldiler, devrimle gitmeliler.”

“Tam düşündüğüm gibi. Sen her zaman demir leblebi olmuştun.”

Rahmani ağabeyine akıl hocasını öldürdüğü geceyi anlattı.

“Hasta olduğumu biliyordum, ama ne kadar kötü durumda olduğumu bilmiyordum. Ona bana verilen görevden, ancak görevi kabul edersem bedelinin ölüm olduğundan bahsettim ve bunun çok fazla olduğunu söyledim. Ellerimi tuttu ve bana ölmek üzere olduğunu söyledi. Büyük ulusumuzla ilgili hayallerinden, mollaların nasıl devrilmesi gerektiğinden bahsetti. Ne kadar zor gelirse gelsin her türlü bedeli ödemeye hazır olmam gerektiğini söyledi. Benimle gurur duyduğunu söyledi. Ailesini ziyaret etmek ve hazırlanmak için bir hafta istedi. Mollalara karşı içeriden cihat başlatabilmem için kalan birkaç ayından vazgeçti. Yine de çok, çok zordu. O çok büyük bir adamdı.”

Rahmani ileriye, dağlara doğru baktı, kendi topraklarına has tatlı kokuyu içine çekti.

“Şimdi bulunduğum yerde onlara büyük zarar veriyoy-

rum. Avrupa operasyonlarını zaten durdurdum. Pek çok ajanları benim yaptırdığım hataları nedeniyle idam edildi. Ancak bu bomba her şeyi değiştirir. Mollaları desteklemeyen İranlılar bile İran'ın bir nükleer bombası olması gerektiğine inanıyor.”

“Evet, bu onlara daha uzun yıllar iktidarda kalma fırsatı verir. Ve bu fırsatı kullanırlar. İnan bana. Kullanırlar.”

“Ancak Batı karşılık verecektir. Mollaların sandığı kadar zayıf değiller.”

“Mollalar aptal adamlar. O kadar aptallar ki, inanamazsın.”

“Nasıl yardımcı olabilirim? Ne iş yaptığını bana boşu boşuna anlatmadın herhalde.”

“Şu anda hiçbir şey yapamazsın. Pek çok problem yaşıyoruz. Şu Stuxnet – eminim duymuşsundur – itiraf ettiklerinden çok daha büyük hasara neden oldu. Ancak yeni ve güvenli bir bilgisayar merkezi hazırlıyorlar. Merkez kullanılmaya hazır hale gelince mucizeler yaratacak. Bugün seninle iletişim kurabilmem için güvenli bir yol bulmamız lazım. Önemli bir şey olduğunda sana söylerim. Sonra, eğer yapabilirsen, harekete geçersin.”

Rahmani bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Eğer yakalanır ve işkence görürsem bugün konuştuklarımız ortaya çıkar,” dedi.

“Kaderde ne yazılıysa o olur kardeşim. Ama senin gibi ben de o sakallı piçler cehennemde yanıncaya kadar huzur bulmayacağım.”

“Allah'ın izniyle,” dedi Rahmani. Ağabeyi gözlerinin içine baktı ve sözlerini tekrar etti, “Allah'ın izniyle.”

Bunun ardından herhangi bir mesaj gelmemişti. Rahmani Nader'in fikrini değiştirdiğini ya da belki ortadan

kaybolduğunu düşünmeye başlamıştı. İran’da bilim adamlarının zaman zaman ortadan kaybolduğu duyulurdu. Sonra, 19 Mart’ta yani bir ay önce aralarında kararlaştırdıkları zahmetli dijital yoldan şu mesaj gelmişti:

“Patlatma 26 Nisan’da. Yakıt Zenginleştirme Tesisi’nde 17 veya 18 Nisan’a kadar yeterli yakıt var. Stuxnet artık önleyemiyor. İlgili belgeler ekte. Elinden ne gelirse yap. Allah yardımcımız olsun.”

Ağabeyi onunla iletişime geçerek ve iddiasını desteklemek için bir YZT belgesini ona göndererek büyük bir riske girmişti. Önemli güçler ancak böyle bir kanıtı ciddiye alırdı, ama bu kendisini korunmasız bırakırdı. Rahmani ancak ağabeyinin kaderinden kurtulabilmesini umabilirdi.

Rahmani iki gün sonra ne Amerikalıların ne de İngilizlerin bir şey yapacağına inanmadığı için elindeki bilgileri Birleşmiş Milletler’e teslim etmişti. Ancak eğer BMCO harekete geçemezse, bilgiyi bu devletlere vermekle ve gerekirse de halka açıklamakla tehdit etmişti. Dünyayı harekete geçmeye zorlamanın bir yolunu bulacaktı.

Sonra Stuxnet’in yeni sürümüne karşı Çinlilerin geliştirdiği yazılım ortaya çıkmıştı. Ağabeyinin gönderdiği belgeyi BM’ye vermek için her şeyi riske atmıştı. Riske girmeye bugün de devam ediyordu. Önünde Ahmed, kuryeyle birlikte ilerliyordu. Rahmani onu durduracaktı. Bu nedenle buradaydı. Kuryeyi durdurmaya ve İran istihbaratının Avrupa şefi olarak konumunu korumaya çalışacaktı. Eğer yapamazsa, Allah ona yardım ederdi.

“Benim şeye gitmem lazım,” dedi Saliha.

“Nereye?” Ahmed şaşırmişti.

“Şeye işte, tuvalete.”

“Ha. Elbette. Kenara çekebilirsin. Sorun değil.”

“Sen beni ne sanıyorsun? Otoyolun kenarına mı çömeleyim? İleride bir köy var. Orada daha önce bir defa durmuştum. Tuvaletini kullanabileceğim bir kahvehane var.”

Ahmed bir an düşündü. “Peki.”

Sınıra iki veya üç saat uzaktaydılar ve Saliha iki seçeneği olduğuna karar vermişti. Sınıra yaklaşırken durabilir veya sınırda durabilirdi. Uzun süre Ahmed’i flaş belleği kendisi sınırdan geçirmesi için ikna etmeyi düşündü. Madem buradaydı, kendisine neden ihtiyacı vardı?

Kendisine neden ihtiyacı olduğunu anlamakta gecikmemişti. Evet, yanında *taşıdığı şeyi* İran’a götürmesini istiyorlardı, ama *kendisinin* de İran’a gitmesini istiyorlardı. Yol işaretini görünce yavaşladı. Yaylacık. Burası küçük bir köydü. Tepeler serin iklimde büyüyen çam ağaçlarıyla kaplıydı.

Arkalarında Ford ile onları takip eden Rahmani de yavaşladı. Saatine baktı. Mola vermek için çok erkendi. Hava bozmak üzereydi. Rüzgâr hızlanmıştı ve zaman zaman arabayı büyük bir güçle sallıyordu. Güneş 19:30’da batıyordu. Sınıra da bu saatte varmaları gerekiyordu. En kısa sürede bir şey yapması gerekiyordu.

Arkalarından gelen Jeff de yavaşladı. Bu kadar küçük bir yerde fark edilmeden nasıl kalacağını düşünüyordu.

Daryl çok daha gerilerde kalmıştı ve uçak onu takip ediyordu. Cep telefonuna bakıp Jeff’i aramaya çalışmıştı ama sinyal alınamıyordu. Bulunduğu yeri tespit etmişti; Tercan Barajı, büyük bir hidroelektrik santraliydi. Haritada buranın etrafından geçen pek çok yol görünüyordu. Diğer araçlar yollarına devam ederken o çevreyi inceleyecekti. Bir

saat kadar sonra otoyola dönecek ve takibe devam edecekti. Çok kolay olacaktı.

Jeff'in ilerisinde mavi Ford küçük bir kahvehanenin önünde durdu. Kahvehanenin önünde birkaç masa ve boş sandalyeler vardı. Siyah Hyundai, Ford'un hemen arkasında durdu. İçinden ufak tefek adam indi ve gerindi. Geldikleri yöne doğru arkasına baktı, ama farklı bir araba kullanan Jeff'i fark etmedi. Jeff kadının arabadan inip kahvehaneye girdiğini ve Ahmed'in onu takip ettiğini gördü. Sakallı adam dışarıda kalmış sigara içiyordu.

Jeff dar yan sokağa saptı ve diğer arabaların kendini göremeyeceği ama kafenin önünü izleyebileceği bir yere arabasını çekti.

Daryl göle giden yolu bulmuş ve bu yolda ilerlemeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra yukarı bakınca küçük uçağın kendisini takip ettiğini gördü. Rüzgârın ne kadar sert estiğini hissedebiliyor ve yukarıda havanın nasıl olduğunu merak ediyordu. İyi olmaması lazımdı.

Havada Wu son iki saattir SportCruiser ile mücadele ediyordu. Fırtınaya dönen rüzgâr küçük uçağı havada savuruyordu. Birkaç defa geri dönmeyi düşünmüştü ama kırmızı araba oradaydı. Ve şimdi otoyoldan uzakta, tek başınaydı. Uçağı bir kanadın üstüne yatırıp alçaldı, en iyi nasıl yaklaşabileceğini bulmaya çalışıyordu.

Li bir defa kusmuştu ve bunun için defalarca özür dilemişti. Ama bunun ardından kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ve benzi sapsarı olsa da saldırı silahı dizlerinin arasında, harekete geçmeyi bekliyordu. Bunlar CIA ajanlarıydı ve mutlaka silahlı olurlardı. Wu işini şansa bırakmıyordu.

“İndir onları,” diye emretti Wu. “Arabaya dikkat et. Bilgisayarların üzerinde delik açılmasın.” Wu uçağı alçalttı ve hızını daha da yavaşlattı. En büyük endişesi uçağın bir anda aşağı çekilmesiydi. Uçağın çok hızlı gelişen bir duruma yanıt verecek gücü olduğundan şüpheliydi.

Li camı açtı ve soğuk hava kokpitin içine doldu. Nişan alabilmek için oturduğu yerde yana döndü. Silaha takılı elli mermilik bir şarjörü ve savaş çantasında üç tane yedeği vardı. Silahı tam otomatik ateşe ayarladı.

Aşağıda Daryl bütün dikkatini yola vermişti. Eğer yol bozulursa geri dönüp otoyola çıkacak ve sonra başka bir yan yola sapacaktı. Göle doğru gitmesi gerekmiyordu. Herhangi bir yere gidebilirdi.

Saliha tuvalette biraz oyalandı. Kahvehanede her zaman olduğu gibi adamların toplanmış olacağına güvenmişti, ama hava kötü olduğundan yalnızca dışarıda oturan iki adam vardı ve onlar da yaşlıydı. Onu korumaya çalışsalar bile Ahmed ve diğer adam ileriye gidebilirdi. Ve bir defa kaçmaya çalışıp da başarılı olamazsa kendisini düşman kabul ederlerdi. Ondan sonra sınıra bile ulaşacak kadar uzun yaşamazdı.

Ahmet kapıya vurdu. “Gidelim. Birazdan hava kararacak.”

Saliha aynadaki görüntüsüne baktı. Elini cebindeki bıçağın üstüne koydu ama onu kullanmaya cesareti olmadığını biliyordu. Sen bir korkaksın, diye düşündü. Bir korkak.

Kahvehaneden dışarı çıkarken adamlara baktı. Hayır, bunlar kendisine yardım edemezdi. Sınırdaki yapmalıyım, diye düşündü. Orada polisler vardı. Onu hatırlarlardı. Evet, sınırdaki. Orası kaçmaya en uygun yerdi. Ailesine gelince, onları arayıp uyarabilirdi.

Ahmed kasada durup aldığı maden suyunun parasını öderken Saliha dışarı çıktı. Ahmed televizyona baktı. Bir anda iki fotoğrafını gördü. Biri pasaportundaki fotoğraftı, diğeri de bir arabanın içindeyken çekilmişti. Aman Allah'ım, diye düşündü. Korku ve hayretler içinde televizyona bir daha baktı. Ekranda elindeki kâğıttan bir şeyler okuyan ciddi bir kadın görünüyordu. Sonra ekranda bir telefon numarası belirdi. Ahmed burada, Türkiye'de aranıyordu, hem de şimdi! Telaşla etrafına baktı. Başka kimse televizyonu izlemiyordu. Kasaya büyük bir banknot bıraktı ve kendini dışarı attı.

Neyse ki Hamid arabasından çıkmamıştı. Saliha direksiyona geçti. Yanındaki koltuğa oturan Ahmed'in endişesini fark etmemişti. Bir U dönüşü yapıp otoyola tekrar çıktı. Yanında oturan Ahmed korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Sınıra fazla yaklaşmaması lazımdı. Hamid'e neler olduğunu anlatmalıydı, ama bu bir defa daha başarısız olduğunu gösterecekti. Belki Saliha sınırı geçtikten ve kutlayacak bir başarıya ulaştıktan sonra söyleyebilirdi. Evet, işte o zaman söylemeliydi.

Tam o anda Daryl daha önce yalnızca bir defa duyduğu çok farklı bir ses duydu; yanından geçen mermi sesleri. Bir şeylerin arabanın önüne vurduğunu ve seri ateş açıldığını gösteren sesler duyuyordu. Gaza bastı.

Uçak, diye düşündü. Uçaktan ateş açtılar!

Yukarıda Wu uçağı hızlandırıp yukarı kaldırmış ve bir kanadının üstüne eğmişti. "Vurabildin mi?"

"Arabayı durdurmak için motora ateş açtım. Eğer alçalabilirseniz lastiklere nişan alacağım."

Wu bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Alçalmak iyi bir fi-

kir değildi. Uçak yüksekteyken çok daha güvendeydi. Aşağı baktı ve kırmızı arabanın göle doğru hızla ilerlediğini gördü. Motora gaz verip alçaktan uçmaya çalıştı. Ancak hızla ilerleyen arabayı yakalamak için öncekinden çok daha hızlı ve tedbirli bir manevra yapmıştı. “Elinden geleni yap, Li.”

Güçlü rüzgâr uçağı sallıyor ve Li nişan almakta zorlanıyordu. Araba menziline girince tetiği çekti ama birkaç el ateş edebildi. Uçak yeterince dengede değildi. “Arabayı hedef alamazsak burada bırakalım,” dedi. “Doğru düzgün nişan alamıyorum.” Wu motora gaz verdi ve keskin bir dönüş yapıp arabanın üzerinden bir daha geçmek üzere hızlandı.

Daryl çılgın gibi saklanacak bir yer, bir bina veya doğal koruma olabilecek bir yer arıyordu. Üzerinde ilerlediği yol, göl kıyısında daha geniş ve düzgün bir yola bağlandı. Bu yola doğru hızla ilerledi, lastikleri bağirtarak kesin bir dönüş yaptı. Vites değiştirdikten sonra yeni yolda daha büyük bir hızla ilerlemeye başladı. Daha güçlü bir araba kiralamış olmalarını diliyordu.

Arabanın tavanına çarpan mermiler dolu yağıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Jeff otoyolda ilerlerken sürekli arkasına bakıyor, gözleri Daryl ve kırmızı Fiat’ı arıyordu. Böyle bir zamanda birbirlerinden ayrılmış olmalarına inanamıyordu. Ancak Daryl uçak konusunda haklıymış gibi görünüyordu. Daryl gözden kaybolunca uçak da yok olmuştu. Uçağın ilerleyip gitmiş olma ihtimali de vardı ama öyle olsa Daryl şimdiye kadar onun yanına gelirdi. Fiat’ın yetişebileceğini düşünüyordu. Saliha oldukça hızlı gidiyordu.

Telefonuna baktı. Sinyal yoktu.

Daryl yolda sağı sola direksiyon kırıyor, uçaktan ve mermilerden kendini korumak için elinden geleni yapıyordu. Ancak çok sayıda mermi arabaya isabet etmiş, biri sürücü koltuğunu delip geçmişti. Kaportadan dumanlar çıkıyor ve motordan korkunç sesler geliyordu. İleride, barajın yanında bir avuç gecekondu vardı. İleri uzandı ve uçağa bir göz atmaya cesaret etti. Uçağın bir daha üzerine doğru yaklaştığını görünce morali bozuldu.

Daryl koltuğunda aşağı doğru kaydı ve gaza sonuna kadar bastı. Küçük motor bağırdı.

“Son defa geçiyoruz,” dedi Wu. “Bütün şarjörü arabanın üstüne boşalt. Sürücüye nişan al.”

“Tamam,” dedi Li. Arkasına uzanıp yeni bir şarjör aldı ve yerine taktı.

Wu uçağın burnunu yere çevirdi ve gaz pedalını sonuna kadar itti. Rüzgâr biraz hafiflemişti ve daha alçaktan uçma riskine girebiliyordu. Böylece ölümcül vuruşu yapabileceklerdi. Sonra asfalt yola inecek, bilgisayarları alacak ve geri döneceklerdi.

Li tüfeği pencereden dışarı çıkardı ve omzuna dayadı. Wu ilerideki binaları görebiliyordu, ama araba oraya ulaşmadan önce onu yakalayacaklardı. Araba menziline girince Li tetiği aralıksız otomatik ateş etmek üzere aşağı çevirdi. Elinden geldiğince sürücüyü hedef alacaktı.

Daryl uçağı görmekten veya duymaktan çok hissetmişti. Direksiyonu sert bir hareketle çevirdi. Fiat iki tekerin üzerine kalktı ve devrilecekmiş gibi yana yattı ama araç devrilmeden yoldan çıkıp yanındaki düz alana girdi. Motorun ölmesi arabanın da bir anda durmasına neden oldu.

Daryl endişeyle camdan dışarı baktı. Uçak havada yavaş bir hareketle dönüyor ve tekrar saldırmak üzere hazırla-

nıyordu. Daryl kontak anahtarını çevirdi. Motordan moral bozucu bir homurtu geldi ve araba çalışmadı. Daryl bir daha denedi ama yine olmadı. Anahtarı üçüncü defa çevirirken uçağın doğrudan kendisine doğru geldiğini gördü.

Motor gürültüyle çalıştı. Daryl geri vitese taktı ve arabayı asfaltın üstüne çıkardı. Sonra bütün gücüyle frene bastı, vites değiştirdi ve tam ilerisindeki binalara doğru son hızla ilerlemeye başladı. Bu arada sağa sola direksiyon kırıyor ve arada yavaşlayıp yeniden hızlanıyordu. Mermiler arabaya çarpıyordu. Yukardan gelen bir darbe hissetti ama canı acımıyor veya başka bir şey hissetmiyordu. Frenlere sonuna kadar basıp arabayı kayarak durdurdu. Uçak üzerinden geçip gitti.

“Durdular,” dedi Li silahı içeri çekerken. “Belki sürücüyü vurmuşumdur.”

Wu sert bir hareketle uçağı yana yatırdı. Yine de aşırılıklara karşı durmak üzere tasarlanmış bir uçak için yavaş hızla uçuyordu. Aşağıdaki araba hareket etmiyordu. “Bir daha,” diye emretti. “Sanırım onları hakladık.”

Ancak yaklaşmasıyla en kötü kâbusu gerçek oldu. Rüzgâr uçağı haşin bir şekilde vuruyordu. Li'nin iyi bir atış yapması için yavaşlayınca aniden yer etkisine kapıldı. Wu uçağın çok kuvvetli ve gözle görünmeyen bir güç tarafından yere itildiğini hissediyordu.

Daryl uçağın kendisine yaklaştığını görmüştü. Başı dönerek kontak anahtarını tekrar çevirdi, ancak bu sefer hiç umut yoktu. Motordan hiç ses çıkmadı. Daryl arabadan atladı ve arkasına bakınca uçağın saldırıya geçen bir savaşçı gibi hızla alçalarak yaklaştığını gördü.

Wu maksimum güç için kontrol çubuğunu ileri itip uçağı havaya kaldırmaya çalıştı ancak çabaları boşunaydı.

Kontrolsüzce aşağı doğru itiliyordu. “Yukarı çek!” diye bağırdı Li ama çok geç kalmıştı. Uçak kırmızı arabanın tam önünde yere çakıldı ve anında ateş topuna döndü. Alevler Fiat’ı yuttu ve enkazı arabanın önüne yığıldı. Bazı parçalar arabanın önüne çarptı.

Uçak düştüğünde Daryl ancak birkaç yüz metre uzaklaşabilmişti. Çarpmanın etkisiyle yere savruldu. Parçalanan uçağın korkunç sesi her yeri doldurmuştu. Sonra sessizliği bölen tek şey alevlerin sesi oldu.

Daryl nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönüyordu. Bütün giysilerinin kanla kaplı olduğunu gördü. Kendisi göremiyordu ama binalardan patlamanın sesini duyan insanlar aceleyle çıkıyordu. Patlamanın şiddeti, alevler ve çıkan dumanlara bakarak sağ kurtulanın olmadığını anlatıyordu.

E80

**Trans-Avrupa Otoyolu (TEM)
Gürbulak yakınları, Türkiye
19:19**

“Sınırı geçmeden önce üstümü değiştirmem lazım,” dedi Saliha. “İranlıların nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Tabii.” Ahmed ilk yolculuğundan önce neler yapması gerektiği konusunda onu uyarmıştı. Saliha’nın bunları hatırlamasına sevinmişti, çünkü kendisine kızgın olduğu belliydi. Onu hiç böyle içine kapalı ve endişeli görmemişti. Ankara’da onun karşısına çıkması hata olmuştu. Keşke Hamid kendisini dinlemiş olsaydı. Saliha’yı rahat bıraksalar her şey yolunda gidecekti. Ama şimdi yabancı bir ülkede polisin aradığı biri olmuştu.

“Nerede üstünü değiştirebileceğini söylerim,” dedi.

Bundan sonrası biraz zor olacaktı. Ahmed tanınma korkusuyla sınıra fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Ancak bir sorun çıkmaması gerekiyordu. Hamid’in flaş belleği kendi başına götürmeye yanaşacağını zannetmiyordu ve kendisi de bunu teklif etmeyecekti. Hayır, flaş belleği Saliha götürmeliydi. Bunun için para alıyordu.

Son bir saattir Türkiye'nin dağlık bölgelerinden geçiyorlardı. Otoyol yılan gibi sağa sola kıvrılıyor, sayısız ve irili ufaklı köprülerden geçiyordu. Güneş ufukta iyice alçalmıştı. Kavak ağaçlarının yaprakları rüzgârda âdeta kanat çırpıyor, sönmekte olan güneş ışıklarının son damlalarını yansıtan bir buhar dağıtıyordu. Sınıra yirmi beş kilometre kala gösterişli bir kamyon durağına geldiler. "Burada duralım," dedi Ahmed. "Tuvalette üstünü değışebilirsiniz."

Saliha arabayı binanın yanına, benzin alan kamyonların yolunun dışına çekti. Burası bir çocuğun oyuncaklarından yapılmışa benzeyen modern yapılardan biriydi. Saliha burayı çok moral bozucu buldu. Daha önceki seyahatlerinde burada hiç durmamıştı.

Saliha çok yorgundu. Arabanın arkasına geçip bagajı açtı ve içinden İran'a geçerken giydiği giysiyi çıkardı. Sınırdaki nasıl davranacağını planlamaya çalışıyor ama belli bir şey bulamıyordu. Duruma bakıp olayların gelişmesine göre yanıt verecekti. Emin olduğu tek şey İran'a geçmemek için elinden geleni yapacağıydı.

Rahmani mavi Ford'un yanına çekip arabadan inerken, Saliha elinde bir seyahat çantasıyla yanından geçti. Saliha gözlerini tam karşıya dikmişti ve ona bakmamaya özen gösteriyordu. Bir sigara yakıp ceketinin önünü kapattı. Hava soğuktu.

"Üstünü değıştiriyor," dedi Ahmed. Rahmani anladığını gösterir şekilde başını salladı. "Sınıra yaklaştık." Rahmani Ahmed'e baktı. Bu adam neden böyle konuşuyordu? Sınıra yaklaştıkları zaten belliydi.

Benzin satılan yerin diğer ucunda Jeff binanın diğer tarafına geçmiş ve kontağı kapatmıştı. Saliha'nın elinde bir çantayla istasyonun etrafında yürüdüğünü görmüştü. Bina-

nın etrafına bakmış ve harekete geçme riskini alabileceğini düşünmüştü. Arabadan inmeden önce cep telefonuna bakmıştı. Daryl'den gelen bir çağrı yoktu ve onun bu sessizliği Jeff'i rahatsız ediyordu. Telefonuna bir sinyal aldığı anda Daryl'i aramış ama her denemesinde sesli mesaj sistemine yönlendirilmişti. Daryl'in şebekenin kapsama alanının dışında bir yerde olduğunu düşünüyordu ama bu düşünce içini rahatlatmıyordu.

Ahmed ve diğer adam aralarında konuşuyor, ikisi de gözüyle Saliha'nın döndüğü köşeye bakıyordu. Jeff arabadan inmiş ve binanın yanına kadar yürümüş, arka duvarının yanında ilerliyordu. Burada büyük bir çukur vardı ve yürüyebileceği yer çok dardı. Fazla çimento temelden dışarı sızmış, bir yığın oluşturmuştu. Kaya ve çakıl parçaları yürümesini güçleştiriyordu.

Jeff köşeye gelinceye kadar duvarın dibinden yürümeye devam etti. Hızlı bir bakış atınca tuvaletlere ait olduğunu düşündüğü iki kapı gördü. Birinin açılmasını bekleyecek ve ardından elinden geleni yapacaktı. Saliha büyük ihtimalle onunla konuşmak yerine kaçacaktı.

Ön tarafta Rahmani "Sınırdan," diyordu, "kapıya kadar götüreceksin." Böyle bir şey olmayacaktı elbette ama Ahmed kendisine bunun söyleneceğini biliyordu.

"Hamid," dedi Ahmed alçak sesle. "Sana bir şey söylemem lazım." Rahmani bir kaşını havaya kaldırdı ve Ahmed hızla hikâyesini anlatmaya başladı. Son durdukları yerde kendi fotoğrafını gördüğünü, Türkiye'de polisin kendisini aradığından emin olduğunu söyledi. "Sınıra fazla yaklaşma riskine giremem," dedi.

"Televizyonda benim fotoğrafımı da gördün mü?"

"Hayır, kesinlikle."

"Haberini sonuna kadar izledin mi?"

“Ben... İzlemedim. Saliha dışarıya çıkmıştı. Televizyonun yanında fazla kalırsam birilerinin beni tanıyabileceğinden korktum.”

Rahmani biraz düşündü. Olaylar tahmin ettiğiinden daha hızlı geliyordu. Ahmed’le ikisini burada, Türkiye’de tanıyan çıkmamalıydı ama birileri Ahmed için yakalama emri çıkartacak kadar onu tanımıştı. Pek ihtimal vermiyordu ama belki kendisi için de böyle bir emir vardı.

Yine de gereğinden uzun süre oyalandığı kesindi. En kısa sürede harekete geçmesi gerekliydi. Kadın kendisini Ahmed’in ortağı olarak gördüğü için ölmesi gerekiyordu. Ahmed, Saliha’ya Rahmani’nin engel olduğunu bileceği için ölmeliydi. “Kadını getir,” diye parladı. “Yalnız kalabileceğimiz bir yere gitmemiz lazım.”

Ahmed köşeyi dönerken Jeff geri çekildi. Kapıya vurulduğunu duydu. “Saliha! Üstünü sonra değiştirirsin. Hemen şimdi gitmemiz lazım.”

“Henüz giyinmedim.”

“Çabuk ol. Gidelim. Acelemiz var.”

Jeff bir dakika sonra kapının kapandığını ve Saliha’nın yanındaki Ahmed’le söylenerek binanın önüne doğru ilerlediğini duydu. Geldiği yönden mümkün olduğunca hızla geri döndü. Köşeyi dönünce diğerlerine gizli bir bakış attı. Saliha Ford’a biniyordu ve yanında Ahmed vardı. Diğer adam çoktan arabasının motorunu çalıştırmıştı ve dikkatle diğerlerine bakıyordu. İki araba da yola çıkıp biraz ilerleyince Jeff de kendi arabasına bindi. Takip ettiği araçların sınırdan uzaklaşmaya başladığını şaşırarak gördü.

“Sınır hemen şurada,” dedi Saliha Ahmed’e eliyle göstererek. “Giyinmemi bitirmeme neden izin vermediniz bilmem. Birkaç dakika beklemeniz yeterliydi.”

“Her zaman giyindiğin yerde giyinirsin. Sakin bir yer miydi?”

“Tabii ki. Herkesin önünde soyunduğumu düşünmüyorsun herhalde?”

Otoyolda üç kilometre daha ilerledikten sonra nehrin yanındaki kavak ağaçlarının arasında her zaman üstünü değiştirdiği yere giden dar yolu buldu. Otoyoldan çıktı ve her zaman kullandığı dar, gizli yola saptı. “Acele et!” dedi Ahmed.

“Aceleniz mi var?” Saliha arabadan indi ve arabanın arka kapısını açtı. Çantasını arka koltuğun üstüne bırakmıştı. “Arkadaşının yanına git. Beni izlemeni istemiyorum.”

Ahmed bir şey söylemek için ağzını açtı ama sustu. Yeni gelen Rahmani'nin yanına gitti. Rahmani arabadan inince Ahmed ona Saliha'nın kendisini görmesini istemediğini söyledi. “Sanki daha önce onu hiç çıplak görmemişim gibi,” dedi. Birer sigara yakıp Hyundai'ye yaslandılar ve bekleme-ye başladılar.

Güneş batmıştı ve buldukları yer gölgeler içinde kalmıştı. Saliha huzursuz bir şekilde etrafına baktı. Ağaçların karanlık, şeytani bir görüntüsü vardı. Su kayaların etrafında ve taşların üzerinde kabarcıklar oluşturuyor; sesi her zaman olduğu gibi neşeli değil, soğuk geliyordu. Arabanın bagajını açtı ve üzerinden çıkardığı giysilerini düzgün bir şekilde içine koydu. Hava soğuktu ve Saliha ürperiyordu. Çantaşından, bileklerine kadar uzanan siyah eteği ve aynı renkteki, uzun kollu mantoyu çıkardı ve giydi. Kot pantolonunu ve ceketini çantaya koydu. Başörtüsünü taktı ve bagaj kapısını kapattı.

Rahmani geldikleri yöne doğru baktı. “Bir ses duydun mu?”

“Otoyolda giden bir kamyon olmalı,” diye yanıtladı Ahmed.

“Bana bu toprak yol üstündeki bir araba gibi geldi.”

“Ben bir şey duymadım.”

Rahmani 380 tabancasını ceketinin cebinden çıkarıp eline aldı. Saliha yanlarına gelince dikkatini ona çevirdi. Bir dakika içinde ikisini de aynı yere yollayacaktı.

Jeff iki arabanın fren lambalarının yandığını ve ardından otoyoldan bir yan yola döndüklerini görmüştü. Arabaların ağaç ve çalıkların arasında kaybolmasını izlerken duracak kadar yavaşlamıştı. İleride bir nehir olduğunu görebiliyordu. Bu nedenle çok fazla uzaklaşmış olamazlardı. Kendisi de aynı yola döndü ancak hemen kenarda, çalıkların arasında durdu. Çalıkların dalları arabaya sürtüyordu. Arabadan indi, kapıyı dikkatle kapattı ve yürüyerek yola devam etti. Toprak yol ileride biraz kıvrılıyor ve görüş alanını sınırlıyordu.

Arabaları görmeden önce bir bagaj kapısının kapandığını duydu. Onları gördüğünde ufak tefek adam elindeki silahı sallıyor ve emirler yağdırıyordu.

Çok saçma, diye düşündü Rahmani. Neden hâlâ konuşuyorum? Ne yapmam gerektiğini biliyorum aslında.

Ahmed kendisine verilen talimatları izleyerek Saliha'nın yanında duruyordu. Kafası karışmıştı. Hamid ne yapmaya çalışıyordu?

Ama Saliha anlamıştı. Adamın gözlerindeki bakışı görmüştü; kaygıyla karışık bir kararlılık. Silahı da görünce neler olacağından hiç şüphesi kalmamıştı. Saliha çok uzun süre beklemişti. “Bizi öldürecek,” diye fısıldadı.

“Ne?” Ahmed önce Saliha’ya sonra Hamid’e baktı. Haklı olduğunu anlayınca iliklerine kadar ürperdi. Elbette. Hamid aynen bunu yapacaktı.

Ahmed gülümsedi. “Hamid. Sorun nedir kardeşim?” Farsça konuşmuştu. “Bizim tamamlamamız gereken bir görevimiz var...” Konuşurken bir yandan da yavaşça saatlerdir arka cebinde duran Browning Hi Power tabancaya uzanıyordu. Hamid çok iyi eğitilmiş bir ajan, Avrupa operasyonlarının şefi olabilirdi ama Ahmed onun ne kadar gergin olduğunu görmüştü. Yalnızca bir anlık boşluk ona yeterdi.

Rahmani terliyordu. Tereddüt ettiği için kendisine kızıyordu. Ahmed laf kalabalığı yapıp duruyordu. Sonra elinde bir anda kendisinin ona verdiği silahı gördü. Rahmani ateş etti ama Ahmed eğildi. Saliha sağ tarafa sıçradı. Rahmani ona da ateş etti ama vurmadığını biliyordu.

Ahmed dizlerinin üstünde kalkmaya çalışırken silahını ona doğrultuyordu. Rahmani ona bir daha ateş etti ve sonra bir daha ve bir daha. Mermiler Ahmed’e saplanırken o da ateş etti ama kurşun sekerek uzaklara gitti. Sonra kolu gücünü yitirdi ve silah elinden düştü. Ahmed bir an dizlerinin üstünde titredi ve ardından yüzünün üstüne düştü.

Saliha ilk kurşunun Ahmed’e isabet ettiğini görünce uzun eteğini toplamış ve otoyola doğru kaçmaya başlamıştı. Arkasından hızla birkaç el daha ateş edildiğini duydu. Sonra bir anda karşısına Amerikalı adam çıktı. “Bu tarafa!” diye bağırdı adam. “Arabam var!”

Birlikte arabaya kadar olan kısa mesafeyi koştular. İkisi de deli gibi arabaya atladı. Jeff arabayı çalıştırdı ve geri vitesse takıp toprak yoldan otoyola doğru hızla ilerledi. Arabanın arka camı kırıldı ve bir merminin kulağının hemen yanından geçtiğini duydu. Otoyola çıkınca hemen ileri vitesse takıp gaza sonuna kadar bastı.

“Diğer tarafa!” diye bağırdı Saliha. “Sınıra. Orada silahlı askerler var!”

Ama artık çok geçti. Yol bölünmüş yoldu ve gidiş ve geliş şeritleri arasında derin bir yarık vardı. Jeff Türkiye’nin içlerine doğru son gaz ilerliyordu.

Rahmani arabasına koştı ve otoyolda Ford’u kovalamaya başladı. Hızlanıp yavaş ilerleyen iki kamyoneti geçti ve giderek küçük arabaya yaklaşmaya başladı.

“Daha hızlı! Daha hızlı!” diye bağırdı Saliha. “Bizi takip ediyor. Gittikçe yaklaşıyor. Daha hızlı!”

Jeff hız göstergesine baktı. Saatte neredeyse 140 kilometre hızla gidiyordu. Otoyol çok virajlıydı ve her dönüşte yavaşlamak zorunda kalıyor, dönerken üç şeridi de işgal ediyordu. Vurulmaktan çok arabayı çarpmaktan korkuyordu. Ama peşindeki Hyundai’nin de daha iyi durumda olduğunu zannetmiyordu.

Rahmani bir anlığına Jeff’i görmüştü. Bu adam nereden çıkmıştı? Türkiye’nin bu ıssız köşesine kadar kendilerini nasıl takip edebilmişti? Aklına cep telefonu geldi. CIA cep telefonunu takip etmiş olmalıydı. Hayır, diye düşündü bir anda, kendi telefonunu değil Ahmed’in telefonunu takip etmişlerdi. Evet, bu daha mantıklıydı. Onun peşindeydiler ve fotoğrafının Türk televizyonunda yayınlanmasının nedeni de buydu.

Bundan çıkarması gereken bir ders vardı. Takip edilemeyen cep telefonu taşımanın bir yolunu bulmalıydı.

Jeff her virajdan sonra hızlanıyordu ama hızı yine de çok yavaş kalıyordu. En çok saatte 120–140 kilometreye çıkabiliyordu ama virajlarda 110’un altına iniyordu. Gaza bastığında araba hemen hızlanmayı başaramıyordu. Önündeki yavaş giden araçların sağ şeride geçmesi için farlarını yakıp söndürüyordu.

Ancak arkasındaki Rahmani giderek yaklaşıyordu.

Jeff ilerisinde araçların yolu tıkadığını gördü. Ayağını gazdan kaldırıp yavaşladı. Kamyonların ve arabaların arasından geçmenin bir yolunu arıyordu. Saliha artık ona bağırıyordu ama koltuğunda arkasına dönmüş, her birkaç saniyede bir peşlerindeki arabanın ne kadar yakın olduğunu söylüyordu.

“O kim?” diye sordu Jeff.

“Küçük adam. Ahmed’in patronu sanırım. Ahmed’i vurdu. Beni de öldürecek.”

Yoldaki arabaların yanına varmışlar ve Jeff saatte 90 kilometreye kadar inmek zorunda kalmıştı. Diğer araba birkaç saniye içinde onları yakalamış olacaktı. Jeff öndeki bir arabaya iyice yaklaştı, korna çalıp farlarını yakıp söndürmeye başladı. Öndeki araba üç dört defa hızla ve kısa kısa arkaya doğru giderek Jeff’in geride durmasını istedi.

Jeff sağına soluna bakıp yoldan çıkacak yer olup olmadığına baktı. Tampon tampona ilerleyen bir araba ve üç kamyoneti geçmeye çalışacaktı. Ancak yolun her iki tarafındaki eğim çok yüksekti.

“Bize yetişt,” dedi Saliha. Sesi bir anda yükselmişti.

Jeff frenlere sonuna kadar bastı. Diğer araba bir anda yanında belirdi. Jeff direksiyonu hızla yana çevirip arabaya defalarca çarptı ve onu yoldan çıkarmaya çalıştı. Hyundai biraz geriye çekilince Jeff yeniden hızlandı ve diğer arabalara yetişt. Bu sırada önündeki arabaların arası biraz açılmıştı ve Jeff aralarından geçmeyi başardı. Geçerken bir küçük arabanın tamponuna hafifçe çarptı. Önündeki yol açılınca gaz pedalına sonuna kadar bastı.

Saliha koltuğun altına doğru eğilmişti ama artık araba hızla ilerlemeye başladığı için yerine oturmuştu ve arkasına

dönüp geriye bakıyordu. “Onu göremiyorum. Arabaların arasında kaldı galiba. Bir yan yola dönebilir misin? Belki bizi bulamayacağı bir yere saklanabiliriz.”

Yoldan çıkış yoktu. Ancak önlerinde fazla araba kalmamıştı. Jeff yolun izin verdiği ölçüde hızlı gidebilirdi. Yine de sık sık viraj dönmek zorunda olduğu için yavaşlıyordu. Sonunda Saliha “Bize yaklaşan bir araba görüyorum. Sanırım o. Daha hızlı gidebilir misin?” diyerek başındaki örtüyü çıkarıp arka koltuğun üstüne fırlattı.

Jeff yavaş giden bir pikabın yanından âdeta uçarak geçti. Otoyol yokuş aşağı inmeye başladı. İlerisinde uzun bir düzlük görünüyordu.

“Bize yetişmek üzere!” diye bağırdı Saliha. “Neredeyse bizi yakaladı! Çabuk ol!”

Jeff arabayı dikiz aynasında görebiliyordu. Hyundai kendisini yakalamak üzereyken yine frene bastı. Bu sefer arkadaki araba kendisine çarptı. Tamponuna asılıp onu etrafında çevirmeye çalıştı. Jeff hızlandı ama diğer araba hemen arayı kapatıp yanına geldi. Jeff ona bir daha çarpıp sola çekildi ve frene bastı. Hyundai ileri fırladı. Şimdi Jeff onun arkasındaydı.

“Buradan dön!” diye bağırdı Saliha. “Bak! Gördün mü?”

İki şeridi birbirinden ayıran yer düzleşmişti. Jeff frene bastı, geçebileceği bir yer buldu ve otoyolun karşı şeridine geçti. Sınıra doğru hızla ilerlemeye başladılar. “Köyün içine gir!” diye bağırdı Saliha. “Orada polisler var. Durmak zorunda kalır.”

Jeff arabanın arkasında bir sürtünme sesi duyuyordu. Sanki metal bir parça tekerine değiyor gibi bir ses çıkarıyordu.

“Hayır, olamaz!” dedi Saliha. “Peşimizden gelen bir araba var. Daha hızlı gitmen lazım!”

Ama daha hızlı gidemezlerdi. Sanki bir şey Ford'u geri çekiyor, hızlanmasını engelliyordu.

"Yine ateş ediyor!" diye bağırdı Saliha. "Ateş..."

Islak bir buhar cama ve Jeff'in üstüne sıçrayarak yüzünün yarısını ıslattı. Jeff dönüp baktı. Saliha koltuğuna çökmüştü, kafatasının yarısı yoktu.

Jeff frenlere bastı ve Hyundai bir anda tam yanına geldi. Jeff bakınca sürücünün gözleri heyecandan fal taşı gibi açık, kendisine bir silah doğrulttuğunu gördü. Jeff direksiyonu sert bir hareketle yana çevirerek diğer arabaya çarptı. Arabaların yan taraflarının birbirine sürtündüğünü duyabiliyor, kendi arabasını diğerinin üstüne doğru itiyordu. Gittikçe daha sert bastırıp sonunda diğer arabayı otoyoldan çıkarmayı başardı. Jeff onu yolun kenarına kadar itti ve sonra kendisi asfaltın üstüne döndü. Sonunda kendi arabasının kontrolünü yeniden sağlayınca arkasına baktı. Hiç kimseyi göremedi.

Siyah Hyundai otoyoldan çıkmış, üzerinde yarışıkları pek çok küçük yarıktan birine doğru uçuyordu. Rahmani düşünecek zaman bulamadı. Bir bakımda her şey yavaş çekim gerçekleşti, diğer bakımdan olanların önüne geçmenin yolu yoktu. Arabanın ileri gidişini durduramazdı. Karşısına çıkan kayadan duvarı araba ona çarparken gördü. Sonra her şey karardı.

Jeff Saliha'ya bir daha baktı. Öldüğünden hiç şüphesi kalmamıştı. Hızını saatte 80 kilometreye kadar yavaşlatıp ne yapacağını düşünmeye başladı. On dakika sonra yoldan bir çıkış görünce oraya saptı. Issız yolda birkaç kilometre

ilerledikten sonra kenara çekti ve durdu. Arabadan inip derin derin nefes aldı. Aklını boşaltmaya ve sinirlerini gevşetmeye çalıştı.

Adrenalin azaldıkça Jeff endişelenmeye ve üzölmeye başlamıştı. Şu genç kadın... Onun ölümlü gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Bir an yaşamak için mücadele ediyordu, bir an sonra ölmüştü. Buna kendisi mi neden olmuştu? Bütün bunlar Jeff'in hatası mıydı?

Titreyen ellerini yüzünde dolaştırıp kendisini toplamaya çalıştı. En sonunda titreyen bacaklarıyla arabasının diğer tarafına geçti ve kapıyı açıp kadının cesedini dışarı çıkardı ve çalıların içine sürükledi. Onu yumuşak bir hareketle yere yatırdı. Arabaya döndü, kadının eşarbnını aldı ve yüzüne örttü. Son olarak kadının ceplerini karıştırdı ve Ahmed'in evinde gördüklerine benzer bir flaş bellek buldu. Belleği kendi cebine koydu.

Onu gömebileceği bir şey yoktu ve zaten gömmesi gerektiğinden de emin değildi. Cesedin bulunmasını sağlaması daha iyi olurdu. Arka tekerlere baktı ve lastiğe sürtünen parçayı eğerek kıvırmayı başardı. Otoyola dönünce birilerine bu yeri tarif edebilmek için bazı işaretler aradı ve aklına notlar aldı.

Tehlike ortadan kalkınca Daryl'in nerede olabileceğini merak etmeye başladı.

Menlo Park, Kaliforniya
PG Teknoloji Uygulamaları
20:09

Washington eyaletinde WYk5-7863 enerji santralinde yaşanan problemler Guy Fagan için işleri iyice zorlaştırmıştı. Fagan ekibiyle birlikte bir siber saldırı karşısında elektrik şebekesini acil olarak çalıştıracak karmaşık bir program üzerinde çalışıyordu. Bu program en azından büyük kesintilere neden olan dalga dalga artmayı önlemeyi amaçlıyordu. Kesintilerin nedeni hemen her zaman hassas arz ve talep dengesinde yaşanan bozulmaydı. Güvenlik önlemi olarak elektriğin aniden azalması nedeniyle üzerlerine çok fazla yük binen santraller şebekeden çıkıyordu. Yeni program bu tür elektrik üreten istasyonların tehlike olmadan şebekede kalmasını sağlıyordu. Bundan bir devrim niteliğinde sonuçlar bekleniyordu; eğer program çalışırsa. Yapılan denemelerde çalışmıştı. Fagan, programın tasarlandığı gibi işe yarayıp yaramadığını yalnızca gerçek olarak çalıştırdıklarında görececeklerini biliyordu.

Hiç kimse bir şey söylemese de yeni programı çalıştırmak için gördüğü baskı, birilerinin Yakima şebekesinin

tam da böyle bir siber saldırıyla karşılaştığına karar verdiğini akla getiriyordu. Bu saldırıda kullanılan kötü amaçlı yazılımın başka şebeke sistemlerine de sızdığı yolunda korkular vardı. Kontrol komitesi o gün toplanmıştı. Fagan'ın ekibi bütün denemeleri dikkatle gözden geçirmiş ve yeni programın çalıştırılması gerektiğine karar verilmişti. Fagan programın gerektiği gibi çalışacağından şüphe duymuyordu ama çalışmasa da bir zarar vermezdi. Projenin önceliği başından beri bu olmuştu.

A.B.D'deki elektrik şebekelerinin yaklaşık üçte biri birkaç dakika içinde programı alacaktı. Yine üçte birlik başka bir bölümü de birkaç hafta içinde programı kullanmaya başlayacaktı.

"Pekâlâ," dedi Fagan. Ofiste ekibinden beş kişi vardı. "İşte başlıyoruz." Programı gönderdi ve mesajın gönderildiğini teyit etti. Ekibi gülümseyen yüzlerle kendisini alkışlayarak tebrik etti. "İyi iş çıkardık."

"Pasta ve dondurmamız var," dedi asistanı.

"Ben aslında bir şeyler içmeyi tercih ederim."

Mühendislerden biri fısıldadı: "Sert bir şeyler hazırladık."

Yazılım ulaştığı her operasyon merkezinde açılıyordu. Bazı yerlerde hemen sisteme yüklenirken başka yerlerde birkaç gün içinde yüklenecekti. Bu önemli değildi. Program açıldığı anda Truva Atı kontrol sistemlerine sızıyor, hiç kimsenin bakmadığı bir yere saklanıyor ve orada bir süreliğine hareketsiz kalıyordu. Doğru zaman geldiğinde evini arayıp yaratıcısına, yerine yerleştiğini, Amerika'nın elektrik şebekelerinin üçte birine bir arka kapı açtıklarını haber verecekti. Bu arka kapıdan bütün kötü amaçlı yazılımlar yüklenebilir ve kapsamlı bir siber saldırı başlatılabilirdi.

Çin Halk Cumhuriyeti
Sincan Eyaleti
Urumçi
HKO Siber Savaş Merkezi
21:31

“Sisteme girmeyi başardık,” dedi bilişim uzmanı, gerisinde duran ekibine. “Şebekelerden beşi evi aradı bile. Diğerleri de birkaç saat içinde arayacaktır. Hepimize tebrikler.”

Koltuğunda geriye yaslanırken etrafındaki ekibinden alkışlar yükseldi.

“Çok iyi,” dedi Albay Jai Feng. “Sanırım bunu birer içkiyle kutlayacaksınız.”

“Bize katılmayacak mısınız?” diye sordu uzman.

“Maalesef. Ama hepinizi yürekten tebrik ederim.” Feng herkese başıyla selam verdi ve üst kattaki ofisine döndü. Başarı. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Pekin’den hiç ses çıkmaması hayra alamet değildi. Veri değiştirme programı BMCO ve Whitehall’de kısa sürede tespit edilince durumdan memnun olmadıklarını ifade etmişlerdi. Feng programın bu kadar tedbirsizce kullanıldığında, tespit edilmesinin kaçınılmaz olduğunu açıklamıştı. Ancak her zaman olduğu gibi yaptığı uyarılarda haklı olsa da veya belki haklı olduğu için kendisine karşı ileri sürülen suçlamalar çok ciddiye.

Oysa beklentileri çok yüksekti. Kendisine yeterli zaman verilmiş olsa program Batı’da her yere yayılabilirdi. Ekibinin yaratacağı felaket öngörülemez boyutlara ulaşabilirdi. Bir daha kimse bilgisayarında bulunan hiçbir şeye güvenemezdi. Evet, kendi ekibinin bir hata yaptığı doğrudu ama

bu önlenbilir bir hataydı. Feng zamanla bu virüsün Çin'in düşmanlarına karşı kullandığı en güçlü silah olacağına inanıyordu.

İstedığı iki dizüstü bilgisayardan haber yoktu. Aynı şekilde Stuxnet'e karşı önlem olan yazılımın da İran'daki bilgisayarlara ulaştığı bildirilmemişti. Üstlerine defalarca bir kurye kullanmanın gereksiz olduğunu, yazılımın e-posta ile güvenli bir şekilde gönderilebileceğini ifade etmişti ama kendisine karşı çıkmışlardı.

"Albay?" Gelen yaveriydi.

"Evet?"

"Burada sizinle görüşmek isteyen birileri var."

"Birileri mi? Ne demek istiyorsun?"

İçeri takım elbiseli üç adam girdi. Biri orta yaşlı, diğerleri çok gençti. Feng hiçbirini tanımıyordu ama hangi kurumdan geldiklerini hemen anlamıştı. "Kamu Güvenliği Bakanlığı," dedi orta yaşlı adam. "Bizimle gelin Albay."

Feng ayağa kalktı. Tokat yemiş gibi gözlerini kırptı, sonra bir daha kırptı. "Biraz önce partimiz ve ülkemiz için büyük bir hizmette bulundum."

Adamların yüzleri taş gibi ifadesizdi. "Bizimle gelin Albay," diye tekrarladı adam.

Feng başını eğdi. Her şey bitmişti.

Natanz, İnan

Yakıt Zenginleştirme Tesisi (YZT)

J Binası

21:57

J Binasına girişte yapılan üst aramasından sonra Dariush Elahi o gece vardiyasına başlamak için doğrudan ofisine gitti. Yolda birkaç meslektaşına başıyla selam verdi. Stuxnet virüsünün bulaşmasından sonra güvenlik önemli ölçüde artmıştı. J Binası hava boşluğu yaratmak üzere tasarlanan tesislerin bir parçasıydı. Bu yeni tesise flaş bellekler veya kişisel bilgisayarlar alınmıyordu. Cep telefonlarına izin veriliyordu ama telefonların kapalı tutulması ve yalnızca mola veya yemek aralarında kullanılması gerekiyordu.

Yeni bilgisayarların alınmasından ve bu güvenli tesisin kurulmasından önce programın çalıştırılması defalarca geciktirilmışti. Zenginleştirilmiş uranyum üreten 12,000 santrifjün başarısızlık oranı yarıyı geçmişti ve başarısız olmayanlar da neredeyse tamamen gereksiz ürünler üretiyordu. Felaketin gerçek boyutu programın yalnızca belirli bölümlerinde biliniyordu. Başmühendis olarak Elahi bu bilgilere ulaşabiliyordu.

Artık gerçekten çok yakındılar. Başarılı oldukları zaman çalışanlara terfi ve ikramiye verileceği vaat edilmişti. Elahi sabırsızlıkla bekliyordu. O hafta daha önceki günlerde yapılan tahminler sonraki birkaç gün içinde ilk testlerini yapmak için gereken miktarı elde edeceklerini gösteriyordu. Sonra mühendislerin neler yaptıklarını görecekler ve bombanın patlayıp patlamadığı anlaşılacaktı.

Elahi ofisine girince cep telefonunu masasına bıraktı. Birkaç saniye sonra Stuxnet3 bilgisayarına kablosuz olarak bağlandı. Bu daha önce hiç sızma olmayan bakir bir sistemdi ve Truva Atı kendine arayacağı, yayılacağı ve tahrip edeceği geniş ve verimli bir dijital alan bulmuştu. Elahi'nin bilgisayarında dolaşırken devasa bir örümcek ağı gibi her yere yayıldı. Aslında yayılabileceği pek bir alan kalmamıştı. Hava boşluğu içindeki otuz bin yeni bilgisayarın derinliklerine zaten virüs bulaşmıştı ama şimdiye kadar kötü amaçlı yazılım ağı neredeyse tamamen hareketsiz kalmıştı.

Belli sayıda bilgisayara ulaşan ve bütün hayati süreçlere dağılan Fildişi, amaçladığı dizilimi başlatmıştı. Ve tıpkı dijital bir kamikaze gibi kendi kendini yok etmeye koyuldu.

Langley, Virjinya

CIA Genel Merkezi

Siber Terör-Bilişim Suçları Bölümü

22:19

Ahmed Hossein al-Rashid adına bir tutuklama emri çıkarıldığını bildiren nottan bu yana Türkiye'den bir ses çıkmamıştı. Agnes Edinfield bu konuda kendisi bir şey yapmadığına göre kimin işi olduğunu merak ediyordu.

Şimdilik elindeki tek bilgi emrin Ankara'daki Emniyet Genel Müdürlüğü tarafınca verildiği idi. Ankara'daki adamından bunun nasıl olduğunu öğrenmesini istemişti.

Ayrıca Jeff Aiken veya Daryl Haugen'dan da haber yoktu. Acaba başarılı olmuşlar mıydı? Ya da Türkiye'nin bir köşesinde öldürülüp atılmışlar mıydı?

Edinfield çok yorgundu. Gözlerini kapattı. Aslında uyumak istiyordu. Ama bunun yerine kriptoyu bir daha okudu. Çin'e, A.B.D.'nin Stuxnet3'e karşı hazırlanan önlemi bildiği ve yeniden İran'a göndermeye çalışırlarsa bedelini ödeyecekleri bildirilmişti. Bütün bunlar arka kanallardan konuşulmuştu ama Edinfield'in deneyimlerine göre arka kanallar genelde en etkili kanallar olurdu.

Frank Renkin ofisinde yine Hint Okyanusu üzerindeki uydudan gelen görüntüleri izliyordu. İki haftadır bu uydunun en güçlü alıcılarından birisi Natanz'daki Yakıt Zenginleştirme Tesisi'ne yönelmişti. Burası Fildişi'nin esas hedefiydi. Bu açıdan bakıldığında tesis hiç de özel bir yere benzemiyordu. Tesisin büyük kısmı yeraltındaydı. Yerin üstünde olan kısmı bir otoyolun kavşağının etrafında toplanmış bir dizi kare ve dikdörtgen binadan oluşuyordu.

İsraillerin tahminine göre virüsün sızması ve harekete geçmesi altı ila on gün içinde gerçekleşecekti. Saat hızla ilerliyordu ve gelen haberlere göre tesis kısa süre içinde bir nükleer test gerçekleştirilmesine yetecek kadar fizyonlanabilir uranyum üretmiş olacaktı. Test alanında büyük bir hareketlilik görünüyor ve çok sayıda önde gelen İran devlet adamı, teftiş turu kapsamında bu alanda bulunuyordu. Şirket bu kişilerin bombanın patladığını görmek istediğini düşünüyordu.

Edinfield ofisine daldı. “Ben çıkıyorum. Bir şey var mı?”

“YZT’den sızma olduğunu gösteren bazı bilgi kırıntıları geliyor. Program önce hazırlanmak ve en güçlü etkiyi yapmak için belli bir doyma seviyesine gelince harekete geçmek üzere tasarlandı.”

“Hava boşluğunu nasıl geçtiniz?”

Frank gülümsedi. “Bu gizli bilgi.” *Bunu Jeff Aiken başardı*, demek istedi ama diyemedi. Tekrar ekrana baktı. “Bu şeyi iki haftadır izliyorum ama henüz bir işaret göremedim.”

“Ekrandan görebilecek misin?”

Frank yine gülümsedi. “Ah evet. Göreceğim.”

“Çin’in, seni endişelendiren karşı önlem konusunda geri adım atacağını düşünüyoruz.” Frank, Jeff’le yaptığı ve kur-yenin durdurulduğunu öğrendiği telefon görüşmesini rapor etmişti. “Bunu nasıl başardınız?”

“Son birkaç gün yaşanan olaylara bakınca İranlılara yardım ettiklerini halka açıklayacak kadar delil topladık. Bunun bilinmesini istemezler. Özellikle de bunun neden olacağı uluslararası alanda yalnızlaşmayı ve yaptırımları...”

“Onları sonsuza kadar durdurabilir mi sizce?”

“En azından bir süreliğine durdurur. O nedir?”

Frank bir daha ekrana baktı. “İşte bu!” Bir anda yorgunluğundan eser kalmamıştı. “Çalışıyor! Aman Allah’ım çalışıyor!”

Frank gerçek zamanlı olarak birbiri ardına gerçekleşen patlamaları izlemeye başladı. Binaların birinin pencereleri patladıktan sonra çatının büyük bir kısmı çöktü. İki binanın önce çatıları çökmüştü. Sonra yerden, binaların altından muazzam toz ve duman bulutları çıkmaya başladı. Yerin altında da patlamalar birbirini izliyordu.

Yakıt zenginleştirme tesisinin her bir binası harabe-ye dönerken Frank oturmuş, gözlerini ayırmadan olanları izliyordu. Kısa süre sonra radyasyon ölçümlerini almaya başlardı, ama aslında almalarına gerek yoktu. Fildişi bir düşman üzerinde kullanılan en güçlü Truva Atı olduğunu ispatlamıştı.

“Bunu bir virüs mü yaptı?” diye sordu Edinfield hayretler içinde.

“Evet.”

“Bu her şeyi değiştirecek,” dedi Edinfield.

“Bizim için de, onlar için de.”

Erzurum, Türkiye
Atatürk Üniversitesi Hastanesi
23:53

“Nasılsın savaşçı?” diye sordu Jeff.

Daryl bir hastane yatağında oturuyordu. “Yaşayacağım. Ancak maalesef bir iki yaram daha oldu.”

“Sen iyi ol yeter.” Jeff Saliha’nın cesedini arabadan indirdikten sonra cep telefonuna bir daha bakmış ve Daryl’den gelen, Erzurum’da bir hastanede olduğunu bildirdiği mesajı görmüştü. Daryl ondan en kısa sürede yanına gelmesini istiyordu. Jeff yolda Frank’i arayıp Saliha’nın öldüğünü, karşı önlemin İran’a ulaşmasına engel olduğunu bildirmiş ve Saliha’nın cesedini nerede bulabileceklerini anlatmıştı.

Daryl, “Yaban ördeği avım beklediğimden daha hareketli geçti,” demiş ve hikâyesini anlatmıştı. “Beni enerji santralinde çalışanlar kurtardı. Onlara güzel bir hediye göndermeliyiz. Saliha’nın ailesi için de bir şeyler yapmamız lazım.”

“Frank’i ararım. Belki o bir şeyler yapabilir.”

Daryl koridora doğru baktı. “Polise uçak hakkında ifade vermem gerekecek.” Gözlerini kapattı. “Çok yorgunum, Jeff. Gerçekten çok yorgunum.”

“Yakında eve gideceğiz.”

Daryl birden gözlerini açtı. “İtalya’ya ne oldu?”

**YALNIZCA KURUM İÇİ DAĞITIM İÇİNDİR
GİZLİ**

MEMORANDUM

Tarih: 3 Temmuz
Kimden: Rhonda MacMillan-Jones
Siber Güvenlik Müdür Yardımcısı
Ulusal Güvenlik Dairesi
Kime: Oramiral Braxton L. R. Compton
A.B.D. Genelkurmay Başkanı
Pentagon
Konu: Teyit

Stuxnet3, Fildişi Operasyonu'nun İran uranyumdan yakıt zenginleştirme programını en az beş yıl geriye götürdüğü öngörülmektedir. Bu konuda ilerleyen günlerde ayrıntılı bir rapor sunulacaktır. Nükleer silah programında görev yapan on beş bilim adamının idam edildiği teyit edilmiştir. "Vatan hainleri" olarak adlandırılan başka kişiler için de cadı avı devam etmektedir.

9 Nisan günü Yakima, Washington'daki WYk5-7863 elektrik santralinde meydana gelen kesintinin bir siber saldırı sonucunda gerçekleştiği anlaşılmaktadır. Bu saldırının kaynağının Çin HKO olduğu düşünülmektedir.

Önceki notumda bahsettiğim konuyu takip etmek gerekirse, A.B.D. Pasifik Filo Komutanlığı bilgisayar sistemlerine girmiş olan yabancı yazılım büyük oranda temizlenmiştir. “Büyük oranda” dememin nedeni bilinmeyen bir kaynaktan gelen yeni bir kötü amaçlı yazılımın tespit edilmiş olmasıdır. Şu anda ABDPFK bilgisayar sistemlerine ne derece sızma olduğu konusunda kesin bir bilgi sahibi değiliz.

Savunma Bakanlığına yönelik gerçekleşen sızmalarla ilgili en son öngörüler masanızda bulunmaktadır.

Bazı kişilerin durumuyla ilgili bilgi istemiştiniz:

- HKO Siber Savaş Merkezi yöneticisi Albay Jai Feng önce gözden kaybolmuş, sonra geçen hafta vatana ihanetten herkesin önünde idam edilmiştir. Yerine Vatansever Korsanlar olarak bilinen gruba yakınlığıyla tanınan başka birisi getirilmiştir.
- Komünist Parti Başdanışman Yardımcısı Mei Zedong’un rütbesi indirilmiştir ve şimdi Qinghai şehrindeki bir potasyum fabrikasının yöneticiliğini yapmaktadır.
- BMCO güvenlik müdürü Henri Wille baskılar sonucu emekliye ayrılmıştır.
- İran’ın nükleer silah testiyle ilgili bilgileri Birleşmiş Milletler’e ileten kaynak Nader Rahmani, Natanz’daki Yakıt Zenginleştirme Tesisi’nin tahrip edilmesinin ardından idam edilen bilim adamlarından biridir.
- İngiliz Dışişleri Bakanlığı görevlisi Lloyd Walthrop emekliye ayrılmıştır. Söylenenlere göre bir kitap yazmaktadır. Kitabın konusu bilinmemektedir.
- Agnes Edinfield terfi etmiş ve emekli olacağı zaman

Özgürlük Madalyası almaya layık görüşmüştür.

- Siber Terör – Bilişim Suçları Bölümü başkanı Frank Renkin aynı şekilde terfi etmiş ve kendisine daha büyük sorumluluklar verilmiştir. İlave bir not olarak Daryl adını verdikleri bir kız çocuk babası olmuştur.
- Jeff Aiken ve Daryl Haugen Georgetown'daki evlerinden çalışmaya devam etmektedirler. Her ikisi de resmi göreve dönmeleri yolundaki çağrılarını reddetmişlerdir.

cc: Genelkurmay Başkanlığı, A.B.D. Başkanı
Ulusal Güvenlik Dairesi, Beyaz Saray

**YALNIZCA KURUM İÇİ DAĞITIM İÇİNDİR
GİZLİ**

HEMEN KİTAP YAYIN LİSTESİ

1. KURLAR SFRASINDA KAN · MEHMET DEMİRKAYA
2. EFSUN ÖZLEM MALKARA
3. PİCASSO İLE YAŞAMAK FRANÇOİSE GILOT & C. LAKE
4. BİR İNTİHARIN ÖNSÖZLERİ A. VAHAP KAYA
5. HIRSIZLARIN EFENDİSİ BEN MACINTYRE
6. DURİD KRALLIĞI NORMAN SPINRAD
7. AŞKIN POSTA KUTUSU BAŞAK EREN
8. HERŞEY DAHİL TÜRKİYE ALİ SEFÜNÇ
9. DERİN DEVLETİN KARA KUTUSU MEHMET TIRAŞ
10. DARBELERİN EKONOMİSİ MEHMET ALTAN
11. DİNLE KARDEŞİM M. OĞUZ MUCURLUOĞLU
12. KÜRTLER ŞEYTAN SOYUNDANMI MEHMET ALTAN
13. BEREKETLİ TOPRAĞIN RENKLERİ SABAHATTİN ŞEN
14. MARKSİST-LİBERAL MEHMET ALTAN
15. EĞRİSİYLE DOĞRUSUYLA AK PARTİ MEHMET ALTAN
16. MİLLİYETÇİLİK VE ÇETELER MEHMET ALTAN
17. KAĞITTAN KADINLAR UFUK SAKA
18. BİR İSLAMCI MERCEDESE BİNER Mİ? MURAT ERDİN
19. HAYATA DOKUNMAK İSTEDİM CANAN BARLAS
20. KÜRT SORUNUNU İNSANİLEŞTİRMEK MEHMET ALTAN
21. BİR NEFESTE BİN HİS RIFAT ÇİTON
22. DİPLOMATİK MÜZAKERELER CUMHUR MUMCU
23. HZ. MUHAMMED YAŞIYOR MU? MERT ASLAN
24. KÜRTLER VE TÜRKLER AHMET ÖZER

25. SEÇENEK ETKİSİ
26. MİA
27. ORTADOĞUDA İDEOLOJİK BUNALIM
28. KADIN TUZAKTIR
29. 40 GÜN 40 GÖMLEK
30. CEHENNEM BENİM
31. SIFIR GÜN
32. BİR DAVA İKİ SEVDA
33. ÇÖZÜLEMİYEN KÜRT SORUNU
34. GÜZELLİK GEÇİCİDİR AKIL BAKİ KALIR
35. BAB-I ALİ'DEN ÇİFTETELLİYE
36. İHANET ÇIKMAZI
37. DARBECİ ORDUNUN "HAIN" SUBAYI
38. CAMİ KIŞLA PARANTEZİNDE 28 ŞUBAT
39. GÜZELLİK VE YAŞAM FORMÜLLERİ
40. ERDOĞAN YİĞİT KISMETSE
41. ARTIK SIR DEĞİL
42. CANAVARLARIN BAHÇESİNDE
43. HER ŞEY HİÇBİR ŞEYİMİŞ
44. İŞARET FİŞEĞİ
45. SISYPHOS'UN KADERİ
46. 100 SORUDA KÜRT SORUNU
47. GÜVERCİN BEKÇİLERİ
48. AMERİKAN DESPERADO
49. İNSAN YAŞAMINA DOKUNMAK
50. CEZAYİR KÖRFEZİ
51. İRAN UYANIYOR
52. BİR GECELİK AŞKLAR NEREYE GİDER
53. AMERİKAN ROPSODİSİ
54. KARİZMATİK LİDERLER VE TOPLUMSAL DEĞİŞİM
- YILMAZ YUNAK
FUNDA SEZENLER
SABAHATTİN ŞEN
A. VAHAP KAYA
GÖNÜL GÖZE
A. VAHAP KAYA
MARK RUSSINOVICH
CELÂL TEMEL
AHMET ÖZER
JUDY SHEINDLIN
CANAN BARLAS
JOHN ALTMAN
NAMIK ÇINAR
MEHMET ALTAN
PERVİN BULGAK
ÖCAL KEMAL EVREN
YASEMİN ÇONGAR
ERIK LARSON
CANAN BARLAS
ÖMER ALTAN
HÜSEYİN ŞENGÜL
AHMET ÖZER
ALICE HOFFMAN
JON ROBERTS & EVAN WRIGHT
AHMET KATIKSIZ
LOUIS GARDEL
ŞİRİN EBADİ
MEHMET ALTAN
MEHMET ALTAN
A. VAHAP KAYA

55. SENİ ÖLDÜĞÜM GÜN
56. GÖZLERİ HEP ÇOCUK
58. ÇAPULCUNUN GEZİ REHBERİ
59. HARPUTLU AZİZE
60. MAVİ BONCUKLU BEYAZ GÜVENCİNLER
61. DÖVME KİTABI
62. HAYATIMA DAİR BAĞZI ŞEYLER
63. KÜRTLER CUMHURİYET'E NEDEN İSYAN ETTİ
64. WESIRFINGER PASTANESİ
65. OSMANLI BELGELERİNDE İÇEL SANCAĞI
ANAMUR KAZASI
66. TRUVA ATI

- MURAT KAPKINER
DENİZ CAN B.
EYLEM AYDIN
MEMDUH BAYRAKTAROĞLU
BÜLENT ÜK
FATİH SERDAROĞLU
AYDIN HEPERGEN
AHMET ÖZER
MURAT KAPKINER

MUSTAFA ERİM
MARK RUSSINOVICH

Ortadoğu entrikaları, komploları ve suikastlarını gözler önüne seren ürkünç bir roman...

Batı, devrim niteliği taşıyan, ardında hiçbir iz bırakmadan verileri değiştirebilen ve kendisinden önce gelenlere göre çok daha gelişmiş olan, görünmez bir bilgisayar virüsüyle korkunç bir tehdit altındadır. Virüs, Birleşmiş Milletler'in bilgisayarlarında tespit edilmiş, uluslararası politika açmazına düşmüştür.

Virüs, Batı istihbaratına sızmakta ve virüsün yaratıcısının kimliğine dair dehşet verici gerçek açığa çıkmaktayken, Doğu ve Batı'nın kaderi tehdit altındadır.

Siber-güvenlik analistleri Jeff Aiken ve Daryl Haugen, bu virüsü yok etmek ve kaynağını tespit etmek için görevlendirilmişlerdir ve virüsü geri püskürtmek için kendilerini umutsuz bir yarışın içinde bulurlar.

Kendinizi soluksuz bir kovalamacanın içinde bulacağınız Truva Atı, türünün gelmiş geçmiş en maceralı romanlarından birisi.

* * *

"Russinovich, Microsoft için çalışıyor ve bilgisayar yazılım dünyasından çok iyi anlıyor. Karmaşık teknik bilgileri, anlaşılması kolay terimlere aktarabilme yeteneğine de sahip. Güçlü karakterler ve gerilim de işin cabası. Daniel Suarez ve diğer tekno-gerilim yazarı hayranları Russinovich'i de okuma listelerine eklemeliler."

—Booklist

"Alanında bir uzman olarak Mark Russinovich, teknik otorite ve çarpıcı bir enerji karışımını kullanarak siber-terorizm üzerine yazıyor."

—William Landay,
Defending Jacob'ın yazarı.

"Mark'ın yazdıkları kurgu da olsa, onun eserlerinde bahsettiği riskler, bugün bizim karşı karşıya kaldığımız birçok duruma korkutucu bir şekilde ayna tutuyor."

—Howard A. Schmidt,
Beyaz Saray Siber Güvenlik Koordinatörü.

"Russinovich, Ortadoğu entrikaları, komploları ve suikastlarının tüyler ürpertici, karmakarışık ancak hızlı akan hikâyesini ustalıkla işliyor."

—BookPleasures

₺20

İNTERNET SATIŞ
www.hemenkitap.com